Soarele roşu se clatină pe cele mai înalte metereze ale munţilor şi, în lumina amurgului său, colinele par incendiate. O adiere răcoroasă coboară parcă dinspre discul solar şi se răspândeşte prin iarba înaltă şi uscată, ce unduieşte aidoma unor valuri de foc, în josul pantelor, spre valea mănoasă şi ascunsă în umbre.

În iarba înaltă până la genunchi, bărbatul stă cu mâinile afundate în buzunarele jachetei de jeanşi şi examinează podgoria de dedesubt. Coardele viţelor au fost scurtate în perioada iernii. Noul sezon de rodire de-abia a început. Muştarul sălbatic, viu colorat, care pe durata lunilor reci a crescut din abundenţă între rândurile de viţă a fost plivit, apoi locul a fost arat. Solul e negru şi fertil.

Podgoria înconjoară hambarul, acareturile şi bungalovul. Cu excepţia hambarului, clădirea cea mai mare este cea a proprietarilor — o casă stil victorian, cu clasicele acoperişuri tuguiate, lucarne, decoraţii sub cornişe şi fronton sculptat deasupra scării principale.

Paul şi Sarah Templeton locuiesc permanent aici; ocazional, fiica lor, Laura, vine de la San Francisco, unde urmează universitatea. Ar trebui să sosească şi în acest week-end.

Bărbatul contemplă visător o imagine mentală a chipului Laurei, la fel de delicată ca şi o fotografie. În mod ciudat, trăsă-

turile perfecte ale feţei declanşează gânduri despre ciorchini de Pinot negru, struguri suculenţi, plini de zahăr, cu coajă purpurie şi translucidă. Bărbatul poate simţi realmente strugurii aceştia imaginari, închipuindu-şi cum îi zdrobeşte între dinţi.

Afundându-se lent înapoia munţilor, soarele împrăştie o lumină atât de cald colorată şi atât de vie, încât, acolo unde atinge terenul cufundat în umbre, acesta pare smălţuit pe vecie. Iarba este roşie acum, nu mai seamănă cu pârjolul fără flăcări de mai devreme, ci cu talazuri stacojii ce ajung până la genunchii bărbatului.

El întoarce spatele casei şi podgoriei. Savurând gustul tot mai intens al strugurilor, porneşte către apus, pătrunzând în umbrele alungite ale culmilor împădurite.

Poate simţi vieţuitoarele mici, locuitorii păşunilor deschise, ghemuindu-se în vizuinele lor. Aude şoaptele penelor care brăzdează vântul — la câteva sute de metri înălţime, un şoim descrie cercuri prin văzduh, căutând prada — şi simte scânteierea îngheţată a stelelor care încă n-au răsărit.

***

În straniul ocean de lumină roşie, pâlpâitoare, umbrele negre ale copacilor înşiruiţi de-a lungul şoselei licăreau fulgerător peste parbriz.

Pe drumul şerpuit, cu două benzi, Laura Templeton conducea Mustangul cu o măiestrie pe care Chyna o admira, deşi nu putea spune acelaşi lucru despre viteza maşinii.

— Ai talpa cam grea, comentă Chyna.

— Mai bine decât fundul mare, spuse Laura, zâmbind.

— O să ne omori.

— Mamei nu-i place să întârzii la masă.

— Prefer să întârzii la masă, decât să fiu moartă *pe* masă.

— Încă n-ai cunoscut-o pe mama. Ţine al naibii de mult la respectarea regulilor.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre echipajele de poliţie.

— Uneori vorbeşti exact ca ea, chicoti Laura.

— Care ea?

— Maică-mea.

Încordându-se în centură, sub efectul unui viraj rapid, Chyna replică:

— Păi, una din noi două trebuie să fie adulta cu capul pe umeri.

— Câteodată, pur şi simplu nu-mi vine să cred că eşti doar cu trei ani mai mare ca mine. Zi aşa — douăzeci şi şase? Eşti sigură că n-ai *o sută* douăzeci şi şase de ani?

— Am prea multă experienţă, murmură Chyna.

Plecaseră din San Francisco sub un cer senin şi rece, învoindu-se pentru patru zile de la University of California, unde, în primăvara următoare, aveau să-şi susţină masteratul în psihologie. Părinţii Laurei îi dădeau fetei banii necesari cazării şi întreţinerii, însă Chyna petrecuse ultimii zece ani ai vieţii frecventând cursurile reduse. În timpul zilei era chelneriţă; începuse la „Denny's", trecuse la un local din lanţul „Olive Garden", iar acum lucra la un restaurant de lux, cu feţe de masă albe, cu şerveţele de in şi buchеţele de flori proaspete, şi cu clienţi care — fie binecuvântaţi! — lăsau bacşişuri echivalând cu cincisprezece-douăzeci la sută din consumaţie. Vizita aceasta în Napa Valley, la casa familiei Templeton, avea să fie singurul ei concediu din ultimii zece ani.

Din San Francisco, Laura intrase pe autostrada 80, trecând prin Berkeley şi traversând capătul estic al golfului San Pablo. Bâtlanii albaştri se deplasau grav prin apa nu prea adâncă şi se înălţau cu graţie în văzduh: părăsi uriaşe, vag preistorice, minunate pe fundalul cerului senin.

Acum, în amurgul de aur şi purpură, norişorii răzleţi păreau că ard pe boltă, şi Napa Valley se desfăşura ca o tapiserie superbă. Laura abandonase şoseaua principală, în favoarea unei variante mai spectaculoase; cu toate acestea, şofa atât de rapid, încât Chyna reuşea arareori să-şi desprindă ochii de pe drum şi să se bucure de peisaj.

— Doamne, ce-mi place viteza! exclamă Laura.

— Eu o urăsc.

— Îmi place să gonesc, să alerg, să *zbor*! Hei, ştii ceva — poate că într-o viaţă anterioară am fost gazelă. Te-ai gândit la chestia asta?

Chyna aruncă o privire spre vitezometru şi se strâmbă.

— Mda, ori o gazelă... ori o nebună închisă în azil.

— Sau un ghepard. Gheparzii sunt foarte rapizi.

— Cum să nu — un ghepard, iar într-o zi, când îţi urmăreai prada, goneai atât de tare, încât n-ai mai putut frâna şi ai căzut în prăpastie. Ai fost un Willy Coiotul al gheparzilor.

— Sunt un şofer bun, Chyna.

— Ştiu.

— Atunci, relaxează-te.

— Nu pot.

Laura suspină, simulând exasperarea.

— Niciodată?

— Numai când dorm, răspunse Chyna şi aproape că trecu cu tălpile prin podea, când Mustangul descrise o curbă largă fără să reducă viteza.

Dincolo de acostamentul îngust, cu pietriş, terenul cobora, acoperit de muştar sălbatic şi tufişuri încâlcite, până la o lizieră de arini negri şi înalţi, presăraţi de mugurii începutului de primăvară. Dincolo de arini se zăreau podgorii scăldate în lumina roşiatică, puternică, şi Chyna fu convinsă că automobilul avea să derapeze de pe carosabil, să se rostogolească pe taluz şi să se izbească de copaci, iar sângele ei avea să adape cele mai apropiate viţe-de-vie.

Laura însă menţinu Mustangul fără efort pe drum. Maşina ieşi din viraj şi urcă o pantă lungă.

— Pun pariu că şi în somn îţi faci griji, o tachină Laura.

— Ei bine, mai devreme sau mai târziu, în fiecare vis există un bau-bau. Trebuie să fii pe fază, să nu te ia prin surprindere.

— Eu am avut o grămadă de vise fără bau-bau. Nişte vise minunate...

— Că erai femeia-ghiulea de la circ?

— Ar fi fost interesant. Nu chiar aşa, totuşi uneori visez că pot zbura. Întotdeauna, în visele astea sunt dezbrăcată şi plutesc de-a binelea, la vreo cincisprezece metri deasupra solului, peste firele de telefon, peste pajişti cu flori viu colorate, peste copaci... Mă simt complet liberă. Oamenii ridică ochii, îmi zâmbesc şi-şi flutură braţele. Toţi sunt încântaţi să vadă că pot zbura, toţi sunt fericiţi pentru mine. Uneori sunt însoţită de un tip a-ntâia, zvelt şi

musculos, cu o coamă de păr auriu, cu ochi verzi şi frumoşi care privesc *prin* mine, ajungându-mi până la suflet, şi facem dragoste în văzduh, plutind, iar eu am nişte orgasme incredibile, unul după altul, legănată sub lumina soarelui, cu flori dedesubt şi păsări zburând pe deasupra — nişte păsări cu aripi uluitoare, în toate nuanţele de albastru, care cântă cele mai fantastice triluri pe care le-ai auzit vreodată —, şi mă simt inundată de-o lumină orbitoare, sunt o creatură a luminii, gata-gata să explodeze, deţin atâta energie în mine, încât voi exploda şi voi forma un nou univers, voi *fi* un nou univers şi voi trăi de-a pururi. Ai visat vreodată aşa ceva?

Chyna îşi desprinse ochii de la asfaltul ce gonea spre ea. O fixă uluită pe Laura şi, într-un sfârşit, articulă:

— Nu.

— Chiar aşa? făcu prietena ei, luându-şi privirea de la şosea. N-ai visat niciodată aşa ceva?

— Niciodată.

— Eu am o mulţime de vise ca ăsta.

— Fetiţo, n-ai putea să rămâi cu ochii la drum?

Laura o ascultă, dar continuă cu întrebările:

— Nu visezi niciodată că faci dragoste?

— Câteodată.

— Şi?

— Şi ce?

— *Şi*?

Chyna strânse din umeri.

— Nu-mi place.

— Visezi că faci dragoste şi nu-ţi place? se minună Laura, încruntându-se. Auzi, dar nu-i nevoie să *visezi* aşa ceva — există o mulţime de bărbaţi care pot face dragoste prost.

— Ha-ha. Eu mă referam la coşmaruri, la chestii foarte ameninţătoare.

— Adică sexul este ameninţător?

— În visele mele este... Mă văd mereu fetiţă — am şapte-opt ani — şi mă ascund de un bărbat. Nu ştiu prea bine ce doreşte el sau de ce mă caută, dar sunt sigură că vrea de la mine un lucru rău, ceva teribil, ceva care aduce cu moartea.

— Cine-i bărbatul?

— Nu este întotdeauna același.

— Unul dintre nenorociții ăia cu care umbla mama ta?

Chyna îi spusese Laurei multe lucruri despre maică-sa, lucruri pe care nu le mai povestise nimănui.

— Îhâm. În realitate, m-am ferit întotdeauna de ei. Nici unul nu m-a atins. Și nici în vise nu mă ating, dar există mereu amenințarea, ca o posibilitate...

— Deci nu este vorba numai de vise. Sunt și niște amintiri.

— Aș prefera să fie *numai vise*.

— Dar ce se-ntâmplă când ești trează? întrebă Laura.

— Ce vrei să spui?

— Te simți bine, te topești și te pierzi, când faci dragoste... sau trecutul nu te părăsește nici o clipă?

— Ce-i asta — psihanaliză la o sută treizeci de kilometri pe oră?

— Ocolești răspunsul?

— Ești indiscretă.

— Se numește prietenie.

— Se numește indiscreție.

— Ocolești răspunsul?

— Bine, suspină Chyna. Îmi place să fac dragoste. Nu sunt inhibată. Recunosc că nu m-am simțit niciodată ca o creatură a luminii pe punctul de-a exploda într-un nou univers, dar m-am satisfăcut pe deplin întotdeauna, m-am simțit mereu bine.

— Pe deplin?

— Pe deplin.

De fapt, Chyna nu avusese o relație intimă înainte de a împlini douăzeci și unu de ani; acum, acele relații erau în număr de două. În ambele cazuri fuseseră bărbați atenți, blânzi și decenți, și în ambele cazuri Chynei îi plăcuse să facă dragoste cu ei. Prima legătură durase unsprezece luni, cea de-a doua, un an și o lună, dar nici unul dintre bărbați nu-i lăsase vreo amintire neplăcută. Cu toate acestea, nici unul n-o ajutase să-și alunge visele rele, care continuaseră s-o obsedeze cu regularitate, iar Chyna nu izbutise să dobândească o legătură emoțională egală celei fizice. Ea își

putea dărui trupul unui bărbat pe care-l iubea, dar, în ciuda iubirii, nu-i putea dărui cu totul mintea şi inima. Se temea să se angajeze pe deplin, să se încreadă fără rezerve. Nimeni, cu posibila excepţie a Laurei Templeton — pilot de curse şi zburător în vise —, nu-i câştigase încrederea absolută.

Curentul de aer şuiera pe lângă aripile automobilului. În umbrele pâlpâitoare şi lumina înflăcărată, panta cea lungă din faţa lor părea o rampă, din vârful căreia fetele aveau să fie lansate în spaţiu, sărind peste o duzină de autobuze cuprinse de flăcări, în ovaţiile unui stadion plin de vânători de senzaţii tari.

— Dacă explodează un cauciuc? întrebă Chyna.

— N-o să explodeze, răspunse Laura, sigură pe ea.

— Dar dacă unul o să explodeze?

Schimonosindu-şi faţa într-un rânjet exagerat, diabolic, Laura spuse:

— Atunci o să fim piftie de fete la conservă. Nici măcar nu vor putea separa rămăşiţele în două corpuri distincte. O pastă amorfă. N-o să mai fie nevoie nici de sicrie. O să toarne pasta într-un borcan, o să-l îngroape, şi pe placa funerară o să graveze: *Laura Chyna Templeton Shepherd. Doar un mixer ar fi făcut o treabă mai bună.*

Chyna avea părul negru ca tăciunele, iar Laura era blondă, cu ochi albaştri — totuşi cele două semănau atât de bine, încât purtau aceleaşi măsuri la haine. Ambele aveau pometi înalţi şi trăsături fine. Dintotdeauna, Chyna considerase că avea gura mai mare, dar Laura — a cărei gură era leită cu a ei — susţinea că nu era mare, ci „generoasă", capabilă oricând de un surâs cuceritor.

Cât despre dragostea de viteză a Laurei, ea dovedea pur şi simplu că, din alte puncte de vedere, fetele erau două persoane extrem de diferite. Deosebirile, poate mai mult decât asemănările, le atraseseră reciproc.

— Crezi că ai tăi mă vor plăcea? se interesă Chyna.

— Parcă-ţi făceai griji pentru explozia unui cauciuc.

— Grijile mele sunt multiple şi simultane. Ce spui — mă vor plăcea?

— Bineînţeles că te vor plăcea. Ştii însă ce mă îngrijorează pe mine? reflectă Laura, în vreme ce goneau spre vârful dealului.

— Din câte-mi dau seama, în nici un caz moartea.

— Persoana ta. Tu mă-ngrijorezi cel mai mult.

O privi pe Chyna cu o expresie de seriozitate ce nu o caracteriza.

— Să știi că-mi pot purta și singură de grijă.

— Nici nu mă îndoiesc! Te cunosc prea bine ca să mă îngrijoreze *așa ceva*. Totuși, viața nu înseamnă doar a-ți purta singur de grijă, a privi atent în jur, a traversa problemele...

— Oho-oho, Laura Templeton — filozoafa!

— Viața înseamnă să trăiești într-adevăr.

— Profundă afirmație, comentă, sarcastic, Chyna.

— Mai profundă decât ai crede.

Mustangul ajunsese în vârful dealului, unde nu-l așteptau autobuze incendiate sau spectatori ovaționând; în fața lor, un Buick model vechi se târa cu mult sub limita vitezei admisibile. Laura încetini brusc și se menținu în urma celeilalte mașini. Chiar și în lumina slabă a amurgului, Chyna putea vedea că la volanul Buickului se afla un bătrân cu părul alb.

Se găseau pe o porțiune de drum unde depășirile erau interzise. Șoseaua urca și cobora, cotea la stânga și la dreapta, apoi urca din nou, și nu se putea distinge prea departe.

Laura clipi din faruri, sperând să-l îmboldească pe celălalt șofer să mărească viteza, ori să tragă pe dreapta.

— Ascultă-ți propriul sfat, fetițo, rosti Chyna, relaxează-te.

— Detest să întârzii la cină.

— Din câte-ai povestit despre ea, nu cred că maică-ta este genul care să ne bată la fund cu umerașele din dulap.

— Mama mea este cea mai bună mamă.

— Atunci, relaxează-te.

— Are însă o căutătură de dezamăgire care-i chiar mai *teribilă* decât umerașele. Majoritatea oamenilor habar n-au, dar „războiul rece" a luat sfârșit datorită mamei. Acum câțiva ani, Pentagonul a trimis-o la Moscova, ca să-și poată arunca *Privirea* spre blestematul ăla de Birou Politic, și imediat toți rușii s-au topit de remușcări.

În fața lor, șoferul Buickului își aranjă oglinda retrovizoare.

Părul alb sclipind în lumina farurilor, unghiul capului și simpla sugestie a ochilor săi reflectați în oglindă declanșară pe

neașteptate în Chyna un sentiment copleșitor de *déjà vu*. Pentru o clipă, fata nu înțelese de ce simțise un fior înghețat străbătându-i corpul — dar apoi, amintirea o purtă în trecut, la un episod pe care încercase demult, și fără succes, să-l uite: un alt amurg, cu nouăsprezece ani în urmă, pe o șosea pustie din Florida.

— Isuse, șopti ea.

— Ce s-a întâmplat? o iscodi Laura, atentă.

Chyna închise ochii.

— Ești albă ca varul. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am amintit ceva de demult... pe când eram mică, aveam șapte ani... Poate că s-a întâmplat în Everglades. Nu existau mulți arbori și puținii pe care-i zăream erau acoperiți de licheni. Cât vedeai cu ochii, terenul era ca-n palmă — nimic altceva decât cer și șes, iar lumina era roșie, în amurg, ca acum. Ne găseam pe un drum de țară pe undeva, departe de orice civilizație, un drum de-a dreptul primitiv, abia dacă aveau loc două mașini pe el... totul era atât de pustiu și de izolat...

Fusese cu mama ei și cu Jim Woltz, contrabandist de arme și de droguri în Key West — un bărbat care locuise cu ele din când în când, câte o lună sau două, în copilăria Chynei. Se întorceau în Key West dintr-o călătorie de afaceri, în Cadillacul roșu al lui Woltz, un model clasic cu aripi masive și cu o mască de radiator ce părea să fie turnată din cinci tone de crom. Woltz șofa rapid pe drumul acela drept, pe alocuri depășind o sută optzeci de kilometri la oră. De aproape cincisprezece minute nu mai întâlniseră alte mașini, când, la un moment dat, ajunseseră din urmă o pereche de bătrâni cu un Mercedes cafeniu. Femeia era cea care conducea. Avea gesturile sacadate ale unei păsări și părul argintiu, tuns scurt. Părea de cel puțin șaptezeci și cinci de ani. Înainta cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. Woltz ar fi putut s-o depășească; se găseau într-o porțiune unde depășirile erau permise și șoseaua era complet pustie până la orizont.

— Însă Jim se drogase, spuse Chyna, continuând să țină ochii închiși, privindu-și cu groază amintirea ce se derula aidoma unui film înapoia pleoapelor. De fapt, cam tot timpul era drogat. Poate că în ziua aceea luase cocaină. Nu știu. Nu-mi amintesc. În plus,

mai şi trăgea la măsea. Amândoi beau — şi el şi maică-mea. Aveau un răcitor plin cu gheaţă. Sticle cu suc de grapefruit şi votcă. Bătrâna din Mercedes conducea încet de tot şi asta l-a înnebunit pe Woltz. Nu era un individ raţional. De ce l-o fi deranjat? O putea depăşi. Dar când a văzut-o conducând atât de încet pe şoseaua pustie, l-au apucat damblalele. Drogurile şi băutura, asta a fost. Era atât de lipsit de judecată. Când se înfuria... se înroşea la faţă, arterele îi zvâcneau pe gât şi îşi încleşta fălcile, încât muşchii îi ieşeau în evidenţă. Nimeni nu se putea înfuria atât de *total* ca Jim Woltz. Furia lui a aţâţat-o pe maică-mea, care a intrat într-o stare de surescitare, cum se întâmpla de fiecare dată. Aşa că a început să-l încurajeze. Eu stăteam pe bancheta din spate şi o rugam să înceteze, dar ea îl sâcâia întruna.

O vreme, Woltz se ţinuse în spatele celuilalt automobil, claxonându-i pe bătrâni şi încercând să-i silească să mărească viteza. De câteva ori, atinsese bara din spate a Mercedesului cu bara Cadillacului, producând un zăngănit metalic. În cele din urmă, bătrâna se speriase şi începuse să vireze încoace şi-ncolo, temându-se să accelereze cu Woltz atât de aproape în spate, dar în acelaşi timp prea speriată de el, ca să tragă pe dreapta şi să-l lase s-o depăşească.

— Bineînţeles, el n-ar fi depăşit-o, spuse Chyna. Deja o luase razna. Dacă ar fi oprit, s-ar fi oprit şi el. Oricum s-ar fi terminat rău.

De câteva ori, Woltz venise paralel cu Mercedesul, conducând pe sens invers, urlând şi agitând pumnul spre cei doi bătrâni, care la început încercaseră să-l ignore, apoi îl priviseră cu ochii măriţi de spaimă. De fiecare dată, în loc să-i depăşească şi să-i lase în urmă, el revenise înapoia lor şi-i lovise în bara din spate. Cu minţile năclăite de drog şi de alcool, hărţuiala aceea era pentru Woltz o chestie foarte, foarte serioasă, având o semnificaţie care nu putea niciodată fi pe deplin înţeleasă de o persoană cu capul pe umeri. Pentru Anne, mama Chynei, totul era un joc, o aventură şi, în goana ei permanentă după senzaţii tari, ea îi propusese: „Hai s-o supunem la un examen de conducere." „La un examen de conducere?" făcuse Woltz. „Nu e nevoie de aşa ceva ca să-mi dau

seama că hoaşca habar n-are să şofeze." Când reveniseră paralel cu Mercedesul, Anne continuase: „Adică, hai să vedem dacă poate rămâne pe şosea. Ia pune-o la încercare."

— Paralel cu şoseaua, urmă Chyna, era un canal de drenaj, dintre cele care se întâlnesc frecvent în Florida. Nu foarte adânc, totuşi destul de adânc. Woltz a împins Mercedesul pe acostament. Bătrâna ar fi trebuit să împingă şi ea, să i se opună. Ar fi trebuit să calce acceleraţia până la podea şi s-o şteargă naibii de-acolo. Mercedesul nu putea fi ajuns de-un Cadillac. Dar era bătrână şi speriată, şi nu mai întâlnise niciodată un individ ca ăsta. Cred că pur şi simplu nu putea să creadă, era incapabilă să înţeleagă cu cine avea de-a face, nu putea înţelege cât de departe erau în stare să ajungă, *deşi nu le făcuse nimic*. Woltz a împins-o de pe şosea, şi Mercedesul s-a rostogolit în canal.

Woltz oprise, băgase în marşarier şi revenise la locul unde Mercedesul se scufunda rapid. El şi Anne coborâseră din maşină, ca să privească. Mama Chynei insistase să se uite şi fetiţa: „Haide, fetiţo. E păcat să scapi aşa ceva, puiule. E ceva ce merită văzut." Mercedesul se scufundase pe-o parte şi, stând acolo, pe taluz, în aerul umed al serii, zăreau numai portiera şoferului. Erau ciupiţi de roiuri de ţânţari, însă de-abia îi băgau în seamă, fascinaţi de spectacolul care se derula sub ochii lor, dincolo de cortina de sticlă ce lăsa vederii locul şoferului în maşina care se scufunda.

— Se înserase, continuă Chyna, dând glas imaginilor ce i se perindau pe sub pleoape, farurile erau aprinse; au mai clipit şi după ce Mercedesul s-a scufundat; maşina avea aer condiţionat, aşa că toate geamurile erau închise; nici parbrizul, nici geamurile de pe partea stângă nu se spărseseră când Mercedesul se rostogolise. Puteam să privim înăuntru, pentru că geamurile se aflau doar la câţiva centimetri sub apă. Nu se vedea nici urmă de bărbat. Poate că se lovise şi îşi pierduse cunoştinţa în rostogolire. Dar bătrâna... era la geam. Maşina se umpluse cu apă, dar dincolo de fereastră se mai găsea o bulă mare de aer şi bătrâna se lipise de geam ca să poată respira. Noi stăteam şi o priveam. Woltz ar fi putut s-o ajute. La fel şi mama. Însă stăteau pur şi simplu şi se uitau la ea. Părea că bătrâna nu ajungea să deschidă gea-

mul, iar portiera se blocase cu siguranţă, sau poate ea era prea speriată şi neputincioasă.

Chyna încercase să se smucească, dar maică-sa o ţinuse acolo, vorbindu-i precipitat; şoaptele ei aduceau un val de respiraţie acră de votcă şi suc de grapefruit. „Noi suntem altfel decât ceilalţi, puiule. Pentru noi nu există legi. N-ai să înţelegi niciodată ce înseamnă să fii liber cu adevărat dacă nu te uiţi acolo." Chyna închisese ochii, dar tot o auzise pe bătrână ţipând în interiorul bulei uriaşe de aer din maşina scufundată. Un ţipăt înăbuşit.

— Ţipătul s-a auzit din ce în ce mai stins, până când a încetat de tot, spuse Chyna. Când am deschis ochii, amurgul se stinsese şi el; se lăsase noaptea. În Mercedes era încă lumină; femeia mai stătea cu faţa lipită de geam, dar se stârnise o briză care vălurea apa din canal şi îi înnegurase trăsăturile. Am ştiut că murise. Şi ea, şi soţul ei. Am început să plâng. Lui Woltz nu i-a plăcut. M-a ameninţat că mă târăşte în canal, deschide una dintre portiere şi mă îmbrânceşte înăuntru cu morţii. Mama m-a obligat să beau puţin suc de grapefruit cu votcă. Aveam doar şapte ani. Restul drumului până la Key West am zăcut pe bancheta din spate, ameţită de votcă, pe jumătate beată, îmi era şi greaţă puţin; plângeam înainte, dar încet, ca să nu-l supăr pe Woltz. Am ţinut-o tot aşa până când am adormit.

În maşina Laurei se auzeau doar uruitul discret al motorului şi scârţâitul roţilor pe şosea.

Chyna deschise în sfârşit ochii şi reveni din lumea amintirii din Florida, de la amurgul umed pierdut în timp la peisajul din Napa Valley, unde lumina aceea roşie dispăruse aproape de tot de pe cer şi întunericul se năpustea din toate părţile.

Bătrânul cu Buickul nu se mai vedea în faţa lor. Ele reduseseră viteza şi, evident, acesta le-o luase cu mult înainte.

— Doamne, Dumnezeule! făcu Laura, cu blândeţe.

Chyna tremura fără să se poată stăpâni. Smulse câteva şerveţele din cutia plasată între scaune, îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii. În ultimii doi ani îi împărtăşise Laurei o parte dintre amintiri, dar fiecare nouă dezvăluire — şi mai era încă mult de dezvăluit — se dovedea la fel de dificilă ca şi cea anterioară. Când

vorbea despre trecut, se înroşea ca focul de ruşine, ca şi cum ar fi fost la fel de vinovată ca maică-sa, ca şi cum fiecare crimă şi fiecare dovadă de nebunie i s-ar fi reproşat ei, deşi ea era doar un copil neajutorat, prins în nebunia celorlalţi ca într-o cuşcă.

— Ai să te mai întâlneşti vreodată cu mama ta? întrebă Laura.

Amintirile o lăsaseră pe Chyna aproape mută de oroare.

— Nu ştiu.

— Dar ai vrea?

Chyna şovăi. Ţinea mâinile strânse pumn, cu şervetelul umed cocoloşit în dreapta.

— Poate.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ca s-o fac să-mi explice. Să încerc să-nţeleg. Să pun la punct unele lucruri. Dar... poate că nu.

— Măcar ştii unde e?

— Nu prea. Dar nu m-ar surprinde dacă ar fi la puşcărie. Sau moartă. Nu poţi să duci o astfel de viaţă şi să speri să apuci bătrâneţea.

Coborau de la poalele dealului către vale. Într-un târziu, Chyna spuse:

— O mai văd şi acum stând în picioare în întunericul aburos, pe malul canalului, năclăită de transpiraţie, cu părul umed şi încâlcit atârnându-i pe umeri, înţepată toată de ţânţari, cu ochii înceţoşaţi de votcă. Crede-mă, Laura, chiar şi atunci era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Mereu atât de frumoasă, de perfectă pe dinafară, era o făptură de vis, un înger... dar nici pe jumătate atât de frumoasă ca atunci când i se trezeau toate simţurile, când în jurul ei plutea violenţa. O văd şi acum acolo în picioare, abia conturată de strălucirea verzuie pe care încă o aruncă farurile Mercedesului prin apa mâloasă; o văd atât de tulburătoare în lumina verde, o fiinţă triumfătoare, ceà mai frumoasă făptură cu putinţă, o zeitate din altă lume.

Treptat, Chyna îşi domoli tremurul. Pojarul ruşinii îi dispăruse încetul cu încetul de pe chip.

Se simţea nespus de recunoscătoare pentru grija şi sprijinul pe care i le arăta Laura. Îi era prietenă. Până s-o întâlnească pe Laura, Chyna trăise în secret cu trecutul ei, incapabilă să se con-

feseze. Acum, eliberată de-o altă amintire blestemată, terifiantă, nu putea să-şi transpună recunoştinţa în cuvinte.

— Nu-ţi mai face griji, spuse Laura, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Străbăteau drumul în tăcere.

Întârziau la masă.

***

La prima vedere, casa Templetonilor îi păru Chynei primitoare: victoriană, cu acoperişuri triunghiulare, spaţioasă, cu verande mari în faţă şi în spate. Se înălţa la aproape un kilometru de drum, la capătul unei alei pietruite, înconjurată de vreo patru sute de hectare de podgorii.

De trei generaţii, familia Templeton cultiva viţă-de-vie, dar vinul nu-l făceau ei niciodată. Aveau contract cu una dintre cele mai bune crame din toată valea şi, pentru că deţineau un pământ fertil, care dădea viţă de cea mai bună calitate, obţineau un preţ excelent pe recoltă.

Când auzi Mustangul pe drum, Sarah Templeton dădu buzna pe veranda din faţă şi coborî apoi în grabă treptele spre aleea pietruită, să le întâmpine pe fete. Era o femeie la vreo patruzeci şi cinci de ani, nostimă, suplă, cu un aer de fetişcană, blondă, tunsă modern; purta o pereche de jeanşi cafenii şi o bluză cu mâneci lungi, verde-smarald, cu broderie la guler, şic şi în acelaşi timp maternă.

Când Sarah o îmbrăţişă pe Laura, o sărută şi o strânse la piept cu o dragoste atât de vădită, Chyna simţi un junghi de invidie şi un fior de nădejde pentru că nu cunoscuse niciodată dragostea de mamă.

Rămase surprinsă iarăşi când Sarah se întoarse spre ea, o îmbrăţişă, o sărută pe obraz şi, ţinând-o strâns la piept, îi zise:

— Laura îmi spune că eşti sora pe care n-a avut-o niciodată, aşa că simte-te ca acasă, draga mea. Când te afli cu noi, casa noastră este şi a ta.

Chyna rămăsese blocată o clipă, atât era de neobişnuită cu ritualurile afecţiunii familiale, la care nu ştia cum să reacţioneze.

Apoi, o îmbrăţişă şi ea pe Sarah, cu stângăcie, şi murmură un „mulţumesc" care nu-şi avea rostul. Brusc, i se încleştase gura, încât se miră că reuşise totuşi să articuleze. Ţinându-le pe fete de după umeri, Sarah le conduse spre treptele largi de la intrare.

— O să luăm bagajele mai târziu. Acum e gata masa. Veniţi încoace. Laura mi-a povestit atât de multe despre tine, Chyna.

— Ei bine, mamă, zise Laura, nu ţi-am povestit că Chyna face farmece. Ţi-am cam ascuns asta. Cât o să stea la noi, va trebui să sacrifice câte un pui la miezul nopţii.

— Noi ne ocupăm doar de struguri. Pui nu avem, draga mea, spuse Sarah. Dar după cină putem merge cu maşina la una dintre fermele apropiate să cumpărăm câţiva pui.

Chyna râse şi o privi pe Laura ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe: „Unde e *Privirea* aceea infamă?"

Laura înţelese.

— Chyna, în onoarea ta, toate umeraşele şi alte chestii asemănătoare au fost înlăturate.

— Ce tot spui tu acolo? întrebă Sarah.

— Hai, mamă, doar mă cunoşti, bodogănesc şi eu fără rost. Câteodată, nici eu nu ştiu ce vorbesc.

Paul Templeton, tatăl Laurei, se afla în bucătăria spaţioasă; scotea de la cuptor o tavă de cartofi franţuzeşti. Era un bărbat îngrijit, bine legat, cam de un metru optzeci înălţime, cu păr negru, bogat, şi ten roşcovan. Puse tava aburindă alături, îşi scoase mânuşile de menaj şi o întâmpină pe Laura la fel de afectuos ca şi Sarah. După ce se făcură prezentările, îi luă mâna Chynei în mâinile sale aspre şi muncite, şi, cu un aer prefăcut solemn, spuse:

— Ne-am rugat să ajungi întreagă până aici. Fetiţa mea tot mai conduce Mustangul de parcă ar fi maşina lui Batman?

— Hei, tată, făcu Laura, cred că uiţi că tu m-ai învăţat să conduc.

— Te-am învăţat noţiunile de bază, zise Paul. Nu m-am aşteptat să-mi copiezi şi stilul.

— Refuz să-mi închipui cum conduce Laura, spuse Sarah. Tot timpul sunt îngrijorată de moarte.

— Mamă, privește lucrurile în față, există o genă din Indianapolis 500 în ramura paternă și tata mi-a transmis-o mie.

— Conduce excelent, remarcă Chyna. Cu Laura mă simt întotdeauna în siguranță.

Laura îi aruncă un mic rânjet și făcu semnul „victoriei".

Cina se consumă îndelung și fără grabă, pentru că Templetonilor le plăcea să stea de vorbă, iar conversația îi hrănea în egală măsură cu cina. Aveau grijă s-o includă și pe Chyna în conversația lor și păreau vădit interesați de ceea ce le povestea ea; chiar atunci când discuția atinse probleme de familie despre care Chyna nu știa nimic, se simți legată de ele printr-un soi de osmoză magică, absorbită de-a dreptul de clanul Templeton.

Laura avea un frate de vreo treizeci de ani, Jack; el și soția lui, Nina, locuiau în casa îngrijitorului, la vie, dar un angajament anterior îi împiedicase să participe la cina în familie. Chyna primi asigurări că o să-i întâlnească în dimineața următoare, dar nu simți nici o dorință expresă să-i cunoască, așa cum se întâmplase înainte de a-i întâlni pe Paul și Sarah. În toată viața ei agitată, nu existase nici un loc în care să se simtă acasă; poate că nici aici nu se va simți vreodată pe deplin acasă, dar se simțea măcar binevenită.

După cină, Laura și Chyna merseră să se plimbe prin via luminată de lună, printre butucii cărora nu le dăduseră încă mlădițele sau fructele. Aerul rece era încă greu de mireasma roditoare a pământului proaspăt arat; câmpurile întunecate aveau un soi de mister al lor, care-ți lua mințile; Chyna îl simți provocator, dar și tulburător, ca și cum s-ar fi aflat în preajma unor prezențe nevăzute, a unor spirite străvechi, nu toate benefice.

La întoarcere, după ce străbătuseră via până în adânc, Chyna spuse:

— Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

— Și tu pentru mine.

— Mai mult... șovăi vocea Chynei. Era cât pe ce să spună: „Ești *singura* mea prietenă", dar i se păru stângaci, și oricum nu exprima ceea ce simțea pentru Laura. Într-un anume sens, erau într-adevăr surori.

Laura o luă de braţ şi şopti abia perceptibil:

— Ştiu.

— Când ai să ai copii, vreau să-mi zică mătuşa Chyna.

— Uite ce e, Shepherd, nu crezi că înainte de-a începe să torn bebeluşi ar trebui să găsesc pe unul cu care să mă mărit?

— Oricine ar fi el, ar face bine să fie un soţ minunat, fiindcă, altminteri, promit că-l las fără *cojones*.

— Fă-mi un serviciu, da? zise Laura. Nu promite asta înainte de nuntă. Pe unii îi inhibă.

De undeva, din vie, se auzi un zgomot îngrijorător, care o ţintui locului pe Chyna. Un scârţâit prelung.

— E vântul care mişcă o uşă deschisă de la hambar. Sunt balamalele ruginite.

Părea că cineva deschide o uşă uriaşă chiar în zidul nopţii şi păşeşte înăuntru dintr-o altă lume.

***

Chyna Shepherd nu dormea bine în case necunoscute. Toată copilăria şi adolescenţa, maică-sa o târâse prin întreaga ţară; nicăieri nu stăteau mai mult de-o lună, două. Li se întâmplaseră atâtea lucruri îngrozitoare în atât de multe locuri, încât Chyna învăţase să privească o casă nouă ca pe o viaţă nouă, nu cu speranţa stabilităţii şi fericirii, ci cu neîncredere şi teamă ascunsă.

Scăpase de mult de beleaua de maică-sa şi era liberă să locuiască numai unde voia. Zilele acestea trăia aproape la fel de ordonat ca o călugăriţă; viaţa ei era meticulos gândită, asemenea planului de dezamorsare a unei bombe, lipsită de agitaţia care îi pria maică-sii.

Totuşi, în această primă noapte în casa Templetonilor, Chyna nu avu nici o tragere de inimă să se dezbrace şi să meargă la culcare. Stătea în întuneric, aşezată pe un scaun cu spătar, la una dintre ferestrele camerei de oaspeţi, privind fără ţintă podgoriile luminate de lună, câmpul, dealurile din Napa Valley.

Laura se afla la capătul opus al coridorului de la etajul întâi, într-o cameră în care cu siguranţă dormea tun, liniştită, fiindcă ei această casă nu-i era deloc străină.

De la fereastra camerei de oaspeți, mlădițele timpurii ale viței-de-vie abia se observau. Vagi forme geometrice.

Dincolo de terase se ridicau dealuri molcome, îmbrăcate cu ierburi înalte și uscate, argintii în lumina lunii. O boare capricioasă se stârni în vale și, de câteva ori, ierburile sălbatice parcă se rostogoliră ca talazurile peste pantele repezi, poleite delicat de lumina jucăușă a lunii.

Deasupra dealurilor se înălța lanțul muntos, iar deasupra piscurilor se înșira o puzderie de stele și se vedea luna plină, albă. Norii de furtună care se abăteau peste munți, dinspre Nord-Vest, aveau să întunece în curând noaptea. Dealurile, mai întâi argintii, se înnegurară treptat, de la plumburiu până la cea mai intensă nuanță de negru.

Când se auzi primul țipăt, Chyna privea pierdută spre stele, atrasă, ca și în copilărie, de lumina lor rece. Se gândea, fascinată, că lumile acelea îndepărtate trebuie să fie pustii și imaculate, că mizeria nu le-a atins niciodată. La început, țipătul înăbușit i se păru doar o amintire, un fragment fulgerător din existența ei într-o altă casă străină din trecut, reverberat peste timp. Adesea, în copilărie, se ascundea de maică-sa și de prietenii ei beți sau furioși. Se urca pe acoperișurile verandelor, se pitea după pomii din spatele casei, se furișa pe geam, pe scara de incendiu, în locuri secrete, departe de încăierări, acolo unde putea studia stelele și unde vocile ridicate, de harță, surescitare sexuală sau răvășite de droguri ajungeau până la ea ca dintr-un aparat de radio care transmitea din locuri îndepărtate, oamenii aceia părând să nu mai aibă nici o legătură cu ea.

Cel de-al doilea țipăt, deși la fel de scurt și doar puțin mai intens decât primul, aparținea indiscutabil prezentului, nu era o amintire; Chyna rămase în continuare pe scaun. Încordată. Cu urechile ciulite. Asculta.

Își dorea să creadă că vocea venise din afară; continuă să privească în noapte, să cerceteze viile și dealurile din spatele casei. Vântul umfla în valuri iarba uscată pe coamele scăldate în lumina lunii, ca și cum o mare mirifică, străveche și-ar fi desfășurat undele sub pașii timpului.

De undeva, din casă, se auzi o bufnitură înăbuşită, de parcă un obiect greu ar fi căzut pe podeaua mochetată.

Chyna se ridică imediat de pe scaun şi rămase în picioare nemişcată, în aşteptare.

După vocile răstite dintr-un motiv sau altul, urma cel mai adesea câte un necaz. Totuşi, se întâmpla ca unele certuri grave să fie precedate de tăceri calculate şi de lucruri făcute pe furiş.

Cu greu putea să asocieze ideea violenţei conjugale cu Paul şi Sarah Templeton, care îi păruseră blânzi şi iubitori unul cu altul, la fel cum erau şi faţă de fiica lor. Totuşi, aparenţele şi realitatea se potriveau arareori, iar priceperea omului de a-şi dezamăgi semenii era cu mult mai mare decât a cameleonului, mierloiului american[1] sau a devotatei călugăriţe[2], care îşi ascunde canibalismul feroce în spatele unei măşti inocente şi evlavioase.

După ţipetele înăbuşite şi bufnitura slabă, tăcerea se lăsă ca o zăpadă, neverosimil de adâncă şi înspăimântătoare, ca într-o lume a surzeniei. Era liniştea dinaintea furtunii, calmul şarpelui încolăcit.

Într-o altă parte a casei, cineva stătea la fel de nemişcat ca şi ea, în alertă, ascultând cu atenţie. O persoană primejdioasă. Simţea prezenţa străină ca pe o apăsare uşoară în aer, nu foarte diferită de aceea de dinaintea unei furtuni.

Pe de altă parte, cei şase ani de cursuri de psihologie o făcuse să-şi pună întrebări asupra spaimei pe care i-o trezeau sunetele nopţii şi care, logic, puteau să nu însemne nimic. Orice psihanalist bun ar fi avut o grămadă de caracterizări pentru cineva care sărea de la bun început la o concluzie negativă, care trăia permanent în aşteptarea violenţei.

Dar ea trebuia să-şi asculte propriul său instinct, ascuţit de atâţia ani de experienţă dură. Intuiţia îi spuse că mişcarea îi va readuce siguranţa de sine. Se îndepărtă în linişte de scaun, îndreptându-se către uşa dinspre hol. În cele două ceasuri cât stătuse în

---

[1] *Mimus polyglostos* – pasăre care are capacitatea de a imita glasul altor păsări (n. tr.).

[2] *Mantis religiosa* – insectă a cărei femelă devorează masculul după reproducere (n. tr.).

camera neluminată, ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi acum se mişca cu uşurinţă, fără teamă că s-ar putea lovi de mobile.

Mai avea jumătate din distanţa până la uşă când auzi paşi apropiindu-se pe palierul de la etaj. Călcătura grea, precipitată, era străină de casă.

Nestingherită de interminabilul „al doilea gând" despre care învăţase la psihologie, se întoarse la intuiţia şi modul de a se apăra din copilărie. Se trase înapoi spre pat şi se lăsă în genunchi.

Mai încolo, pe hol, paşii se opriră. Se deschise o uşă.

Era conştientă de cât de absurd poate fi să-şi imagineze că simpla deschidere a unei uşi înseamnă furie dezlănţuită. Declicul unui buton răsucit, scrâşnetul unei clanţe prost închise, scârţâitul unei balamale neunse — toate acestea erau simple sunete, nici delicate, nici furioase, vinovate sau inocente; puteau fi produse tot atât de bine de un preot, ca şi de un hoţ. Totuşi, ea *ştia* că noaptea aceasta stătea sub semnul furiei dezlănţuite.

Întinsă pe burtă, se strecură sub pat, cu picioarele spre capul patului. Acesta avea picioare solide, aristocrate şi, din fericire, mai înalte decât cele obişnuite. Cu câţiva centimetri mai scund să fi fost, şi Chyna nu s-ar fi putut ascunde.

Se deschise încă o uşă. Uşa dormitorului de oaspeţi, care se afla exact în dreptul patului.

Cineva aprinse lumina.

Chyna stătea întinsă pe-o parte, cu urechea dreaptă lipită de covor. Făcu ochii mari, de sub pat, şi văzu o pereche de bocanci negri ai unui bărbat, iar de la jumătatea gambei în jos, jeanşii.

Abia păşise pragul şi, cu siguranţă, cerceta camera. Avea să sesizeze că la ora unu noaptea, patul era neatins, cu patru puişori de pernă sprijiniţi la căpătâi. Chyna nu lăsase nimic pe suportul de haine. Nici o haină răvăşită pe scaun. Romanul ieftin, pe care-l adusese să-l citească înainte de culcare, se afla într-un sertar al biroului.

Prefera spaţiile ordonate, libere până la austeritate. Această preferinţă putea să-i salveze acum viaţa.

Din nou încercă o uşoară îndoială — propensiunea spre autoanaliză care-i bântuie pe toţi studenţii la psihologie. Dacă bărbatul din cadrul uşii era vreunul dintre-ai casei — Paul Templeton

sau Jack, fratele Laurei, cel care locuia în casa administratorului viei — şi dacă vreo situaţie-limită ar fi explicat de ce dădea buzna în camera ei fără să bată la uşă, ea ar fi apărut ca o toantă de mâna-ntâi, dacă nu cumva isterică, atunci când s-ar fi târât afară de sub pat.

Pe urmă, chiar la vârful bocancului, o picătură roşie, mare, apoi alta, şi a treia, căzură pe covorul galben-pai. *Pic-pic-pic.* Sânge. Plușul gros, sintetic, al covorului supse primele picături. Cea de-a treia îşi păstra conturul, sclipind stins ca un rubin.

Chyna ştia că sângele nu aparţinea intrusului. Încercă să nu se gândească la obiectul ascuţit de pe care ar fi putut să picure.

El trecu în dreapta ei, avansând mai mult în cameră, iar ea îşi roti privirea ca să-l poată urmări.

Patul avea margini sculptate, în care fusese bine întinsă şi îndesată cuvertura. Nimic nu atârna peste margini ca s-o împiedice să vadă bocancii.

Pe cealaltă parte, unde cuvertura nu era drapată până la podea, spaţiul de sub pat era mult mai vizibil pentru el. Din anumite unghiuri, acesta putea să se uite în jos şi să zărească vreun petic din jeanşii ei, vârful vreunuia dintre pantofi, mâneca roşie a bluzei de bumbac întinsă pe cotul îndoit.

Îi era recunoscătoare patului imperial, care o acoperea mai bine decât unul de-o persoană sau unul dublu.

Nu-şi dădea seama dacă el respira greu, dacă era emoţionat sau furios, în felul în care îi simţise prezenţa. Cu o ureche lipită de covorul de pluş, era aproape surdă. Arcurile şi scândurile patului se sprijineau pe spatele ei, şi pieptul avea loc să i se dilate când respira temător, şovăitor, cu sufletul la gură. Inima apăsată îi bătea mai să-i spargă pieptul; zgomotul acesta părea să umple atât de mult ascunzişul, încât intrusul avea s-o audă cu siguranţă.

Individul se duse la baie, deschise uşa şi aprinse lumina.

Chyna îşi pusese toate obiectele de toaletă în dulăpiorul de medicamente. Nu era nimic care că atragă atenţia asupra prezenţei ei.

Dar oare chiuveta era uscată?

Când se dusese la culcare, pe la unsprezece, fusese la toaletă şi pe urmă se spălase pe mâini. Asta se întâmplase cu două ore în

urmă. Cu siguranţă că orice picătură de apă din chiuvetă se uscase ori se evaporase între timp.

La chiuvetă se afla un săpun lichid într-un recipient cu pompiţă. Din fericire, nu exista nici o bucată de săpun umedă care să-i trădeze prezenţa.

Se gândi cu grijă la posop. Avea îndoieli că acesta mai putea păstra umezeala la două ore după ce fusese folosit, destul de puţin de altfel. Totuşi, în ciuda înclinaţiei pentru ordine şi curăţenie, ar fi putut să-l atârne strâmb sau să-i facă vreo cută care s-o dea de gol.

I se păruse că bărbatul stătea de-o veşnicie în pragul băii. Apoi, acesta a stins lumina şi s-a întors în dormitor.

Din când în când, în copilărie — şi apoi chiar ceva mai târziu —, Chyna se refugiase sub paturi. Uneori, ai ei o căutau, uneori, deşi aceasta era ascunzătoarea cea mai la îndemână, nici nu le treceа prin cap să se uite acolo. Dintre cei care o descopereau, puţini căutaseră întâi sub pat — cei mai mulţi lăsaseră treaba asta la urmă.

O altă picătură roşie căzu pe covor, ca şi cum bestia ar fi vărsat încet lacrimi de sânge.

Bărbatul se duse spre uşa de la debara.

Chyna trebui să-şi întoarcă puţin capul, să întindă gâtul, ca să-l poată urmări.

Debaraua era spaţioasă, se putea intra înăuntru; în mijloc se afla un bec pe care-l aprindeai trăgând de-un lănţişor. Auzi clar pocnetul întrerupătorului smucit, pe urmă clinchetul bilelor de metal ale lănţişorului, care zdrăngăniră când se atinseră de bec.

Familia Templeton depozita valizele în fundul debaralei. Stivuite printre celelalte, geanta şi valiza Chynei nu trădau prezenţa unui musafir în casă.

Îşi adusese câteva schimburi: două rochii, două fuste, încă o pereche de jeanşi, o pereche de pantaloni de in, o jachetă de piele. Pentru că şi ea, şi Laura purtau aceeaşi măsură la haine, intrusul ar fi putut trage concluzia că cele câteva obiecte agăţate în debara sunt lucruri lăsate de Laura din neglijenţă în camera de oaspeţi, mai degrabă decât dovada prezenţei unui musafir.

Totuşi, dacă trecuse şi prin dormitorul Laurei şi îi cercetase debaraua – atunci, ce se întâmplase cu Laura?

Nu trebuia să se gândească la asta! Nu acum. Nu încă. Deocamdată, avea nevoie de toate simţurile, toate gândurile concentrate, ca să rămână în viaţă.

Cu optsprezece ani în urmă, în noaptea de după cea de-a opta aniversare, într-o cabană de pe ţărm, la Key West, Chyna se pitise sub pat ca să se ascundă de Jim Woltz, prietenul mamei sale. Dinspre Golful Mexic se stârnise o furtună năpraznică, şi fulgerul care muşca amarnic din cer o făcu să se teamă de templul plajei unde îşi găsise refugiul în alte nopţi. După ce se hotărâse să se vâre în spaţiul strâmt de sub patul de fier, mai scund decât cel sub care se afla acum, descoperise că împărţea ascunzătoarea cu un gândac palmetto. Asemenea vietăţi nu erau atât de exotice sau drăgălaşe precum le arăta numele. Acesta, de pildă, era mare cât palma fetiţei. De fapt, nu erau altceva decât nişte enorme libărci tropicale. În mod normal, nesuferitul ar fi luat-o la fugă. Însă părea mai puţin îngrijorat de prezenţa ei decât de turbatul Woltz, care dădea ocol cămăruţei cuprins de furia alcoolului, zdrobind totul, pocnindu-se de pereţi şi de mobile, ca o fiară în cuşcă. Chyna era desculţă, îmbrăcată cu un şort albastru, purta pe cap un coif alb, de hârtie, iar gândacul, cuprins de frenezie, gonea pe toată suprafaţa pielii neacoperite, printre degetele de la picioare, în sus şi în jos pe pulpe, pe urmă mai sus; îi traversă spinarea, umblă de-a lungul gâtului, prin păr, pe umăr, pe braţul subţire. Nu îndrăznea să ţipe de silă, ca să nu-i atragă atenţia lui Woltz. În acea noapte părea descreierat, un monstru dintr-un coşmar, iar ea era convinsă că, asemenea tuturor monştrilor, Woltz avea un simţ supranatural al văzului şi auzului, numai bun pentru vânat copii. Nu găsise nici măcar curajul să lovească ori să îndepărteze gândacul, ca nu cumva Woltz să poată auzi cel mai mic sunet, în ciuda vuietului metalic al furtunii sau a bubuitului neîncetat al tunetului. Suportase graţiile gândacului numai ca să le evite pe cele ale lui Woltz, încleştându-şi fălcile ca să înăbuşe un ţipăt, rugându-se cu disperare la Dumnezeu s-o salveze, pe urmă rugându-se şi mai amarnic s-o ia Dumnezeu, să pună capăt chinului,

chiar şi printr-un trăsnet, să pună capăt chinului, o Doamne, pune capăt, pune capăt.

Acum, deşi nu împărţea spaţiul de sub patul cu picioare zdravene cu nici un gândac, Chyna avea senzaţia că i se târa un gândac pe degetele de la picioare. Era iar fetiţa desculţă de odinioară. Îl simţi fugind în sus, pe picioare, de parcă nu purta jeanşi, ci pantaloni scurţi de bumbac; nu mai purtase părul lung din acea noapte aniversară, când gândacul îşi găsise ascunziş în pletele ei, dar acum simţea umbra acelui palmetto în părul tuns scurt.

Bărbatul din debara, capabil de atrocităţi infinit mai îngrozitoare decât cele mai ticăloase vise ale lui Woltz, smuci lănţişorul. Lumina se stinse cu un declic, urmat de clinchetul bilelor de metal.

Bocancii reapărură şi se apropiară de pat. O picătură de sânge, proaspătă, sclipea stins pe rama de piele neagră a bocancilor.

Intenţiona să se lase pe un genunchi, lângă pat.

Doamne, o să mă găsească ascunsă ca un copil, sufocată de propriul meu ţipăt înăbuşit, toată numai o sudoare rece, fără pic de demnitate în lupta mea de-a rămâne vie, nevătămată şi vie, neatinsă şi vie.

O străbătu gândul nebunesc că, atunci când el avea să se uite atent sub pat şi să dea nas în nas cu ea, n-o să vadă un bărbat, ci un gândac palmetto uriaş, cu ochi negri, multifaţetaţi.

Se simţea redusă iar la neputinţa pe care o încercase în copilărie, la frica aceea instinctivă pe care sperase să n-o mai încerce vreodată. Omul acesta îi răpise respectul de sine pe care Chyna îl câştigase îndurând totul ani de-a rândul — pe care şi-l câştigase, la dracu' —, şi nedreptatea îi umplu ochii cu lacrimi amare.

Pe urmă însă bocancii pătaţi se întoarseră şi prinseră să se mişte. Individul se îndepărtă de pat, îndreptându-se spre uşa deschisă.

Indiferent ce ar fi gândit bărbatul despre hainele agăţate în debara, era limpede că nu observase că dormitorul pentru oaspeţi era ocupat.

Ea clipi furioasă, ca să-şi alunge ceaţa lacrimilor din ochi. Intrusul se opri şi se întoarse, evident ca să cerceteze dormitorul pentru ultima oară.

Ca să nu-i audă suflul copilăresc, Chyna îşi ţinu, temătoare, respiraţia.

Bărbatul stinse lumina, apoi ieşi pe hol, închizând uşa după el.

Paşii făcură cale-ntoarsă pe unde veniseră, căci camera ei era ultima de la etaj. Zgomotul paşilor se stinse cu repeziciune, învăluit de bătăile îngrozitoare ale inimii ei.

Primul impuls fu să rămână în ascunzătoarea îngustă dintre covor şi arcuri, să aştepte până în zori sau chiar mai mult, să aştepte până când avea să se lase o lungă tăcere, o alta decât tăcerea animalului de pradă, care stătea la pândă.

Nu ştia însă ce se întâmplase cu Laura, cu Paul, cu Sarah. Oricare dintre ei putea fi în viaţă, însă grav rănit, abia trăgându-şi răsuflarea. Poate că intrusul îi ţinea în viaţă ca să-i poată tortura după plac.

Toate ziarele relatau cu regularitate întâmplări de-o cruzime egală cu scenariile care i se derulau acum cu repeziciune în minte. Şi dacă vreunul dintre Templetoni mai trăia încă, Chyna putea fi singura lor speranţă de salvare.

În copilărie, ieşise pe brânci afară din numeroasele ei ascunzători mai puţin înspăimântată decât acum, când se strecura de sub pat.

Sigur că acum avea mai multe de pierdut decât cu zece ani în urmă, când apărea în faţa mamei ei: o viaţă onorabilă, construită într-un deceniu de luptă neîncetată, respectul de sine câştigat cu greu. Părea o nebunie să rişte toate acestea când se afla în siguranţă, stând pur şi simplu ascunsă. Dar siguranţa personală *apărată* în detrimentul celorlalţi era laşitate; doar copiii mici, lipsiţi de puterea şi obişnuinţa de-a se proteja singuri, aveau dreptul să fie laşi.

Nu se putea ascunde după dezinteresul acela defensiv, pe care îl încercase în copilărie. Un astfel de comportament ar fi însemnat sfârşitul oricărui respect de sine. O sinucidere cu încetinitorul. Nu este cu putinţă să te retragi cu încetul într-o groapă fără fund — poţi doar să te arunci în ea.

Aflată în spaţiu deschis — încă o dată —, se ridică şi se ghemui apoi lângă pat. Pe moment, era tot ce putea să facă. Stătea încremenită, aşteptând ca uşa să se deschidă cu o bufnitură şi intrusul să se năpustească înăuntru din nou.

Casa era lipsită de ecou, ca o planetă fără aer.

Chyna se ridică în picioare şi traversă în tăcere camera întunecată. Neputând să vadă cele trei picături de sânge, încercă să ocolească locul în care căzuseră mai devreme.

Îşi lipi urechea stângă de crăpătura dintre uşă şi toc, ascultând eventualele mişcări sau vreo răsuflare din hol. Nu auzi nimic, şi totuşi îşi păstră îndoielile.

Poate că el se afla de partea cealaltă a uşii. Zâmbind. Amuzându-se copios la gândul că ea îl asculta. Trăgând de timp. Calm, pentru că ştia că, până la urmă, ea avea să deschidă uşa şi să-i cadă în braţe.

La dracu'!

Apucă mânerul sferic, îl răsuci cu grijă şi tresări când încuietoarea ieşi din lăcaş cu un sunet abia auzit. Cel puţin, balamalele erau unse şi nu făceau zgomot.

Cu tot întunericul nepătruns cu care nu se obişnuise încă, putea să-şi dea seama că dincolo n-o aştepta nimeni. Păşi afară din cameră şi închise uşa cu grije.

Încăperile pentru oaspeţi se aflau după latura mică a L-ului pe care îl descria holul de la etaj. La dreapta Chynei se afla scara de serviciu, care cobora la bucătărie. La stânga rămânea latura lungă a L-ului.

Elimină scara de serviciu. Mai devreme coborâse pe-acolo când se dusese cu Laura să se plimbe prin vie. Treptele, tocite, din lemn, scârţâiau şi trosneau. Casa scării se comporta ca un amplificator, avea eficienţa unei tobe de metal. În liniştea nefirească a casei, ar fi fost cu neputinţă să te strecori pe scara de serviciu fără să fii auzit.

Pe de altă parte, scara principală şi holul de la etaj erau mochetate.

De după colţ, de undeva din lungul holului, răzbătea o lumină palidă, gălbuie. Tapetul cu trandafiri părea că absoarbe lumina, în loc s-o reflecte, căpătând astfel o profunzime enigmatică.

Dacă intrusul ar fi stat undeva între intersecţia laturilor L-ului şi sursa de lumină, ar fi aruncat o umbră strâmbă peste tapetul înflorat, luminos, ori pe covorul galben-pai. Nu se vedea nici o umbră.

Cu spatele lipit de perete, Chyna merse într-o parte până la colţ, şovăi şi întinse gâtul să cerceteze drumul. Holul principal era pustiu.

Două surse de lumină palidă, de culoarea chilimbarului, adânceau şi mai mult întunericul. Prima venea pe o uşă, pe jumătate deschisă, din dreapta: apartamentul lui Paul şi al lui Sarah. Cea de-a doua se afla mai departe, pe hol, dincolo de scara principală; la stânga, camera Laurei.

Toate celelalte uşi păreau închise. Nu ştia ce se află dincolo de ele. Poate alte dormitoare, o baie, un birou, debarale. Deşi simţea cea mai puternică atracţie — şi cea mai mare spaimă — faţă de camerele luminate, fiecare uşă închisă reprezenta un nou pericol.

Tăcerea insondabilă o ispitea să creadă că intrusul plecase.

Aceasta era tentaţia căreia îi rezista cel mai bine.

Aşadar, înainte, printre tufele de trandafiri imprimaţi pe tapet, spre uşa pe jumătate deschisă de la apartamentul stăpânilor casei. Ajunsă acolo, ezită. Ca pe marginea prăpastiei.

Când avea să descopere ceea ce aştepta să fie descoperit, poate că toate iluziile ei cu privire la ordine şi stabilitate urmau să se dizolve. Atunci, adevărul crud al vieţii avea să se afirme din nou, după zece ani în care ea îl negase cu sârguinţă: acest adevăr era haosul, care curgea ca un şuvoi de argint viu, fără să ştii încotro se duce.

Poate că bărbatul în jeanşi şi bocanci negri s-a întors în apartamentul părinţilor Laurei, după ce a ieşit din dormitorul pentru oaspeţi, fapt puţin probabil, de altminteri. Fără îndoială, în casă existau alte surse de distracţie, mai atrăgătoare pentru el.

Temându-se să mai zăbovească prea mult în hol, păşi sfioasă peste prag, fără să deschidă uşa mai mult.

Camera soţilor Templeton era spaţioasă. În faţa unui cămin se aflau două fotolii şi două scăunele pentru sprijinit picioarele. Rafturi înţesate cu cărţi legate în piele, ale căror titluri se pierdeau în umbră, străjuiau căminul.

Veiozele, de forma unor vase, de un brun-roşcat viu, aveau abajururi plisate. Una dintre ele era aprinsă; dungi purpurii maculau abajurul.

Chyna se opri brusc la picioarele patului, destul de aproape ca să vadă mai mult decât ar fi trebuit. Nici urmă de Paul şi Sarah în

pat, dar cearşafurile şi păturile erau talmeş-balmeş; în partea dreaptă, atârnau pe podea. În stânga, aşternuturile arătau ca înmuiate în sânge; stropi de sânge erau împrăştiaţi pe tăblia de la capul patului şi pe perete, formând un soi de curcubeu.

Închise ochii. Auzi ceva. Se întoarse, la pândă, aşteptând să fie atacată. Era singură.

Zgomotul acela se auzise tot timpul, era un zgomot de fond, de apă care curge, susur — răpăit — pleoscăit.

Nu-l auzise de când intrase în cameră, căci vederea petelor de sânge acoperea cu un urlet de mulţime înnebunită orice alt sunet.

Sinestezie. Cuvântul citit într-un text de psihologie se lipise de ea, mai mult pentru că îl socotea o plăcută succesiune de silabe, decât fiindcă se aşteptase să încerce ea însăşi senzaţia. Sinestezie: un amestec al simţurilor, în care mireasma poate fi percepută ca o izbucnire de culoare, sunetul ca o mireasmă, pipăitul unei suprafeţe poate părea un râs gâlgâitor sau un ţipăt.

Închizând ochii, izgoni din auz urletul dezlănţuit al petelor de sânge în locul de unde auzise căderea de apă. Acum recunoştea sunetul: era duşul din baia alăturată.

Uşa de la baie era uşor întredeschisă. Pentru prima oară de când intrase de pe hol, Chyna observă banda îngustă de lumină fluorescentă de-a lungul tocului uşii de la baie.

Când îşi mută privirea dinspre uşă, refuzând să înfrunte ceea ce o putea aştepta dincolo de ea, privirea îi căzu pe telefonul de pe noptiera din dreapta. Aceasta era partea nepătată de sânge, ceea ce o făcea mai abordabilă pentru Chyna.

Ridică receptorul. Nu avea ton. Nici nu se aşteptase să aibă. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple.

Deschise unicul sertar al noptierei, în speranţa că va găsi vreun pistol. Nu avea noroc.

Convinsă că doar mişcarea îi aduce siguranţa, că ascunsul sau târâtul pe sub paturi este ultima soluţie la care se cuvine să recurgă, Chyna ocolise patul uriaş înainte de a-şi da seama că deja făcuse prima mişcare. În faţa uşii de la baie, covorul era pătat rău.

Făcu o grimasă şi se îndreptă spre cea de-a doua noptieră; trase sertarul. În lumina agonică, descoperi o pereche de ochelari pentru citit, ale căror lentile aruncau raze gălbui, un roman de aventuri după care se dau în vânt bărbaţii, într-o ediţie ieftină, o

cutie de şervețele de hârtie, un tub de alifie de buze, dar nici urmă de vreo armă.

În timp ce închidea sertarul, simți că, de sub pata de sânge proaspăt, de un roşu-arămiu, adăsta un miros de praf de puşcă.

Era obişnuită cu mirosul acela. De-a lungul vremii, destul de mulți dintre prietenii mamei ei folosiseră arme ca să obțină ceea ce voiau, ori cel puțin se lăsaseră fascinați de ele.

Chyna nu auzise împuşcături. Evident, intrusul folosise o armă cu amortizor.

Dincolo de uşă, apa vuia la duş. Susurul acela, altminteri blând şi reconfortant, îi zgâria acum nervii ca polizorul dentistului.

Era sigură că intrusul nu se afla în baie. Îşi terminase treaba acolo. Putea să-şi facă de lucru oriunde în altă parte a casei.

În clipa aceasta nu se mai temea propriu-zis de acel bărbat, ci de faptul că avea să descopere ceea ce făcuse el. Opțiunea ei constituia chintesența suferinței umane: până una alta, a nu şti ceva, este mai rău decât a şti.

În cele din urmă, împinse uşa. Îşi strânse pleoapele şi pătrunse în marea orbitoare de lumină fluorescentă.

Baia spațioasă era placată cu ceramică albă şi galbenă. La jumătatea pereților, de jur-împrejurul ramei de la oglindă, pe marginea chiuvetei, se întindea o friză decorativă, cu narcise şi frunze. Se aşteptase la mai mult sânge.

Paul Templeton, în pijama albastră, stătea proptit de vasul de la toaletă. Fâşii late de bandă izolantă îi traversau coapsele, țintuindu-l de vas. Mai multă bandă adezivă trecea peste piept, ținându-l drept, fixat de rezervor.

Prin fâşiile semitransparente de pe piept se vedeau trei urme clare de glonț. Poate că erau mai mult de trei. N-o interesa câte erau şi nici nu avea nevoie să ştie. Paul părea să fi murit instantaneu, cel mai probabil în somn, înainte de-a fi fost târât în baie.

O durere adâncă, înghețată, îi întunecă sufletul. Ca să supraviețuiască, trebuia să reprime această durere cu orice preț; supraviețuirea era specialitatea ei.

O zgardă de bandă izolantă priponea gâtul lui Paul de un suport de prosoape fixat în perete, în spatele toaletei, ca nu cumva capul să-i cadă în piept, dar şi pentru a-i fixa privirea pierdută

spre duş. Pleoapele le avea deschise, iar la ochiul drept îi plesniseră toate vasele de sânge.

Cu un fior, Chyna întoarse capul.

Deşi criminalul fusese nevoit să-l ucidă pe Paul în somn, ca să capete rapid controlul asupra casei, imaginaţia lui lucrase prea mult, obligându-l pe soţul mort să asiste la atrocităţile comise împotriva soţiei.

Scenă clasică, una dintre scenele favorite pe care sociopaţii le interpretează cu încântare pentru victimele lor. Ei chiar cred că, timp de câteva clipe, mortul mai este în stare să vadă, să audă, şi astfel să admire teribilismele groteşti şi exhibiţionismul unui călău care nu se teme nici de oameni, nici de Dumnezeu. Manualele descriau acest tip de manie. Într-unul dintre cursurile de psihologie patologică de la Universitate, un specialist de la FBI le oferise mai multe imagini ale unor astfel de scene decât puteau furniza manualele vreodată.

Oricum, la prima vedere, contactul cu acest tip de brutalitate era mai rău decât se poate descrie în cuvinte. Aproape paralizant. Chyna îşi simţi picioarele grele şi înţepenite. Furnicăturile din palme marcau o uşoară amorţeală.

Sarah Templeton se afla în cabina duşului, separată de cadă. Deşi uşa de sticlă era închisă — şi brumată de apă —, Chyna deslusi conturul vag al unei siluete rozalii ghemuite pe jos.

Deasupra uşii de sticlă, criminalul scrisese două cuvinte. Literele păreau mâzgălite nervos, cu un dermatograf: TÂRFĂ ÎMPUŢITĂ.

Chyna şi-ar fi dorit, mai mult decât orice îşi dorise vreodată în viaţă, ca în acest moment să nu fie obligată să privească în cabina duşului. Sarah nu avea cum să mai fie în viaţă.

Totuşi, dacă pleca fără convingerea că Sarah nu mai putea fi ajutată nicicum, sentimentul vinovăţiei, de neînlăturat, avea să transforme propria ei viaţă într-un chin.

În plus, prin profesie, se legase să înţeleagă tocmai aceste aspecte ale cruzimii omeneşti; nici un studiu de caz dintre cele publicate nu-i puteau oferi mai mult decât ceea ce vedea aici. În casa aceasta, în noaptea aceasta, tărâmul tenebros al minţii sociopate le dezvăluise.

Lovindu-se de pereţii de faianţă, susurul şi clipocitul apei care cădea cu un sfârâit de tigaie avea şuierături de şarpe şi chicoteli frânte de copii ciudaţi.

Cu siguranţă, apa era rece. Altfel, aburul ar fi clocotit în partea superioară a cabinei.

Chyna îşi ţinu respiraţia, înşfăcă mânerul de aluminiu şi deschise uşa.

Sarah Templeton purtase o cămăşuţă scurtă şi pantaloni asortaţi, care zăceau ude într-un colţ, făcute ghem.

După uciderea soţului, femeia fusese lovită sistematic, până la pierderea cunoştinţei, posibil cu patul armei. După aceea, i se pusese căluş; avea obrajii umflaţi de cârpele îndesate în gură. Buzele i le lipise cu fâşii de bandă adezivă, dar, din cauza curgerii neîntrerupte de apă îngheţată, marginile benzii începuseră să se dezlipească.

Pentru Sarah, criminalul folosise un cuţit. Nu mai era în viaţă.

Chyna închise cu calm uşa de la cabina duşului.

Dacă pe lume exista îndurare, atunci Sarah Templeton trebuia să nu-şi fi recăpătat cunoştinţa după ce fusese lovită.

Îşi amintea cum Sarah o îmbrăţişase la sosire. Stăpânindu-şi lacrimile, îşi dori să fi murit ea în locul femeii aceleia deosebite. Într-adevăr, şi ea era mai mult moartă decât vie, fiindcă o părticică din inima ei murea cu fiecare dintre Templetoni.

Chyna se întoarse în dormitor. Se îndepărtă de pat, dar nu se îndreptă imediat spre uşa de la hol. Dimpotrivă, stătea în picioare în cel mai întunecat colţ, fără să-şi poată stăpâni tremurul.

Stomacul i se strângea. Simţi o arsură în piept şi un gust amar îi năvăli în gură. Îşi suprimă nevoia presantă de-a voma. Ucigaşul putea să audă icnetul şi ca atare să vină s-o caute.

Deşi îi cunoscuse pe părinţii Laurei abia în după-amiaza precedentă, Chyna aflase câte ceva despre ei din numeroasele anecdote ale prietenilor şi din pitoreştile poveşti de familie. S-ar fi cuvenit să se simtă mai îndurerată decât se simţea, dar acum avea foarte puţine resurse pentru aşa ceva. Mai târziu, durerea avea s-o lovească din greu. Durerea înfloreşte în sufletele liniştite, iar sufletul ei tuna de spaimă şi dezgust.

Era şocată văzând cum criminalul făcuse atâta rău în timp ce ea şedea la fereastra dormitorului, fără să ştie ce se petrece, meditând la stele şi gândind la alte nopţi în care contempla stelele de pe acoperişuri, din pomi, de pe plaje. După cât se vedea, criminalul petrecuse cel puţin zece-cincisprezece minute cu Paul şi Sarah înainte de-a cerceta şi restul casei, pentru a-i localiza şi a-i supune voinţei lui şi pe ceilalţi ocupanţi.

Uneori, un astfel de om încearcă o emoţie specială — atunci când riscă să fie întrerupt, chiar se teme. Poate că unul dintre copiii familiei, îngrozit, semiadormit ar fi atras în dormitorul părinţilor de un zgomot oarecare şi pe urmă ar trebui urmărit, târât pe scări ca să nu reuşească să scape. O atare posibilitate îl făcea pe ticălos să-şi ducă la bun sfârşit activitatea din dormitor şi baie cu o plăcere şi mai mare.

Ocupaţia aceasta îl încânta cu adevărat. Era o necesitate socială, dar nu una stringentă. Distracţie. Recreere. Aşadar, fără vină, fără remuşcare. Sălbăticia îl bucura.

Undeva, în casă, criminalul se odihnea ori se distra până avea să-şi reia jocul.

Pe măsură ce tremurul i se topi în fiori, Chyna începu să se teamă din ce în ce mai mult pentru Laura. Cele două strigăte înăbuşite, pe care le auzise cu câteva minute în urmă, surveniseră după moartea lui Sarah; Laura trebuie să fi fost surprinsă în somn de un bărbat care purta mirosul sângelui mamei ei.

***

Poate că nu s-a întors imediat la Laura. Nemaigăsind pe nimeni în nici una dintre camere, convins că toată casa se afla sub stăpânirea lui, cu siguranţă s-a apucat s-o exploreze. Dacă manualele de psihologie descriau cu exactitate astfel de comportamente, probabil că individul dorea să violeze toate spaţiile private. Să-şi vâre nasul prin dulapuri şi sertare. Să le mănânce mâncarea din frigider. Să le citească scrisorile. Poate chiar să le pipăie şi să le miroasă rufele murdare... Dacă reuşea să descopere fotografiile de familie, poate că urma să stea ascuns vreo oră, sau chiar mai mult, amuzându-se cu albumele.

Oricum, mai devreme sau mai târziu, se întorcea el la Laura.

Sarah Templeton fusese o femeie deosebit de atrăgătoare, dar vizitatorii nocturni de felul acestui bărbat erau atraşi de tinereţe; se hrăneau cu inocenţa. Laura era pentru el o delicatesă, irezistibilă, asemenea ouălor de păsări pentru şerpii cătărători.

Când, în sfârşit, Chyna învinse senzaţia sâcâitoare de greaţă care o stăpânea şi se asigură că n-avea să se dea de gol printr-un acces neaşteptat de vomă, ieşi pe furiş din colţul ei şi traversă camera în tăcere.

Orice s-ar întâmpla, n-avea cum să se afle în siguranţă în dormitorul gazdelor. Înainte de plecare, vizitatorul urma probabil să se întoarcă să-i arunce o ultimă privire bietei Sarah, care zăcea în cabina duşului, cu braţele-i subţiri încrucişate patetic, într-un inutil gest de apărare.

Ajungând la uşa pe jumătate deschisă, Chyna se opri să asculte.

Pe peretele opus, din hol, trandafirii stinşi de pe tapet păreau mai plini de mister ca oricând. Desenul avea o profunzime atât de enigmatică, încât ea era aproape convinsă că ar putea să dea la o parte tulpinile ţepoase şi, prin frunzişul de hârtie, să păşească pe un tărâm însorit; privind de-acolo înapoi, casa aceasta ar fi dispărut cu totul.

Fiindcă veioza lumina din spate, Chyna nu avea cum să se oprească în cadrul uşii şi să cerceteze locul, scrutând în voie în stânga şi-n dreapta; când păşi peste prag, trupul ei îşi aruncă umbra pe tapetul cu trandafiri. Era periculos să piardă timpul gândind cum să nu-şi facă simţită inevitabila prezenţă.

Sedusă de liniştea îndelungată care părea să promită siguranţă, se strecură pieziş pe lângă canatul uşii, în hol — şi... acolo era *el*. La distanţă de trei metri. În stânga scării principale. Stătea cu spatele spre Chyna.

Fata încremeni. Cu un picior în hol şi cu unul pe pragul dormitorului. Dacă se întorcea, nu avea timp să se strecoare înapoi în cameră înainte ca el să fi zărit-o cu coada ochiului — şi totuşi nu era în stare să se mişte, deşi mai exista o şansă să-l evite. Se temea că, la cel mai mic zgomot, el avea s-o audă şi să se răsu-

cească spre ea. Chiar foşnetul aproape imperceptibil al covorului sub apăsarea pantofului părea suficient ca să-i atragă atenţia.

Intrusul făcea ceva atât de bizar, încât Chyna rămase pironită locului. Ţinea mâinile întinse înainte, ridicate cât de sus putea; degetele lui desfăcute pieptănau languros aerul. Părea căzut în transă, încercând parcă să prindă, ca într-o plasă, semnale din eter.

Era un bărbat solid. Un metru nouăzeci, poate chiar mai înalt. Musculos. Talia subţire, umerii enormi. Jacheta de doc stătea să plesnească pe spatele lat.

Avea părul des, castaniu, tuns îngrijit pe ceafă. Chyna nu reuşea să-i vadă figura. Spera să n-o vadă niciodată.

Degetele lui, răsfirate ca o plasă, pătate de sânge, păreau zdrobitoare. Ar fi fost în stare să-i curme viaţa numai strângând-o cu o singură mână.

— Vino la mine, murmură el.

Chiar în şoaptă, vocea aspră avea un timbru şi o putere care vrăjeau.

— Vino la mine.

Nu părea că vorbeşte cu o nălucă pe care doar el o vedea, ci cu Chyna însăşi; ca şi cum avea simţurile atât de ascuţite, încât reuşise să-i detecteze prezenţa din simpla mişcare a aerului pe care ea îl dislocase când păşise în cea mai perfectă linişte peste prag.

Pe urmă, Chyna observă păianjenul. Cobora din tavan pe un fir, cam la vreo treizeci de centimetri de palmele întinse ale ucigaşului.

— Te rog.

Ca şi cum ar fi reacţionat la rugăminţile bărbatului, păianjenul îşi ţesu firul mai departe, coborând.

Criminalul întoarse palmele în sus.

— Mititelule, răsuflă el.

Gras şi negru, păianjenul ascultător se rostogoli în palma mare.

Ucigaşul duse mâna la gură şi dădu uşor capul pe spate. Strivi păianjenul şi-l mâncă — ori îl înghiţi de viu, poate.

Stătea nemişcat; savura.

În cele din urmă, fără să se uite înapoi, porni spre dreapta, către casa scărilor, şi coborî cu iuţeală de păianjen şi cu un calm asemănător.

Chyna se scutură ca de un fior, consternată că încă se mai afla în viaţă.

Asemenea unui stăvilar, casa oprea în interiorul zidurilor liniştea adâncă, acvatică, ce te lovea peste piept cu o putere şi presiune uriaşe.

Când Chyna a găsit forţa să se mişte, s-a apropiat cu precauţie de scări. Se temea că vizitatorul n-a apucat să coboare până la parter, că se juca numai cu ea, stând ascuns, aşteptând-o, zâmbind. Avea să întindă palmele ca s-o ajungă şi să-i spună: „Vino la mine."

Îşi ţinu respiraţia şi se uită în jos, riscând să fie văzută. Scările coborau în spirală, în trepte de întuneric, în salonul de la parter. Chyna vedea destul de bine spaţiul acela, ca să se asigure că el nu se afla acolo.

Atât cât putea desluşi, nu se zărea nici o lumină aprinsă. Se întrebă ce putea oare să facă el acolo, orientându-se doar după lumina palidă a lunii care răzbătea prin ferestre. Părea că stă într-un colţ, ghemuit ca un păianjen, sensibil la cele mai slabe mişcări ale curenţilor de aer, visând la urmărirea tăcută şi la sfâşierea frenetică a prăzii.

Chyna trecu repede de scări, spre capătul holului, către următoarea uşă deschisă, care era şi cea de-a doua sursă de lumină, de culoarea mierii, îngrozindu-se la gândul că acolo ar putea

descoperi cine ştie ce. Putea să facă însă faţă şi groazei, şi eventualei descoperiri. Faptul că *nu* ştim ceva, că refuzăm adevărul, ne provoacă vise urâte şi ne face să ne trezim noaptea cu broboane de sudoare pe frunte.

Camera în care intră era mai mică decât dormitorul gazdelor, lipsită de spaţiu pentru oaspeţi. Un colţar. Un pat dublu. O noptieră cu lampă cu braţ mobil, un şifonier, o oglindă în faţa căreia se afla un scaun tapiţat.

La capul patului, pe perete, un portret de-al lui Freud, de mărimea unui poster. Chyna îl detesta. Dar draga de Laura, idealista, credea cu înverşunare în adevărul multor teorii freudiene; se lăsa purtată de visul că există o lume fără vină, că toţi oamenii sunt victime ale trecutului lor problematic şi tânjesc să se reabiliteze.

Laura zăcea cu faţa în jos pe pat, peste grămada de cearşafuri şi pături. Avea mâinile şi picioarele încătuşate la spate. Cele două perechi de piedici de oţel scânteietor erau legate una de cealaltă cu un lanţ.

O violase. Pantalonii largi albaştri de la pijama fuseseră tăiaţi cu o precizie demnă de-un croitor profesionist; bucăţile de material, înlăturate cu grijă, zăceau pe pătură, de-o parte şi de alta. Bluza de pijama fusese împinsă pe spate şi era mototolită sus pe ceafă.

Chyna a mai făcut câţiva paşi; teama îi era dublată de-o tristeţe care creştea în ea, care-i făcea inima şi mai mare, dar rece şi pustiită. Când simţi mirosul slab de spermă, teama şi tristeţea se asociară cu furia. Se aplecă spre pat şi strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară dureros în carne.

Din pricina transpiraţiei, părul blond se lipise de faţa Laurei ca o peliculă. O paloare ca de zăpadă acoperea trăsăturile delicate, crispate de spaimă, şi ochii erau închişi strâns.

Nu murise. Nu murise. Părea imposibil.

Fetiţa — căci groaza o transformase într-o fetiţă — murmura ceva atât de stins, încât cuvintele nu se auzeau nici la câţiva centimetri; totuşi, murmurul lor precipitat vădea o mare disperare. Era o rugăciune, una pe care Chyna o spusese multe nopţi de-a rândul, odată, demult, în locuri îndepărtate: o rugăciune pentru în-

durare, o rugă fierbinte să scape din această oroare vie şi neatinsă, o, Doamne, te rog, neatinsă şi vie.

În nopţile acelea de demult, Chyna alungase prin rugăciune şi violul, şi moartea. Acum, pentru Laura, jumătate din rugăciune rămânea fără răspuns.

Cu gura încleştată de suferinţă, Chyna articulă cu greutate:

— Eu sunt.

Pleoapele Laurei se dezlipiră brusc şi ochii albaştri, ieşiţi din orbite, se rotiră de colo-colo ca ai unui cal îngrozit, plini de neîncredere.

— Toţi sunt morţi.

— Ssst, şopti Chyna.

— Sânge. Pe mâinile lui.

— Ssst. O să te scot de-aici.

— Duhnea a sânge. Jack e mort. Nina. Toţi.

Jack, fratele ei, pe care Chyna nu-l cunoscuse, şi Nina, cumnata Laurei. Cu siguranţă, înainte de-a intra în casă, criminalul vizitase clădirea în care locuia administratorul viei. Patru morţi. Prin urmare, nu se găsea nimeni pe întreg domeniul, atât de întins, care să le fi venit în ajutor.

Chyna aruncă o privire îngrijorată către uşa deschisă, apoi se ridică repede să verifice cătuşele de la încheieturile Laurei. Erau fixate zdravăn.

Cu mâinile şi picioarele bine prinse în cătuşe, legate între ele cu un lanţ, Laura fusese priponită cu mare grijă. Nu era în stare nici să stea în picioare, darămite să umble. Şi nici Chyna nu era destul de puternică încât s-o care în spate. Îşi văzu figura reflectată în oglinda din cameră şi îşi dădu seama, tulburată, cât de vie şi autentică era teroarea pe care o exprima faţa ei schimonosită.

Încercând să-şi compună o mină mai bună, de dragul Laurei, Chyna se aplecă din nou deasupra patului şi murmură aproape la fel de încet ca în rugăciunea prietenei ei:

— E vreo armă pe-aici?

— Ce?

— Dacă e vreo armă în casă?

— Nu, nu.

— La dracu'!

— Jack.

— Ce-i cu Jack?

— Are una.

— O armă? La cabană? întrebă Chyna.

— Jack are o armă.

Chyna nu avea timp să facă drumul până la locuinţa administratorului şi înapoi până când s-ar fi întors criminalul în camera Laurei. Oricum, era foarte probabil ca el să fi găsit deja arma şi să fi pus mâna pe ea.

— Ştii cine e?

— Nu.

Ochii albaştri ai Laurei părură să se înnegureze de disperare.

— Afară!

— Am să găsesc eu o armă.

— *Ieşi afară!* şopti Laura precipitat, şi o transpiraţie rece îi coborî pe sprâncene.

— Un cuţit, zise Chyna.

— Să nu mori din cauza mea. Apoi, cu voce joasă, dar fermă, spuse: Fugi, Chyna! O, Doamne, te rog, *fugi*!

— Am să mă întorc.

— Fugi!

De-afară se auzi, ca din senin, un zgomot. Zgomot de motor de camion. Se apropia.

Uluită, Chyna se ridică în picioare ca din puşcă. „Vine cineva. Vin ajutoare."

Dormitorul Laurei dădea spre intrarea principală. Chyna se duse înspre fereastra cea mai apropiată, de unde se vedea aleea pietruită care se desprindea din drumul asfaltat.

La vreo patru sute de metri depărtare, două faruri strălucitoare sfâşiau întunericul. Judecând după distanţa la care se vedeau farurile faţă de sol, Chyna conchise că era vorba de-un camion mare.

Ce minune să apară cineva la o oră târzie din noapte, în locul acela retras.

O dată cu licărul de speranţă ce îşi făcu loc în sufletul Chynei, se ivi şi gândul de netăgăduit că şi criminalul auzise motorul.

Persoana sau persoanele din camion n-aveau cum să ştie în ce încurcătură intrau.

Oprind în faţa casei, erau nişte oameni morţi.

— Stai aşa, spuse ea şi puse mâna pe fruntea umedă a Laurei ca s-o liniştească, apoi porni spre uşă, lăsându-şi prietena vegheată de privirea infatuată şi posomorâtă a lui Sigmund Freud.

Nu era nimeni pe hol.

Chyna se grăbi spre scară; şovăi să se cufunde în întunericul de la parter, dar pe urmă înţelese că nu avea altă soluţie.

Coborî în viteză, fără să se sprijine de balustradă. S-ar fi expus prea mult. Acum, lipită de perete, era ceva mai bine.

Trecu repede pe lângă tablourile cu rame ornate, care împodobeau casa scării şi care semănau cu nişte ferestre deschise spre privelişti pitoreşti. Mai devreme, păruseră luminoase, încurajatoare. Acum erau ameninţătoare: păduri fantomatice, râuri negre, câmpii ucigătoare.

Salonul. Un covor oval pe parchetul de stejar lustruit. În dreapta, în spatele unei uşi închise, se afla biroul lui Paul Templeton. La stânga, dincolo de arcadă, sufrageria întunecată.

Criminalul se putea ascunde oriunde.

Afară, hârâitul motorului se auzea din ce în ce mai tare. Parcă ar fi fost chiar lângă casă. Şoferul avea să fie împuşcat prin parbriz în clipa în care oprea motorul. Sau doborât la pământ cu un glonţ când cobora de la volan.

Chyna trebuia să-l prevină, nu ca să-l pună doar pe el în siguranţă, ci pentru ea însăşi, pentru Laura. Era singura lor speranţă.

Convinsă că mâncătorul de păianjeni se afla în apropiere, se aştepta la un atac sălbatic şi, lăsând la o parte precauţia, se năpusti spre uşa de la intrare. Covorul oval se mototoli, se răsuci şi aproape că-i zbură de sub picioare. Se împiedică, întinse mâinile înainte ca să nu cadă şi izbi cu ambele palme în uşa de la intrare.

Un asemenea zgomot, infernal, bubuitor, nu avusese cum să nu abată atenţia criminalului de la camionul care se apropia.

Chyna dibui în întuneric mânerul uşii şi îl răsuci. Uşa era descuiată. Gâfâind, trase cu putere şi o deschise.

O boare răcoroasă, care cobora din Nord, purtând o mireasmă stinsă de pământ proaspăt arat şi de fungicid, şuieră printre ra-

murile desfrunzite ale arţarilor care străjuiau aleea. Amuşinând locul, ca o haită de ogari, vântul năvăli pe lângă ea, în salon, în timp ce fata ieşea pe verandă.

Camionul trecuse de casă; se îndepărta. Avea să se întoarcă pe la capătul drumului, în curba largă, unde puteau întoarce şi camioanele mari care transportau recolta; pe urmă avea să parcheze cu faţa spre şosea. Totuşi, nu era un camion, ci o rulotă, model mai vechi, dar bine întreţinută, de vreo doisprezece metri lungime, albastră sau verde. Barele de crom făceau ape-ape, ca argintul viu, în lumina lunii de iarnă târzie.

Mirată că n-a înjunghiat-o, n-a împuşcat-o sau n-a lovit-o nimeni pe la spate, aruncând o privire înapoi, către uşa deschisă în care ucigaşul nu se arătase încă, Chyna porni spre scările de la verandă.

Rulota luă curba, îndreptându-se spre casă. Farurile măturară o clipă hambarul şi celelalte acareturi.

Umbrele arţarilor, ale zadei, se destrămau în faţa luminii farurilor; pâlpâiră apoi sumbru prin spalierul de la capătul verandei, de-a lungul balustradei albe, peste pajişte şi pe aleea pietruită, întinzându-se mai apoi, neverosimil de mult, năpustindu-se în noapte, în încercarea disperată de-a se elibera de arborii care le trimiteau.

Liniştea profundă din casă, luminile stinse de la parter, rateul criminalului, care n-o atacase la ieşirea din casă, sosirea la vreme a rulotei — brusc, toate acestea căpătară un sens care-i dădea fiori de groază. La volanul rulotei era ucigaşul.

— Nu!

Chyna se retrase rapid din capul scărilor de la verandă şi intră de-a buşilea în salon.

Lumina farurilor îi ajunsese deja la călcâie. Sfâşiau împletitura spalierului, proiectând umbre geometrice peste verandă şi peretele de la intrare.

Închise uşa şi bâjbâi după încuietoarea masivă de deasupra butonului. Descoperi piedica. Încuie.

Pe urmă îşi dădu seama de greşeală. Uşa de la intrare rămăsese descuiată, deoarece criminalul ieşise de-acolo. Dacă o găsea

acum încuiată, își dădea seama că Laura nu era singura persoană vie din casă și începea vânătoarea.

Degetele asudate îi alunecară pe închizătoare, dar piedica scăpă din arc cu un *clanc* greoi.

Cu siguranță, la venire parcase vehiculul aproape de capătul aleii, spre șosea, și străbătuse drumul către casă pe jos.

Acum, cauciucurile scrâșneau prin pietriș. Frânele scoaseră un șuierat ușor și un scheunat și mai discret, și rulota se opri în fața casei.

Amintindu-și de covorul oval de care se împiedicase mai devreme, Chyna se lăsă în genunchi și-i îndreptă cutele. Dacă intrusul ar călca pe covorul mototolit, și-ar da seama că nu-l lăsase așa la plecare.

Dintr-o dată, de afară se auzi zgomot de pași: tocuri de bocanci țăcănind pe pietriș.

Chyna se ridică în picioare și se uită spre birou. Nu era bine. N-avea de unde să știe în ce încăpere urma să intre el când se întorcea în casă; dacă ar alege biroul, ea ar rămâne acolo, în aceeași încăpere cu el, fără putință de scăpare.

Pașii criminalului răsunară sec pe treptele din lemn ale verandei.

Chyna năvăli în sufrageria cufundată în întuneric și se opri apoi brusc, de teamă să nu se lovească de mobile și să dărâme ceva. Pășind prudentă, pipăind drumul cu ambele mâini, tulburată de imaginea obsedantă a celor două faruri roșietice care-i jucau încă pe retină.

Ușa de la intrare se deschise.

La o distanță destul de mică, în sufragerie, Chyna se ghemui lângă un fotoliu. Dacă ucigașul intra și aprindea lumina, nu avea cum să nu o vadă.

Fără să închidă ușa după el, bărbatul se ivi în salon, în dreptul arcadei, scăldat ușor de lumina slabă ce străbătea din holul de la etaj. Trecu prin dreptul sufrageriei și se duse hotărât spre scară.

Laura.

Chyna tot nu găsise nici o armă.

Se gândi să ia vătraiul de lângă șemineu, dar nu era destul de bun. Dacă nu reușea să-i crape țeasta ori să-i rupă vreo mână din

prima lovitură, el îi smulgea imediat vătraiul. Deşi spaima îi dădea putere, numai asta nu ajungea.

În loc să se ridice în picioare şi să se repeadă orbeşte prin sufragerie, mergea târâş, pentru că era mai sigur şi mai rapid. Ajunse la arcadă şi se îndreptă spre ceea ce credea a fi uşa de la bucătărie.

Se împiedică de-un scaun, care se lovi cu un hârşâit de piciorul mesei. Pe masă se mişcă ceva; pe urmă se auzi un *cling-cling* şi îşi aminti că văzuse mai devreme nişte fructe de ceramică aranjate cu grijă într-un vas de aramă.

Se gândi că ucigaşul n-avea cum să audă aceste sunete tocmai de la etaj, aşa că merse înainte. Trebuia să-şi continue drumul, chiar dacă el o auzea sau nu.

Ajungând la uşa batantă mai curând decât se aşteptase, se ridică în picioare.

Lumina slabă a lunii se stinse brusc: Chyna simţi fiori pe şira spinării, aşteptând să se petreacă ceva îngrozitor. Se întoarse, se lipi de tocul uşii, convinsă că ucigaşul e în spatele ei şi acoperă cu silueta lui lumina lunii; nu era însă acolo. Strălucirea argintie dispăruse. Norii care se tot rostogoleau dinspre apus, înainte de miezul nopţii, învăluiseră cu giulgiul lor luna.

Împinse uşa batantă şi intră în bucătărie. Nu era nevoie să aprindă neonul. Cuptorul dublu avea montat în partea de sus un ceas electronic ale cărui cifre, verzi, luminau surprinzător de puternic, destul cât să-i permită să se orienteze.

Îşi aminti că, lângă una dintre chiuvetele de inox, văzuse mai devreme o masă de tăiat carne. Chiuvetele se aflau în faţa ferestrei mari. Îşi lăsă palma să alunece pe mesele de serviciu, din piatră, până când găsi suprafaţa de lemn de care îşi amintise.

La etaj, o linişte mai adâncă decât până atunci părea să umple încăperile.

Ce face nenorocitul ăla acolo, pe mutește, cu Laura? Ce face acolo cu Laura?

Sub masa de tăiat carne se afla un sertar în care se aştepta să găsească cuţite. Le găsi. Aşezate cu grijă într-un suport compartimentat.

Alese unul. Era prea scurt. Altul. De data aceasta, un cuţit de tăiat pâine, cu lama rotunjită. Cel de-al treilea părea să fie un cuţit de măcelărie. Încercă cu grijă tăişul pe buricul degetului să vadă cât e de ascuţit. Satisfăcător.

Se auzi, de sus, ţipătul Laurei.

Chyna porni către sufragerie, dar simţi că n-are curajul să meargă într-acolo. Se năpusti spre scara de serviciu, deşi ştia că pe-acolo nu poate urca fără gălăgie.

Aprinse lumina pe scară. Aici nu avea cum s-o vadă criminalul.

De la etaj, Laura ţipă iarăşi — un vaier sfâşietor de durere, disperare, groază, cum trebuie să se fi auzit în camerele de gazare de la Dachau sau în încăperile fără ferestre, unde se luau interogatorii, în Siberia, în perioada Gulagului. Ţipătul nu cerea ajutor sau îndurare, ci era o rugă fierbinte pentru eliberarea de chinuri, chiar cu preţul vieţii.

Chyna urcă cu greu scara, lovindu-se de ţipătul acela ca de un perete, asemenea înotătorului care se luptă cu rezistenţa pe care i-o opune apa. Rece ca un curent polar, strigătul o îngheţa, o paraliza, îi inunda oasele. Se simţi copleşită de nevoia de a ţipa şi ea împreună cu Laura, aşa cum un câine urlă atunci când simte suferinţa altui câine; era o nevoie instinctivă de-a urla de disperare, văzând neputinţa omenească într-un univers mort; trebuia să lupte cu senzaţia aceasta imperioasă.

Ţipătul Laurei se răsuci chinuit într-un urlet adresat mamei ei, deşi ştia sigur că aceasta murise. *Mami, mami, mamiiii!* Fata se transforma iar într-un copil neajutorat, prea înspăimântat de viaţă ca să găsească alinare în altă parte decât la sânul mamei, simţind bătaia inimii pe care o cunoştea dinainte de-a se naşte.

Apoi, se lăsă o linişte apăsătoare.

Pe platformă, la jumătatea drumului spre etajul întâi al casei, Chyna constată cu surprindere că ţipătul pătrunzător, greoi, o împietrise.

Picioarele îi şovăiau; muşchii pulpelor şi cei ai coapselor îi tremurau ca şi cum alergase la maraton. Stătea gata-gata să se prăbuşească.

Întrucât ar fi putut să însemne sfârşitul oricărei speranţe, liniştea era acum tot atât de apăsătoare ca şi ţipătul. Plecă fruntea sub tăcerea grea ca o coroană de fier şi, cu umerii căzuţi, se strânse, disperată, în ea însăşi.

Ar fi atât de lesne să se rezeme de perete, să alunece uşor pe podea, să lase cuţitul alături, să se ghemuiască. Să aştepte pur şi simplu plecarea lui. Să aştepte până când o rudă sau un prieten al familiei avea să sosească, să descopere cadavrele, să meargă să anunţe poliţia, să se ocupe de toate.

În loc să-şi urmeze gândul, după ce se opri câteva clipe pe platformă, Chyna urcă mai departe cu efort. Inima îi bătea nebuneşte şi fiecare pulsaţie părea s-o doboare.

Nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor. Strângea cuţitul atât de tare, încât încheietura i se albise. Acesta tăia în aer contururi şovăielnice; se întrebă dacă, într-o confruntare, ar avea puterea să înfigă cuţitul şi să sfâşie de-adevăratelea.

Asta era mentalitate de om ratat; se dispreţui. Ultimii zece ani din viaţă o transformaseră într-o învingătoare şi era hotărâtă să nu dea înapoi.

Scările vechi, din lemn, protestaseră sub paşii ei; se mişca repede, fără să-i pese de zgomot. Fie că Laura era vie sau nu, criminalul, prins în jocul lui, distras, n-avea cum să audă altceva decât vuietul propriului sânge ce năvălea nebuneşte şi ceea ce vreo voce lăuntrică îi dicta precipitat în momentele în care viaţa cuiva se afla în mâinile lui.

Chyna păşi pe holul de la etaj. Împinsă de teama pentru soarta Laurei şi de mânia provenită din dezgustul de sine faţă de momentul de slăbiciune de dinainte, trecu rapid pe lângă uşa închisă de la dormitorul pentru oaspeţi, dădu colţul holului în L şi depăşi dormitorul părinţilor Laurei, prin ale cărui uşi întredeschise mijea o şuviţă de lumină gălbuie. Trecu în goană pe lângă tufişurile de trandafiri stinşi de pe tapet; pe măsură ce înainta, uimită de propria ei îndrăzneală, mânia i se transforma în furie dezlănţuită; părea să alunece pe covor ca pe o vale înghеţată, drept spre uşa deschisă de la camera Laurei, fără nici o ezitare; cu cuţitul ridicat şi braţul ferm, sigură, înnebunită de spaimă, disperare şi dorinţă

de dreptate, păşi peste prag; intră în dormitor, acolo unde Freud stătea netulburat de ceea ce se petrecuse sub privirea lui pierdută şi unde patul mototolit era gol.

Chyna se învârti prin cameră, neîncrezătoare. Laura dispăruse. Încăperea era goală.

Cu toată bătaia inimii, reuşi să audă zgomotul de lanţ. Nu în cameră. În altă parte.

Fără să-i pese de pericol, se întoarse în hol şi se aplecă peste balustradă, ca să vadă ce se întâmplă în salon.

Jos, în lumina slabă care pătrundea din holul de la etaj, îl văzu pe criminal ieşind pe uşă. O purta în braţe pe Laura. Fata era înfăşurată într-un cearşaf; un braţ îi atârna moale, capul îi căzuse într-o parte, iar figura îi era ascunsă de părul auriu. Inconştientă, nu opunea nici o rezistenţă.

Cu siguranţă, coborâse scara întunecoasă cu Laura în braţe, imediat după ce urcase Chyna care, preocupată să ajungă în camera Laurei, pregătită pentru atac, nu mai fusese atentă la criminal, deşi lanţul şi cătuşele trebuie să fi făcut zgomot. La rândul lui, n-avusese cum s-o audă pe Chyna din cauza aceluiaşi zgomot.

Instinctul îi dictase să urce pe scara de serviciu, şi bine făcuse. Dacă ar fi urcat pe scara principală, s-ar fi întâlnit cu el, care cobora cu Laura în braţe. Probabil că ar fi azvârlit-o pe Laura înspre ea şi ar fi coborât apoi după cele două, care s-ar fi rostogolit în salon; i-ar fi luat cuţitul cu o lovitură de picior, dacă nu cumva l-ar fi scăpat ea singură în cădere, şi s-ar fi năpustit cu sălbăticie asupra ei.

Nu putea să-l lase să plece cu Laura.

Speriată că gândul acesta o s-o paralizeze iarăşi, Chyna coborî scările nepăsătoare. Dacă l-ar lua prin surprindere şi i-ar înfige cuţitul în spate, Laura ar mai avea o oarecare şansă.

Putea s-o facă. Nu simţea nici un fel de repulsie. Era în stare să înfigă lama adânc, să-l înţepe în plămân, să tragă repede cuţitul şi să-l vâre din nou, să-l înjunghie pe ticălos, să-l audă cum schelălăie cerând îndurare, să-l înjunghie, o dată, de două, de trei ori, până ce ar fi tăcut definitiv. În viaţa ei nu rănise pe cineva.

Acum însă se simţea în stare, fiindcă se temea pentru soarta Laurei, pentru că i se făcea rău la gândul că-şi pierdea prietena — şi pentru că ea însăşi era o maşină a răzbunării înnăscută, era o fiinţă omenească.

La baza scărilor, covorul oval nu-i mai fugi de sub picioare, aşa că se duse spre uşa deschisă.

Nu mai ţinea cuţitul ridicat, ci pe lângă corp. Dacă el o auzea venind, se întorcea, astfel că ea putea să ridice cuţitul, cu o mişcare arcuită, şi să i-l înfigă în burtă. Mai bine decât să i-l vâre în spate, unde ar fi putut rata din cauza omoplatului sau a vreunei coaste, ori ar fi putut lovi pe lângă şira spinării. Trebuia să se repeadă la părţile cele mai moi. În felul acesta, s-ar afla faţă în faţă cu el. L-ar privi drept în ochi. Oare ar ezita? Trebuia să-l pedepsească. Nemernicul, gândi Sarah, care şedea goală, ghemuită pe jos, sub duşul rece. Putea să-l omoare. Era în stare s-o facă.

Cum stătea în cadrul uşii, pe verandă, se simţea capabilă nu numai să ucidă, ci să şi moară. Deşi se mişcase repede, nu era suficient, pentru că el ajunsese *deja* aproape de rulotă. Greutatea Laurei nu-l incomoda câtuşi de puţin. Se deplasa cu o repeziciune neomenească.

Chyna coborî ultima treaptă a scării de la verandă, pornind pe alee; tălpile de cauciuc ale pantofilor trosneau pe pietriş destul de tare ca să poată fi auzită. Luna dispăruse de pe cer, la fel şi o parte dintre stele, ivindu-se coloane masive de nori; dacă ucigaşul o auzea şi se întorcea, o vedea foarte bine.

N-o auzi, pentru că nu se uită înapoi, şi Chyna întinse pasul ca să ajungă pe porţiunea cu iarbă, unde zgomotul paşilor se topea, hotărâtă să-l urmărească.

Rulota avea două uşi deschise: cea a şoferului, şi alta, mai în spate, pe aceeaşi latură. Criminalul preferă să urce pe uşa din spate.

Cu Laura în braţe, se întoarse într-o parte, strângând prada la piept; intră cu greu pe uşă şi urcă cele două trepte din interiorul vehiculului; era pe cât de puternic, pe atât de agil. Dispăru înăuntru înainte ca Chyna să-l poată ajunge.

Se gândi să urce în rulotă după el. Toate ferestrele aveau însă perdeluţe, deci nu reuşea să-şi dea seama dacă a luat-o la stânga

sau la dreapta. Dacă o lăsase pe Laura din braţe imediat după ce intrase, acum era în stare să se apere. Dincolo de uşă, se întindea teritoriul lui; ea nu era chiar atât de inconştientă, încât să-şi dorească o confruntare acolo.

Se lipi cu spatele de rulotă, lângă uşa deschisă, aşteptându-l să iasă. Dacă ieşea, se repezea la el îndată ce punea piciorul afară. Elementul-surpriză funcţiona, poate mai bine ca oricând, fiindcă ucigaşul se pregătea s-o şteargă fără urmă, satisfăcut, încât era posibil să fie neatent.

Poate că nu mai cobora din maşină; cel puţin însă trebuia să se întindă să închidă uşa. Aşa, cu un pas pe scara rulotei, aplecat într-o parte, n-ar fi stat în echilibru perfect şi ea ar fi înfipt cuţitul adânc, până să apuce el să se tragă înapoi.

Se auzi o mişcare în rulotă. O bufnitură surdă.

Chyna se încordă.

El nu apărea.

Iarăşi, linişte.

Miasma de sânge căzu grea dinspre apus, ca şi cum acolo s-ar fi aflat un abator. Pe urmă, mirosul dispăru şi ea se gândi că amintirea cearşafurilor scăldate în sânge din dormitorul soţilor Templeton îi dăduse această senzaţie.

Simţi răceala metalului de care se rezemase şi se înfioră, fiindcă i se păru că ceva din răceala bărbatului aflat în rulotă i se prelinge pe trup.

În aşteptare, începu să-şi piadă răbdarea. Frica, renăscută, îi potoli puţin furia, făcând balanţa să se încline dinspre răzbunare înspre dorinţa de supravieţuire. Totuşi, mai avea forţa să-l omoare. Putea s-o facă. Se lupta din răsputeri să-şi stăpânească mânia care-i înfierbânta mintile.

Criminalul ieşi din rulotă, dar pe uşa din faţă.

Chyna simţi un nod în gât; vântul rece, prevestitor de furtună, aduse cu el amărăciunea eşecului.

El se îndepărtase destul de mult. Eliberat de povara trupului Laurei şi netulburat de zornăitul lanţului, avea s-o audă pe Chyna venind. Nu mai dispunea de nici un element-surpriză ca să fie chit cu el.

Asasinul stătea rezemat de uşa din faţă a rulotei, lenevos, la vreo sută de metri de Chyna. Îşi masa ceafa şi îşi mişca umerii puternici ca să-şi alunge senzaţia de oboseală.

Dacă întorcea capul spre stânga, o vedea imediat. Dacă nu stătea încremenită, el o zărea numaidecât, chiar cu coada ochiului. Criminalul stătea chiar pe direcţia vântului şi fata se temu că el are să-i simtă mirosul. Natura lui, mai curând animală decât omenească, se vădea chiar în graţia fluidă cu care se mişca; Chyna credea cu tărie că era dăruit cu calităţi de fiară şi simţuri neomeneşti.

Deşi nu avea în mână arma cu amortizor cu care-l omorâse pe Paul Templeton, aceasta putea fi prinsă în centură. Dacă ea încerca să fugă, el avea să scoată repede arma şi s-o omoare imediat.

Dar nu, n-ar împuşca-o mortal. Ar trage în picioare s-o culce la pământ şi ar lua-o prizonieră. Ar încărca-o şi pe ea în rulotă, cu Laura. Mai târziu, i-ar veni poate cheful să se joace cu ea.

Individul se adună şi o porni iute spre casă, pe alee. Păşi pe verandă, apoi intră.

Nu privi nici o clipă înapoi.

Respiraţia Chynei se frânse de spaimă şi trase aer în piept, cuprinsă de-un fior.

Înainte de a-şi pierde orice urmă de curaj, se urcă repede la volan. Dorinţa cea mare era să găsească cheile de contact, caz în care putea să pornească maşina, să fugă cu Laura spre Napa, la poliţie.

Nu găsi nici urmă de cheie.

Trase o ocheadă spre casă, întrebându-se cât timp avea să întârzie criminalul. Acum, că isprăvise de ucis, poate căuta lucruri de valoare, sau aduna nişte suveniruri. Operaţia aceasta putea să-i ia cinci-zece minute, poate mai mult. Suficient cât s-o scoată pe Laura din rulotă şi să o ascundă undeva. Găsea ea o modalitate.

Încă mai avea cuţitul. Aflându-se acum pe teritoriul criminalului, fără ca el să ştie, căpătase din nou asupra lui ascendentul elementului-surpriză.

Cu toate acestea, inima îi bătea nebuneşte şi gustul metalic al spaimei cumplite pe care o trăia îi usca gura.

Scaunul şoferului era rabatabil, lăsând liber bordul. Putea să treacă nestingherită de la volan în spate, unde se aflau canapele fixate în perete, tapiţate cu un material de camuflaj.

Pardoseala, deşi mochetată, scârţâia uşor sub picioare, după atâţia ani de lungi călătorii.

Se aşteptase ca locul să miroasă ca un teatru de păpuşi Grand Guignol[1] unde montarea pieselor sadice nu admitea nici un fel de artificialitate, dar aerul păstra o aromă de cafea fierbinte şi de cornuleţe cu scorţişoară. Ce ciudat — şi într-un fel profund tulburător —, că oameni ca acesta puteau găsi o cât de mică satisfacţie în plăcerile nevinovate ale vieţii.

— Laura! şopti ea, ca şi cum criminalul putea s-o audă tocmai din casă. Pe urmă, hotărâtă, dar tot în şoaptă: *Laura*!

Înspre coridor se deschideau o chicinetă şi o sufragerie minusculă, intimă, ambele tapisate cu vinilin roşu. Deasupra mesei din sufragerie pâlpâia o lampă cu bateria pe terminate.

Nici urmă de Laura.

Trecând repede prin sufragerie, Chyna ajunse la uşa din spate, deschisă încă, pe unde urcase criminalul, purtând fata în braţe.

— Laura!

Pe aceeaşi parte cu uşa se mai afla un holişor strâmt, iluminat de-o lampă de veghe. Se mai vedea şi un luminator, acum întunecat. Pe stânga, două uşi închise; mai încolo, o a treia, întredeschisă.

Prima uşă dădea într-o baie minusculă. Spaţiul era împărţit cu grijă: o toaletă, o cabină de duş în colţ.

Cea de-a doua uşă se deschidea către o debara. Câteva schimburi atârnau de-o bară cromată.

La capătul holului se afla un mic dormitor lambrisat cu o imitaţie de lemn şi o debara care se închidea cu o uşă-burduf, din vinilin. Lampa slabă din hol nu lumina locul cum trebuie, dar Chyna reuşi s-o observe pe Laura; fata zăcea cu faţa în jos pe patul îngust, împachetată într-un cearşaf; nu i se vedeau decât picioarele mici, goale, şi părul auriu.

---

[1] „Guignol", personaj în teatrul de păpuşi francez, care simbolizează spiritul răzvrătit şi lupta împotriva autorităţilor (n. tr.).

Şoptind nerăbdătoare numele prietenei ei, Chyna se apropie de pat şi se lăsă pe genunchi.

Laura nu răspunse. Nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Chyna n-avea puterea s-o ridice şi s-o poarte în braţe precum criminalul, aşa că încercă s-o trezească. Trase puţin cearşaful la o parte şi se uită fix în ochii ei.

Ochii Laurei, de un albastru-deschis de obicei, arătau acum ca safirul, poate din cauza luminii prea slabe, sau a morţii, care îi înnegurase privirea. Avea gura deschisă şi buzele însângerate.

Nebunul, bestia, ticălosul o luase pe Laura cu el chiar aşa moartă, Dumnezeu ştie de ce, poate fiindcă ea era un obiect pe care îl putea atinge, privi, cu care putea vorbi câteva zile, pentru că-i amintea de clipele lui de glorie. Era un suvenir.

Chyna simţi o durere ascuţită în stomac, nu din repulsie sau dezgust, ci dintr-un sentiment amestecat, de vinovăţie, eşec, inutilitate şi neagră disperare.

— Of, scumpo! îi spuse ea moartei. O, draga de tine, îmi pare atât de rău, atât de rău!

Făcuse tot ceea ce îi stătuse în putinţă, fără îndoială. Ce ar fi putut să facă? N-avusese cum să-l atace pe nenorocit, cu mâinile goale, atunci când stătuse în spatele lui, în holul de la etaj, când el se tot alintase cu păianjenul atârnat de-un fir. Ce să fi făcut? Mai repede n-ar fi avut cum să ajungă în bucătărie, să găsească cuţitul, să urce scările înapoi.

— Îmi pare rău.

Fata aceasta frumoasă, cu suflet bun, n-avea să-şi găsească nicicând soţul la care visase, n-avea să mai fie mama copiilor care ar fi făcut lumea mai bună numai pentru că ar fi fost copiii *ei.* Douăzeci şi trei de ani se pregătise să dea obol vieţii, să fie importantă pentru cei din jurul său, atât de plină de idealuri şi speranţe; acum, lumea rămânea incomparabil mai săracă.

— Te iubesc, Laura. Toţi te iubim.

Orice cuvânt, sentiment sau mod de-a exprima durerea adâncă păreau teribil de nepotrivite — nu aveau sens. Laura dispăruse şi, o dată cu ea, dispăruseră bunătatea şi căldura sufletească; până şi cele mai simple cuvinte nu erau decât vorbe goale.

Chyna simţi pierderea ca pe o crampă în stomacul care i se strânse, o făcu să cadă ireversibil în ea însăşi, ca pe o prăpastie adâncă.

În acelaşi timp, un suspin (exploziv, dacă i-ar fi dat glas) îi crescu în piept. O singură lacrimă declanşa un potop întreg. Chiar şi un mic suspin aducea după el un vaiet de nestăpânit.

Nu putea risca să dea glas durerii. Nu, atât timp cât se afla în rulotă. Criminalul se putea întoarce în orice moment; n-avea cum s-o jelească pe Laura câtă vreme nu se afla în siguranţă, departe, şi până când el nu pleca. Nu mai avea nici un motiv să rămână acolo, pentru că Laura era iremediabil şi ireversibil moartă.

Pe undeva, pe aproape, o uşă trântită puternic zgudui pereţii subţiri de metal ai rulotei.

Criminalul se întorcea.

Se auzi un zdrăngănit.

Cu cuţitul de măcelărie în mână, Chyna se îndepărtă brusc de lângă Laura, până la uşa deschisă. Suferinţa neexprimată era un combustibil de calitate pentru mânia dezlănţuită: într-o clipă, scăpără de furie, se aprinse de nevoia de a-l răni, de a-l ciopârţi, de a-i scoate măruntaiele; voia să-l audă cum ţipă; moartea trebuia să-l bântuie, să i se vadă în priviri, aşa cum se întâmplase cu Laura.

O să intre aici. Îl tai. O să vină şi-l tai.

Era o rugăciune, nu un plan de atac. *O să vină. Îl tai. O să vină. Îl tai.*

Încăperea umbrită se întunecă. El stătea în cadrul uşii şi acoperea şuviţa de lumină care venea din holişor.

Pe tăcute, cuţitul îi vibra în mână ca acul unei maşini de cusut, brodând în aer conturul spaimei.

El se afla în prag. Chiar acolo. *Acolo.* Avea să intre, să se mai uite o dată la fata blondă care zăcea moartă, să-i mai pipăie o dată pielea rece; Chyna urma să-l prindă când trecea pragul, să-l înjunghie.

În schimb, el închise uşa şi se îndepărtă.

Uluită, ascultă zgomotul tot mai slab al paşilor, scârţâitul podelei mochetate care trosnea sub bocancii lui şi se întrebă ce să mai facă.

Uşa din faţă se trânti. Motorul porni. Frânele scrâşniră scurt.

Plecau.

Fetelor moarte le este tot una dacă arată mai bine pe lumină sau pe întuneric. Pe măsură ce rulota accelera, lanțurile Laurei zdrăngăneau necontenit, amortizate puțin doar de cearșaful în care fusese înfășurată neglijent.

Împietrită, cu spatele strâns lipit de peretele furniruit de lângă ușă, Chyna Schepherd era aproape convinsă că Laura se lupta împotriva sorții nedrepte chiar și dincolo de moarte. *Cling! Cling!*

Din când în când, criblura țâșnea de sub roți și se lovea urlând de caroserie. În scurt timp, rulota avea să intre pe asfalt.

Dacă Chyna încerca să sară din mașină acum, criminalul auzea ușa din spate trântindu-se, pentru că vântul avea să i-o smulgă din mână, sau o zărea în oglindă. Aflat în mijlocul viilor care hibernau, unde în cele mai apropiate case locuiau doar morți, ucigașul risca și oprea, se lua după ea și, în scurt timp, avea s-o omoare.

Mai bine să aștepte. Să-l lase să străbată câțiva kilometri pe șoseaua laterală, chiar dacă ajungeau pe o șosea principală, până când era sigură că traversează un oraș sau cel puțin trec printr-o zonă cu trafic intens. Nu se grăbea el s-o urmărească dacă prin preajmă se afla lume care reacționa la strigătele ei de ajutor.

Pipăi peretele, încercând să găsească un întrerupător. Ușa era bine închisă; nu exista posibilitatea ca vreo dâră de lumină să se

insinueze în hol. Îl descoperi, răsuci, dar nu se întâmplă nimic. Becul se arsese.

Îşi aminti că văzuse mai devreme o lampă de citit fixată de noptiera înfiptă în perete. În timp ce bâjbâia prin încăpere, rulota încetinea.

Şovăi cu mâna pe întrerupător; inima începu să-i bată nebuneşte; se temea ca nu cumva el să frâneze, să coboare de la volan şi să vină în micul dormitor. Acum, că nimic n-o mai putea salva pe Laura, acum că mânia clocotitoare a Chynei se transformase în furie rece, ea spera doar să-l evite, să scape de-acolo, să dea autorităţilor informaţiile care le-ar fi ajutat să-l prindă.

Până la urmă, vehiculul nu se opri, ci luă o curbă largă la stânga pe asfalt şi prinse viteză din nou. Erau pe drumul lateral.

Din câte îşi mai amintea, urmau să intersecteze autostrada pe care venise cu Laura în după-amiaza precedentă. Din loc în loc, drumurile laterale duceau spre alte vii, mici ferme şi case. Ucigaşul nu mai avea cum să viziteze locurile acelea sau să mai măcelărească alte familii adormite. Întunericul începea să se risipească.

Aprinse lampa şi un cerc de lumină chioară căzu peste pat.

Chyna încercă să nu se uite la trupul ce zăcea acolo, deşi era ascuns aproape în totalitate de cearşafuri. Dacă se gândea prea mult la Laura, disperarea o înghiţea ca un smârc. Trebuia să-şi păstreze puterea şi mintea clară, dacă voia să supravieţuiască.

Deşi era puţin probabil să găsească prin preajmă o armă mai bună decât cuţitul măcelăresc, n-avea nimic de pierdut dacă mai căuta una. De vreme ce criminalul era echipat cu un pistol cu amortizor, probabil că mai poseda şi alte arme prin rulotă.

Noptiera avea două sertare. Cel de sus conţinea un pachet de tampoane de tifon, câţiva bureţi galben cu verde, asemănători celor de spălat vase, un tub de plastic plin cu fluid transparent, un sul de bandaj, un pieptene, o perie de păr cu mâner de baga, un tub de gel pe jumătate gol, o sticlă plină cu loţiune de corp cu aloe, o pensetă cu mâner galben de plastic, un foarfece.

Chyna îşi imagină ce folosinţă aveau unele obiecte şi refuză să se gândească la celelalte. Uneori, femeile pe care le adusese în încăperea aceasta fuseseră probabil în viaţă când le aşezase pe pat.

Se gândi şi ia foarfecele. Dar cuţitul mare era mai eficient la o adică.

În sertarul de jos, mai încăpător, găsi o cutie de plastic care semăna cu o trusă de cusut, cu multe papiote colorate, o perniţă de ace cu gămălie, plicuri cu ace de cusut, o undrea, o colecţie serioasă de nasturi şi alte nimicuri. Nici unul dintre obiecte nu-i era de folos, aşa că le dădu deoparte.

În timp ce se ridica în picioare, observă că fereastra de deasupra patului fusese blocată cu o bucată de placaj bătută în perete. Două bucăţi de material albastru, îndoit, rămăseseră prinse între placaj şi cercevea: marginea unei draperii. De afară, fereastra părea acoperită doar cu draperia.

Pe dinăuntru (chiar dacă vreuna dintre fete ar fi fost suficient de inteligentă şi norocoasă încât să se dezlege), nimeni n-ar fi reuşit în veci să deschidă geamul şi să ceară ajutor vreunui alt şofer care trecea pe şosea.

Întrucât nu mai exista o altă mobilă în dormitorul înghesuit, dulapul rămânea singurul loc unde Chyna mai spera să găsească o puşcă sau orice altceva ar fi putut folosi în loc de armă. Dădu ocol patului şi se apropie de uşa-burduf.

Când trase de ea, aceasta se plie spre stânga. În dulap se afla un bărbat mort.

Sperietura o azvârli pe Chyna până lângă pat. Simţi salteaua presându-i partea din spate a picioarelor. Gata să cadă peste Laura, reuşi să-şi menţină echilibrul până la urmă, dar scăpă cuţitul.

Fundul dulapului fusese placat cu oţel fixat de caroserie, pentru mai multă rezistenţă. Două inele plasate pe oţel, la distanţă mare unul de celălalt, ţineau nişte cătuşe, de care atârna, crucificat, mortul. Picioarele îi erau puse unul peste altul, ca ale lui Crist pe cruce — dar nu bătute în cuie, ci prinse de-un alt inel fixat în duşumea.

Bărbatul era tânăr — şaptesprezece-optsprezece, oricum sub douăzeci de ani. Purta doar nişte chiloţi albi, iar trupul său subţire şi palid fusese maltratat. Capul nu-i atârna pe piept, ci se rezema pe umărul stâng.

Avea părul negru, bogat, ondulat. Pleoapele — cusute strâns cu aţă verde. Deasupra buzei superioare se aflau doi nasturi fixaţi cu aţă galbenă de alţi doi nasturi prinşi sub buza de jos.

Chyna se trezi vorbind cu Dumnezeu. O bolboroseală de neînţeles, prin care cerea îndurare. Îşi încleştă dinţii, înăbuşindu-şi vorbele, deşi vocea ei nu putea răzbate peste uruitul motorului şi scârţâitul cauciucurilor.

Trase uşa dulapului. Deşi subţire, uşa se lăsă deschisă anevoie, ca şi cum ar fi fost o uşă masivă. Închizătoarea magnetică se închise cu un pocnet sec, de os frânt.

În nici unul dintre manualele pe care le studiase, nu exista vreun studiu asupra sociopaţilor care să conţină o descriere a unei crime atât de vie, încât Chyna, citind-o, să fi vrut să se retragă într-un colţ, să se aşeze pe duşumea cu genunchii strânşi la gură. Tocmai asta făcea acum — căuta colţul cel mai îndepărtat de dulap.

Trebuia să-şi recapete rapid controlul, începând cu respiraţia care o luase razna. Respirând adânc, înghiţea guri întregi de aer, care păreau să nu-i ajungă. Cu cât respira mai adânc şi mai repede, cu atât era mai confuză. Un întuneric atotcuprinzător invadă imaginile, aşa încât i se păru că priveşte iscoditor de-a lungul unui tunel negru, la capătul căruia se desluşea dormitorul imaculat al rulotei.

Îşi spuse că tânărul din dulap murise înainte ca ucigaşul să înceapă să lucreze cu trusa de cusut. Dacă nu murise, cel puţin, slavă Domnului, fusese inconştient. Pe urmă începuse să nu se mai gândească la asta, deoarece, cu cât gândea mai mult, cu atât tunelul se adâncea şi se îngusta, iar dormitorul părea mai îndepărtat şi mai slab luminat ca oricând. Îşi cuprinse faţa cu mâinile reci; oricum, faţa îi era şi mai rece. Fără vreun motiv ştiut, îi răsări în gând chipul mamei ei, clar ca o fotografie. Pe urmă înţelese.

Pentru mama ei, perspectiva violenţei fusese totdeauna romantică, dublată chiar de-o oarecare strălucire. La un moment dat, locuiau într-o comunitate din Oakland, unde toţi discutau cum să facă o lume mai bună şi unde adulţii se adunau aproape în fiecare noapte în jurul mesei din bucătărie, bând vin şi fumând marijuana, plănuind cât ar fi fost de bine să distrugă sistemul social odios; uneori jucau pinacle sau Trivial Pursuit în toiul con-

versaţiilor despre strategiile care ar fi pus în practică, în sfârşit, utopia, adeseori fiind prea fascinaţi de revoluţie ca să se dedea la jocuri mai neînsemnate. Existau poduri şi tunele care puteau fi aruncate în aer cu o simplitate absurdă, şi care ar fi întrerupt astfel circulaţia, existau instalaţii telefonice care, distruse, ar fi aruncat sistemul de comunicaţii în aer; era necesar ca abatoarele să fie arse, pentru a pune capăt exploatării brutale a animalelor. Plănuiau complicate furturi la bănci şi atacuri îndrăzneţe asupra maşinilor blindate care transportau banii, pentru a-şi finanţa operaţiunile. Calea pe care ar fi vrut s-o urmeze ei spre pace, libertate şi dreptate hurducăia prin craterele exploziilor, presărată cu gunoaiele nenumăratelor cadavre. După episodul Oakland, Chyna şi mama ei bătuseră drumurile câteva săptămâni în şir, şi iar se încrucişaseră la Key West cu vechiul lor prieten Jim Woltz, nihilistul entuziast, vârât până în gât în afaceri cu droguri şi care băgase un deget şi în contrabanda cu arme. La temelia căsuţei lui de pe malul oceanului săpase un buncăr în care depozitase o colecţie personală de vreo două sute de arme de foc. Mama Chynei era o femeie frumoasă chiar în zilele proaste, când deznădejdea îi invada chipul, când ochii ei verzi deveneau cenuşii şi întunecaţi de suferinţe pe care ea însăşi nu şi le putea explica. Însă, aşa cum şedea la masa aceea de bucătărie din Oakland sau în buncărul răcoros din Key West — de fapt, ori de câte ori se afla în compania unui bărbat ca Woltz —, tenul ei asemenea porţelanului devenea mai luminos ca de obicei, aproape translucid; emoţia dădea viaţă trăsăturilor ei superbe, căpăta o graţie magică, părea mai delicată şi mai suplă, zâmbea mai des. Perspectiva violenţei, joaca de-a Bonnie cu tot felul de-alde Clyde[1] îi aduceau pe figura uluită o lumină apoteotică, precum un apus de soare din Florida, şi ochii verzi ca nestemata deveneau fascinanţi şi misterioşi, aidoma Golfului Mexic care se scufunda în adâncimi de întuneric în lumina crepusculară.

[1] *Bonnie şi Clyde* — film realizat în 1967 de Arthur Penn, avîndu-i în distribuţie pe Warren Beatty şi Faye Dunaway; este povestea tragică de dragoste şi moarte a doi gangsteri din anii treizeci. Filmul suscită violenţa, fiindcă cei doi sunt nişte neadaptaţi, refuzaţi de-o societate indiferentă (n. tr.).

Deşi violenţa poate fi privită şi din perspectiva romantică, realitatea înseamnă sânge, oase, descompunere, ţărână. Realitate însemnau şi Laura, care zăcea pe pat, şi tânărul necunoscut, cu buzele cusute întru tăcere veşnică, din spatele uşii de vinilin.

Chyna îşi ţinea mâinile reci pe faţa îngheţată, conştientă că niciodată nu va atinge frumuseţea stranie a mamei ei.

Brusc, îşi recăpătă controlul asupra respiraţiei. Vehiculul rula înainte, şi faptul acesta îi aminti de nopţile din copilărie când moţăise prin trenuri, autobuze, pe banchetele din spate ale maşinilor, legănată de mişcarea şi de zumzăitul roţilor, fără să ştie precis unde o ducea mama ei, visând să facă parte dintr-o familie ca acelea pe care le vedea la televizor — cu părinţi piliţi, dar iubitori, cu un vecin plicticos, dar niciodată răutăcios, şi un câine care ştia să facă vreo câteva giumbuşlucuri. Dar visele frumoase nu ţineau prea mult şi deseori se trezea din coşmare privind absentă pe geam la peisaje necunoscute, dorindu-şi o călătorie fără sfârşit. Şoseaua era o promisiune de linişte sufletească, sosirea la destinaţie însemnând totdeauna Iadul.

De data aceasta avea să fie la fel. Oricare ar fi fost direcţia, Chyna nu voia să meargă într-acolo. Intenţiona să coboare undeva pe traseu, sperând să găsească drumul înapoi spre viaţa pe care şi-o clădise, trudind din greu în ultimii zece ani.

Se ridică din colţul în care stătea, ca să-şi recupereze cuţitul, pe care-l scăpase din mână când se dăduse înapoi, înspăimântată la vederea tânărului mort din debara. Pe urmă ocoli patul, ajunse la noptieră şi stinse lumina.

Nu se temea să stea pe întuneric, alături de morţi. Doar cei vii erau periculoşi.

Rulota încetini din nou şi apoi făcu la stânga. Chyna se lăsă într-o parte ca să-şi păstreze echilibrul.

În mod sigur, se aflau pe autostrada 29. Dacă făceau la dreapta, ajungeau în oraşul Napa, mai jos de Napa Valley. Nu ştia prea bine ce localităţi se mai aflau la Nord, în afară de St. Helena şi Calistoga.

Chiar şi pe drumurile dintre oraşe, puteau întâlni podgorii, ferme, case sau mici întreprinderi rurale. Oriunde cobora din rulotă, se putea găsi un ajutor la o distanţă rezonabilă.

Se năpusti orbește la ușă și apăsă cu mâna pe închizătoare, așteptând încă o dată s-o ghideze instinctul. Cea mai mare parte a vieții ei trăise în echilibru pe un gard cu țepușe în vârf și, într-o noapte deosebit de grea, pe când avea doisprezece ani, hotărâse că instinctul este, de fapt, vocea tăcută a lui Dumnezeu. Rugăciunile se împlineau cu adevărat, dar trebuia să asculți cu atenție și să crezi în răspunsul pe care-l primeai. La doisprezece ani, scrisese în jurnalul ei: „Dumnezeu nu strigă în gura mare. El șoptește, și șoapta aceasta este calea." În așteptarea șoaptei, se gândi la trupul maltratat din debara, care părea să fi murit în aceeași zi, și la Laura, caldă încă în patul dărăpănat. Sarah, Paul, Jack, fratele Laurei, Nina, soția lui Jack: șase persoane ucise în douăzeci și patru de ore. Mâncătorul de păianjeni nu era un sociopat omicid obișnuit. În limbajul polițailor și al criminologilor — specializați în căutarea și eliminarea unor astfel de indivizi —, era unul dintre cei „cu mâncărici", unul dintre aceia care ardeau de dorință, tremurau de nevoia de-a ucide. Dar Chyna, care intenționa, după doctoratul în psihologie, să-și dea doctoratul în criminologie (chiar dacă urma să mai fie chelneriță încă șase ani), sesiză că tipul nu avea numai „mâncărici". Era un caz special, care se conforma doar parțial descrierilor standard ale deviațiilor psihologice, era de-o anormalitate desăvârșită, asemenea unui extraterestru, o mașinărie ambulantă neînduplecată și infailibilă, de ucis. Nu spera să-l poată elimina dacă nu aștepta, ascultătoare, murmurul instinctului.

Își aminti că văzuse o oglindă mare mai devreme, când se așezase pentru scurt timp pe scaunul șoferului. Rulota nu avea oglindă retrovizoare, așa că scopul acelei oglinzi era să-i asigure șoferului controlul vizual al zonei din spatele lui.

Putea să vadă tot spațiul până la coridorul din spate, care dădea înspre baie și bucătărie, și, dacă dracul își vâra coada, putea să arunce o ocheadă chiar atunci când Chyna deschidea ușa și pășea afară din dormitor, expusă privirilor.

Când i se păru că e momentul, Chyna deschise ușa.

O mică binecuvântare, un semn bun: becul din hol era ars.

Pe întuneric, închise ușa dormitorului.

Lampa de deasupra mesei rămăsese aprinsă. În față sclipeau stins luminile verzui de pe bord și, dincolo de parbriz, farurile trimiteau săbii de lumină argintie.

După ce trecu de baie și ieși de sub protecția umbrei, se lăsă pe vine în spatele peretelui lambrisat al ungherului care servea drept sufragerie. Se iți spre cabina semicirculară, la ceafa șoferului, care se afla la vreo șase metri mai încolo.

Părea să fie atât de aproape și, pentru prima dată, vulnerabil.

În orice caz, Chyna nu era atât de nesocotită, încât să se ducă târâș și să-l atace în timp ce conducea.

Dacă îi auzea pașii ori se uita în oglinda retrovizoare și o zărea, putea să răsucească volanul ori să calce frâna cu putere și s-o facă să cadă. Pe urmă era posibil să oprească vehiculul și să ajungă la ea urcând pe ușa din spate — sau se putea întoarce pe scaun direct s-o doboare cu un foc de armă.

Ușa prin care o vârâse pe Laura în rulotă se afla chiar în stânga Chynei. Se așeză jos, cu picioarele pe una din trepte, cu fața la ușă; el nu avea cum s-o vadă din cauza minusculei sufragerii.

Așeză cuțitul lângă ea. În momentul săriturii, probabil că avea să cadă și să se rostogolească din mașină, așa că putea să se înjunghie singură dacă încerca să ia și cuțitul.

N-avea de gând să sară până când cel de la volan nu oprea la vreo intersecție ori la o curbă strânsă, ca să fie nevoit să reducă simțitor viteza. Nu putea să riște să-și rupă vreun picior ori să-și piardă cunoștința în cădere, pentru că astfel nu mai era în stare să fugă de pe șosea și să se pună la adăpost de el.

Nu se îndoia de faptul că asasinul urma să-și dea seama de evadarea ei chiar de la bun început. Avea să audă portiera care se deschidea, vântul șuierând și avea s-o vadă în oglinda retrovizoare ori în cea laterală. Chiar în ipostaza — puțin probabilă — că n-o vedea, vântul avea să trântească ușa cu putere în urma ei; criminalul ar fi bănuit că n-a fost singur în mașină — doar el și colecția lui de cadavre — urma să întoarcă rulota, panicat, și să arunce o privire înapoi.

Poate că fără pic de panică. Mai degrabă avea să caute cu îndârjire, metodic, eficient ca o mașinărie. Tipul era tot numai

putere şi autocontrol, iar Chynei îi veni greu să şi-l imagineze ajungând vreodată la panică.

Rulota încetini şi inima începu să-i bată mai repede. În timp ce bărbatul de la volan reducea viteza, ea se ridică şi puse mâna pe clanţa uşii.

Când rulota opri, Chyna apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Insistă, dar cu calm. Apăsă, trase — fără nici un rezultat.

Nu găsi nici un buton — nimic. Doar gaura cheii.

Îşi aminti de zdrăngănitul pe care-l auzise când era în dormitor, când mâncătorul de păianjeni urcase în rulotă să închidă uşa aceasta. *Zang! Zang!* Zdrăngănit de cheie.

Poate că era o măsură de siguranţă pentru copii, să nu cadă din vehicul. Sau poate că smintitul modificase încuietoarea uşii pentru a întări securitatea, pentru a evita ca vreun hoţ sau vreun intrus oarecare să dea buzna peste vreun cadavru cu buzele cusute ori legat în lanţuri, aflat din întâmplare în rulotă. Prudenţa nu e niciodată prea mare atunci când ai dormitorul plin de cadavre, iar prudenţa necesită câteva măsuri de securitate.

Rulota trecu de intersecţie şi prinse iarăşi viteză.

Chyna ar fi trebuit să-şi dea seama că evadarea nu va fi uşoară.

Nimic nu era uşor. Niciodată.

Se aşeză jos, cu spatele rezemat de peretele-panou de la bucătărie, cu faţa spre uşă, furioasă.

Mai devreme, când străbătuse vehiculul dinspre cabina şoferului spre compartimentele din fund, mai văzuse o uşă în spatele locului din dreapta. Majoritatea rulotelor aveau două uşi, dar aceasta, un model mai neobişnuit, mai vechi, avea trei. Respinse ideea de-a evada pe uşa din faţă, din acelaşi motiv pentru care nu voia să-l atace: putea s-o zărească, să facă o manevră prin care s-o trântească pe jos şi apoi s-o împuşte, fără ca ea să apuce să se ridice.

Sigur că da, avea un singur atu. Faptul că el nu ştia de existenţa ei.

Dacă nu putea să deschidă nici o uşă şi să sară jos, dacă era nevoită să-l omoare, putea să stea liniştită şi să-l aştepte ascunsă după panou, să-l ia prin surprindere pe nenorocit, să-i vâre cuţitul în burtă, să treacă peste el şi să coboare pe uşa din faţă. Doar

cu câteva minute în urmă fusese pe punctul de a-l ucide şi putea să-şi provoace acestă stare din nou.

Vibraţiile motorului se simţeau prin podea şi aproape îi amorţise fundul.

Amorţeala totală ar fi fost bine venită; în curând, covorul se dovedi ineficient şi osul sacru începu s-o doară. Îşi mută greutatea de pe-o parte pe alta, se cumpăni înainte şi înapoi; nici un procedeu nu aducea mai mult de câteva secunde de relaxare. Durerea urcă până la ceafă şi uşoara senzaţie de disconfort se transformă de-a binelea în durere.

Douăzeci de minute, jumătate de oră, patruzeci de minute, o oră, mai multe, Chyna îndură această suferinţă, căznindu-se din răsputeri să-şi închipuie toate modurile în care ar fi putut scăpa dacă maşina se oprea şi criminalul cobora de la volan. Se concentra. Făcea planuri. Îşi imagina un milion de eventuale situaţii. Până la urmă, nu mai reuşi să se gândească decât la durerea care-o cuprinsese.

În rulotă era răcoare. Vibraţiile motorului îi pătrundeau prin pantofi, lovindu-i ritmic tălpile şi călcâiele. Îşi mişcă degetele, de teamă că frigul, durerea şi muşchii amorţiţi o să-i dea crampe şi o s-o ţintuiască locului în momentul acţiunii.

Cu un simţ al umorului straniu, străveziu, vecin cu disperarea, gândi: „Renunţ la tristeţe. Renunţ la dreptate. Acum nu vreau decât un scaun confortabil, vreau să stau un pic pe el până îmi încălzesc picioarele, şi pe urmă, n-ai decât să mă omori, dacă ai chef."

Inactivitatea prelungită nu numai că îşi lua revanşa asupra trupului, dar în curând începu s-o umple de deznădejde. În casa Templetonilor, când auzise prima dată intrusul, chiar înainte ca el să intre în dormitorul de oaspeţi, Chyna simţise că siguranţa rezidă în mişcare. Acum, echilibrul ei emoţional era cel legat de mişcare, de distragerea atenţiei. Situaţia însă o obliga să stea nemişcată şi să aştepte. Avea prea mult timp să se gândească — şi prea multe gânduri negre îi dădeau târcoale.

Se frământă până la lacrimi când îşi dădu seama că durerea de spate sau picioarele îngheţate îi pricinuiau atâta suferinţă.

Durerea adevărată era în suflet, era chinul pe care fusese nevoită să şi-l reprime când îi descoperise pe Paul şi Sarah, când simţise vagul miros înţepător de spermă din dormitorul Laurei şi zărise scânteierea stinsă a lănţurilor. Durerea fizică era o scuză cam cusută cu aţă albă pentru lacrimi.

Oricum, dacă îndrăznea să-şi plângă de milă, atunci un *şuvoi* de lacrimi ar fi izbucnit pentru Paul, Sarah, Laura, pentru amărâta şi blestemata de rasă omenească, pentru inutilul refuz al ideii că speranţa, cu greu dobândită, sfârşea atât de des într-un coşmar. Voia să-şi îngroape faţa în mâini şi să jelească adânc, să-l întrebe pe Dumnezeu, ştiind că nu va primi răspuns ca totdeauna: „De ce? de ce? de ce? de ce?"

Era atât de uşor să cedeze lacrimilor, mulţumitor chiar. Lacrimile acestea erau egoiste, defensive; nu numai că aveau să cureţe inima de suferinţă, ci spălau nevoia de-a purta de grijă cuiva. Ar fi dobândit binecuvântata relaxare, dacă admitea pur şi simplu că nesfârşita luptă de a înţelege nu merita atâta durere. Suspinul ei avea să-l facă pe şofer să oprească brusc rulota şi să se năpustească în spate, unde o s-o găsească pe ea ghemuită pe jos. O s-o bată, o s-o târască în dormitor, o s-o violeze lângă trupul fără viaţă al prietenei ei; avea să fie o teroare mai crâncenă decât tot ceea ce trăise până atunci, dar scurtă. Şi de data aceasta, definitivă. Ar elibera-o pentru totdeauna de nevoia de-a întreba *de ce,* de chinul căderilor repetate de pe tărâmul nesigur al speranţei în această preaobişnuită dezolare.

Cu mult timp în urmă — poate chiar în noaptea furtunoasă a celei de-a opta aniversări, de la episodul cu harnicul gândac palmetto —, descoperise că rolul de victimă era adesea o *opţiune* a oamenilor. Copil fiind, nu avusese capacitatea de a transpune această observaţie în cuvinte, şi nu-şi dăduse seama de ce atâţia oameni alegeau suferinţa; mai târziu, recunoscuse în această atitudine ura de sine, masochismul, slăbiciunea.

Suferinţa nu se află în totalitate în mâinile destinului, ci ne cuprinde la invitaţia noastră.

Totdeauna alesese nu rolul de victimă, ci rezistenţa, replica, păstrarea speranţei, demnitatea, credinţa în viitor. Rolul de vic-

timă era însă seducător, era o eliberare de responsabilitate şi grijă: teama se transformă totdeauna într-o resemnare obosită; eşecul nu mai generează sentimentul vinovăţiei, ci, dimpotrivă, prăseşte o autoconsolare liniştitoare.

Acum, parcă mergea pe sârmă, fără să-şi dea seama dacă o să fie în stare să-şi menţină echilibrul sau dacă o să-şi permită să facă un pas greşit, fatal.

Rulota încetini iarăşi. Coteau la dreapta. Poate că părăseau autostrada şi se opreau.

Încercă uşa. Ştia că era încuiată, dar, calmă, mişca de mâner încoace şi-ncolo, pentru că, la urma urmei, nu putea să renunţe şi gata.

Urcau o pantă lină, reducând şi mai mult viteza.

Se mişcă, şi pleoapele i se strânseră de durere pentru că pulpele şi coapsele îi erau amorţite; se relaxă, totuşi, când se ridică să privească peste paravanul de la bucătărie.

Din spate, capul criminalului îi părea fetei cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzuse vreodată, şi priveliştea stârni din nou în sufletul ei o mânie vie..Sub curbura aceea osoasă, creierul lui mustea de cele mai păcătoase fantezii. Era revoltător că el trăia, iar Laura murise. Că asasinul stătea acolo atât de plin de el, de mulţumit de toate amintirile sângeroase, rememorând toate rugăminţile fierbinţi de îndurare, care pentru el trebuie să fi fost ca o muzică. De asemenea el putea să vadă un apus de soare şi să se bucure, ori să guste o piersică, sau să miroasă o floare.

Pentru Chyna, ţeasta bărbatului nu era altceva decât crusta chitinoasă a unei insecte; era încredinţată că, dacă l-ar fi atins, ar fi fost la fel de rece ca un gândac care i s-ar fi zvârcolit sub palmă.

Dincolo de şofer, dincolo de parbriz, drept în vârful movilei spre care se îndreptau, apăru o formă, nedesluşită şi greu de identificat. Câţiva stâlpi de iluminat aruncau o lumină sălcie, gălbejită.

Se lăsă din nou pe vine.

Luă cuţitul.

Ajunseră în vârful movilei. Se aflau iarăşi pe teren drept, şi viteza scădea constant.

Se întoarse şi se lăsă pe trepte. Piciorul stâng pe treapta de jos, dreptul pe cea mai înaltă. Cu spatele lipit de uşa încuiată, căznindu-se să deosebească umbrele în lumina lămpii, stătea la pândă, gata să se năpustească la el dacă venea în spate şi-i dădea o şansă.

Cu un ultim şuier de frâne, vehiculul se opri.

Indiferent unde se aflau, ar fi putut să întâlnească oameni prin preajmă. Oameni care s-o ajute. Dacă ţipa însă, erau ei atât de aproape încât s-o audă?

Chiar dacă o auzeau, n-aveau cum să ajungă la timp până la ea. Primul ar fi ajuns criminalul, cu arma în mână.

În plus, poate că zona aceasta era un loc de popas: o parcare, câteva mese pentru picnic, o pancartă cu avertismente asupra pericolului de foc în pădure şi câteva adăposturi. Poate că el făcuse o pauză ca să se ducă la toaleta publică sau să treacă în spate, la toaleta din rulotă. La ora aceea târzie, când trecuse de trei dimineaţa, se putea ca în locul respectiv să nu mai fie nimeni, caz în care Chyna putea să strige până răguşea, căci era zadarnic.

Motorul se opri.

Linişte. Nici o vibraţie sub tălpi.

Acum, că motorul tăcuse, Chyna tremura. Nu mai simţea nici o deznădejde. Muşchii stomacului i se contractară. Îi era teamă iar. Pentru că voia să trăiască.

Ar fi preferat ca el să fi coborât, ca să-i lase o şansă să scape, dar se aştepta să se ducă la toaleta din rulotă. Urma să treacă pe lângă ea. Dacă tot nu avea scăpare, ardea de nerăbdare să isprăvească totul mai repede.

Un gând nebunesc o făcu să se întrebe dacă lichidul care avea să se scurgă din el atunci când l-ar fi tăiat ar fi fost cu adevărat sânge, sau chestia aceea care se scurge dintr-un gândac gras atunci când îl striveşti.

Aştepta să-l audă pe nemernic mişcând, să-i poată număra paşii grei şi apoi, când ar fi călcat pe-o porţiune mai şubredă a podelei, un *zbang*! găunos —, dar nimic. Tăcere. Poate că stătea câteva clipe să-şi dezmorţească braţele, să-şi răsucească umerii încordaţi, să-şi maseze ceafa de taur şi să se scuture de oboseala călătoriei.

Sau poate că o zărise deja în oglinda retrovizoare, îi văzuse faţa în lumina lămpii. Poate că venea târâş spre ea, ferind crăpăturile care ar fi putut scârţâi, pentru că le cunoştea locul foarte bine. Se strecura încet în aşa-zisa sufragerie. Se rezema de paravan. Ochea fără greş când dădea să se lase în jos pe trepte. O împuşca drept în faţă.

Chyna se uită în sus, apoi spre stânga. Era prea jos ca să vadă lampa care atârna deasupra mesei; văzu doar lumina slabă pe care aceasta o împrăştia. Se întreabă dacă avea să apară în aşa fel încât ea să-i bănuiască următoarea mişcare, sau dacă urma să ţâşnească aidoma unei umbre de după paravan şi să deschidă focul asupra ei.

Intensitate.

El crede că viaţa trebuie trăită cu intensitate.

Stând la volan, închide ochii şi îşi masează ceafa.

Nu pentru că ar încerca să scape de durerea pe care o simte. Durerea vine când vrea ea şi îl părăseşte de la sine. Nu ia niciodată calmante sau alte prostii de felul ăsta.

Ceea ce încearcă el să facă, este să se *bucure* de durere cât mai deplin. Pipăie cu vârful degetelor şi găseşte un punct teribil de dureros chiar în stânga celei de-a treia vertebre cervicale: apasă până când durerea îl face să vadă puzderie de luminiţe albe şi cenuşii în întunericul pleoapelor închise, asemenea unor focuri de artificii îndepărtate, într-o lume fără culoare.

Foarte frumos.

Durerea este şi ea o părticică din viaţă. Dacă o accepţi, poţi găsi satisfacţii nebănuite în suferinţă. Mai mult, dacă îşi explorează propria-i durere, simte o plăcere şi mai mare în durerea celorlalţi.

Două vertebre mai jos, localizează un punct şi mai sensibil, care aparţine unui muşchi ori tendon inflamat, un punct minunat, un butonaş ascuns în carne, care, apăsat, îl curentează peste tot umărul şi apoi coboară. La început, acţionează asupra punctului

cu gesturi tandre de îndrăgostit, gemând încet, pe urmă îl atacă viguros, până când dulcea agonie îl face să soarbă aerul cu un şuier printre fălcile încleştate.

Intensitate.

Nu se aşteaptă la nemurire. În trupul lui, timpul curge măsurat şi preţios — de aceea nu trebuie irosit.

Nu crede în reîncarnare ori în vreo promisiune standardizată cu privire la Viaţa de Apoi, din acelea cu care fac comerţ marile religii ale lumii, deşi, din când în când, se simte în preajma unei revelaţii zguduitoare. Acceptă să se gândească la posibilitatea nemuririi sufletului, şi acceptă să creadă că propriul lui suflet ar putea fi cuprins de această exaltare. Dar, dacă urmează să fie subiectul unei apoteoze, asta va fi rezultatul propriilor lui acţiuni neînfricate, şi nu al graţiei divine: dacă, la urma urmei, se va transforma în zeu, asta se va întâmpla pentru că a ales să *trăiască* asemenea unui zeu — fără teamă, fără remuşcări, fără limite, cu toate simţurile la pândă.

Oricine poate să miroasă un trandafir şi să se bucure de mireasma lui. Dar el s-a antrenat îndelung să *simtă* distrugerea frumuseţii atunci când striveşte floarea în pumn. Dacă ar avea un trandafir, dacă i-ar mesteca petalele, ar fi în stare să *guste* nu numai floarea, ci şi roşeaţa ei: la fel, ar putea gusta galbenul clopoţeilor şi albastrul zambilelor. Este în stare să simtă gustul albinei care a atins floarea în eterna şi bâzâitoarea ei polenizare, gustul pământului din care a răsărit floarea şi al vântului care a mângâiat-o peste vară.

N-a întâlnit încă pe nimeni care să înţeleagă intensitatea cu care el încearcă lumea sau intensitatea, şi mai mare, spre care năzuieşte. Poate că Ariel va înţelege cândva toate acestea, cu ajutorul lui. Acum, desigur, este prea necoaptă ca să aibă intuiţia necesară.

O ultimă apăsare a cefei. Durerea. Oftează.

De pe scaunul din dreapta, culege o pelerină de ploaie împăturită. Nu plouă încă, dar are nevoie de pelerină să-şi acopere hainele împroşcate cu sânge înainte de-a intra înăuntru.

Ar fi putut să-şi schimbe hainele când plecase din casa Templeton, dar îi place să le poarte pe acestea. Patina sângelui îl excită.

Se ridică de pe scaunul din față, trece în spate și își trage haina.

S-a spălat pe mâini la chiuveta din bucătărie, la Templetoni, deși ar fi preferat să le lase pătate de sânge. Dar nu-i ușor să-și ascundă mâinile așa cum își ascunde hainele sub pelerina de ploaie.

Nu poartă mânuși niciodată. Dacă ar face-o, ar însemna să admită teama de o eventuală arestare, ceea ce nu este adevărat.

Deși amprentele lui sunt înregistrate la agențiile federale și de stat, urmele pe care le lasă la locul faptei nu se vor potrivi niciodată cu acelea care-i poartă numele. Ca tot restul lumii, poliția este al naibii de computerizată: acum, majoritatea băncilor de date ce conțin amprente digitale sunt computerizate, pentru a facilita scanarea și procesarea rapidă. Dosarele electronice pot fi manipulate mai ușor decât cele clasice, pentru că lucrul acesta se poate face de la distanță: nu e nevoie să furi cine știe ce dispozitive, când poți să le bântui mașinăriile acelea ca o stafie, de la celălalt capăt al continentului. Mulțumită inteligenței, priceperii, relațiilor lui, a reușit să intervină asupra datelor.

Purtatul mânușilor, chiar al celor subțiri, chirurgicale, ar ridica o insuportabilă barieră în calea senzației. Îi place să-și plimbe mâna peste părul fin, auriu, de pe coapsa femeii, să simtă pe îndelete relieful pielii înfiorate, să savureze dogoarea pielii și apoi căldura aceea care se stinge, se stinge. Când ucide, găsește absolut esențial să simtă umezeala.

Amprentele care se află sub numele lui în diverse dosare sunt, de fapt, cele ale unui pușcaș marin, Bernard Petain, care murise în perioada aplicațiilor la Camp Pendleton, acum ani de zile. Iar urmele pe care le lasă la locul faptei, adeseori gravate în sânge, nu se potrivesc cu cele de pe dosarul militar, de la FBI, de la circulație, de niciunde.

Isprăvește cu încheiatul hainei, își ridică gulerul și își privește mâinile. Pete de sânge sub unghiile de la trei degete. Ar putea fi și unsoare sau pământ. Nimeni nu are să-l suspecteze.

Chiar el poate simți mirosul de sânge al hainelor prin pelerina de ploaie neagră, dar ceilalți nu sunt așa sensibili ca să-l detecteze.

Privind fix la urmele de sânge de sub unghii, aude iar ţipetele, ca o dulce muzică în noapte; casa Templetonilor reverberează ca o sală de concert şi nu e nimeni să asculte, doar el şi viile surde din preajmă.

Dacă va fi vreodată prins în flagrant, autorităţile îi vor lua din nou amprentele, vor descoperi frauda cu computerul şi, în cele din urmă, vor face legătura cu un lung şir de crime nerezolvate. Dar nu-şi face griji. Niciodată n-au să-l prindă viu, niciodată nu va fi trimis în judecată. Iar ceea ce vor afla după moartea lui se va adăuga întru gloria numelui său.

Se numeşte Edgler Foreman Vess. Din literele care îi compun numele, se poate alcătui o listă lungă de cuvinte forte: ZEU, FRICĂ, DEMON, SALVARE, FURIE, MÂNIE, DRAGON, FALSIFICARE, SĂMÂNŢĂ, SPERMĂ, LIBER şi altele. De asemenea, cuvinte cu încărcătură mistică: VIS, VAS, ÎNŢELEPCIUNE, VEŞNIC, MIRACOL. Uneori, înainte ca victima să-şi dea ultima suflare îi şopteşte o propoziţie alcătuită din aceste cuvinte. Una, care îi place în mod special şi pe care o foloseşte frecvent este: DUMNEZEU SE TEME DE MINE.

Oricum, toate chestiile cu amprentele şi alte probe sunt aşa, un fel de-a spune, pentru că nu va fi prins niciodată. Are treizeci şi trei de ani. Se distrează de mult timp în felul acesta şi nu a încurcat-o niciodată.

Acum scoate pistolul din lăcaşul aflat între scaunul şoferului şi cel din dreapta. Este un Heckler & Koch P7.

Mai devreme îl încărcase. Acum deşurubează amortizorul, pentru că nu mai intenţionează să viziteze nici o casă în noaptea aceasta. Pe urmă, mecanismul nu mai este perfect etanş din pricina focurilor de armă trase şi diminuează atât efectul amortizorului, cât şi precizia împuşcăturii.

Din când în când, visează cu ochii deschişi cum ar fi dacă imposibilul s-ar întâmpla, dacă ar fi întrerupt din jocul lui şi înconjurat de-o brigadă specială. Din cât îi spune experienţa şi cunoştinţa, spectacolul care ar urma ar fi înfiorător de *intens*.

Dacă există un singur secret în spatele succesului perpetuu al lui Vess, este convingerea lui că nici un fel de schimbare de destin nu este bună sau rea, că nici o experienţă nu este mai valo-

roasă decât alta. Să câştigi douăzeci de milioane de dolari la loterie, nu este mai dezirabil decât să fii prins de poliţie; un schimb de focuri cu autorităţile nu este mai de temut decât câştigarea unei sume de bani atât de mari. Valoarea unei experienţe nu constă în efectul ei pozitiv sau negativ asupra lui, ci în lumina ei diafană, în vivacitatea ei, în ferocitate, în gradul de senzaţie pură pe care îl poate oferi. Intensitate.

Vess aşează amortizorul în lăcaşul dintre cele două scaune.

Vâră pistolul în buzunarul drept al pelerinei.

Nu se aşteaptă să aibă probleme. Oricum, nu se duce nicăieri neînarmat. Niciodată nu poţi fi destul de prudent. Pe urmă, se mai ivesc şi situaţii neaşteptate.

Aşezat din nou la volan, scoate cheile din contact şi verifică dacă a tras bine frâna. Deschide portiera şi coboară din rulotă.

Toate pompele de benzină sunt cu autoservire. A parcat în afara zonei în care există personal de deservire. Trebuie să intre în magazin, să plătească înainte şi să-i spună casierului la ce pompă se află vehiculul, astfel încât aceasta să poată fi deschisă.

Simte respiraţia nopţii. Pe înălţimi, vijelia mână turmele de nori dinspre apus spre răsărit. Aici, la câmpie, o pală de vânt mai uşoară pufăie printre pompe, fluieră pe lângă rulotă şi face ca pulpanele pelerinei lui Vess să fâlfâie. Clădirea, înzestrată cu toate facilităţile, este construită dintr-o cărămidă galben-închis, acoperită cu aluminiu, şi ferestrele mari gem de marfă: se află în faţă. În spatele ei se ridică dealurile acoperite cu conifere uriaşe, printre ramurile cărora freamătă vântul cu voce spartă, singuratică, străveche.

Pe autostrada 101, traficul este destul de slab la ora aceasta. Câte un camion, care mai trece din când în când, sfâşie vântul, alunecând cu un ţipăt straniu, preistoric.

Mai lângă clădire, la lumina lămpii cu vapori de sodiu, se află parcat un Pontiac cu număr de înmatriculare de Washington. În afara rulotei, este singurul vehicul prin preajmă. O bandă autocolantă pe bara de protecţie din spate avertizează că ELECTRICIENII ŞTIU CUM SE CONECTEAZĂ.

Pe acoperişul clădirii, poziţionat astfel încât să se vadă perfect de pe autostradă, se află un neon roşu, care anunţă: DESCHIS NON-STOP. Roşu este şi zgomotul pe care-l fac camioanele ce trec pe autostradă. În lumina de jar a lămpilor, mâinile lui arată de parcă nu le-ar fi spălat niciodată.

Pe când Vess se apropie de intrare, uşa de sticlă se deschide brusc şi dinăuntru iese un bărbat cu o pungă mare de cartofi prăjiţi şi şase cutii de Coca-Cola. Un tip bucălat, cu perciuni lungi şi mustaţă de morsă.

Arată înspre cer şi zice în timp ce trece grăbit pe lângă Vess:

— Vine furtuna.

— E bine, aprobă Vess.

Îi place furtuna. Adoră să conducă pe timp de furtună. Cu cât plouă mai torenţial, cu atât îi place mai mult. Fulgerul, copacii care trosnesc de vânt şi asfaltul lucios ca gheaţa.

Tipul cu mustaţă de morsă se urcă în Pontiac.

Vess intră, întrebându-se ce poate căuta un electrician din Washington pe o şosea din nordul Californiei, la o aşa oră crudă a dimineţii.

Se simte fascinat de modul în care existenţele oamenilor se intersectează brusc, purtând în ele un sâmbure dramatic, care uneori se împlineşte, alteori nu. Un bărbat se opreşte să facă plinul maşinii, mai întârzie să cumpere cartofi prăjiţi şi Coca-Cola, schimbă două vorbe despre vreme cu un străin şi îşi continuă călătoria. Străinul poate foarte bine să-l urmărească până la maşină şi să-i zboare creierii. Atacatorul îşi asumă riscuri, dar nu prea mari: treaba se poate rezolva surprinzător de discret. Faptul că bărbatul acela încă trăieşte are fie o semnificaţie misterioasă, fie e de-a dreptul lipsit de sens. Vess nu reuşeşte să-şi dea seama care din două.

Dacă destinul nu există în realitate, atunci s-ar cădea să fie inventat.

Micul magazin e călduros, curat şi bine luminat. În stânga uşii, trei rafturi oferă marfa obişnuită în locurile de popas: toate soiurile posibile de alimente preambalate, medicamente de primă urgenţă, reviste, vederi, cărţi în ediţii ieftine, fel de fel de abţibilduri de

agățat de oglinda retrovizoare și diverse produse la cutie, pentru cei care campează ori călătoresc în rulote, asemenea lui Vess. Pe peretele din fund sunt aliniate răcitoare pline cu bere și băuturi nealcoolice, precum și două frigidere cu înghețată. În dreapta se află tejgheaua care separă cele două case de marcat și zona rezervată personalului de spațiul destinat cumpărătorilor.

Sunt de serviciu doi angajați, amândoi bărbați. În zilele noastre, nu lucrează nimeni singur pe timp de noapte într-un loc ca acesta — și pe bună dreptate.

Tipul de la casă este un roșcovan de vreo treizeci de ani, pistruiat; pe fruntea palidă are un semn din naștere, de vreo cinci centimetri diametru, de culoarea cărnii crude de somon. Semnul aduce în chip ciudat cu imaginea unui fetus ghemuit în uter, ca și cum geamănul roșcovanului ar fi murit în primele luni de sarcină ale mamei și și-ar fi lăsat urma fosilă pe fruntea fratelui supraviețuitor.

Casierul roșcovan citește un roman în ediție ieftină. Ridică privirea spre Vess. Are ochii de culoarea cenușii, dar luminoși și pătrunzători.

— Cu ce să vă servesc, domnule?

— Sunt la pompa șapte, spune Vess.

Radioul este potrivit pe un post care transmite muzică country. Alan Jackson cântă despre un miez de noapte în Montgomery, vânt, păsări care țipă, un suflet înghețat și singuratic, și umbra lui Hank Williams.

— Cum vreți să plătiți, întreabă casierul?

— Dacă mai folosesc multe cărți de credit, banca o să trimită pe cineva după mine să-și rupă picioarele, spune Vess și trântește pe tejghea o bancnotă de-o sută de dolari.

— Cred că îmi trebuie vreo șaizeci.

Amestecul de cântec cu imaginea semnului din naștere de pe fruntea casierului, privirea lui cenușie care te urmărește nasc în sufletul lui Vess o ciudată senzație de nerăbdare. Urmează să se întâmple ceva neobișnuit.

— Vă plătiți datoriile — ca de sărbători, nu? spune casierul în timp ce umblă la casă.

— La naiba, am să-mi plătesc datoriile de sărbători la sărbătorile următoare!

Cel de-al doilea vânzător stă pe un scaun puțin mai încolo, în spatele tejghelei. Nu vinde, dar inventariază cărțile sau verifică niște dosare, oricum, se ocupă de hârțogărie.

La început, Vess nu s-a uitat la cel de-al doilea bărbat și acum simte că el este lucrul nemaipomenit pe care l-a simțit că se apropie.

— Vine furtuna, zice el către cel de-al doilea vânzător.

Acesta ridică privirea din hârtiile împrăștiate pe tejghea. Are vreo douăzeci de ani, pare cel puțin pe jumătate asiatic și este de-o noblețe uimitoare. Nu. Trăsăturile lui sunt chiar mai mult decât nobile. Păr negru lucios, ten auriu, ochi lunecoși ca uleiul și adânci ca fântâna. Are o anumită delicatețe care aproape că-i oferă o înfățișare efeminată — dar nu chiar.

Ariel l-ar iubi. Este exact genul ei de bărbat.

— Cred că sus la munte ar putea să ningă, spune asiaticul. Aveți grijă dacă vă duceți într-acolo.

Are o voce plăcută, muzicală, voce care ar vrăji-o pe Ariel.

Pur și simplu, tipul îți taie respirația.

Vess îi cere casierului care numără banii să-i dea restul.

— Stai așa. Mai vreau să iau și ceva haleală. Mă întorc imediat ce umplu rezervorul.

Iese rapid, temându-se că cei doi ar putea să-i simtă nerăbdarea și să intre în panică.

Deși n-a stat în magazin mai mult de câteva clipe, aerul nopții îi pare simțitor mai rece decât atunci când a intrat. Îl înviorează. Simte o adiere de pin, poate chiar de brad de sus, din Nord, inhalează *verdeața* dulce a dealurilor grele de copaci, detectează mireasma răcoroasă a ploii care se apropie, adulmecă ozonul curat al fulgerelor nenăscute încă și trage adânc în piept mirosul înțepător al fricii micilor animale care tremură deja pe câmpii și în păduri, simțind amenințarea furtnii.

*
* *

După ce s-a asigurat că asasinul a coborât din rulotă, Chyna s-a târât pe burtă prin vehicul cu cuțitul de măcelărie în mână îndreptat înainte. Ferestrele micii sufragerii aveau perdele groase, astfel încât nu putea să vadă ce se întâmpla afară. Ajunsă în față, zări prin parbriz că se opriseră la o benzinărie.

Habar n-avea unde se afla criminalul. Nu trecuse mai mult de-un minut de când plecase. Putea să fie afară, la nici un metru de ușă.

Nu-l auzise deșurubând capacul rezervorului sau vârând capătul pompei în rezervor. Deduse că, după felul în care parcase mașina, combustibilul trebuia introdus din lateral, așa că probabil acolo se afla și el.

Temându-se să exploreze mai departe fără să cunoască exact poziția lui, dar și mai speriată de ideea de a rămâne în rulotă, Chyna se aplecă ușor peste scaunul șoferului. Farurile erau stinse, și bordul întunecat, dar lucirea slabă a lămpii din mica sufragerie o făcea vizibilă de-afară.

Mai încolo, un Pontiac pleca de la benzinărie. Farurile roșii din spate clipiră rapid.

După cât își dădea seama, rulota rămăsese acum singurul vehicul la benzinărie. Cheile se aflau în contact. Oricum, n-ar fi încercat să fugă cu mașina. Poate că ar fi făcut asta când se afla la vie, unde n-avea nici un fel de ajutor prin preajmă. Aici însă, precis existau angajați și oameni care treceau pe autostrada învecinată.

Deschise ușa, care scârțâi. Se încruntă când auzi zgomotul, sări jos și se împiedică atunci când ajunse pe pământ. Cuțitul îi alunecă din mână ca și cum ar fi fost uns cu grăsime, zăngăni pe asfalt și se rostogoli mai încolo.

Sigură că atrăsese atenția criminalului și că el se năpustea deja asupra ei, Chyna se târî pe patru labe. Se întoarse pe stânga, apoi pe dreapta, cu mâinile întinse înainte, într-un gest patetic de apărare. Însă mâncătorul de păianjeni nu se zărea pe nicăieri.

Închise uşa bine, cercetă asfaltul dimprejur să caute cuţitul, pe care nu reuşi să-l localizeze imediat, şi încremeni când observă un bărbat care ieşea de la staţia de benzină, aflată la vreo două sute de metri mai încolo. Purta o haină de ploaie lungă, astfel că Chyna era convinsă că n-avea cum să fie criminalul, dar pe urmă îşi aduse aminte inexplicabilul fâşâit de material pe care-l auzise înainte de coborârea lui, şi *ştiu* că el e.

Singura ascunzătoare se afla în spatele uneia dintre pompele de benzină, dar asta însemna să străbată vreo sută de metri printr-o zonă bine luminată. Pe de altă parte, şi el se apropia de pompa respectivă, din partea opusă, şi urma să ajungă primul acolo şi s-o prindă descoperită.

Dacă încerca să ocolească rulota, criminalul o ochea şi avea să se mire de unde apăruse. Probabil că psihoza lui includea şi un anumit grad de paranoia şi, cu siguranţă, îşi dădea seama că ea fusese în rulotă în tot acest timp. Avea s-o urmărească fără odihnă.

Chiar când îl văzu ieşind din magazin, Chyna se lăsă pe burtă pe asfalt. Contând pe pompele de benzină care îl împiedicau să vadă ce se întâmpla la nivelul asfaltului, se târî sub rulotă.

Criminalul nu strigă la ea, nu iuţi pasul. N-o văzuse.

Din ascunzătoare, îl urmărea cum se apropie. Când ajunse lângă ea, lumina galbenă a lămpii era atât de puternică, încât a putut să-i recunoască ghetele negre de piele, pe care le studiase de sub patul din camera de oaspeţi a familiei Templeton cu câteva ore înainte.

Întoarse capul să-l urmărească pentru că el ocoli rulota, ajunse de cealaltă parte şi se opri în dreptul unei pompe.

Simţi pe coapse, pe burtă şi pe sâni răceala asfaltului, care îi sugea căldura trupului prin pantaloni şi prin bluza de bumbac, şi o făcea să tremure.

Auzi cum criminalul scotea furtunul pompei din lăcaşul lui şi deschidea capacul rezervorului. Îşi imagină că o să dureze vreo câteva minute până se umplea rezervorul, aşa că începu să iasă uşor-uşor din ascunzătoare, chiar în clipa în care auzi că el vâra capătul furtunului în rezervor.

Una cu pământul, zări deodată cuțitul. Era pe asfalt, la vreo trei metri de bara de direcție din față. Lumina gălbuie bătea pieziș. Imediat ce se lăsă să lunece în zona luminată, înainte să apuce să se ridice în picioare, auzi ghetele negre călcând greu pe asfalt. Trase o ocheadă de sub rulotă și văzu că ucigașul fixase furtunul la loc pentru că se pregătea să plece.

Înnebunită, dar în tăcere, se retrase sub vehicul încă o dată. Auzea benzina gâlgâind în rezervor.

Criminalul ocoli rulota și se îndreptă către ușa din față, pe care n-o deschise. Se opri. Foarte liniștit. Apoi se îndreptă spre cuțitul căzut pe asfalt, se aplecă și îl ridică.

Chyna își ținu respirația, deși părea imposibil ca el să intuiască semnificația cuțitului. Nu-l văzuse în viața lui. N-avea cum să știe că provenea din casa Templeton. Deși, indiscutabil, era ciudat să găsești un cuțit de bucătărie zăcând pe asfalt în apropierea unei benzinării, se putea foarte bine ca acesta să fi căzut dintr-o mașină care trecuse pe-acolo.

Ținând cuțitul în mână, el se întoarse spre rulotă și urcă în față, lăsând ușa deschisă.

Chyna auzea deasupra capului pașii lui pe pardoseala de metal, care sunau cavernos, ca tobele magilor. Din cât își dădea seama, se oprise pe undeva prin așa-zisa sufragerie.

* * *

Vess nu este înclinat din fire să vadă prevestiri bune sau rele la tot pasul. Un șoim singuratic, zburând prin dreptul lunii pline, zărit la miezul nopții, nu-l va face să aștepte vreun dezastru sau vreun noroc. O pisică neagră care-i taie calea, o oglindă care se sparge când trece prin dreptul ei, o știre despre nașterea unui vițel cu două capete — nici unul dintre aceste lucruri nu-l mișcă. E convins că el singur își croiește destinul și că transcendența — dacă așa ceva poate exista — decurge mai degrabă din acțiunile îndrăznețe și din viața trăită cu intensitate.

Nu e mai puțin adevărat că acel cuțit mare îi trezește mirarea. Cuțitul are ceva totemic în el, aproape o aură magică. Îl așează cu

grijă pe măsuţa din chicinetă, unde o rază de lumină umezeşte tăişul cuţitului.

Când l-a ridicat de pe asfalt, a simţit lama cuţitului rece, cu toată căldura vagă a mânerului, care parcă presimţea strânsoarea mâinii lui fierbinţi.

În cele din urmă, va experimenta cu acest cuţit pierdut, încercând să observe dacă se întâmplă ceva special când taie pe cineva cu el. Deocamdată, nu-i foloseşte în nici un fel.

Are arma Heckler & Koch P7 îndesată în buzunarul drept al pelerinei, dar simte că nici aceasta nu se potriveşte situaţiei.

Cei doi tipi din spatele tejghelei nu lucrează într-o zonă cu frecvente încăierări de stradă, din cartierul mărginaş al vreunui oraş mare, dar sunt destul de isteţi ca să-şi ia măsuri de precauţie. Nici chiar Beverly Hills sau Bel Air, locuite de actori cu stare şi de vedete sportive retrase din activitate, nu sunt mai sigure pe timp de noapte pentru cetăţenii lor, şi nici cetăţenii lor nu prezintă siguranţă. Ca atare, aceşti tipi au o armă de foc pentru autoapărare şi în mod cert ştiu s-o folosească. Ca să te ocupi de ei, e nevoie de-o armă cu o putere deosebită, care să-i intimideze.

Deschide un dulăpior din stânga cuptorului. În fundul dulapului, prins în două cleme cu resort, se află un automat Mossberg cu ţeava scurtă, de calibru 12. Desprinde arma din cleme şi o aşează alături pe tejghea. Încărcătorul e deja plin. Deşi nu face parte din Asociaţia Automobiliştilor, Edgler Vess e de altminteri pregătit pentru orice eventualitate atunci când călătoreşte. În dulăpior se mai află o cutie cu gloanţe, deja deschisă, ca să-i fie la îndemână. Scoate câteva şi le aşează lângă automat, deşi nu prea crede că va avea nevoie de ele.

Îşi descheie rapid pelerina de ploaie, dar nu se dezbracă. Transferă pistolul din buzunarul drept exterior în buzunarul interior, de la piept. Tot acolo pune şi gloanţele de rezervă. Dintr-un sertar din bucătărie extrage un aparat de fotografiat polaroid. Îl îndeasă în buzunarul din care tocmai a scos pistolul Heckler & Koch P7. Din portmoneu scoate o fotografie instantaneu a grozavei lui iubite Ariel şi o pune uşor în acelaşi buzunar cu aparatul de fotografiat.

Cu ajutorul cuţitului pătat şi uzat de îndelunga activitate în casa Templeton, sfâşie căptuşeala buzunarului stâng. Pe urmă, mototoleşte şi aruncă mai încolo zdrenţele. Acum, dacă ar fi să pună nişte monede în buzunar, acestea ar cădea direct pe podea. Vâră automatul sub haina descheiată şi îl ţine cu mâna stângă prin buzunarul rupt. Mişcarea e perfectă. Nu crede că trezeşte suspiciuni cuiva. Face câţiva paşi repezi de încercare înspre dormitor, apoi înainte. Poate să se mişte nestingherit, fără ca automatul să-l lovească peste picioare.

La urma urmei, poate să se inspire din agilitatea şi graţia păianjenului din casa Templeton.

Cu toate că nu-l interesează cât rău o să-i pricinuiască roşcovanului cu semn pe faţă şi ochi cenuşii, va trebui să aibă grijă să nu distrugă figura tânărului domn asiatic. Trebuie să facă nişte fotografii bune pentru Ariel.

* * *

Deasupra, în rulotă, criminalul parcă n-a terminat treaba în zona sufrageriei. Pardoseala îi scârţâie sub tălpi când se mută de pe un picior pe altul.

Atât timp cât n-a tras perdelele, de-acolo de unde se afla, nu putea s-o vadă. Cu puţin noroc, Chyna reuşea să se elibereze.

Mai înainte s-a gândit să rămână sub vehicul, să-l lase să facă plinul şi să plece, şi numai după aceea să dea telefon la poliţie. Însă el găsise cuţitul de bucătărie; avea să se întrebe ce căuta acolo. Deşi nu vedea cum putea el să-şi dea seama de rostul cuţitului, o prinse o teamă aproape superstiţioasă şi se convinse, în sfârşit, că el urma s-o găsească dacă rămânea sub maşină.

Se târî de dedesubt, se ridică puţin, aruncă o privire furişă la uşa deschisă şi apoi se uită în spate, la ferestrele laterale.

Draperiile erau trase. Încurajată, se ridică de-a binelea în picioare, traversă şi trecu printre pompe. Trase o ocheadă înapoi; criminalul se afla tot în rulotă.

Păşi din întuneric într-o baie de lumină fluorescentă şi în legănarea uşoară a muzicii country. În spatele tejghelei, în dreapta,

zări doi vânzători şi se pregăti să spună: „Chemaţi poliţia.“ Dar imediat se uită cu coada ochiului spre uşa care tocmai se închisese în spatele ei şi văzu criminalul care cobora din rulotă şi se îndrepta spre magazin, ca şi cum n-ar fi terminat de umplut rezervorul.

El privea în jos. N-o observase.

Ea se retrase din dreptul uşii.

Cei doi bărbaţi o fixau cu privirea, aşteptând o explicaţie.

Dacă le spunea să cheme poliţia, aveau să întrebe de ce, şi nu era timp pentru discuţii, nu era destul timp nici pentru o convorbire telefonică. În loc de toate astea, le zise: „Vă rog, nu mă daţi de gol!“ Şi până să apuce cei doi să întrebe ceva, ea se îndepărtă către un raft lung, ticsit cu marfă, aflat în fundul magazinului.

În timp ce depăşi raftul ca să se ascundă după nişte cutii goale, Chyna auzi uşa deschizându-se şi-l văzu intrând. O dată cu el, intră o pală de vânt care mârâi ameninţător şi după aceea uşa se închise.

* * *

Casierul roşcovan şi tânărul domn asiatic cu ochi lunecoşi, noptatici, se uită la el fix, ciudat, ca şi cum ar şti ceva ce nu trebuie să ştie; e pe punctul să-şi smulgă automatul de sub haină chiar în clipa în care intră pe uşă şi să le zboare creierii fără nici un preambul. Îşi spune însă că le-a interpretat greşit privirea, că cei doi sunt mai curând intrigaţi de apariţie, pentru că, la urma urmei, are o figură remarcabilă. Adesea, oamenii îşi dau seama de puterea lui excepţională şi sunt conştienţi că el trăieşte o viaţă mai plină decât a lor. Este simpatizat la petreceri şi femeile sunt adesea atrase de el. Aceşi bărbaţi par mai degrabă atraşi de el, ca mulţi alţii. În plus, dacă îi termină imediat, fără un cuvânt, înseamnă să-şi refuze plăcerea jocului.

Alan Jackson nu mai cântă la radio şi, ciulind urechea admirativ, Vess spune:

— Mamă, ce-mi place Emmylou Harris, vouă nu? A mai existat cineva care să cânte chestia asta de să te ungă pe suflet?

— E bună, zice roşcovanul.

Mai înainte era comunicativ. Acum pare rezervat.

Asiaticul nu scoate nici o vorbă, stă imperturbabil în templul lui budist din biscuiţi glazuraţi, ciocolată, alune şi biscuiţi săraţi.

— Îmi place un cântec despre focuri de tabără şi familii, spune Vess.

— Eşti în vacanţă? întreabă roşcovanul.

— La dracu', eu sunt totdeauna în vacanţă.

— Eşti prea tânăr să fii pensionar.

— Vreau să spun, face Vess, că viaţa însăşi este o vacanţă dacă o priveşti cum trebuie. Am fost la vânătoare.

— Prin părţile astea? E sezonul pentru ce? se interesează roşcovanul.

Asiaticul tace, dar e atent. Ia un sandviş cu cârnat de pe un raft şi rupe ambalajul din plastic, fără să-şi mute privirea de la Vess.

Nici unul, nici altul nu au nici cea mai mică bănuială că vor muri într-un minut, iar seninătatea lor bovină îl distrează pe Vess. Chiar că sunt simpatici. Se gândeşte cum o să li se mărească ochii, dramatic, în clipa în care va clănţăni automatul.

În loc să răspundă la întrebarea casierului, Vess i se adresează:

— Vânezi?

— Sportul meu preferat e pescuitul, zice roşcovanul.

— Nu m-a interesat niciodată, face Vess.

— E o mare ocazie să te simţi în contact cu natura — bărcuţa care pluteşte pe lac, apa liniştită...

Vess aprobă din cap.

— Nu vezi nimic în ochii lor.

Roşcovanul clipeşte nedumerit.

— În ochii cui?

— Vreau să zic, sunt doar nişte bieţi peşti. Au ochii aceia inexpresivi, sticloşi. Doamne, Dumnezeule!

— Bine, n-am zis că sunt frumoşi. Dar nu există ceva mai bun decât somonul pe care l-ai prins singur sau un banc de păstrăvi.

Edgler Vess mai ascultă puţin muzica, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să-l privească. Cântecul îl impresionează cu adevărat. Simte singurătatea sfâşietoare a drumului şi nostalgia pentru un iubit care e dus departe. E un om sensibil.

Asiaticul muşcă o bucăţică din sandviş. Mestecă delicat — maxilarul i se mişcă aproape imperceptibil. Vess hotărăşte că va lua sandvişul neterminat pentru Ariel. O s-o oblige să pună gura pe locul pe care a pus-o asiaticul. Intimitatea aceasta cu bărbatul arătos va fi darul pe care Vess i-l va face fetei.

— Am să fiu foarte fericit când am să ajung acasă la Ariel a mea, spune el. N-are un nume frumos?

— Sigur că da, răspunde roşcovanul.

— Şi i se şi potriveşte.

— E soţia? întreabă roşcovanul.

Familiaritatea lui nu mai este atât de spontană ca în momentul în care Vess îi spusese să dea drumul la pompa şapte. E clar că se simte stânjenit să ascundă lucrul acesta.

E cazul să înceapă să vadă cum reacţionează. Oare-şi va da seama vreunul dintre ei ce nenorocire îi aşteaptă?

— Nţţ! face Vess. Nu-s legat la gard. Poate mai încolo. Oricum, Ariel are doar şaisprezece ani. Nu e pregătită.

Ei nu ştiu ce să spună. Şaisprezece ani înseamnă jumătate din vârsta lui. La şaisprezece ani, ea e încă un copil. Omul e bun de băgat la puşcărie.

Riscul pe care şi-l asumă Vess este enorm şi faptul acesta îl ataşă. Un alt client ar putea intra oricând în magazin.

— E cel mai minunat lucru pe care-l poţi vedea în paradisul ăsta, spune el şi-şi linge buzele. Ariel, vreau să zic...

Scoate fotografia din buzunarul hainei şi o aşează pe tejghea. Vânzătorii o privesc fix.

— E pur şi simplu un înger, adaugă Vess. Are o piele ca de porţelan. Te-nnebuneşte. Acuma să nu mă-nţelegeţi greşit, continuă Vess. N-am atins-o niciodată în felul acela. Tot anul am ţinut-o încuiată în pivniţă şi m-am uitat la ea de câte ori am vrut. Îmi aştept păpuşica să se coacă, să se mai îndulcească puţin.

Cei doi îl fixează, cu privire sticloasă, de peşte. Expresia feţei lor îl delectează. Pe urmă zâmbeşte, râde chiar şi zice:

— Ei, v-am cam aprins niţel, nu-i aşa?

Nici unul dintre cei doi nu-i întoarce zâmbetul şi roşcovanul i-o taie scurt:

— Mai cumperi şi altceva sau îţi dau restul?

Vess afişează o figură sinceră. Reuşeşte să se şi înroşească.

— Uite ce e, îmi cer scuze dacă am jignit pe cineva. Dar eu sunt glumeţ. Nu pot să mă abţin să nu pun oamenii pe jar.

— Ştii ce, spune roşcovanul, eu am o fiică de şaisprezece ani, aşa că nu văd ce e distractiv în chestia asta.

Vess se întoarce spre asiatic.

— Când mă duc la vânătoare, zice el, iau trofee. Ştii, aşa ca matadorul care taie coada şi urechile taurului şi le păstrează. Uneori, e numai o fotografie. Daruri pentru Ariel. Dacă te-ar vedea, te asigur că i-ai plăcea.

În timp ce vorbeşte, ridică Mossbergul drapat în pelerina de ploaie ca într-un linţoliu, îl înşfacă pe roşcovan cu ambele mâini, îi zboară creierii şi mai pune un glonţ.

Ah, cum i se măresc ochii asiaticului! Expresia lor nu are nimic de-a face cu ochii unui peşte.

Deşi roşcovanul se prăbuşeşte pe podea, acest tânăr domn asiatic, cu ochii lui fantastici, ţine o mână sub tejghea şi caută o armă.

— Să nu faci asta, că îţi căptuşesc fundul cu gloanţe, spune Vess.

Însă asiaticul scoate un revolver Smith & Wesson 38 Chief's Special, aşa că Vess se năpusteşte cu automatul peste tejghea, trăgând direct în piept, pentru că îi repugnă să distrugă figura aceea perfectă. Tânărul aterizează jos de pe scaun, iar revolverul se răsuceşte şi îi cade din mână înainte să tragă măcar un glonţ.

Roşcovanul ţipă. Vess trece după tejghea.

Casierul roşcovan, pe care îl aşteaptă acasă fiica sa de şaisprezece ani, stă ghemuit, imitând propriu-i semn în formă de fetus de pe frunte, se ţine strâns cu braţele şi se alintă singur. La radio, Garth Brooks cântă *Tunetul*. Acum, casierul ţipă şi plânge în acelaşi timp. Strigătele se lovesc de ferestrele de sticlă şi reverberează, ecoul automatului se aude încă în urechile lui Vess şi în orice clipă poate intra în magazin un alt client. Clipa are o intensitate dureroasă. Un singur glonţ în plus îl termină pe casier.

Asiaticul şi-a pierdut cunoştinţa şi se duce repede. Din fericire, figura îi este neatinsă.

Ca un pelerin care îngenunchează în faţa Mormântului Sfânt, Vess se lasă în genunchi în timp ce tânărul muribund îşi dă ultima suflare. Un sunet ca un zbor frânt. Se apropie să inhaleze aerul care iese din plămânii celuilalt şi respiră adânc. Acum, o părticică din graţia şi frumuseţea asiaticului îi aparţin lui, învăluite în aroma sandvişului.

La radio se aude un cântec vechi de-al lui Johnny Cash, *Un băiat numit Sue*, destul de tâmpit ca să strice momentul. Vess închide radioul.

În timp ce-şi încarcă arma din nou, trece în revistă zona din spatele tejghelei şi ochii îi cad pe-un şir de întrerupătoare. Toate sunt etichetate, aşa că stinge luminile exterioare, inclusiv afişul luminos cu NON-STOP de pe acoperiş. După ce stinge aplicele fluorescente de pe tavan, magazinul nu rămâne în întuneric total. Luminile din lungul şir de vitrine frigorifice scânteiază ciudat în spatele uşilor de sticlă. Un ceas electronic care face reclamă la berea Hoors atârnă pe un perete, iar pe tejghea o veioză luminează hârţoagele la care lucra domnul asiatic.

Totuşi, umbrele sunt adânci şi prăvălia pare închisă. E puţin probabil să mai vină vreun client. Bineînţeles că poate trece vreo patrulă să inspecteze, intrigată că magazinul acesta, care nu se închide niciodată, s-a închis brusc. Ca atare, Vess nu-şi pierde vremea; ştie ce are de făcut în continuare.

* * *

Ghemuită cu spatele rezemat de ultimul rând de rafturi, cât mai departe de tejghea, Chyna se simţi expusă privirii din cauza luminii din vitrinele frigorifice care cădea din dreapta şi ameninţată de umbrele ce o învăluiau din partea stângă. În liniştea care urmă împuşcăturilor şi muzicii întrerupte brusc, se convinse că ucigaşul putea să-i audă chiar respiraţia precipitată. Dar nu reuşi să-şi oprească tremuratul, asemenea unui iepure aflat în umbra lupului.

Poate că huruitul compresoarelor de la vitrinele frigorifice şi frigidere îi acoperea respiraţia. Vru să se lase într-o parte, să controleze rafturile lateral, dar nu-şi putu lua inima-n dinţi. Credea cu îndârjire, nebuneşte, că, dacă se lăsa într-o parte şi scotea capul din ascunzătoare, avea să dea nas în nas cu mâncătorul de păianjeni. Mai devreme, crezuse că nu putea exista ceva mai tulburător decât să descopere trupurile lui Paul şi Sarah — şi apoi pe-al Laurei —, dar experienţa de-acum fusese chiar mai rea. De data asta se aflase în aceeaşi încăpere în care se petrecuse crima, destul de aproape — nu numai să audă ţipetele, ci să le şi primească în piept ca pe nişte pumnale.

Bănui că ucigaşul jefuia magazinul, dar pentru asta n-avea nevoie să omoare vânzătorii. Nu nevoia era factorul decisiv în cazul lui. Îi omorâse pur şi simplu, pentru că îi plăcea s-o facă. Se *stârnise*. Nimic nu-l mai putea opri din drumul lui.

Chyna se simţi prizonieră într-o noapte nesfârşită. Era ca şi cum se produsese o defecţiune în maşinăria cosmosului, se întepenise ceva. Stelele stăteau nemişcate. Răsăritul de soare nu se mai arăta. Şi, din cerul îngheţat, cobora o răceală înspăimântătoare.

O lumină clipi, şi fata îşi acoperi faţa cu mâinile, într-un gest de apărare. Pe urmă îşi dădu seama că lumina venise din capătul celălalt al magazinului. Clipi din nou.

* * *

Edgler Vess nu este vânător, după cum îi spusese el roşcovanului, ci un expert care colecţionează imagini deosebite, pe majoritatea înregistrându-le cu ochiul minţii şi numai din când în când cu aparatul polaroid. Amintirea frumuseţii îi însufleţeşte cugetul în fiecare zi şi constituie fundamentul viselor care îi răsplătesc activitatea. Fiecare flash al aparatului pare să adăste în ochii uriaşi ai asiaticului, sclipind stins, ca şi cum spiritul bărbatului, prizonier în spatele corneii, caută să scape de răceala morţii.

Cândva, în Nevada, Vess ucisese o brunetă unică, de douăzeci de ani, în comparaţie cu care Claudia Schiffer şi Kate Moss arătau ca nişte ciume. Înainte de-a o distruge cu meticulozitate, îi făcuse

şase fotografii. Sub ameninţări, o convinsese chiar să zâmbească în trei dintre ele. Avea un zâmbet radios. Trei luni de-a rândul după acest episod memorabil, o dată pe lună, tăiase şi mâncase câte una dintre fotografiile în care ea zâmbea şi, pe măsură ce le înghiţea, se simţea teribil de excitat pentru că-i distrusese frumuseţea. Îi simţise zâmbetul în stomac, încălzindu-l, şi îşi dăduse seama că el însuşi era mai frumos decât ea, pentru că el conţinea această frumuseţe.

Nu-şi aduce aminte numele brunetei. Pentru el, numele nu contează niciodată.

Totuşi, ar fi important să afle numele asiaticului pentru a i-l comunica lui Ariel atunci când îi va relata episodul. Pune deoparte aparatul de fotografiat şi îi scoate portvizitul din buzunarul lateral al pantalonilor.

Găseşte permisul de conducere pe care îl ţine în lumina veiozei şi află că îl cheamă Thomas Fujimoto.

Vess se hotărăşte să-l numească Fuji. Ca pe munte.

Pune la loc permisul de conducere în portvizit şi pe acesta îl vâră în buzunar. Nu ia nici un ban de la mort. Nu se atinge nici de banii din casă, cu excepţia celor patruzeci de dolari care i se cuvin ca rest. Doar nu e hoţ.

Cu cele trei fotografii gata făcute, mai trebuie doar să-şi ţină promisiunea faţă de Fuji şi să demonstreze că e om de onoare. E o treabă niţel cam incomodă, dar o găseşte totuşi amuzantă.

Acum trebuie să se ocupe de sistemul de securitate, care a înregistrat tot ce s-a întâmplat. Deasupra uşii se află montată o cameră video, orientată spre casa de marcat.

Edgler Foreman Vess nu are nici un chef să se vadă la buletinul de ştiri de la televiziune. Viaţa trăită cu intensitate e imposibilă atunci când te afli la închisoare.

* * *

Chyna reuşi iarăşi să-şi controleze respiraţia, dar inima îi bătea atât de tare, încât îi jucau imaginile înaintea ochilor: artera

carotidă îi pulsa în gât ca şi cum ar fi fost străbătută de descărcări electrice.

Încredinţată din nou că siguranţa rezidă în mişcare, ieşi la lumină şi cercetă rafturile laterale din faţa răcitoarelor. Criminalul nu se zărea, deşi îl auzea mişcând-se în capătul celălalt al magazinului: foşnete repezite, vioaie, de şobolan care umblă prin frunze uscate.

De-a buşilea, cu stomacul contractat de groază, Chyna se târî în baia de lumină de la răcitor, destul de departe ca să cerceteze raftul îngust de-a lungul lui; căuta ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Fără cuţitul de bucătărie, se simţea neajutorată.

Nu existau nici un fel de cuţite de vânzare. Lângă ea stăteau agăţate brelocuri pentru chei, cleşti de unghii, piepteni de buzunar, creioane septice, pachetele cu şervetele umede, hârtie de şters ochelarii, pachete de cărţi de joc şi brichete gratuite.

Se întinse şi luă o brichetă de pe raft. Nu ştia încă precis cum are s-o folosească pentru a se apăra, dar, în absenţa unui tăiş de oţel eficient, focul era singura armă la îndemână.

Lămpile fluorescente de deasupra clipeau. Lumina puternică o îngheţa.

Porni spre colţul îndepărtat al magazinului. Criminalul nu se vedea, dar umbra lui turtită traversă un perete, crescu brusc, pe urmă se cufundă şi lunecă asemenea unei molii care trece prin dreptul lămpii.

* * *

Vess aprinde luminile numai ca să arunce o privire la camera video de deasupra uşii.

Bineînţeles că eventuala peliculă incriminantă nu se află în interiorul aparatului. Dacă lucrurile ar fi atât de simple, chiar şi unii dintre borfaşii tâmpiţi care-şi petrec viaţa jefuind staţii de benzină şi magazine ar fi atât de inteligenţi, încât să se urce pe-un scăunel, să scoată caseta şi s-o ia sau să distrugă proba. Camera trimite imaginea unui videorecorder aflat în altă parte a clădirii.

Cele două aparate sunt legate direct, aşa încât legătura nu este îngropată în perete. E un noroc pentru Vess, fiindcă, dacă firele ar fi ascunse, căutarea lor i-ar lua mai mult timp. Firul nu este nici măcar prins deasupra, pe tavan. De la camera respectivă duce direct la încăperea din spate printr-un orificiu de vreun centimetru situat îndărătul casei de marcat.

În prima încăpere se află o uşă care dă în camera din spate. Aici se găsesc un birou, o masă, fişete de metal cenuşiu, un mic seif şi nişte dulăpioare din lemn.

Din fericire, recorderul nu se află în seif. Cablul de transmisie intră prin perete din magazin, mai trece prin două puncte de fixare pe-o distanţă de vreun metru douăzeci şi cinci, pe urmă coboară pe deasupra unuia dintre dulapurile de lemn. Nu există nici cea mai mică intenţie de a-l ascunde.

El deschide uşile de sus ale dulapului, nu găseşte ceea ce caută şi verifică şi dedesubt. Trei aparate sunt depozitate unul peste altul. În cel de jos fâşâie banda, şi indicatorul luminos scânteiază deasupra cuvântului RECORD. Apasă butonul STOP, pe urmă EJECT şi dă drumul casetei în buzunarul de la haina de ploaie.

Ar putea să i-o arate lui Ariel. Nu e de calitatea întâi, pentru că sistemul de înregistrare este vechi, depăşit, dar fetiţa lui preţioasă va fi impresionată de îndrăzneala prestaţiei lui chiar în scenele prea mult luminate pe caseta alb-negru, care a fost de atâtea ori înregistrată.

Pe masă se află un telefon. Rupe firul care duce la priza din perete şi, cu patul armei, zdrobeşte tastatura. Peste patru sau cinci ore, probabil pe la opt sau nouă, vor veni cei din tura de dimineaţă. Până atunci Vess va fi departe. Dar oricum n-are nici un rost să le uşureze situaţia, ca aceştia să poată chema poliţia rapid. Ceva i-ar putea strica planurile, l-ar putea întârzia chiar în acest loc sau pe autostradă, şi atunci ar fi fericit că şi-a oferit o jumătate de oră în plus, distrugând telefoanele.

Lângă uşă, există un suport pe care atârnă opt chei, fiecare etichetată. Cu excepţia actualei şi regretabilei întreruperi de activitate, locul este deschis douăzeci şi patru de ore — şi totuşi este o cheie şi de la uşa din faţă. Vess o scoate din agăţătoare.

Se mai duce în zona din spatele casei de marcat încă o dată, după ce închide uşa biroului după el, smulge un întrerupător, şi luminile fluorescente din tavan se sting. Stă în picioare în lumina slabă care a rămas, respiră precipitat pe gură, îşi linge buzele, îşi trece limba peste gingii, simţind gustul persistent, sălciu de praf de puşcă. Întunericul îi cade pe faţă şi pe dosul mâinilor şi îi face bine. Umbrele sunt senzuale ca două mâini delicate, înfiorate.

Ocoleşte cadavrele, se duce la casă şi îşi ia cei patruzeci de dolari care i se cuvin ca rest.

Pistolul asiaticului zace pe tejghea în conul de lumină provenit de la veioză, acolo unde Vess l-a aranjat meticulos cu câteva minute în urmă. Nu este în stare să fure o armă, aşa cum nu e în stare să ia bani care nu-i aparţin.

Sandvişul din care asiaticul a luat o muşcătură zdravănă se află şi el pe tejghea. Din păcate, ambalajul a fost jupuit; ca atare, nu mai foloseşte la nimic.

Vess ia un alt cârnăcior din raft, muşcă atent capătul ambalajului din plastic şi scoate carnea de formă triunghiulară din pachet. Introduce cârnatul ceva mai scurt (din care lipseşte bucata mâncată de asiatic) în ambalaj şi răsuceşte capătul de plastic. Îl pune şi pe acesta în buzunar, împreună cu videocaseta, pentru Ariel.

Plăteşte apoi cârnatul pe care l-a stricat, luându-şi restul de la casă.

Se apropie de telefonul de pe tejghea. Îl scoate şi pe acesta din priză şi-i zdrobeşte tastatura cu patul armei.

Acum pleacă la cumpărături.

* * *

Chyna se simţi eliberată când se stinseră luminile, înspăimântată când auzi ciocănitul, iar liniştea care urmă îi provocă o stare de alertă. Se târâse din zona luminată unde se aflau răcitoarele şi se întorsese în ascunzişul ei de la capătul şirului de rafturi, unde desfăcu în linişte ambalajul de plastic şi carton care conţinea bricheta. De vreme ce luminile fluorescente fuseseră aprinse şi

pâlpâitul flăcării nu avea cum să o trădeze, încercase bricheta şi observase că merge. Acum strângea în mână patetic această armă şi se ruga ca ucigaşul să termine ce tot făcea el pe-acolo — poate chiar că jefuia casa — şi pur şi simplu, pentru Dumnezeu, să plece. Chyna nu prea voia să-l atace cu o brichetă Bic. Dacă el ar da întâmplător peste ea, poate că ea ar reuşi, dat fiind avantajul surprizei, să-i arunce bricheta în faţă şi să-i producă o mică arsură supărătoare sau să-i dea foc la păr înainte ca el să-şi revină. Dar cel mai probabil — ţinând cont de iuţeala nebunească a reflexelor lui —, acesta avea să-i arunce bricheta din mână până să reuşească ea să-i facă vreun rău.

Chiar dacă reuşea să-l ardă, nu câştiga decât câteva secunde, timp în care să se întoarcă şi să fugă. Rănit, s-ar lua după ea şi, cu picioarele lui lungi, ar fi rapid, nu glumă. Pe urmă, rezultatul cursei ar depinde de primatul groazei sau furiei lui nebuneşti ca motivaţie primordială. Auzi mişcare, scârţâitul tejghelei, apoi paşi. Aproape cuprinsă de-o senzaţie de greaţă din cauza spaimei îndelung stăpânite, simţi o însufleţire victorioasă când i se păru că el pleacă.

Pe urmă îşi dădu seama că paşii nu se îndreptau spre uşa de la intrare. Se apropiau de ea.

Stătea ghemuită, cu spatele strâns lipit de placajul raftului, fără să-şi dea seama imediat de locul în care se afla el. O fi fost în dreptul primului raft dinspre ieşire? Sau în dreptul celui din mijloc, chiar în stânga ei?

Nu.

Cel de-al treilea raft.

În dreapta ei.

Venea pe lângă răcitoare. Nu venea repede, nu părea că ştie de existenţa ei şi că intenţionează să termine cu ea. Chyna se ridică puţin şi se dădu înspre stânga, în mijlocul celor trei căi de acces spre rafturi. Aici, scânteierea slabă a luminii răcitoarelor, nu toate aflate în priză, ricoşa în tavan, dar nu reuşea să lumineze bine locul. Toată marfa era învăluită în umbre.

O porni înainte, spre casă, mulţumită de pantofii ei cu talpă moale, şi apoi îşi aminti de ambalajul din care scosese bricheta. Îl lăsase pe jos în locul în care stătuse ascunsă.

Asasinul avea să-l vadă, poate chiar să calce pe el. Probabil avea să se gândească la faptul că mai devreme vreun pungaş subtilizase bricheta din pachet. Sau poate că şi-ar da seama, în sfârşit, de existenţa ei.

Poate că intuiţia îi folosea tot atât de bine cum îi folosea şi ei uneori. Dacă intuiţia era şoapta lui Dumnezeu, poate că un alt zeu, mai puţin benefic, îi vorbea cu aceeaşi subtilitate şi unui om pervers.

Chyna se întoarse, întinse mâna după colţ şi înşfăcă ambalajul gol. Plasticul tare scrâşni în strânsoarea mâinii ei tremurătoare, dar sunetul era slab şi din fericire acoperit de zgomotul paşilor lui.

El străbătuse cel puţin jumătate din cel de-al treilea rând de rafturi când ea avansă de-a lungul celui de-al doilea. Asasinul nu se grăbea, în timp ce ea zorea cât putea, şi astfel, Chyna ajunse la capătul raftului respectiv înainte ca el să ajungă la capătul raftului pe lângă care mergea.

La capătul raftului, în loc să găsească un placaj ca acela de la capătul din spate, se afla un raft-carusel din sârmă, cu cărţi ieftine, de care ea aproape că se lovi când dădu colţul. Se opri la timp, lunecă pe lângă el şi îşi găsi încă o dată ascunziş între rafturi.

Pe duşumea zăcea o fotografie polaroid. O imagine de prim-plan a unei fete uluitor de frumoase, de vreo şaisprezece ani, cu părul lung, blond-platinat. Trăsăturile adolescentei se vedeau calme, dar nu relaxate, încremenite într-o seninătate îngheţată, ca şi cum adevăratele ei sentimente erau atât de explozive, încât, dacă îşi dădea seama de ele, avea să se autodistrugă. Doar ochii îi trădau uşor înfăţişarea calmă; erau mari, concentraţi, dureros de expresivi, ferestrele unui suflet chinuit, plin de mânie, de teamă, de disperare.

Aceasta trebuia să fie fotografia pe care el o arătase vânzătorilor. Ariel. Fata din pivniţă.

Deşi ea şi Ariel nu aveau nici o trăsătură comună, Chyna simţi că se uita adânc, mai degrabă într-o oglindă, decât într-o fotografie. În imaginea lui Ariel recunoscu teroarea vecină cu frica pe care o simţise sufocându-i propria ei copilărie, o disperare care îi

era familiară, singurătatea adâncă şi rece, precum un ocean îngheţat.

Paşii criminalului o readuseră la realitate. Judecând după zgomot, el nu se mai afla în dreptul celui de-al treilea rând de rafturi. Dăduse colţul la capătul din spate al magazinului şi acum trecea prin pasajul din mijloc. Venea înainte, adjudecându-şi acelaşi teritoriu pe care Chyna tocmai îl părăsise în dreapta.

Ce dracu' face acolo?

Chyna vru să ia fotografia, dar nu îndrăzni. O aşeză jos, acolo unde o găsise.

Ocoli caruselul cu cărţi şi se duse spre cel de-al treilea rând de rafturi, pe care criminalul tocmai îl părăsise, apoi se îndreptă din nou înspre vechea ei ascunzătoare. Stătu lipită de marfa de pe partea stângă, departe de răcitoare, ca nu cumva să arunce pe tavan vreo umbră pe care asasinul putea s-o vadă. Când se mişcă, auzi paşii lui grei, dar până ce nu se opri să asculte nu reuşi să spună în ce direcţie se îndrepta el. Nu îndrăzni să se oprească, nu cumva asasinul să ocolească raftul şi să dea nas în nas cu ea. Când ajunse la capătul raftului şi dădu colţul, aproape că se aşteptă să descopere că asasinul îşi schimbase direcţia, să se lovească de el şi să fie prinsă.

Dar asasinul nu era aici. Chyna se aşeză cu spatele lipit de placajul de la capătul raftului, chiar în locul din care plecase. Puse apoi, cu prudenţă, ambalajul brichetei pe podea, exact acolo de unde îl luase cu mai puţin de un minut înainte.

Ascultă. Nici un zgomot de paşi. Doar bâzâitul frigiderelor. În rest, numai linişte. Cu degetul mare îndoit, strânse bricheta în pumn, pregătită să acţioneze.

* * *

Vess ia două pachete de biscuiţi cu brânză şi unt de arahide, o ciocolată Planters cu alune, două tablete de ciocolată Hershey cu migdale şi le îndeasă în buzunarele de la haină, în care are deja pistolul, aparatul de fotografiat şi caseta video.

Face totalul în minte. Fiindcă nu vrea să piardă timp ducându-se să-şi ia restul de la casă, rotunjeşte suma şi lasă banii pe tejghea. După ce culege de pe jos fotografia lui Ariel, are un moment de ezitare şi savurează ca pe un alcool tare urmarea faptelor sale. Încăperea în care oamenii au murit de curând are o însuşire specială. Poartă în ea un freamăt asemănător aceluia de la teatru, freamătul cuprins între sfârşitul unei reprezentaţii perfecte şi momentul în care izbucnesc ropote de aplauze; un sentiment de triumf, dar şi o conştiinţă solemnă a clipei eternizate, suspendate ca o picătură rece de apă în vârful unui ţurţure de gheaţă care se topeşte. O dată ce ţipetele au încetat şi sângele celor doi s-a impregnat în tăcere, Edgler Vess reuşeşte să aprecieze mai corect rezultatele acţiunilor sale îndrăzneţe şi să savureze intensitatea tăcută a morţii.

În cele din urmă, părăseşte magazinul. Cu ajutorul cheii etichetate pe care a luat-o din suport, încuie uşa.

La colţul clădirii se află un telefon public. Întrucât firul este protejat cu metal, receptorul nu se rupe cu una cu două, aşa că Vess ciocăneşte cu patul armei în cutia aparatului de cinci, de zece, de douăzeci de ori, până când plasticul cedează şi se vede microfonul. Smulge microfonul, îl aruncă pe asfalt şi-l zdrobeşte metodic cu călcâiul. Pe urmă agaţă receptorul inutil în furcă.

Aici şi-a terminat treaba. Deşi satisfăcător, interludiul acesta a fost neaşteptat; l-a făcut să iasă din orar.

Are mult de condus. Nu e obosit pentru că, înainte de-a merge în vizită la Templetoni, a dormit toată după-amiaza, până spre seară. Totuşi, nu-i place să piardă timpul degeaba. De-abia aşteaptă să ajungă acasă. Departe, înspre Nord, pale de fulger clipesc delicat printre straturile groase de nori, mai degrabă pulsează decât împung cerul. Vess este încântat de perspectiva unei furtuni zdravene. Aici, pe pământ, unde viaţa e trăită, tumultul şi agitaţia sunt elemente fundamentale ale climatului uman şi, din motive pe care nu le înţelege, lucrul acesta îi e reconfirmat fără tăgadă de violenţa din tărâmurile înalte. Deşi nu se teme de nimic, uneori simte o tulburare inexplicabilă când vede cerul pasiv — fie că e senin sau încărcat — şi adesea, într-o noapte calmă, când în

adâncimea cerului se zăresc stelele, preferă să nu privească acea imensitate.

Acum nu se vede nici o stea. Deasupra aleargă mase de nori posomorâți, hăituiți de-un vânt rece, străbătuți rapid de fulgerul care seamănă ca un arbore înțesat de vase de sânge, gata să nască un potop.

Vess traversează în grabă șoseaua, se îndreaptă spre rulotă, nerăbdător să-și continue călătoria spre Nord, să întâlnească furtuna promisă, să-și găsească cel mai bun loc din care poate observa fulgerul care se frânge în săgeți, locul în care vântul puternic frânge copacii, iar ploaia cade în șuvoaie, măturând drumul.

* * *

Ghemuită la capătul raftului, Chyna ascultase cum ușa se deschide și se închide, neîndrăznind să creadă că ucigașul plecase, în sfârșit, și calvarul ei s-ar putea isprăvi. Își ținea respirația, așteptând să audă iarăși ușa deschizându-se și zgomotul pașilor lui.

Când, în loc de asta, auzi zgomotul de chei în broască. Se duse înspre ușă printre rafturi, pitindu-se, cu o liniște de felină, pentru că, fiind superstițioasă, se aștepta ca el să audă cel mai slab sunet chiar de-afară.

Un ciocănit violent, care reverberă în pereții clădirii, o făcu să se oprească brusc la capătul raftului. Furios, asasinul lovea ceva, dar ea nu putu să-și dea seama ce anume.

Când ciocănitul se opri, Chyna ezită, apoi se ridică și se sprijini de capătul raftului. Se uită în dreapta spre ușă și la ferestrele din față. Pentru că luminile de-afară erau stinse, întreg locul zăcea într-un întuneric mâlos.

Prima dată nu reuși să-l vadă pe criminal care, cu haina lui de ploaie neagră, era una cu noaptea. Dar pe urmă el se mișcă, legănându-se spre rulotă.

Chiar dacă trăgea o ocheadă înapoi, el n-avea cum s-o zărească în magazinul slab luminat. Oricum, o dată ajunsă în zona

deschisă dintre rafturi şi casa de marcat, Chyna simţi că-i bubuie inima.

Fotografia lui Ariel nu mai era pe podea. Chyna încercă să creadă că această fotografie nu existase niciodată.

În clipa aceasta însă, cei doi vânzători care păstraseră secretul prezenţei ei aici erau mai importanţi decât Ariel sau criminalul. Bubuitul armei şi stingerea bruscă a strigătelor sfâşietoare o convinseseră că cei doi muriseră. Trebuia însă să se asigure. Dacă unul dintre ei se agăţa în chip miraculos de viaţă, şi dacă ea reuşea să-l ajute — să cheme poliţia şi salvarea —, ar putea să-şi repare greşeala măcar în parte.

Nu fusese în stare să facă nimic ca să-l oprească pe ticălosul însetat de sânge. Nu făcuse altceva decât să se ascundă, rugându-se cu disperare să devină invizibilă. Acum, greaţa i se răsucea în stomac ca o ciorbă lungă şi rece, şi în acelaşi timp era însufleţită de-o stare de euforie bolnăvicioasă pe care o încercase de câte ori văzuse atâţia morţi în preajma ei. Deşi era de înţeles, această euforie o făcu să se ruşineze atât pentru ea, cât şi pentru cei doi vânzători şi speră că mai putea să-i salveze. Intră după tejghea, şi scârţâitul pătrunzător al balamalei o zgârie până în măduva oaselor. O veioză cu braţ mobil arunca puţină lumină în jur.

Cei doi bărbaţi erau întinşi pe podea.

„Ah", făcu ea. Şi pe urmă: „Doamne!"

Nu mai putea să-i ajute în nici un fel şi imediat îşi întoarse privirea dinspre ei cu ochii înnegurați de lacrimi.

Pe tejghea, chiar sub veioză, se afla un revolver. Îl privi neîncrezătoare, clipind des, ca să-şi oprească lacrimile. Cu siguranţă, revolverul aparţinuse unuia dintre vânzători. Auzise din întâmplare conversaţia dintre criminal şi cei doi, şi îşi aminti vag o admonestare dură care ar fi putut să fie o ameninţare pentru abandonarea pistolului. A acestui pistol.

Îl înşfăcă, îl ţinu cu ambele mâini, pentru că era atât de greu, încât o trântea aproape la pământ.

Dacă ucigaşul se întorcea, ea era pregătită. Nu mai era neajutorată, pentru că ştia cum se folosesc pistoalele. Câţiva dintre cei mai trăsniţi prieteni ai mamei ei fuseseră experţi în domeniul

armelor, erau oameni plini de ură, cu o lucire ciudată în ochi, care la unii se datora consumului de droguri, iar la alţii apărea numai atunci când vorbeau cu înflăcărare despre ataşamentul lor furibund faţă de adevăr şi dreptate. Odată, la o fermă izolată din Montana, pe când Chyna avea doar doisprezece ani, o femeie pe nume Doreen şi un bărbat pe care îl chema Kirk o învăţaseră cum să folosească un pistol, deşi braţele ei subţiri tresăriseră brusc din cauza reculului. Învăţând-o cu răbdare cum să controleze arma, îi spuseseră că într-o bună zi va fi un soldat adevărat şi un om de nădejde al mişcării lor.

Chyna voise să înveţe cum se folosesc armele, dar nu pentru a le utiliza în vreun scop nobil, ci pentru a se apăra de oamenii aceia în ale căror stranii anturaje se învârtea maică-sa şi care sfârşeau în accese de mânie provocate de droguri sau care se uitau lung la ea cuprinşi de o dorinţă bolnăvicioasă. Fusese prea tânără ca să ceară atenţia lor, prea demnă ca să-i încurajeze, dar, mulţumită mamei ei, nu fusese niciodată prea naivă ca să nu înţeleagă ce doreau de la ea unii dintre ei.

Acum, cu revolverul vânzătorului mort în mână, se întoarse şi văzu telefonul zdrobit:

„La dracu'!"

Ieşi repede de după tejghea şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Rulota se mai afla parcată în dreptul celei mai îndepărtate pompe, iar farurile erau stinse. Prima dată nu-l văzu pe criminal, dar pe urmă îl zări în spatele rulotei, cu haina de ploaie descheiată fluturându-i în vânt ca o capă. Deşi bărbatul se afla la vreo două sute de metri distanţă şi n-avea cum s-o observe în dreptul uşii, pentru că nici măcar nu se uita în direcţia ei, Chyna făcu un pas înapoi.

După cât se vedea, pusese pompa la locul ei şi închisese capacul rezervorului. Mergea pe lângă vehicul către uşa din faţă.

Ea plănuise să dea telefon la poliţie şi să le spună că ucigaşul se îndrepta spre Nord, pe autostrada 101. Dar, până când ajungea la telefon, îi suna pe poliţişti şi îi făcea să înţeleagă situaţia, el ar fi putut avea chiar o oră avans. Într-o oră ar avea de ales între alte câteva şosele care se desprindeau din autostradă. Ar putea să ţină

drumul înainte spre Oregon, să întoarcă spre Est, spre Nevada, sau chiar s-o taie spre Vest, către coastă, pe urmă s-o ia spre Sud, pe ţărmul Pacificului, să intre în San Francisco şi să-şi piardă urma în labirintul urban. Cu cât străbătea o distanţă mai mare înainte de-a fi dat în urmărire generală, cu atât era mai greu de găsit. În curând avea să intre sub jurisdicţia altui serviciu de poliţie, mai întâi într-un alt oraş şi apoi într-un alt stat, îngreunând urmărirea.

Chyna îşi dădu seama că avea foarte puţine informaţii valoroase pe care să le ofere poliţiştilor. Rulota putea fi albastră sau verde, nu era sigură, sau poate că nu avea nici una dintre aceste culori pentru că o văzuse întâi pe întuneric şi apoi în scânteierea galbenă, înşelătoare a lămpilor cu vapori de sodiu de la staţia de benzină. Nu-i ştia nici marca şi nu observase nici numărul de înmatriculare.

Asasinul tocmai pleca. Fără să se grăbească, convins că nu era în pericol să fie descoperit imediat. Se urcă în rulotă şi închise uşa după el.

O să plece, Doamne! Nu, aşa ceva e intolerabil, e de neconceput. Nu pot să-i dau voie să plece. Să nu plătească niciodată pentru ceea ce i-a făcut Laurei, pentru ceea ce le-a făcut tuturor — ba chiar mai rău, să aibă ocazia s-o facă încă o dată. Nu, Doamne, te rog, lasă-mă să-i trag un glonţ în cap nenorocitului şi blestematului şi împuţitului ăstuia de criminal.

Se apropie din nou de uşă. Putea fi deschisă doar cu cheia. Ea n-avea cheie.

Auzi motorul rulotei care pornea. Dacă ea spărgea geamul, el avea s-o audă. Cu tot uruitul motorului şi de la distanţă, avea s-o audă.

O dată ieşită pe uşă, s-ar afla oricum prea departe de el ca să-l împuşte. La două sute de metri, pe timp de noapte, doar cu un pistol în mână şi cu pompele de benzină care îi barau drumul. N-avea nici o şansă. Trebuia să se apropie, să se lipească de rulotă şi să lipească pistolul de fereastră. Dar, dacă o auzea croindu-şi drum prin uşa încuiată şi o vedea ieşind din magazin, ea nu reuşea nici într-un milion de ani. Şi pe urmă el ar fi fost acela care ar fi vânat-o din nou prin toată staţia de benzină, pe oriunde mergea, iar

arma lui era mai bună decât revolverul pe care-l avea Chyna. Ucigaşul coborî din rulotă şi aprinse farurile.

„Nu!"

Chyna fugi spre tejghea, se vârî rapid în spatele acesteia, ocoli — ce-i drept, mult — şi merse către uşa aflată pe peretele din spate.

Trebuia să existe şi o ieşire prin spate. Atât funcţionalitatea practică a clădirii, cât şi regulile de apărare contra incendiilor cereau lucrul acesta.

Uşa se deschidea într-un spaţiu întunecat. După cât îşi dădea seama, nu exista nici o fereastră în faţa ei. Poate că era doar o toaletă de serviciu sau o baie. Păşi peste prag, închise uşa după ea, ca nu cumva vreun fir de lumină să se strecoare în magazin, pipăi peretele cu mâna stângă, descoperi un întrerupător, riscă şi aprinse lumina.

Se afla într-un birou foarte mic. Pe masă, alt telefon zdrobit.

Chiar în faţa uşii pe care intrase, văzu o alta. Aparent, n-avea nici o încuietoare. Aceasta trebuia să fie baia. La stânga, pe peretele din spatele clădirii, o uşă de metal dezvăluia privirilor o pereche de încuietori cu buton. Descuie uşa, o deschise, şi un val de vânt rece inundă biroul. În spatele magazinului se întindea o suprafaţă de vreo şase sute de metri pătraţi, îndărătul căreia se ridica o coastă abruptă, înţesată cu copaci negri în întunericul nopţii, foşnind în bătaia vântului. O lampă de veghe, prinsă într-un lăcaş de sârmă, lăsa să se vadă două maşini parcate, care aparţineau probabil vânzătorilor.

Înjurându-l pe criminal, Chyna se întoarse spre dreapta şi alergă de-a lungul laturii celei mai mici a clădirii, după colţ, pe lângă camerele motelului. Niciodată nu făcuse rău în viaţa ei, dar acum era gata să ucidă şi ştia că e în stare s-o facă, fără să ezite, fără să se gândească la iertare; putea s-o facă din răzbunare, pentru că *el* îi dăduse această putere. La asta o redusese el — la o furie oarbă instinctivă —, şi cel mai grav era că această furie o făcea să se simtă bine, atât de bine în comparaţie cu teama şi senzaţia de neputinţă pe care le îndurase, o făcea să îşi audă sângele pulsându-i ca un cântec de alinare în vene şi să capete euforia pe

care ţi-o dă puterea sălbatică. Ar fi trebuit să fie uluită de patima pentru sânge ce pusese stăpânire pe ea, dar îi *plăcea* şi ştia că o să-i placă chiar mai mult când avea să ajungă din urmă rulota şi să-l împuşte prin geamul din faţă, să deschidă apoi uşa şi să-l împuşte iarăşi acolo unde stătea sângerând, să-l târâie jos, să-l lase trântit pe asfalt şi să-şi golească revolverul în el, până când el nu va mai putea niciodată să plece la vânătoare.

Dădu şi al doilea colţ şi ajunse în faţa clădirii. Rulota se îndepărta de pompe. Fugi după ea, mai repede decât fugise vreodată în viaţa ei, lunecând împotriva vântului care îi bătea din faţă şi care îi stârni alte lacrimi în ochi, cu pantofii pocnind tare pe asfalt. Acum, rugăciunea era „O, Doamne, fă să-l prind", în loc de „O, Doamne, fă să scap de el", şi „O, Doamne, lasă-mă să-l ucid", în loc de „O, Doamne, nu-l lăsa să mă omoare".

Rulota luă viteză. Depăşise deja zona staţiei de benzină şi intrase pe o alee care dădea în autostradă. N-avea cum să-l prindă din urmă.

El se îndepărta.

Chyna se opri. Ţinea picioarele depărtate şi revolverul în mâna dreaptă. Îl ridică, îl înhăţă cu ambele mâini, cu braţele întinse, cu coatele pe lângă corp. Poziţia trăgătorului, pe care fiecare fată trebuie s-o ştie în caz că vine vreo revoluţie.

Inima nu-i mai bătea, ci îi pocnea de-a dreptul în piept, şi fiecare mişcare explozivă făcea ca braţele să-i tremure, astfel că nu putu să fixeze ţinta. Oricum, rulota era prea departe. Avea s-o rateze cu câţiva metri. Chiar dacă avea destul noroc să tragă un glonţ în spatele rulotei, n-avea cum să îl rateze pe cel de la volan. Asasinul se afla în afara razei ei de acţiune, la adăpost de orice rău, lansat în cursă.

Se termina. Ea se putea duce după ajutor, putea să găsească cel mai apropiat telefon în funcţiune, să sune la poliţie şi să încerce să-i reducă din avantaj pe cât posibil, dar acum şi aici totul se sfârşise.

Totuşi, nu se sfârşise, şi ea ştia, indiferent cât de mult dorea să fi isprăvit cu afacerea asta, pentru că spuse cu voce tare: „Ariel".

Şaisprezece ani. Cel mai minunat lucru pe care-l poţi vedea în paradisul ăsta. Pur şi simplu un înger. Cu pielea ca de porţelan.

Te-nnebunește. Încuiată în pivniță de un an. N-am atins-o niciodată — în felul acela. O aștept să se coacă, să se mai îndulcească puțin.

Cu ochii minții, Chyna revăzu fotografia lui Ariel la fel de clară și amănunțită ca atunci când o ținuse în mână. Expresia aceea calmă, păstrată cu un efort vizibil, ochii aceia umbriți de teamă.

Mai devreme, Chyna ascultase conversația dintre criminal și cei doi încredințată că el nu se juca doar așa cu ei, ci le spunea adevărul. Nenorocitul le împărtășea secretele lui, își recunoștea crimele perverse, păsându-i prea puțin că-și recunoștea vina, pentru că știa că cei doi urmau să moară, neavând vreodată șansa de-a repeta cuiva mărturia pe care le-o făcuse. Chiar dacă n-ar fi văzut niciodată fotografia, ea ar fi *știut*.

Ariel. Ochii aceia. Teama.

Cât timp se gândise la propria ei supraviețuire, Chyna renunțase la orice gând care o privea pe fata captivă. Și când găsise revolverul, se convinsese pe dată că nu voia altceva decât să-l omoare pe acest blestemat, să-i zboare creierii, pentru că adevărul era ceva ce ea nu reușise să înfrunte.

Adevărul, adică faptul că n-a îndrăznit să-l omoare pentru că, mort fiind, n-aveau s-o descopere niciodată pe Ariel — sau aveau s-o descopere mult prea târziu, după ce murise de foame sau de sete în celula ei din pivniță. Fata putea să fie încuiată în pivnița casei lui, pe care ei poate că o identificau din vreun act sau altul, dar putea foarte bine să fi ascuns-o în altă parte, într-un loc îndepărtat, la care el și numai el putea să-i conducă. Chyna îl urmărea pe criminal, cu gândul de a-l lăsa invalid, astfel încât polițiștii să-i poată smulge secretul locului în care se afla prizonieră Ariel. Dacă ar fi putut să ajungă din urmă rulota, ar fi încercat să deschidă cu o smucitură ușa din față, să-l împuște pe stricat în picior, în timp ce alerga pe lângă mașină, și să-l rănească destul de zdravăn ca să fie nevoit să oprească vehiculul. Însă trebuia să ascundă acest adevăr chiar față de ea însăși, pentru că încercarea de a-l răni era cu mult mai riscantă decât încercarea de a-l împușca în cap prin fereastra închisă, și s-ar fi putut să n-aibă

curajul şi puterea să alerge atât de repede dacă recunoştea în faţa ei înşişi ceea ce trebuia să facă de fapt.

Încărcată cu cadavre, având la volan un şofer care putea foarte bine să se numească şi „legiune", rulota spaţioasă se micşora în zare, îndreptându-se spre autostrada 101 ca un adevărat „Iad pe roţi". Undeva, el avea o casă şi sub această casă se afla o pivniţă, iar în pivniţă o fată de şaisprezece ani, prizonieră, neatinsă încă, dar în curând destinată violului, vie, însă nu pentru mult timp.

„Ea există cu adevărat", şopti Chyna vântului.

Stopurile se pierdură în noapte. Chyna cercetă disperată împrejurimile. Nu vedea nici un ajutor venind de nicăieri. Nici o lumină care să ateste prezenţa locuinţelor prin apropiere. Doar copaci şi întuneric. Spre Nord, peste dealuri, se vedea o licărire slabă, dar ea nu reuşi să-şi dea seama de sursă şi oricum nu putea să ajungă până acolo pe jos. Pe autostradă apăru un camion cu faruri orbitoare, dar nu opri să-şi facă plinul la benzinăria închisă. Se depărtă cu scârţâit de cauciucuri, iar şoferul n-o observă.

Vechitura de rulotă ajunsese aproape de autostradă. Suspinând de furie, de neputinţă, de teamă pentru soarta fetei pe care n-o cunoscuse niciodată şi de disperare pentru propria ei vină dacă fata aceea murea, Chyna se întoarse. Trecu repede pe lângă pompe. Apoi, roată pe lângă clădire. Exact pe unde venise. Toată copilăria, nimeni nu-i dăduse nici o mână de ajutor. Nimănui nu-i păsase dacă ea se simţea prizonieră, înspăimântată sau neajutorată.

Acum, cu gândul la fotografia polaroid, o văzu ca pe una dintre acele holograme care se schimbau după unghiul din care erau privite. Uneori, vedea figura lui Ariel, alteori, propria ei figură. În timp ce alerga, se rugă să nu fie nevoită să intre încă o dată în magazin şi să cerceteze cadavrele.

În depărtare, pâlpâi un fulger, şi tunetul bubui asemenea paşilor de bocanc pe scări de pivniţă. Pe dealurile abrupte din spatele clădirii, copacii negri se zvârcoleau în bătaia tot mai puternică a vântului.

Prima dintre cele două maşini parcate în spate era un Chevrolet alb. Avea cam zece ani vechime şi era descuiat.

Când intră târâş la volan, arcurile uzate scârţâiră şi un ambalaj de ciocolată sau altceva îi foşni sub picioare. Interiorul duhnea

a fum de ţigară stătut. Cheile nu erau în contact. Căută în spatele apărătorii de ploaie, sub scaunul şoferului. Nimic.

Cea de-a doua maşină era o Honda mai nouă decât Chevroletul. Interiorul împrăştia o aromă de lămâie dintr-un deodorant pentru maşină, iar cheile se aflau pe bord. Aşeză revolverul pe scaunul din dreapta, la îndemână, nevrând să-l scape de sub ochi. De când crescuse, se bazase întotdeauna pe prudenţă şi îşi lua măsuri de precauţie ca să nu păţească ceva. Nu mai pusese mâna pe o armă de la şaisprezece ani, când o părăsise pe mama ei. Acum, nici nu-şi putea închipui să trăiască vreodată fără o armă lângă ea — situaţie care o înspăimânta.

Motorul porni de la prima cheie. Cauciucurile scârţâiră şi ea juli anvelopa la pornire. Roţile scoteau fum când se învârteau, dar, în curând, ieşi din spatele clădirii şi trecu ca o rachetă pe lângă pompele de benzină. Drumul lateral care dădea în autostradă era gol. Rulota nu se vedea. În punctul acesta, autostrada 101 avea patru benzi, astfel că rulota nu putuse întoarce ca s-o ia spre Sud. Şoferul fusese obligat s-o ţină spre Nord şi, în scurtul timp care se scursese, nu ar fi avut cum să ajungă prea departe.

Chyna se luă după el.

La ora patru dimineaţa, traficul este destul de aerisit, dar fiecare pereche de faruri întâlnită susură prin perii fini din urechile lui Edgler Vess. Acesta este un sunet plăcut, diferit de uruitul motoarelor care trec şi de nechezatul anvelopelor pe asfalt.

În timp ce conduce, mănâncă unul dintre batoanele de ciocolată Hirshey. Atingerea mătăsoasă a ciocolatei care i se topeşte pe limbă îi aminteşte de muzica lui Angelo Badalamenti, şi muzica lui Badalamenti îi aduce în minte suprafaţa cerată a unui anthurium[1] stacojiu, iar acesta împrăştie o amintire scânteietoare, intens senzuală a gustului rece şi fraged de castraveciori în oţet, care, preţ de câteva secunde, năpădeşte gustul actual de ciocolată. Ascultând murmurul farurilor care se apropie, prins în această asociaţie liberă de impulsuri senzoriale şi amintiri, Vess este un om fericit. El experimentează viaţa cu mult mai intens decât o fac alţii; este o figură aparte. Întrucât nu are mintea înţesată de prostii şi false emoţii, e în stare să perceapă ceea ce alţii nu pot. El înţelege natura lumii, scopul existenţei şi adevărul care se află în spatele Marii Minciuni; mulţumită acestor observaţii pătrunzătoare, este liber şi, pentru că este liber, e întotdeauna fericit.

[1] Plantă ornamentală cu frunze deosebit de frumoase, originară din America Latină, din familia araceelor (n.tr.).

La baza lumii stă senzaţia. Noi ne lăsăm purtaţi de curent, într-un ocean de stimuli senzoriali: mişcare, culoare, consistenţă, formă, căldură, simfoniile naturale ale sunetelor şi un infinit număr de arome şi gusturi care depăşesc capacitatea omului de a le cataloga. Numai senzaţia durează. Tot ceea ce este viu moare. Oraşele mari nu ţin o veşnicie, metalul se corodează şi piatra se macină. Dincolo de milioanele de eoni, continentele capătă altă formă, lanţurile muntoase dispar şi mările seacă. Planeta însăşi se va evapora atunci când soarele se va autodistruge. Totuşi, chiar şi în acest spaţiu adânc, pustiu, dintre sistemele solare, în acest vid profund care nu poate transmite sunetul, există lumină şi întuneric, mişcare, formă şi înspăimântătoarea panoramă a eternităţii.

Unicul scop al existenţei este să-ţi deschizi întreaga fiinţă captării senzaţiilor şi să-ţi satisfaci toate poftele pe măsură ce ele apar. Edgler Vess ştie că nu există senzaţii bune sau rele, există doar senzaţia ca atare, şi că fiecare experienţă senzorială este merituoasă. Valorile negative şi pozitive sunt simple interpretări umane date unor stimuli neutri din punct de vedere al valorii şi deci la fel de durabile ca şi fiinţele umane. El savurează gustul cel mai amar tot atât de mult ca şi dulceaţa unei piersici coapte; de fapt, din când în când, mestecă pastile de aspirină, nu ca să scape de vreo durere de cap, ci ca să încerce incomparabila aromă a medicamentelor. Când se taie din greşeală, nu se teme niciodată, pentru că găseşte durerea fascinantă şi o întâmpină ca pe orice altă formă de plăcere; până şi gustul propriului sânge îl incită.

Domnul Vess nu e sigur dacă există într-adevăr ceea ce se cheamă suflet nemuritor, dar împărtăşeşte credinţa nezdruncinată că, dacă sufletul există, nu îl avem din naştere, aşa cum avem ochi şi urechi. El crede că sufletul, dacă e real, *creşte* împreună cu trupul asemenea unui recif de corali care se dezvoltă din nenumăratele schelete calcaroase secretate de polipii marini. Noi construim reciful sufletului nu din polipi morţi, ci din senzaţiile dobândite în ritm susţinut pe parcursul unei vieţi. După chibzuiala lui Vess, dacă cineva doreşte să aibă un suflet formidabil — sau în orice caz un suflet —, trebuie să se deschidă tuturor senzaţiilor posibile, să se cufunde în oceanul fără fund de stimuli senzoriali, care este această lume, să *experimenteze* fără să se gândească la

bine sau la rău, la ceea ce e drept sau nedrept, fără teamă, să aibă doar tărie sufletească. Dacă convingerea lui e corectă, atunci el însuşi construieşte ceea ce poate fi numit cel mai complicat, cel mai elaborat — ca să nu spunem baroc — şi *important* suflet care a transcens vreodată nivelul uman al existenţei.

Marea Minciună se referă la faptul că noţiuni precum dragostea, vina şi ura există în realitate. Aşează-l pe domnul Vess într-o încăpere cu un preot, arată-le un creion, şi amândoi vor cădea de acord asupra culorii, mărimii şi formei. Leagă-i la ochi, dă-le pe la nas nişte scorţişoară, şi amândoi o vor identifica după miros. Dar adu în faţa lor o mamă care-şi ţine bebeluşul la piept, şi preotul va vedea dragoste acolo unde domnul Vess va vedea numai o femeie care se bucură de senzaţiile pe care i le oferă copilul — mirosul lui proaspăt, delicateţea pielii trandafirii, plăcuta rotunjime a feţişoarei, muzicalitatea gânguritului; aparenta lui dependenţă şi faptul că e neajutorat o satisfac profund pe femeie. Cel mai mare blestem care s-a abătut asupra inteligenţei umane este că, la majoritatea membrilor acestei specii, ea conduce la aspiraţia de a fi mai mult decât ceea ce sunt în realitate. După opinia lui Vess, toţi bărbaţii şi toate femeile sunt fundamental animale — animale inteligente, ce-i drept, dar oricum animale; reptilele, de exemplu, au evoluat din nu ştiu ce peşti cu picioare, care s-au târât pentru prima dată afară din oceanul primordial. El ştie că oamenii, deşi motivaţi şi acţionaţi numai de stimuli senzoriali, nu pot totuşi să admită primatul senzaţiei fizice asupra intelectului şi emoţiei. Sunt chiar înspăimântaţi când conştientizează reptila din ei, nevoile acesteia, foamea sa nepotolită, şi atunci încearcă să-i reducă această căutare a senzaţiilor cu minciuni precum dragoste, vină, ură, curaj, loialitate şi onoare.

Aceasta este filozofia domnului Edgler Vess. El îmbrăţişează ideea unei naturi reptiliene. Gloria lui constă în reciful de senzaţii, unic. E vorba de-o filozofie funcţionalistă, care are nevoie de propriii ei adepţi, căci nu susţine nici valorile de tipul „când e albă, când e neagră" — care stânjenesc atât de mult libertatea de acţiune a persoanelor religioase —, nici contradicţiile jenante ale eticii conjuncturale, specifice atât ateismului modern, cât şi celor a căror religie este politica.

Viaţa *există*. Vess trăieşte. Acest act reprezintă apogeul vieţii.

Conducând spre Nord, pe autostrada 101, terminând de mâncat şi cel de-al doilea baton de ciocolată Hershey, Vess emite ideea (şi nu pentru prima dată) că există o oarecare asemănare între consistenţa ciocolatei care se topeşte şi aceea a sângelui care se încheagă.

Îşi aminteşte tăcerea relaxantă a lacului de sânge din jurul doamnei Templeton, aflată la duş, până când a intervenit el şi a tulburat această linişte dând drumul la apa rece. Imaginea răpăielii ritmice a apei de la duş îi aminteşte de răceala ploii care încă n-a izbucnit şi-l face să stea în aşteptarea furtunii spre care se îndreaptă. Vede o îmbujorare rapidă de fulger în faţa stratului de nori şi ştie că fulgerul acesta are gust de ozon. Peste uruitul monoton al motorului, aude un bubuit scurt de tunet şi, în mintea lui, sunetul acesta se transformă într-o imagine vie: ochii tânărului asiatic dilataţi, o dată cu primul foc de armă tras. Chiar şi în spaţiul intergalactic, lipsit de atmosferă, există lumina şi întunericul, culoarea, consistenţa, mişcarea, forma şi durerea.

* * *

Autostrada urcă şi pădurile dese se apropiară tot mai mult de marginea drumului. La o curbă largă, farurile Hondei măturară dealurile care străjuiau drumul, lăsând să se vadă că unii dintre copacii ce se conturau ameninţător în întuneric erau pini şi molizi uriaşi. În curând, probabil, aveau să se vadă coniferele din specia sequoia.

Chyna ţinea strâns apăsat acceleratorul. Din cât îşi amintea, era prima dată când depăşise limita de viteză în viaţa ei. Nu primise niciodată vreo amendă pentru contravenţii în circulaţie, însă acum era recunoscătoare dacă o oprea vreun poliţist.

Carnetul ei de conducere nepătat dovedea preferinţa pentru moderaţie în tot ceea ce făcea, inclusiv viteza cu care conducea ea de obicei. Judecând după catastrofele pe care le văzuse abătându-se asupra altora, supravieţuirea era strâns legată de moderaţie, şi întreaga ei viaţă se ordona în jurul supravieţuirii, aşa cum existenţa

unei călugărițe poate fi definită prin cuvântul *credință* ori a unui politician prin *putere*. Arareori obișnuia să bea mai mult decât un singur pahar de vin, nu încercase niciodată drogurile, nu practicase sporturi periculoase, urma o dietă săracă în grăsimi, sare și zahăr, se păzea de vecinătatea unor indivizi cu reputație proastă, nu-și exprima niciodată opiniile cu fermitate și, în general, trecea drept o persoană ștearsă, preocupată numai de supraviețuire, perseverență, autodepășire.

În ciuda tuturor pronosticurilor, aproape că supraviețuise în ultimele ore. *Criminalul nici nu știa măcar că ea există*. Reușise. Era liberă. Totul se încheiase. Cel mai inteligent, cel mai înțelept, cel mai sănătos lucru — marca „Chyna" — era să-l lase să plece, să se ducă de-acolo, să se așeze apoi pe marginea drumului, să se reprime cu îndârjire și să-i mulțumească lui Dumnezeu că era vie și neatinsă.

În timp ce șofa, Chyna se lupta cu convingerea ei anterioară, insistând pe ideea că adolescenta din pivniță, Ariel cea cu figura angelică, nu exista în realitate. Fotografia putea aparține unei fete pe care el o omorâse deja. Povestea încarcerării acesteia ar putea fi produsul imaginației bolnave, o versiune psihotică a poveștii fraților Grimm — cea cu Rapunzel care stă sub pământ —, un simplu joc al minții pe care el îl jucase cu cei doi vânzători.

„Mincinoaso", se apostrofă ea singură.

Fata din fotografie exista pe undeva, în viață, închisă. Ariel nu era câtuși de puțin produsul imaginației. De fapt, era însăși Chyna; erau identice, pentru că toate fetițele pierdute sunt identice, unite prin suferința lor.

Nu ridică deloc piciorul de pe accelerator și Honda tăie dealul; bătrâna rulotă cobora creasta la vreun kilometru și jumătate în față. Chyna trase aer în piept și pe urmă răsuflă, șoptind: „O, Doamne!"

Se apropia de el în mare viteză. Ridică piciorul de pe accelerație. Până să se apropie la vreo jumătate de kilometru de rulotă, reușise să-și potrivească viteza după aceasta. Mai încolo, o micșoră, sperând că asasinul nu observase graba ei inițială.

El conducea cam cu optzeci-nouăzeci la oră, destul de prudent, mai ales că acum treceau printr-o zonă fără linie continuă,

presărată cu drumuri laterale ceva mai înguste decât cele de dinainte. Nu era neapărată nevoie ca el să se aştepte să fie depăşit de Chyna şi n-avea de ce să bănuiască ceva, când ea rămase în spatele rulotei. Până la urmă, la această oră somnoroasă, nu toţi şoferii din California erau cuprinşi de furia vitezei sau munciţi de gândul sinuciderii.

Mergând cu o viteză ceva mai rezonabilă, Chyna nu era nevoită să se concentreze atât de intens, ca înainte, la drumul pe care îl avea de parcurs, şi cercetă rapid interiorul maşinii, sperând să găsească un telefon celular. Se cam îndoia că un vânzător de la o staţie de benzină ar putea avea telefon portabil, dar, pe de altă parte, jumătate din populaţia globului părea să posede aşa ceva, nu numai oamenii de afaceri şi avocaţii. Căută în torpedou. Sub scaunul şoferului. Din nefericire, îndoiala ei se dovedi întemeiată.

Maşinile care treceau spre Sud veneau de pe drumurile laterale: un camion mare, condus de un şofer hotărât, un Mercedes în trena lui — care pe urmă rămase în urmă —, un Ford. Chyna acorda o atenţie specială tuturor maşinilor, sperând ca printre ele să se afle şi vreo patrulă de poliţie.

Dacă vedea vreun poliţist, intenţiona să-l atenţioneze cu claxonul şi să-i facă apoi semne disperate în oglinda retrovizoare. Dacă nu reuşea să claxoneze la timp şi poliţistul nu se uita înapoi să zărească slalomul ei disperat, avea să se întoarcă şi să urmărească maşina acestuia, deşi nu-i convenea să scape din ochi rulota.

Nu credea că va întâlni vreun poliţist prea curând.

Criminalul părea să aibă norocul de partea lui. Se purta cu o încredere care o dezarma pe Chyna. Poate că încrederea era singurul garant al şansei lui, deşi, chiar pentru o persoană cu picioarele adânc înfipte în realitate, precum Chyna, era simplu să se lase pradă superstiţiilor şi să-i atribuie individului puteri malefice şi supranaturale.

Nu. Era şi el doar un om. Iar acum ea avea un revolver. Nu mai era neajutorată. Răul trecuse.

Fulgerul traversă cerul din nou înspre Nord, dar de data aceasta nu mai era palid sau ascuns printre straturile de nori. Scân-

teierile erau atât de strălucitoare, de parcă soarele însuşi ţâşnea de cealaltă parte a nopţii.

În flashurile acelea stroboscopice, lumina părea să vibreze ca şi cum acea lumină *din ziua dintâi* zguduia din temelii vehiculul şi pe şoferul lui.

Oricum, în lumea aceasta, răzbunarea este atributul muritorilor. Dumnezeu se mulţumeşte să aştepte Viaţa de Apoi pentru a împărţi pedepsele. După părerea Chynei, aceasta era singura cruzime a divinităţii. Dar şi fapta criminalului vădea destulă cruzime. După fulger, explodară tunetele. Deşi părea că s-a spart cerul, nu se întâmplă nimic, ploaia se opri în tării, sus, dincolo de sticla cerului. Ea spera să zărească vreun indicator al vreunui post de control unde ar fi putut să caute ajutor, dar nu apărea nimic. Cel mai apropiat oraş, de mărime apreciabilă, în care putea avea destul noroc să găsească vreo staţie de poliţie sau vreo patrulă mobilă, era Eureka, dar care cu greu putea fi numit o metropolă. Până şi Eureka se afla la o distanţă de cel puţin o oră.

În copilărie, pitită pe sub paturi, ghemuită în fundul dulapurilor, cocoţată pe acoperişuri, legănându-se prin copaci, iarna prin magazii, nopţile călduroase pe plajă, se ascunsese şi aşteptase să se risipească patimile şi furiile dezlănţuite ale adulţilor. Aşteptase totdeauna cu groază, dar şi cu răbdare, cu un fel de detaşare budistă de realitate. Acum, nerăbdarea muşcă din ea ca niciodată. Voia să-l vadă pe omul acesta prins în cătuşe, hărţuit prin tribunale, *lovit*. Dorea asta cu disperare, fără o clipă de întârziere, *înainte ca el să mai poată ucide din nou*. Nu propria ei supravieţuire era în joc, ci aceea a unei adolescente pe care n-o cunoscuse niciodată, şi rămase surprinsă — şi stânjenită, totodată — să descopere că-i putea păsa cu atâta îndârjire de-o persoană străină.

Poate că avusese totdeauna această capacitate, dar pur şi simplu nu fusese pusă în situaţia de-a o recunoaşte. Dar nu. Acesta era rezultatul neîncrederii în sine. Cu zece ani în urmă, nu s-ar fi ţinut pentru nimic în lume după rulotă. Nici cu cinci ani în urmă. Nici cu un an în urmă. Poate nici cu o zi în urmă.

Exista ceva care o schimbase total, şi acest ceva nu era brutalitatea la care asistase acum câteva ore în casa Templeton.

Simţise instinctiv că această metamorfoză neaşteptată se pregătise îndelung în ea, ca un râu care-şi schimbă cursul, aproape imperceptibil, în fiecare clipă. Apoi, brusc, constată că doar supravieţuirea nu-i mai este suficientă. Pentru ea, acum, ultima palmă de pământ se năruise, ultima piatră aluneca în gol şi râul îşi schimbase cursul.

Se înspăimântă de această schimbare a fiinţei ei. Grijă nesăbuită.

Un fulger mai mare, mai sălbatic decât cel de dinainte, lumină vârfurile arborilor sequoia, care păreau masivi precum coloanele unei catedrale. Lumina se frângea abrupt, urmată de zguduituri de tunet la fel de violente ca o mişcare tectonică din zona San Andreas. Cerul crăpă şi ploaia începu să cadă. Mai întâi, picăturile păreau că lasă o urmă groasă, lăptoasă în umbra farurilor, ca şi cum noaptea era un candelabru stins, de care atârnau infinite lacrimi de cristal de stâncă. Acestea se spărgeau de parbriz, de capotă, de asfalt. Înainte, pe autostradă, rulota se ascundea după perdeaua de apă. După câteva secunde, picăturile scăzură simţitor ca dimensiune, pe măsură ce creşteau ca număr. În lumină, căpătară o culoare argintie; nu mai cădeau drept, ci erau mânate pieziş de vântul aprig.

Chyna porni ştergătoarele de parbriz, dar rulota continua să alunece rapid prin furtună în timp ce vizibilitatea scădea. Şoferul nu reducea viteza ca să se adapteze la vremea proastă, ci dimpotrivă, accelera.

Temându-se să-l scape din priviri chiar şi o secundă, Chyna micşoră distanţa dintre ei la vreo şase sute de metri. Se temea că el o să înţeleagă corect sensul manevrei şi o să-şi dea seama că ea se află pe urmele lui. Circulaţia înspre Sud fusese destul de mare la început, dar acum se rărea direct proporţional cu intensificarea furtunii, de parcă majoritatea şoferilor spălase putina rapid de pe autostradă. Nici în oglinda retrovizoare nu se vedeau faruri. Nebunul din rulotă mergea cu o viteză căreia doar Chyna i se putea adapta.

Şi aici, pe drum deschis, simţi că e singură cu criminalul, întocmai ca mai devreme, când se aflase în abatorul lui pe roţi.

Apoi, după ce trecu destul timp ca singuraticele drumuri laterale şi torentele de ploaie să pară mai mult monotone decât ameninţătoare, criminalul făcu o mişcare prin care o surprinse. Fără să se deranjeze să semnalizeze, călcă scurt frâna şi o luă la dreapta, pe un drum lateral.

Chyna se dezumflă, oarecum îngrijorată că ucigaşul ar deveni suspicios dacă ar vedea că şi ea o apucă pe acelaşi drum. Nu avea cum să ignore faptul că maşinile lor erau singurele din zonă. Dar nici altă soluţie decât să-l urmeze. Până când ajunse ea la capătul povârnişului, rulota dispăruse în negura subţire, în bătaia ploii, dar o văzuse virând la stânga. De fapt, drumul lateral ducea numai către Vest şi un indicator o informa că se află pe teritoriul Rezervaţiei Naturale de Sequoia Humboldt.

Înainte, se mai aflau încă trei aşezări: Honeydew, Petrolia şi Capetown. N-auzise niciodată de ele şi credea că erau aşezări cu mult mai nesemnificative decât locurile virane întâlnite pe drum şi că n-avea să găsească nici urmă de poliţie.

Se aplecă peste volan, se uită cruciş prin parbrizul împânzit de ploaie, intră cu maşina pe teritoriul parcului, nerăbdătoare să-l ajungă din urmă pe criminal, care ar fi putut să locuiască într-unul sau în apropierea unuia dintre cele trei orăşele. Era înţelept să-l lase să-i scape din ochi un minut, pentru ca el să nu bănuiască de ce se ţinea în trena lui. Cât de curând însă trebuia să restabilească contactul vizual, înainte ca asasinul să fi ajuns la capătul celălalt al parcului şi probabil după aceea să părăsească drumul de pământ şi să iasă pe o şosea sau pe o alee privată. Cu cât şoseaua şerpuia mai mult printre copacii înalţi până la cer, cu atât mai slab lovea ploaia Honda. Furtuna nu se potolea, dar meterezele înalte de sequoia fereau şoseaua de potop.

Pe acest drum şerpuit şi mai îngust, era cu neputinţă să menţină ritmul de pe autostradă. Mai mult, criminalul părea că renunţase la ideea de-a scoate un timp bun, poate şi pentru că se afla la o distanţă liniştitoare de cei doi morţi de la staţia de benzină. Când Chyna îl ajunse din urmă, cam într-un minut, conducea sub limita de viteză.

Acum, mai aproape de el decât fusese înainte, observă că rulota nu avea număr de înmatriculare. Din ce ştia ea, în California — şi alte câteva state — nu se eliberau numere de înmatriculare provizorii pentru un vehicul nou cumpărat şi era legal să conduci fără plăcuţele respective, până când le primeai prin poştă de la departamentul circulaţiei. Sau poate că, înainte de a se îndrepta spre locuinţa Templetonilor, criminalul preferase să-şi scoată plăcuţele de înmatriculare ca să nu riste confruntarea cu un martor cu memorie bună.

Ridicând piciorul de pe acceleraţie, Chyna aruncă o privire la indicatorul de viteză şi ochi o lumină roşie de alarmă. Acul indicatorului de combustibil se afla sub nivelul GOL.

Abia când lumina respectivă începu să clipească, înţelese acest lucru, din cauză că se concentrase intens asupra rulotei şi a asfaltului alunecos. Poate că în rezervor mai existau vreo cinci-şase litri de benzină sau poate că maşina mergea cu ultima jumătate de litru. Urmărirea criminalului până la locuinţa lui nu mai constituia doar o opţiune.

* * *

Semnificaţia arborilor sequoia nu o constituie grandoarea, pacea ori eternitatea naturii. Arborii sequoia înseamnă putere.

Pe drum, Edgler Vess deschide geamul şi trage adânc în piept aerul rece, greu de mireasma pădurii. Adie a putere. Această putere îi intră în trup în efluvii, o dată cu aerul, şi sporeşte propria lui putere.

Pădurea de sequoia reprezintă puterea pentru că mărimea arborilor ei nu este nicicând egalată, pentru că sunt străvechi — multe exemplare dăinuiesc aici de secole, chiar înainte de Cristos —, pentru că scoarţa lor extraordinară, groasă ca o armură, cu mult tanin, îi fac imuni la atacul insectelor, la boli, la foc. Aceşti copaci reprezintă puterea, pentru că ei rezistă, în timp ce totul în jurul lor moare. Oameni şi animale se perindă pe lângă ei şi trec apoi la cele veşnice. Păsările poposesc pe ramurile lor înalte şi

par mai libere decât dacă s-ar aşeza pe ceva ce creşte din stâncă sau din iarbă, dar, în cele din urmă, păsările se sting şi cad cu un pocnet surd de pe ramurile solide ori din înaltul cerului, grele ca plumbul, iar copacii aceştia rămân neclintiţi. Pe covorul umbros al dumbrăvilor, ferigile, care se tem de soare, şi rododendronii înfloresc an după an, dar nemurirea lor e iluzorie, pentru că şi ele mor. Apoi, alte generaţii ale aceloraşi specii se ridică din rămăşiţele efemere ale celor vechi. Cristos şi-a dat ultima suflare pe o cruce de lemn câinesc, El, împăratul păcii şi propovăduitorul iubirii, dar, în străfulgerarea scurtei sale vieţi pe pământ, nici unul dintre aceşti copaci nu a fost doborât de furtună. Deşi lor nu le pasă de pace şi nu ştiu nimic despre dragoste, au rezistat. Strângându-şi fără odihnă roadele, Moartea mai aruncă umbre grăbite printre nepăsătorii arbori sequoia. E o scânteiere rapidă care joacă zadarnic peste trunchiurile lor, ca o pală neagră de foc peste vatră.

Putere înseamnă să trăieşti, în timp ce în jur totul se stinge. Putere înseamnă nepăsarea rece faţă de suferinţa celorlalţi. Putere înseamnă să-ţi tragi seva din moartea celorlalţi, aşa cum aceste puternice păduri îşi trag seva din perpetua descompunere a tot ceea ce a trăit cândva, pentru scurtă vreme, în preajma lor. Şi aceste consideraţii constituie o parte din filozofia de viaţă a lui Edgler Vess.

Prin geamul deschis, respiră mireasma pădurii şi moleculele de aer parfumat i se lipesc de plămâni, puterea aceasta neîngenuncheată de milenii îi intră în sângele proaspăt oxigenat, pulsează în inimă, îi pătrunde în tot corpul, îl umple de forţă şi energie.

Putere înseamnă Dumnezeu, Dumnezeu înseamnă natură, natura este putere, iar puterea se află în el.

Propria lui putere creşte necontenit.

Dacă ar practica vreo formă de venerație religioasă, atunci ar fi un panteist înflăcărat, dedicat credinţei că toate lucrurile sunt sacre, fiecare copac, fiecare fir de iarbă, fiecare floare, fiecare pasăre şi insectă. În timpurile noastre, lumea e plină de panteişti. Dacă li s-ar alătura, s-ar simţi în largul lui printre ei. Când totul este sacru, *nimic* nu este cu adevărat sacru. Pentru el, tocmai în asta constă frumuseţea panteismului. Dacă viaţa unui copil valo-

rează tot atât cât aceea a unei bufnițe, atunci Vess poate ucide fetișcane drăguțe cu același aer lejer cu care strivește din greșeală un scorpion sub talpă, fără ca problemele de conștiință să fie mai grave decât în cazul din urmă, dar cu o plăcere simțitor mai mare. El însă nu încearcă nici o formă de venerație.

În timp ce ia curba să iasă pe drumul drept, străjuit de copaci și mai groși decât văzuse înainte, oasele albe, puternice ale fulgerului împung prin pielea neagră a cerului. Un tunet ca un răget de mânie face ca aerul să se înfioare.

Ploaia spală mirosul fulgerului. Două semne ale puterii — fulgerul și arborii sequoia —, electricitatea și timpul, căldura neîndurătoare și răbdarea indiferentă îi sunt oferite acum, iar el inhalează mireasma profund, cu nesaț.

Pentru că a ales acest drum lateral, prin pădure, de-a lungul coastei, va mai trece o jumătate de oră, sau chiar o oră, până să ajungă iar pe autostrada 101, pe la sud de Eureka. Depinde de viteză și de intensitatea furtunii. Cu toate că e nerăbdător să ajungă acasă, la Ariel, nu poate rezista atracției pe care o exercită pădurea de sequoia.

În spate îi apar niște faruri, pe care le vede în oglinda laterală. De aproape o oră l-a tot urmărit cineva pe șosea, cineva care a păstrat o oarecare distanță. Aceasta trebuie să fie o altă mașină, pentru că șoferul e mai agresiv decât cel de pe autostradă și micșorează rapid distanța dintre vehicule.

Neobosită, cealaltă mașină — o Honda — trece lângă rulotă, pe o alee cu sens unic, deși nu e zonă de trecere. Nu se mai zărește nici o altă mașină, dar Honda nu mai are timp să facă manevra completă înainte de următoarea curbă fără vizibilitate, mai ales că drumul este înșelător din cauza ploii.

Vess reduce viteza.

Honda care gonește nebunește îl depășește.

Vess se uită prin parbriz și abia dacă zărește o fracțiune de secundă persoana de la volan, pentru că ploaia și ștergătoarele de parbriz îl împiedică să vadă mai mult. Are iluzia unei cămăși de culoare roșu-închis sau poate a unui sweater. O mână albă pe volan. Are încheietura destul de subțire pentru a sugera că șoferul

este, foarte probabil, o femeie. Pare singură. Pe urmă maşina îl depăşeşte, astfel încât el nu mai poate vedea parbrizul.

Ambele vehicule se apropie în viteză de curbă.

Vess reduce viteza şi mai mult.

Prin geamul deschis, aude scârţâitul Hondei când persoana de la volan accelerează. Toată puterea formidabilă a motorului pare de-o slăbiciune patetică în aceste crânguri maiestuoase, ca bâzâitul furios al unui ţânţar într-o turmă de elefanţi.

Cu foarte puţin efort, fără să clipească măcar, Vess ar putea să răsucească volanul spre stânga, să pocnească Honda şi s-o oblige să iasă de pe şosea. Maşina s-ar rostogoli şi apoi ar exploda — sau s-ar face praf lovindu-se de unul dintre trunchiurile groase de sequoia.

Parcă i-ar plăcea să încerce.

Spectacolul care ar urma ar fi o adevărată răsplată.

O cruţă pe femeia din Honda pentru că are mai degrabă chef de ceva rafinat decât de ceva exploziv.

Expediţia a fost mulţumitoare, pentru că nu i-a adus doar familia din Napa Valley, pe care îşi propusese de la bun început s-o distrugă, ci şi pe autostopistul care atârnă acum în dormitorul rulotei, în dulap, asemenea îndrăgostitului din Amontillado, din nuvela lui Poe, spânzurat de peretele unei pivniţe cu vinuri. Au mai fost şi cei doi vânzători de la staţia de benzină.

Încearcă o senzaţie de saţietate satisfăcătoare. Reciful care e sufletul omenesc se construieşte din experienţe variate, nu din senzaţii repetate. În momentul acesta nu are nevoie de sumbrele acorduri ale sângelui şi de căldura gâlgâitoare a ţipetelor. În loc de asta, simte nevoia să adulmece umezeala ploii, să pipăie trunchiurile care se înalţă ca nişte turnuri, să asculte unduirea răcoroasă a ferigilor noptatice.

Apasă pe frână şi reduce viteza.

Honda trece pe lângă el ca fulgerul, ridicând un val de apă murdară. Ia curba din faţă cu luminile de frână aprinse. Roşii pe fondul întunecat al furtunii, lumini roşii care aruncă scânteieri slabe pe trunchiurile cenuşii ale coniferelor, urme apocaliptice, roşii, care sfâşie asfaltul. Apoi dispar.

Edgler Vess e iar singur, la volanul arcei sale, într-o lume ternă, cenuşie de ploaie, o lume alcătuită din umbre întunecate şi lumini scânteietoare de faruri, o lume împăcată şi unită cu arborii sequoia, gata să împrumute de la ei o parte din putere.

Se gândeşte la Cristos, întins pe patul lui vertical de lemn câinesc, şi ideea celor blânzi care vor moşteni pământul îl face să râdă. El unul nu doreşte să moştenească nimic. El este un foc nimicitor puternic, fierbinte. El va arde orice urmă de culoare din lumea aceasta, va topi orice fărâmă de senzaţie pe care lumea o are de oferit. Şi va lăsa în urmă pustiu de cenuşă. Cei blânzi n-au decât să moştenească cenuşa.

* * *

Depăşind rulota cu o viteză prea mare ca să poată evita linia dublă care mărginea curba, Chyna se temuse ca nu cumva motorul pârjolit să tuşească, să mârâie înfundat şi, în cele din urmă să-şi dea duhul. După ce văzuse lumina roşie de avertisment, se temea de lucrul acesta fără să se mai uite la bord, prinzând doar cu coada ochiului o clipire palidă roşie. Însă Honda mergea înainte, aşa cum era, pe drojdie, printr-o ciudată graţie divină.

Avea nevoie să stabilească o oarecare distanţă între ea şi criminal, să câştige timp pentru a-şi pune planul în aplicare. Trăgea de maşină cât putea de tare, pe asfaltul năclăit de ploaie.

Drumul îngust mai coti o dată, se îndreptă, coborî uşor, se curbă din nou, urcă în pantă lină, dar coborî imediat. În ciuda acestor intermitenţe ondulate, ţinutul era destul de monoton ca relief şi se deschidea în trepte către Pacific, care se afla aproape, spre apus. Acum, câteva dealuri flancau şoseaua la nivelul umerilor, şi asta nu-i era pe plac Chynei. Pe urmă, ţinutul îşi recăpătă înălţimea obişnuită şi, aproape pe nesimţite, intră pe un drum ce cobora uşor şi care-i convenea de minune.

Îşi imaginâ că avea cam un minut avans faţă de el, poate un minut şi jumătate, în funcţie de viteza pe care o căpătase rulota după depăşire. Oricum, şi un minut era suficient.

Încetini până la vreo şaizeci la oră, şi totuşi avu senzaţia că mergea ca vântul printre copaci. Reduse iar până la cincizeci, mirându-se din nou de goana ei nebună spre actul eroic pe care avea să-l săvârşească, fără s-o înţeleagă în totalitate. Pe urmă, maşina părăsi şoseaua, zbură în dreapta, se împiedică într-un canal de drenaj şi se năpusti berbeceşte în trunchiul ca o fortăreaţă al unuia dintre arborii sequoia. Farul din stânga s-a făcut praf, bara de protecţie a crăpat, s-a îndoit, ca şi cum aşa ar fi fost proiectată, iar metalul a scrâşnit scurt.

Mulţumită centurii de siguranţă, Chyna nu a fost proiectată în volan sau prin parbriz, afară. Însă centura prinsă în diagonală i-a strâns sânii atât de tare, încât a scos un geamăt de spaimă şi durere.

Motorul mergea încă.

Neavând timp să coboare şi să cerceteze partea din faţă a maşinii, Chyna se temu că imaginea nu era suficient de impresionantă încât să-l convingă pe criminal că cineva s-ar fi putut răni în accident. Când urma să ajungă, peste câteva secunde, avea să ia lucrurile ca atare; era obligatoriu. Altminteri, dacă devenea suspicios, nimic nu ieşea conform planului ei.

Imediat dădu înapoi şi depărtă maşina de copac, care rămăsese neatins. Pământul era acoperit cu un covor de ace umede de sequoia, pe care cauciucurile alunecaseră înainte de-a se înţepeni, însă nu plouase suficient pentru ca pământul să se transforme în mocirlă. Uruind şi zăngănind, maşina ţopăi peste şanţul de scurgere, în care se aflau doar vreo câţiva centimetri de apă noroioasă, şi se întoarse pe şosea.

Chyna aruncă o privire spre vârful pantei pe care o coborâse mai devreme. Totuşi, nu se zărea nici urmă de vreun far care să se fi apropiat de curbă.

Asasinul avea să apară. Fără îndoială.

În curând.

N-avea timp nici măcar să facă o parte din drumul pe pantă, însă trebuia să câştige puţină viteză.

Apăsă frâna până la capăt cu piciorul stâng, iar cu dreptul se lăsă uşor pe acceleraţie. Motorul şuieră, apoi scrâşni. Maşina se

cabră ca un cal la rodeo. Aproape că o simţi cum vrea să ţâşnească înainte, ca şi cum era vie, şi se întrebă care ar fi fost accelerația fatală, care ar fi distrus-o sau ar fi transformat-o în fier vechi. Pe urmă o mai ambală puţin, simţi miros de ars şi ridică piciorul stâng de pe frână.

Cauciucurile se răsuciră cu furie pe şoseaua care lucea de ploaie şi apoi, cu un fior, Honda ţâşni ca din puşcă, urui şi pleoscăi prin băltoaca din canalul de scurgere, izbindu-se de trunchiul copacului. Farul drept se sparse, metalul chelălăi, capota se mototoli, sări ca ciupită şi se deschise brusc cu un sunet ciudat, de banjo, dar parbrizul nu se sparse.

Motorul bolborosi. Ori se epuizase total combustibilul, ori lovitura produsese vreo avarie importantă.

Respirând adânc în strânsoarea chinuitoare a centurii de siguranţă, rugându-se ca motorul să nu cedeze încă, Chyna întoarse iarăşi maşina.

Situaţia ideală era ca Honda să blocheze drumul când criminalul venea din curbă. Trebuia să-l oblige să oprească şi să coboare din rulotă.

Maşina prăpădită bâzâi, motorul aproape că se cală, pe urmă îşi mări pe neaşteptate turaţia şi Chyna spuse recunoscătoare: „Isuse", în timp ce maşina reintra pe şosea.

O trase pe mijlocul drumului, dar o răsuci puţin, pentru ca ucigaşul să vadă cât e de accidentată imediat cum avea să iasă din curbă.

Motorul mai mârâi de două ori şi apoi muri, dar totul era în regulă. Ea deţinea controlul.

În lipsa zgomotului de motor, ploaia se auzea cu mai multă putere decât înainte, răpăind pe capotă şi plesnind parbrizul.

În curbă nu se vedea încă nici o lumină.

Trase frâna, ca maşina să n-o ia la vale.

Farurile erau amândouă distruse, dar ştergătoarele de parbriz continuau să pâcâie încoace şi încolo, pentru că mergeau cu baterii. Nu le opri.

Deschise uşa şi, simţindu-se teribil de expusă la lumina plafonierei, se strecură afară. Trebuia să se afle departe de maşină şi

să fie ascunsă deja în momentul în care apărea rulota, eveniment ce avea să se întâmple probabil în douăzeci de secunde sau chiar în zece — era greu de spus pentru că Chyna pierduse socoteala timpului de când se tot învârtise pe şosea.

Pistolul.

Înainte să se fi strecurat cu totul afară din maşină, Chyna îşi aminti de revolver. Se năpusti înapoi, întinse mâna după armă, dar aceasta nu mai era pe scaun.

Cu siguranţă, în timpul primului sau al celui de-al doilea impact arma zburase pe jos. Întinzându-se peste spaţiul dintre scaunele din faţă, pipăi disperată în întuneric, descoperi oţelul rece, butoiaşul pistolului, şi degetul aproape că îi alunecă în gura armei. Cu un murmur abia perceptibil, uşurată, pescui pistolul şi îl înhăţă de-a binelea.

Ţinând arma strâns în mână, se târî afară din Honda. Lăsă uşa de pe partea stângă, din faţă, deschisă.

Ploaia şi vântul îi pătrunseră în oase.

Din direcţia dinspre care venise se vedea cum noaptea începea să pălească uşor şi trunchiurile arborilor sequoia de lângă curbă începuseră să ardă ca jăraticul, cuprinşi brusc parcă de lumina unui astru lunar apărut pe neaşteptate.

Chyna alergă pe şoseaua alunecoasă şi pleoscăi prin canalul de scurgere de pe partea opusă a drumului, cuprinsă de un fior de frig atunci când apa îngheţată îi udă vârfurile pantofilor. Pe această parte a drumului, copacii erau dispuşi la o distanţă de şaizeci-o sută de metri de şosea. Se îndreptă spre pădurea impunătoare, care se afla dincolo de şoseaua pe care vârâse Honda în urgie.

Cu mult înainte de-a ajunge la cel mai apropiat copac, alunecă pe covorul spongios de ace umede, căzu şi ateriză pe o grămadă de conuri de sequoia. Conurile se sfărâmară puţin sub presiunea spatelui ei, deşi, judecând după durerea vie pe care o simţea, părea că propria ei coloană se sfărâmase.

Ar fi preferat să se târască pe palme şi pe genunchi ca să se ascundă, dar trebuia să ţină în mână revolverul şi se îngrijora că, târându-se, ar înfunda butoiaşul cu noroi sau cu ace de conifere umede. Sări în picioare dintr-o singură mişcare, când şoseaua din

spatele ei se lumină, şi auzi un motor care se certa zgomotos cu furtuna.

Rulota luase curba.

Chyna se afla numai la vreo patruzeci şi cinci de metri distanţă de autostradă, o distanţă insuficient de mare dat fiind că existau foarte puţine tufişuri care s-o ascundă; sub arborii uriaşi de sequoia creşteau aproape numai ferigi şi cele mai multe dintre ele se aflau în profunzimea pădurii, nu în apropiere. Trebuia să se pituleze cu grijă. Totul era pierdut dacă ucigaşul o zărea în timp ce ea sărea încoace şi-ncolo să-şi caute ascunziş.

Din fericire, jeanşii pe care îi purta nu erau prespălaţi sau reflectorizanţi, iar sweaterul era vişiniu-închis, oferindu-i un avantaj mai mare decât unul alb sau galben, iar părul îl avea castaniu, nu blond. Totuşi, nici în rochie de mireasă nu s-ar fi simţit mai vizibilă decât în această ţinută.

Cu siguranţă, asasinul o să-şi concentreze atenţia asupra Hondei, surprins să o găsească oprită de-a latul şoselei. Nu începea el să cerceteze imediat lateralele autostrăzii, şi când termina cu inspectatul maşinii, cel mai probabil avea să se uite spre dreapta, la locul în care Honda lovise copacul, nu în stânga, unde Chyna căuta adăpost.

Continuând să-şi spună în gând că se afla în siguranţă şi că nu fusese văzută, fără să creadă însă o iotă din ceea ce spunea, Chyna ajunse la primul pâlc de arbori masivi. Arborii sequoia creşteau surprinzător de apropiaţi unul de celălalt, având în vedere dimensiunile lor înfricoşătoare. Lunecă în jurul unui trunchi ros adânc de timp, cu diametrul de vreo patruzeci şi cinci de metri, trunchi care trăia într-o asemenea intimitate cu un alt specimen mai mare, încât locul dintre cei doi arbori măsura doar vreo jumătate de metru.

Ramurile cele mai joase se aflau la o distanţă de vreo patru-cinci sute de metri de pământ şi se vedeau numai când fulgerul le lumina din spate. A te aşeza între trunchiurile acestea, era aproape echivalent cu a te aşeza între coloanele unei catedrale prea mari pentru această parte a paradisului. La o înălţime echivalentă cu cea a unui bloc de cincisprezece etaje, ramurile frânte se arcuiau în bolte maiestuoase.

Din ascunzătoarea ei umedă şi aproape nevăzută, Chyna trăgea ocheade îngrijorate către şosea. Dincolo de dantelăria perdelei de ferigi, se vedeau farurile rulotei, care argintau ploaia şi care, în bătaia ei, păreau mai luminoase. Se apropiau însoţite de şuieratul uşor al frânelor.

* * *

Domnul Vess se opreşte pe asfalt ca şi cum curba nu este suficient de largă sau de sigură pentru rulota lui. Deşi evident şoseaua e puţin circulată la aceste ceasuri din noapte şi pe o vreme nenorocită ca aceea de-acum, îi displace să blocheze traficul mai mult decât se impune. Cunoaşte foarte bine regulile de circulaţie californiene.

Scoate maşina din viteză, trage frâna, dar lasă motorul să meargă şi farurile aprinse. Nu se mai deranjează să-şi pună impermeabilul şi, când coboară din rulotă, lasă şi uşa deschisă.

Pe şosea, ploaia bate ca într-o tobă, pe metalul maşinilor sunetul ploii e un cântec, iar prin frunzişul copacilor, un cor care murmură fără cuvinte. Sunetele ploii îi fac plăcere, ca şi frigul pişcător, ca şi mirosul fecund al ferigilor şi al pământului gras.

Este aceeaşi Honda care l-a depăşit cu câteva minute mai devreme. Nu se arată surprins că găseşte maşina în această condiţie jalnică, având în vedere viteza cu care se deplasa.

Cu siguranţă, maşina a derapat întâi pe şosea şi apoi a intrat în copac, pe urmă şoferul a întors din nou pe şosea, înainte ca motorul să cedeze.

Dar unde e oare şoferul?

Poate că a trecut altcineva şi a luat persoana rănită pentru a i se acorda îngrijiri medicale. Această ipoteză pare absolut întâmplătoare şi cere prea mult timp, ca să fie adevărată. Până una alta, accidentul nu s-a putut întâmpla decât cu unul sau două minute în urmă.

Uşa de pe partea stângă din faţă e deschisă şi, când Vess se apleacă să se uite înăuntru, observă că şi cheile se află în contact.

Ştergătoarele de parbriz mătură încoace şi-ncolo geamul. Luminile de poziţie, plafoniera şi toate indicatoarele de bord sunt aprinse. Vess iese din maşină şi priveşte spre copacul la care duc urmele de cauciucuri. Scoarţa este jupuită din cauza impactului, dar numai la suprafaţă.

Intrigat, aruncă o privire scrutătoare către crângul de pe partea dreaptă a şoselei. Este foarte probabil ca şoferul să fi coborât din maşina avariată şi, zăpăcit de vreo lovitură la cap, să rătăcească fără ţintă prin pădure. Poate chiar în momentul acesta, femeia de la volan umblă prin pădurea uitată de timp, pierdută, confuză, sau poate leşinată de lovituri, zace fără cunoştinţă printre ferigi. Copacii care au crescut foarte aproape unul de celălalt alcătuiesc un labirint de culoare strâmte, mai mult pădure decât spaţiu deschis. Chiar şi într-o zi senină, la amiază, lumina soarelui pătrunde în pădure în lame subţiri; întunericul ţine morţiş să-şi impună supremaţia în cele mai multe adâncimi de codru, ca şi cum fiecare dintre sutele de mii de nopţi care au trecut de la naşterea pădurii şi-a lăsat cu nepăsare urmele ei de umbră.

Acum, cu toată lumina ameţitoare a zorilor, întunericul este atât de pur, încât capătă materialitate, este o fiinţă vie care te înconjoară; te atacă şi totuşi îţi face semn de bun-venit.

Acest întuneric neobişnuit îl stârneşte pe domnul Vess şi-l face să tânjească după experienţe pe care le simte, ştie că îi sunt permise, dar nu şi le poate imagina, experienţe misterioase, care metamorfozează, dar despre care nu are nici cea mai mică probă. Adânc, în pădurea de sequoia, de-a lungul culoarelor de lemn crăpat, într-o citadelă secretă a patimii bestiale, locuită de umbre mai bătrâne decât omenirea, o aventură mistică aşteaptă.

Dacă femeia rătăceşte într-adevăr prin pădure, el ar putea să parcheze rulota şi s-o caute. Poate cuţitul pe care l-a găsit la staţia de benzină e un semn bun până la urmă, şi poate că al ei e sângele pe care el, trimisul, îl va face să ţâşnească sub lama acestui cuţit.

Îşi imaginează cum ar fi să se dezbrace şi să intre în pădure gol, cu cuţitul în mână, să se ghideze numai după instinctele primare: s-o pândească, s-o trântească la pământ, să simtă răceala

ploii şi a negurii de dimineaţă pe piele, să simtă aerul care se transformă în aburi o dată ce l-a tras în piept, să simtă că el însuşi nu îngheaţă în bătaia ploii, ci dăruieşte nopţii din căldura arzătoare a propriului său trup, să rupă cu ferocitate hainele femeii în timp ce-o târăşte prin pădure. Visul acesta aproape că îi produce o erecţie, dar se întreabă dacă urmează s-o atace mai întâi cu cuţitul sau cu propriul lui falus, sau poate cu dinţii. Va decide în momentul în care o va prinde, şi decizia va depinde foarte mult de cât de atrăgătoare este femeia; orice s-ar întâmpla între ei doi, Vess este convins că experienţa ar fi fascinantă, total nouă şi de-o *intensitate* incomensurabilă.

Totuşi, într-o oră-două se luminează şi ar fi înţelept din partea lui să plece. Trebuie să aştearnă o distanţă mai mare între persoana lui şi locurile în care s-a distrat pe timpul nopţii.

Ca să fii un bun Edgler Vess, trebuie ca, printre alte calităţi, să ai puterea să-ţi reprimi cele mai arzătoare patimi atunci când este periculos să le dai frâu liber. Dacă ar ceda imediat fiecărei dorinţe, ar fi mai degrabă animal decât om — şi ar fi fost de mult mort sau la puşcărie. Să fii Edgler Vess, înseamnă să fii liber, dar nu nesăbuit, să fii rapid, dar nu impulsiv. El trebuie să-şi păstreze simţul proporţiilor şi o bună temporizare. La naiba, îi trebuie ritmul unui maestru în ale stepului. Şi un zâmbet plăcut. Un zâmbet cu adevărat plăcut, combinat cu autocontrolul, poate duce pe cineva foarte departe.

Vess zâmbeşte pădurii.

* * *

Rulota se înălţa la marginea drumului, la vreo şaizeci de metri de Honda zdruncinată, părând destul de ponosită pentru că măreţia pădurii o făcea mai pitică. În timp ce criminalul mersese pe marginea drumului către maşina abandonată prin lumina farurilor rulotei, Chyna se târâse spre vârful pantei, prin pădurea întunecată, deplasându-se paralel cu el, dar în direcţie opusă. Dăduse roată prin spatele copacului din dreapta, ţinând strâns în mâna dreaptă revolverul, cu mâna stângă lipită de trunchi, pentru a se

echilibra în caz că se împiedica de vreun ciot sau de altceva. Simţise sub palmă imprimat modelul adânc, de arcadă gotică, reluat la infinit, pe care îl formau fisurile din scoarţa groasă. Cu fiecare pas şovăitor pe care îl făcuse în jurul acestei uriaşe şi blânde curbe, simţise că arborele era mai curând o clădire decât un arbore, o fortăreaţă oarbă ridicată împotriva nebuniei dezlănţuite a lumii.

După ce navigă în semicerc împrejurul trunchiului, până la curba dintre ascunzişul ei şi următorul copac, mai trase încă o ocheadă. Criminalul stătea lângă uşa deschisă a Hondei, în partea de dincolo de şosea, privind fără ţintă în pădure.

Ea se îngrijoră că ar putea trece o altă maşină înainte de a-şi putea îndeplini planul. Se mişcă dând roată următorului copac. Acesta era mai mare decât uriaşul îngrozitor de dinainte. Avea scoarţa decorată cu obişnuitul model gotic. În ciuda vântului şuierător, care şfichiuia neostoit din înălţimi, şi a rafalelor de ploaie, care cădeau în perdele printre ramurile maiestuoase, crângul îi făcu impresia unui loc sigur, întunecat, dar nu necurat, distant, nu interzis. Chyna se găsea încă singură cu spaimele ei, dar, ciudat, pentru prima dată pe parcursul întregii nopţi, nu se *simţea* singură. În zidul pădurii, mai întâlni un spaţiu liber de forma unui copac, prin care se uită iarăşi, şi îl văzu pe criminal urcând în Honda. El ar trebui să mute maşina accidentată din drum pentru că altfel n-ar avea loc să treacă pe lângă ea. Aruncă o privire înspre rulotă. Poate fiindcă ştia ce se afla înăuntru — un bărbat înlănţuit şi o femeie moartă, înfăşurată într-un giulgiu alb —, vehiculul părea la fel de ameninţător ca o maşină de război.

Putea să stea pur şi simplu ascunsă în crâng. Să-şi abandoneze planul. Ucigaşul ar pleca şi viaţa şi-ar vedea de cursul ei mai departe. E atât de uşor să aştepţi. Să supravieţuieşti.

Poliţia ar găsi-o pe faţă. Pe Ariel. Ar face ei cumva. Cu timpul. Fără să fie nevoie de alte dovezi.

Chyna se rezemă de copac cuprinsă brusc de slăbiciune. Nu mai avea putere şi tremura. Tremura, simţind un rău aproape fizic de disperare, de teamă.

Luminile de poziţie şi luminile interioare ale Hondei păliră în momentul în care se auzi uruitul motorului pornit, ca şi cum criminalul încerca să ambaleze motorul.

Pe urmă un alt zgomot ajunse până la ea, mult mai apropiat decât cel al maşinii. În spatele ei. Un foşnet, un pocnet scurt, un sforăit blând ca acela al unui cal luat pe nepregătite. Înspăimântată, se întoarse.

În baia de lumină pe care o răspândea rulota, Chyna văzu îngeri în pădurea de sequoia. Sau cel puţin aşa i se păru pentru o clipă. O priveau cu nişte figuri blânde, pale proiectate pe fondul pădurii întunecate, cu ochi luminoşi, întrebători şi calzi.

Dar chiar şi în sclipirea palidă a lunii ea nu putea să creadă, să spere în venirea îngerilor. După un moment de confuzie, îşi dădu seama că făpturile acelea erau o turmă de elani din specia lipsită de coarne.

Şase exemplare stăteau grupate într-un spaţiu larg, în luminiş, atât de aproape de ea, încât i-ar fi putut ajunge din trei paşi. Îşi ţineau nobilele capete ridicate, urechile ciulite, privirile aţintite către ea.

Elanii erau curioşi, dar, deşi timizi din fire, în chip ciudat, nu se temeau de ea.

Odată, demult, locuise timp de două luni cu mama ei la o fermă din Mendocino County, unde un grup bine înarmat de supravieţuitori aşteptau războiul raselor, despre care credeau că în curând va distruge naţiunea, şi, în atmosfera aceea apocaliptică, Chyna îşi petrecuse timpul explorând ţinutul înconjurător, dealurile şi văile de-o frumuseţe unică, pădurile de pin, câmpurile aurii, unde ici-colo se ridicau stejari — fiecare singuratic, uriaş, aruncându-şi către cer ramurile întunecate — şi unde turme mici de elani fără coarne apăreau din când în când, ţinându-se tot timpul la distanţă de făpturile umane şi de activităţile acestora. Atunci îi urmărise nu ca un vânător, ci cu o şiretenie de fetiţă, temându-se la fel de tare ca şi elanii, dar simţind o atracţie irezistibilă spre liniştea lor, spre pacea pe care blândele animale o trimiteau într-o lume altfel saturată de violenţă. În cele două luni petrecute la fermă nu reuşise să se apropie mai mult de vreo două sute de

metri de turmele de elani, până ca aceştia să reacţioneze la apropierea ei nonşalantă, ţâşnind în fugă spre câmpii şi dealuri mai îndepărtate.

Acum ei fuseseră aceia care se apropiaseră de ea, precauţi, dar nu înspăimântaţi, părând a fi aceiaşi elani din copilărie care, în sfârşit, se lăsau convinşi de intenţiile ei paşnice. Elanii aceştia, care trăiau de obicei în vecinătatea ţărmului, ar fi trebuit să se afle ceva mai aproape de ocean, pe câmpiile deschise de dincolo de pădurea de sequoia, unde iarba creştea grasă şi verde, udată de ploile de iarnă, numai bună pentru păşunat. Deşi nu erau străini de pădure, prezenţa lor aici, în întunericul ploios al nopţii care se îngâna cu ziua, nu trecea neobservată.

Pe urmă, mai văzu şi alţii, câte unul, răzleţ, mai încolo un grup de trei şi încă alţii, printre copaci, la o distanţă ceva mai mare de primul grup. Unii dintre ei abia se zăreau în crângul umbrit, acolo unde lumina farurilor rulotei nu-i mai ajungea, dar Chyna bănui că erau vreo doisprezece cu toţii, atenţi, transpuşi de muzica pădurii, care se refuza auzului omenesc.

Fulgerul îşi întinse ramurile pe cer, îşi trimise rădăcinile ca nişte zigzaguri pe pământ şi lumină brusc pădurea, încât Chyna văzu mai clar toţi elanii. Erau mai mulţi decât îşi închipuise. Ascunşi în negură, printre ferigi, printre rododendronii roşii, înfloriţi; palele tremurătoare de lumină îi descoperiră, cu capetele ridicate, scoţând aburi pe nările negre, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Chyna se uită înspre şosea.

Criminalul renunţase la ideea de-a porni motorul. Înturnase Honda în pantă uşoară spre asfalt.

După ce mai aruncă o ultimă privire către grupul de elani, Chyna ieşi dintre cei doi copaci.

Criminalul trăsese în forţă de volan spre dreapta, împingând astfel maşina în râpă. Printre ferigi şi smocuri răzleţe de iarbă, Chyna se apropie de şosea. Senzaţia de sfârşeală dispăruse şi criza de nehotărâre trecuse şi ea.

Ajutată de criminal, Honda se ducea la vale pe partea dreaptă a şoselei. Ea se putea lua după el, putea să-l împuşte cât se afla în maşină sau în timp ce cobora. Acum, el se afla însă la vreo sută

cincizeci de metri distanţă, poate două sute, şi avea s-o vadă cu siguranţă atunci când se apropia. Nu putea să mai spere într-un ascendent al surprizei, aşa că ar fi obligată să tragă în el şi să-l omoare, ceea ce nu i-ar face lui Ariel nici un bine, pentru că, deşi ticălosul ar muri, poliţia tot ar trebui s-o caute pe fată, indiferent unde ar fi ascunsă. Şi s-ar putea să n-o găsească niciodată. În plus, probabil că şi nemernicul avea o armă asupra lui şi, dacă toată afacerea se transforma într-un duel cu pistoale, el avea să învingă pentru că era mult mai versat şi mai îndrăzneţ decât ea.

Nu exista nimeni care să-i vină în ajutor. Exact ca în copilărie.

Aşa că acum trebuie să se facă rapid nevăzută. Să nu fie nesăbuită. Să aştepte ocazia cea mai bună. Să aleagă momentul confruntării şi să păstreze controlul asupra spectacolului care va urma.

Un fulger înspăimântător străpunse norii, şi un tunet lung şi puternic prăbuşi temeliile cerului, sus, în întuneric.

Ea ajunse la rulotă.

O, Doamne!

Uşa din faţă, de pe partea stângă, era deschisă.

Isuse! O, Doamne!

Nu putea s-o facă.

Trebuia s-o facă.

În jos, pe şosea, la cotitură, cu un zgomot de metal îndoit, Honda se opri undeva.

Ea avea revolverul. Asta era diferenţa. Se simţea în siguranţă cu arma asupra ei.

Cine o va salva pe fata ascunsă în pivniţă, pe fata aceasta care se coace ca un fruct pentru nebunia nenorocitului şi blestematului ăstuia, pe fata aceasta care seamănă cu mine? Cine veghează oare asupra fetiţelor înspăimântate care se ascund în fundul dulapurilor sau pe sub paturi, cine e acolo cu ele în afara gândacilor palmetto, cine va fi acolo s-o ajute dacă nu eu, şi eu unde să fiu dacă nu acolo? De ce este oare aceasta singura alternativă — şi când răspunsul este atât de evident, de ce oare trebuie să te întrebi de ce?

Jos, în râpă, Honda se opri definitiv. Simțind revolverul greu în mână, Chyna urcă în cabină și se așeză la volan. Se azvârli pe scaunul șoferului, se ridică și se grăbi să ajungă în partea din spate a rulotei, murmurând: „Isuse, Isuse", spunându-și tot timpul că ceea ce făcea era bine, că nebunia aceasta în care se vârâse urma să se sfârșească cu bine, pentru că de data asta avea revolver.

Se întrebă însă dacă arma aceea ar fi protejat-o când sosea clipa unei confruntări față în față cu bărbatul.

Bineînțeles, s-ar fi putut să nu aibă loc nici o confruntare directă. Chyna intenționa să stea ascunsă până ce ajungea la locuința lui și pe urmă să depisteze unde se afla prizoniera. Cu această informație s-ar putea duce la poliție, iar ei l-ar băga la pârnaie pe nenorocit, ar elibera-o pe Ariel și — și ce?

Și salvând-o pe fată, s-ar salva pe ea însăși. De la ce anume, nici ea nu era sigură. Dintr-o viață trăită târâș, ca să supraviețuiască? Dintr-o luptă nesfârșită și stearpă, ca să înțeleagă ce se întâmplă?

Era nebunie, nebunie, dar acum nu mai exista cale de întoarcere. Și în adâncul sufletului știa că e o nebunie mai mică aceea de a risca totul, decât aceea de-a trăi o viață târându-te pentru a supraviețui.

Propulsată înainte de bătaia puternică a inimii, Chyna ajunse în spatele rulotei, la ușa închisă, care dădea înspre unicul dormitor. *Isuse!* Nu voia să intre acolo. Unde era Laura moartă, unde se afla bărbatul din dulap. Unde era trusa de cusut care aștepta să fie folosită din nou.

Isuse! Aceasta era însă cea mai bună ascunzătoare, așa că deschise ușa, intră și o închise apoi la loc. Își croi drum spre stânga prin întunericul material, dens, și se rezemă cu spatele de perete.

Poate că el nu intenționa să meargă direct acasă. S-ar putea opri din loc în loc și ar putea veni în spate să-și admire trofeele. Atunci, ea l-ar omorî chiar în clipa în care ar deschide ușa. Ar descărca revolverul în el. Fără riscuri.

Mort fiind, ea n-ar descoperi-o pe Ariel niciodată. Sau poate că ar descoperi-o după ce fata ar fi de mult moartă de foame, o

moarte chinuitoare şi dureroasă. Totuşi, dacă ucigaşul intra în dormitor, nu intenţiona să umble cu jumătăţi de măsură. N-ar fi riscat să-l rănească şi să-l ţină în viaţă pentru interogatoriul poliţiei, cel puţin nu în spaţiul acesta strâmt şi cu umbra acestuia planând deasupra ei, şi cu atâtea posibilităţi ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută.

* * *

Edgler Vess stă în maşina de pe marginea drumului, cu luminile stinse şi cu ştergătoarele de parbriz oprite. Se gândeşte. Există numeroase căi pe care poate să le folosească de-aici încolo. Viaţa este totdeauna o masă întinsă, un vast bufet suedez, care geme de infinite senzaţii ce se aşteaptă alese, de experienţe care înfioară inima —, dar nicicând senzaţia aceasta nu e mai acută ca acum. El doreşte să exploateze ocazia până la capăt, să extragă din ea excitaţia cea mai înaltă, cele mai vii senzaţii şi, ca atare, trebuie să nu acţioneze în grabă.

Norocul i-a arătat, mai devreme, în oglinda retrovizoare, o imagine tulbure a femeii: a trecut iute, ca o ciută, ezitând în faţa uşii deschise a rulotei, pe urmă a urcat şi s-a topit înăuntru.

Fără îndoială e femeia din Honda. Când îl depăşise, îi zărise bluza vişinie prin parbrizul maşinii ei.

Poată că, în accident, a fost lovită puternic la cap. Poate că acum este ameţită, confuză, înspăimântată. Faptul acesta ar explica de ce nu se apropie de el direct să-i ceară ajutor, sau să-l roage s-o ducă la cel mai apropiat service. Dacă are gândurile înceţoşate, decizia iraţională a femeii de-a se transforma într-un pasager clandestin al rulotei pare perfect explicabilă pentru situaţia în care se află.

Nu părea să fi suferit vreo lovitură la cap, în orice caz nu arăta accidentată. Nu s-a clătinat pe picioare şi nici nu s-a împiedicat când a traversat şoseaua, ci a făcut-o cu siguranţă şi cu rapiditate. La distanţa la care se afla, prin oglinda retrovizoare, Vess n-avea cum să vadă sângele, chiar dacă ea sângera; dar el ştia, din intuiţie, că ea n-a sângerat.

Cu cât se gândeşte mai mult la situaţie, cu atât i se pare că accidentul a fost regizat. Dar *de ce* oare? Dacă motivul ar fi fost jaful, femeia l-ar fi acostat chiar în momentul în care el ieşea la drum deschis. În plus, el nu conduce una dintre complicatele rulote de trei sute de mii de dolari, care seamănă cu nişte iahturi de uscat şi care, chiar prin înfăţişarea lor, atrag atenţia hoţilor asupra a ceea ce s-ar putea afla înăuntru. Vehiculul pe care îl are e vechi de şaptesprezece ani şi, deşi bine întreţinut, valorează mai puţin de cincizeci de mii de dolari. Pare fără rost să prăpădeşti o Honda relativ nouă în scopul de-a jefui un vehicul vechi, care nu promite să conţină comori. El lăsase cheile în contact şi motorul mergând. Ea s-ar fi putut îndepărta cu rulotă cu tot, dacă aceasta i-ar fi fost intenţia.

Iar o femeie singură pe o şosea lăturalnică, noaptea, nu prea se potriveşte cu ideea de jaf. Un astfel de comportament nu descrie nici un tip de criminal. A rămas mofluz.

Profund mofluz.

Misterul nu se prea abate asupra vieţii simple a domnului Vess. Lumea se împarte în lucruri care pot fi ucise şi lucruri care nu pot fi ucise. Pe unele le ucizi mai greu, altele sunt mai distractive când le ucizi decât celelalte. Unele urlă, altele plâng, altele fac şi una, şi alta, unele doar tremură, pe mute şte, şi îşi aşteaptă sfârşitul, ca şi cum şi-au petrecut o viaţă întreagă anticipând această durere îngrozitoare. Astfel, zilele trec — se îndreaptă plăcut înainte ca un râu de senzaţii pure, pe care rareori enigma încearcă să le îmblânzească.

Dar femeia aceasta cu sweater vişiniu este o enigmă. Ei bine, este mai misterioasă, mai incitantă decât tot ceea ce a întâlnit domnul Vess până acum.

E greu să-şi închipuie ce tip de experienţă va încerca în compania ei şi se simte excitat de perspectiva unei astfel de noutăţi.

Coboară din Honda şi închide uşa.

O clipă, stă lângă maşină privind fix către pădure, în bătaia ploii reci, sperând să nu facă nici o impresie ciudată dacă femeia l-ar urmări în interiorul rulotei. Poate că el se întreabă ce s-a întâmplat cu şoferul Hondei. Poate că este un bun cetăţean îngri-

jorat de soarta ei, care se gândeşte s-o caute prin pădure. Fulgerul scurtcircuitează cerul în izbucniri albe şi ascuţite, asemenea unor schelete ce gonesc pe întunericul nopţii. Bubuiturile care urmează sunt atât de puternice, încât îl zguduie pe domnul Vess până în măduva oaselor, îi dau o vibraţie grozav de plăcută. Netulburaţi de furtună, câţiva elani apar din luminiş, îndreptându-se fără ţintă printre copaci, către bordura de ferigi. Se deplasează cu o graţie maiestuoasă, cu o linişte care pare eterică pe fondul tunetului ce se îndepărtează, cu ochii sclipitori în lumina farurilor. Seamănă mai degrabă cu nişte fantasme decât cu nişte animale adevărate.

Doi, cinci, şapte şi pe urmă apar mai mulţi. Unii se opresc, ca şi cum ar poza, iar alţii se mişcă în altă parte, dar apoi se opresc şi ei până când apar vreo doisprezece sau poate mai mulţi; încremeniţi, îl fixează pe domnul Vess.

Au o frumuseţe nepământeană şi, dacă i-ar omorî, ar încerca o enormă stare de satisfacţie. Dacă ar avea vreuna dintre arme la îndemână, ar secera cât mai mulţi, înainte ca ei să-i dispară din raza vizuală.

În copilărie, şi-a început activitatea cu animale. Mai precis, începuse cu insecte, dar apoi trecuse la broaşte ţestoase şi şopârle, pe urmă la pisici şi specii mai mari. În adolescenţă, imediat ce-şi luase permisul de conducere, obişnuise să hoinărească noaptea pe drumuri lăturalnice, şi chiar dimineaţa, înainte de a merge la şcoală, împuşcând căprioare, dacă-i ieşea vreuna în cale, apoi câini vagabonzi şi vaci care păşteau pe câmpie, şi caii din ţarcuri, dacă era sigur că poate să scape fără probleme. Sângele îi urca în obraji, în vreme ce contempla nostalgic gândul uciderii acestor elani. Priveliştea sângelui lor ar intensifica culoarea vie a propriului lui sânge şi i-ar face arterele să pulseze muzical. Deşi, de regulă, sunt reticenţi şi dispar ca năluca, elanii se uită cu îndrăzneală la el. Nu par să-l privească alarmaţi şi n-au nici cea mai mică intenţie să dispară ori să se teamă. Cu adevărat, atitudinea lor directă îl impresionează neplăcut şi, în contradicţie cu propria lui fire, se simte stânjenit. Oricum, femeia cu bluză vişinie îl aşteaptă, iar ea este mai interesantă decât toţi elanii la un loc. Acum e un bărbat în toată firea, nu mai e un băieţandru, şi permanenta lui

căutare a experienţelor intense nu se poate lăsa mânată pe cărările trecutului. Edgler Vess a renunţat de mult la gesturile copilăreşti.

Se întoarce către rulotă. În uşa vehiculului observă că femeia nu se află nici pe scaunul de la volan, nici pe cel din dreapta. Se răsuceşte, trage o ocheadă înapoi, dar nu reuşeşte s-o zărească nici în micul salonaş sau în bucătărie. Holul scurt şi întunecos din spate pare şi el lipsit de viaţă.

Cu privirea înainte, dar fără să-şi ia ochii de pe oglinda retrovizoare, deschide consola între cele două scaune. Pistolul se află tot acolo unde îl lăsase, văduvit de amortizor.

Ţinând pistolul în mână, se roteşte pe scaun, se ridică şi se duce în spate, în bucătărie şi în mica sufragerie. Cuţitul mare de bucătărie pe care l-a găsit pe şosea lângă staţia de benzină zace pe masă aşa cum l-a lăsat. Deschide dulapul din stânga cuptorului şi descoperă că Mossbergul se află în siguranţă, prins la locul lui, unde l-a pus după ce i-a ucis pe cei doi vânzători.

Nu-şi dă seama dacă femeia are propria ei armă. De la distanţa de la care a văzut-o, n-a putut să distingă dacă era cu mâinile goale sau, la fel de important, dacă era destul de atrăgătoare ca să-i placă într-adevăr s-o omoare. Păşeşte înapoi prin împărăţia lui strâmtă, acordând o atenţie specială spaţiului de la capătul sufrageriei, unde se află scăriţa de la uşa din spate. Ea nu este nici aici, ghemuită pe undeva. Intră în holişor.

Sunetul ploii. Torsul leneş al motorului.

Deschide uşa de la baie repede şi zgomotos, fiind conştient că nimeni nu se poate furişa în spaţiul acesta, în tinicheaua aceasta zdrăngănitoare pe roţi. Baia înghesuită e la locul ei, nici un călător clandestin nu se află pe vasul toaletei sau în cabina duşului.

Urmează dulapul de haine îngust, cu uşa lui glisantă. Dar femeia nu se află nici aici.

Singurul loc care a rămas necercetat e dormitorul.

Vess se opreşte în faţa ultimei uşi închise, plăcut impresionat la gândul că femeia s-ar putea înghesui acolo, fără să ştie cu cine împarte ascunzătoarea. Nu se vede nici un fir de lumină de-a lungul pragului sau al canatului uşii, aşa că nu există nici o îndoială că a pătruns acolo pe întuneric. Este evident că nu s-a aşezat încă pe pat, ca s-o descopere pe frumoasa din pădurea adormită.

Poate că s-a strecurat cu prudenţă pe lângă pereţi şi, pipăind pe întuneric, a descoperit uşa batantă de la dulap. Poate că, dacă Vess deschide uşa de la dormitor, în aceeaşi clipă ea va trage de una dintre plăcile de vinilin şi va încerca să se strecoare rapid, pe tăcute, în dulap, ca să pipăie silueta aceea ciudată şi rece care atârnă acolo în locul hainelor.

Domnul Vess se amuză. Tentaţia de a izbi uşa de perete este aproape irezistibilă. Să vadă cum, ca o bilă de biliard, femeia tot marchează puncte: dă întâi peste corpul din dulap, apoi se duce spre pat, apoi se îndepărtează şi de fata moartă, ţipând prima dată la vederea feţei cusute a băiatului, apoi la aceea a fetei înlănţuite, apoi la vederea lui Vess însuşi, într-o amuzantă ţopăială a terorii.

După acest spectacol, oricum, va fi obligat să pună lucrurile la punct. Va afla foarte rapid cine este femeia şi ce caută acolo.

Domnul Vess îşi dă seama că nu doreşte ca această experienţă neobişnuită a misterului să ia sfârşit. I se pare mai plăcut să prelungească suspansul şi să mai întindă puţin ghicitoarea. Mai devreme începuse să simtă oboseala după ultimele activităţi. Acum, întorsătura neaşteptată a lucrurilor îi dă energie.

Un astfel de joc implică, fără îndoială, anumite riscuri. Dar este imposibil să trăieşti cu intensitate şi să eviţi riscul. Riscul e chiar sarea şi piperul unei existenţe intense. Se întoarce cu spatele şi se îndepărtează de uşa de la dormitor. Făcând mult zgomot, intră în baie, urinează şi trage apa, astfel ca femeia să creadă că a venit în spate nu ca s-o caute pe ea, ci ca să răspundă unei chemări fiziologice. Dacă femeia continuă să creadă că prezenţa ei acolo a rămas nedescoperită, îşi va vedea mai departe de planurile care au adus-o aici şi va fi interesant să observe ce face. Merge mai departe, oprindu-se în bucătărie să-şi toarne o cafea fierbinte dintr-un termos de-o jumătate de litru, care se află pe masă. Mai aprinde şi câteva lumini ca să poată controla interiorul în oglinda retrovizoare.

Aşezat iarăşi la volan, îşi soarbe cafeaua. E fierbinte, neagră, amară, aşa cum îi place. Pune ceaşca într-un lăcaş special de pe bord, ca să nu se verse. Îndeasă pistolul în spaţiul dintre scăune cu piedica trasă şi cu patul în sus. Poate să-l înhaţe într-o secundă,

să se întoarcă şi s-o împuşte pe femeie înainte ca ea să se apropie de el, şi totuşi să păstreze controlul vehiculului.

Însă Vess nu se gândeşte că aceasta va încerca să-i facă vreun rău — cel puţin nu foarte curând. Dacă intenţiona de la bun început să-i facă rău, până acum ar fi avut timp.

Ciudat!

„De ce?" „Şi-acum ce?" spune el cu voce tare, bucurându-se de dramatismul situaţiei stranii în care se află. „Şi-acum ce? Şi mai departe? Iete na! Surpriză, surpriză."

Mai bea din cafea. Aroma îi aminteşte de consistenţa crocantă a pâinii prăjite prea tare.

Afară, elanii au dispărut.

O noapte a misterelor.

Vântul puternic biciuieşte şirurile lungi de ferigi. Ca o probă palpabilă a violenţei, boboci umezi, luminoşi de rododendroni zboară ca pulverizaţi prin noapte.

Pădurea se înalţă, neatinsă. Puterea timpului stă închisă în aceste forme verticale masive, întunecate.

Domnul Vess mută rulota din locul în care a parcat-o şi deblochează frâna. La drum!

După ce depăşeşte Honda prăpădită, trage o ocheadă în oglinda retrovizoare. Uşa de la dormitor rămâne închisă. Femeia stă în ascunzătoare. Poate că, o dată pusă în mişcare rulota, pasagera clandestină va risca să aprindă lumina şi va folosi această ocazie pentru a-şi cunoaşte colocatarii.

Domnul Vess zâmbeşte. Dintre toate expediţiile pe care le-a organizat, aceasta este cea mai interesantă şi mai excitantă. Şi încă nu s-a terminat.

* * *

Chyna s-a aşezat pe duşumea pe întuneric. Cu spatele rezemat de perete. A pus revolverul lângă ea.

Era vie şi neatinsă. „Chyna Shepherd, vie şi neatinsă" şopti ea, şi cuvintele acestea erau atât o rugăciune, cât şi o glumă. Toată

copilăria s-a rugat insistent şi din suflet pentru această dublă binecuvântare — păstrarea intactă a virtuţii şi a vieţii —, iar rugăciunile i-au fost adesea, pe cât de frenetice, pe atât de incoerente şi bezmetice. Până la urmă se îngrijorase ca nu cumva Dumnezeu să se plictisească de aceste nesfârşite şi disperate rugi de mântuire. Se temea că El s-a îngreţoşat de neputinţa ei de a-şi purta de grijă şi de-a se feri de necazuri şi că ar putea hotărî că Chyna a epuizat toată mila divină care i-a fost acordată. La urma urmei, Dumnezeu era ocupat să conducă întregul Univers, să supravegheze atâţia beţivi şi nebuni, atâtea lucrări necurate ale Diavolului peste tot, erupţii vulcanice, marinari rătăciţi în furtună, păsări prăbuşite. Pe la vreo zece-unsprezece ani, gândindu-se la programul năucitor al lui Dumnezeu, îşi condensase rugăciunile bezmetice pe care le adresa atunci când se simţea cuprinsă de panică în următoarele cuvinte: „Doamne, aici e Chyna Shepherd care se află — şi aici completa cu numele locului în care se afla în momentul acela — şi mă rog la tine, te implor, te rog, te rog, te rog, ajută-mă să ies de-aici vie şi neatinsă." În curând, dându-şi seama că Dumnezeu, ca un Dumnezeu ce era, trebuia să ştie cu precizie locul în care se găsea ea, îşi reduse ruga stăruitoare la: „Doamne, aici e Chyna Shepherd. Te rog ajută-mă să ies de-aici vie şi neatinsă." Până la urmă, sigură că Dumnezeu ajunsese la exasperare cu bănuielile ei panicate privind graţia şi timpul divin, îşi scurtase rugăciunea telegrafic: „Chyna Shepherd, vie şi neatinsă." În momentele de criză — când se ascundea pe sub paturi sau se făcea pierdută în dulapuri pe după haine sau în poduri învăluite în pânză de păianjen, care miroseau a praf şi a lemn nerindeluit, sau, odată, întinsă pe burtă, într-un smârc de scârnă de şobolan, sub ruinele unei case vechi — şoptise aceste cinci cuvinte sau şi le cântase în minte iarăşi şi iarăşi, fără odihnă, *Chyna — Shepherd — vie — şi — neatinsă,* recitându-le neîntrerupt, nu pentru că se temea că Dumnezeu ar putea fi ocupat cu altele şi n-ar auzi-o, ci ca să-şi reamintească ei înseşi că El se afla acolo, îi primise mesajul şi va avea grijă de ea, dacă aştepta cu răbdare. Şi când fiecare moment greu trecea, când valul negru de spaimă se retrăgea, când inima care îi bătea să-i năvălească afară din piept începea să se liniş-

tească, să bată clar, Chyna repeta cele cinci cuvinte încă o dată, dar cu o altă inflexiune a vocii, de data aceasta, nu ca o rugăciune de salvare, ci ca un raport obişnuit, *Chyna — Shepherd — vie — şi — nevătămată*, asemenea unui marinar care, pe timp de război, raportează căpitanului că nava a supravieţuit după un atac aerian serios: „Toată lumea e prezentă şi la posturi, domnule." Era prezentă, era la post şi îi mulţumea lui Dumnezeu cu aceleaşi cinci cuvinte, închipuindu-şi că El va simţi diferenţa de inflexiune a vocii ei şi va înţelege. Mica Chyna începuse astfel un joc şi, din când în când, îşi acompania raportul cu un salut care nu părea nelalocul lui, pentru că-şi închipuise că Dumnezeu, ca un Dumnezeu ce se afla, trebuia să aibă simţul umorului.

„Chyna Shepherd — vie şi neatinsă."

De data aceasta, spuse, de-aici, din dormitorul rulotei, cele cinci cuvinte constituiau în acelaşi timp raportul că supravieţuieşte şi o rugăciune fierbinte de-a fi ferită de orice brutalitate care ar fi putut urma. „Chyna Shepherd — vie şi neatinsă."

În copilărie îşi disprețuise numele, cu excepţia momentelor în care se rugase pentru supravieţuire. Era un nume frivol, o transcriere stupidă a unui toponim, şi când ceilalţi copii o tachinau, nu era în stare să se apere. Având în vedere că mama sa se numea Ann — purta un nume atât de simplu —, alegerea unui nume ca Chyna părea nu numai frivolă, ci şi prostească, ba chiar răutăcioasă. Aproape pe întreg parcursul sarcinii, Ann trăise într-o comunitate de ecologişti radicali — un grup din infama Armată a Pământului —, care credeau că orice violenţă e justificată dacă se comite în apărarea naturii. Înfipseseră ţepuşe în copaci, sperând că tăietorii de lemne îşi vor pierde mâinile în accidente atunci când vor lucra cu ferăstraiele puternice. Incendiaseră două abatoare şi pe nefericiţii paznici de noapte aflaţi înăuntru, sabotaseră construcţia unor locuinţe care înconjurau pădurea şi uciseseră un om de ştiinţă de la Stanford, fiindcă dezavuau folosirea animalelor pentru experimentele de laborator. Influenţată de aceşti prieteni, Ann Shepherd se gândise la multe nume pentru fiica ei: Hyacinth, Meadow, Ocean, Sky, Snow, Rain, Leaf, Butterfly[1] ...

[1] Zambilă, Pajişte, Ocean, Cer, Zăpadă, Ploaie, Frunză, Fluture (n. tr.).

Până la naştere, se despărţise de Armata Pământului şi o botezase pe Chyna după numele Chinei pentru că, îi explicase ea odată: „Iubito, mi-am dat seama într-una din zile că singura societate dreaptă de pe pământ se află în China şi mi s-a părut un nume frumos." Nu reuşise niciodată să-şi amintească de ce transformase *i*-ul în *y*, deşi pe vremea aceea lucrase la un laborator care ambala metamfetamină în pachetele de cinci dolari, şi pentru că gusta destul de des din marfă, rămăsese cu câteva goluri de memorie. Numai în clipele în care se ruga pentru mântuire, micuţei Chyna îi plăcuse numele ei, fiindcă îşi închipuise că Dumnezeu avea să-şi amintească de ea mai uşor şi n-are s-o confunde cu milioanele de-alde Mary, Caroline, Linda, Heather, Tracy şi Jane.

Acum, propriul ei nume nici n-o mai înspăimânta, nici n-o mai încânta. Era un nume ca oricare altul.

Învăţase cu timpul că oricine ar fi fost — adevărata *persoană* care era, de fapt, n-avea nimic de-a face cu numele şi nici cu viaţa pe care o dusese timp de şaisprezece ani cu mama ei. Nu putea fi învinuită pentru accesele îngrozitoare de ură şi desfrânare pe care le văzuse, pentru obscenităţile pe care le auzise, pentru crimele la care asistase sau pentru lucrurile pe care unii dintre amanţii mamei ei le doriseră de la ea. Fiinţa ei nu se definea printr-un nume sau printr-o experienţă ruşinoasă; dimpotrivă, fiinţa ei era alcătuită din vise şi speranţe, din aspiraţii, din demnitate şi perseverenţă. Nu era ca lutul în mâna celorlalţi; era de piatră şi cu neîndurarea propriilor ei mâni putea sculpta personalitatea pe care şi-o dorea.

Nu-şi dăduse seama de lucrul acesta, decât cu un an în urmă, când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Înţelepciunea nu-i venise ca o iluminare bruscă, ci încet-încet, aşa cum un petic de pământ golaş se acoperă treptat de ajuga[1], ca prin miracol, iar noroiul se usucă şi peste tot sunt frunze verzi ca smaraldul şi floricele albăstrui. Înţelepciunea adevărată părea totdeauna greu de dobândit pentru că victoria venea treptat, dar, privind înapoi, părea că s-a instalat brusc.

---

[1] Vegetaţie pitică, din familia mentei (n. tr.).

Rulota veche hodorogea pe şosea, scârţâind ca o uşă neunsă, ticăind gros pe drumul zorilor, ca un ceas ruginit, prea mâncat de vreme ca să mai înregistreze cu fidelitate fiecare secundă.

Era nebună. Era nebună că făcea călătoria asta.

Dar n-avea unde să se ducă în altă parte. Aici o adusese valul vieţii. Curajul nesăbuit nu se reducea numai la câmpurile de bătălie şi nu era rezervat exclusiv bărbaţilor. Era udă de ploaie. Îi era teamă, îi era frig, dar, ciudat, pentru prima dată în viaţă se simţea împăcată cu ea însăşi.

„Ariel", spuse Chyna încet. În întuneric, una dintre fete vorbea ocrotitor cu cealaltă.

Domnul Vess iese din pădurea de sequoia şi pătrunde în lumina burniţoasă a zorilor, care are mai întâi o lucire metalică, apoi devine mai palidă. Rulota străbate pajiştile de pe ţărm, atinse de aceleaşi luciri mohorâte de metal, ca şi cerul, intră iar pe autostrada 101 în pădure, dar de data aceasta în pădurea de pin, părăseşte Humboldt County pentru Del Norte County, care este o zonă mult mai izolată şi, în cele din urmă, părăseşte autostrada 101 pentru o rută care duce către N-NE.

În prima parte a călătoriei, priveşte frecvent în oglinda retrovizoare, dar uşa de la dormitor continuă să rămână închisă, iar femeia pare să se simtă confortabil în compania cadavrelor, probabil din cauză că nu le-a băgat în seamă. În ascunzişul ei, fereastra este izolată cu o bucată de placaj şi lumina zorilor nu pătrunde.

Vess este un şofer excelent chiar şi pe vreme rea. Facem întotdeauna cel mai bine lucrurile care ne plac, şi de aceea domnul Vess este o celebritate a ucigaşilor; de aceea îşi combină acest entuziasm cu dragostea pentru şofat, în loc să se rezume să vâneze pe o rază rezonabilă în jurul casei. Când se află pe drum deschis, şi peisajul se schimbă tot timpul, Edgler Vess este un adevărat receptacul al unui flux constant de senzaţie vizuală nouă

şi, desigur, pentru o persoană ca el, cu simţuri deosebit de rafinate, dispunând de abilitatea de-a le folosi într-un mod aproape holografic, un peisaj frumos se poate transforma într-un sunet muzical. Adierea unui miros care intră prin fereastra deschisă nu este numai o experienţă olfactivă, ci şi tactilă, de exemplu, mireasma dulce a liliacului seamănă cu respiraţia fierbinte de femeie pe care o simte pe piele. Instalat comod la volanul rulotei, călătoreşte într-o mare grea de senzaţii, care îl spală, aşa cum apa spală fără odihnă carcasa unui submarin scufundat adânc.

Acum trece în statul Oregon. Peisajul muntos vine spre el şi îl atrage prin măreţie. Pâlcurile dese de copaci de pe râpă sunt mai mult cenuşii decât verzi în bătaia ploii ce se încăpăţânează să cadă în continuare şi, văzându-i, are senzaţia că muşcă dintr-o bucăţică de gheaţă pe care o simte tare între dinţi, cu un gust uşor metalic, dar plăcut, o răceală care se sparge în bucăţi la atingerea buzelor lui. Nu se mai uită în oglinda retrovizoare decât foarte rar. Femeia aceea este un mister, şi misterele de felul acesta nu pot fi desluşite prin simpla dorinţă de-a le rezolva. În cele din urmă, se va dezvălui singură, şi intensitatea experienţei va depinde de scopul pe care îl are ea şi de secretele pe care le ascunde. Aşteptarea e delicioasă.

Pe parcursul ultimelor ore ale călătoriei, Vess lasă radioul închis, dar nu pentru că se teme că muzica va acoperi sunetele pe care le-ar putea face femeia îndreptându-se către cabina şoferului. De fapt, rareori ascultă radioul când conduce. În memorie are o vastă fonotecă, cu muzica pe care o adoră: ţipete, scâncete, şoapte rugătoare, urlete tăioase, suspine ritmice care cer îndurare şi ispitele amoroase ce însoţesc disperarea finală.

În timp ce părăseşte drumul naţional pentru cel mărginaş, îşi aminteşte mai cu seamă de Sarah Templeton în cabina ei de duş, de ţipetele şi de mormăitul ei frenetic, amortizat de buretele verde de vase pe care i-l îndesase în gură şi de cele două benzi adezive cu care îi lipise buzele. Nimic din ceea ce poate auzi la radio, de la Elton John la Garth Brooks, Pearl Jam sau Sheryl Crow la Mozart sau Beethoven, nu se poate compara cu distracţia aceasta interioară. Urmează drumul spălat de ploaie către locuinţa lui.

Intrarea este acoperită şi flancată de o perdea de pini şi de subarboret mărăcinos.

Poarta e făcută din oţel tubular şi din sârmă ghimpată, întinsă între doi stâlpi de oţel turnaţi în asfalt. Se vede un motor electric cu comandă de la distanţă şi, când domnul Vess apasă pe un buton al telecomenzii pe care o pescuieşte din torpedo, bariera se balansează uşor şi se duce spre stânga cu o maiestate satisfăcătoare. După ce îşi bagă rulota în curte, mai frânează o dată, deschide geamul, scoate mâna cu telecomanda pe care o ţine invers şi, în oglinda laterală, priveşte cum se închide poarta.

Aleea este aproape la fel de lungă ca aceea de pe domeniul Templeton, iar proprietatea se întinde pe aproximativ două sute de hectare şi se învecinează în spate cu terenul nelucrat, care este proprietatea guvernului şi se întinde pe o suprafaţă foarte mare. El nu e atât de bogat ca Templetonii; în zona aceasta terenul este cu mult mai ieftin decât la Napa Valley.

Deşi aleea nu e pavată, nu e prea mult noroi şi nu există nici un pericol ca rulota să derapeze. Stratul de pământ de deasupra este superficial pentru că aleea stă pe un şist argilos. Se merge destul de greoi, dar, la urma urmei, zona nu este New York City, statul New York. Vess conduce de-a lungul aleii, urcă o pantă lină printre şiruri de pini, molizi, printre care ici-colo se mai vede câte un brad. Pe urmă, şirul de pomi se retrage puţin şi maşina traversează un deal golaş. Drumul coboară lin la vale într-o curbă graţioasă, la capătul căreia se află casa; în spate, prin ceaţă şi ploaia care cade în rafale, se ridică dealurile.

Inima-i tresaltă atunci când îşi vede casa. Acasă este locul în care Ariel a lui îl aşteaptă răbdătoare.

Casa cu un etaj e mică, dar sănătoasă, construită din buşteni legaţi între ei cu ciment. Buştenii vechi s-au înnegrit de la straturile de smoală cu care au tot fost acoperiţi; cu timpul, şi cimentul dintre ei a căpătat o nuanţă tutunie, cu excepţia reparaţiilor recente care aruncă pe alocuri câte o pată cenuşie.

Casa a fost construită pe la sfârşitul anilor douăzeci de-un ţapinar, cu mult înainte ca micii particulari să fie îndepărtaţi din această muncă şi guvernul să fi declarat zonele învecinate interzise pentru cei care se ocupau cu prelucrarea cherestelei. Zona a

fost electrificată la un moment dat, prin anii patruzeci. Edgler Vess este moştenitorul proprietăţii pe şase ani. După achiziţionarea casei, a refăcut instalaţia electrică, a consolidat fundaţia şi a mărit baia de la etaj şi, bineînţeles, pe propria lui socoteală, a refăcut subsolul şi i-a dat o nouă şi secretă înfăţişare.

Unora, casa le poate părea izolată pentru că se află la o distanţă destul de supărătoare de un restaurant sau de un cinema. Dar, pentru domnul Vess, ale cărui forme de distracţie n-ar fi niciodată înţelese de majoritatea vecinilor, relativa izolare este chiar condiţia fundamentală când se apucă de-o treabă serioasă. Totuşi, într-o după-amiază de vară sau într-o seară, să stai într-un balansoar de lemn pe verandă, să priveşti fără ţintă spre câmpia acoperită cu flori sălbatice sau să te uiţi pierdut la cerul înţesat de stele, ar fi o situaţie în care şi cel mai meschin şi mai citadinizat individ ar recunoaşte că şi izolarea are farmecul ei.

Când e vreme bună, domnului Vess îi place să-şi ia cina şi să bea o bere pe verandă. Când liniştea munţilor devine plictisitoare, îşi oferă plăcerea de-a asculta vocile celor care sunt îngropaţi pe câmpie: lamentările, umilinţele lor — asta este muzica pe care o consideră mai presus decât tot ceea ce se transmite la radio. Lângă casă se află un mic hambar, nu pentru că primul proprietar ar fi lucrat pământul, ci pentru că a crescut cai. Această a doua clădire este construită din lemn, aşezat pe o fundaţie de piatră de râu; vântul, ploaia şi soarele au lăsat cu timpul pe lemnul de cedru o patină argintie, pe care Vess o găseşte încântătoare. Şi pentru că nu are cai, foloseşte hambarul în chip de garaj. Acum, opreşte totuşi lângă casă, în loc să-şi continue drumul până la hambar. Femeia se mai află încă în rulotă şi în curând va fi nevoit să-şi încheie afacerile şi cu ea. De aceea preferă să parcheze aici, unde o poate vedea din casă şi poate urmări întorsătura pe care o iau lucrurile.

Aruncă o privire către oglinda retrovizoare.

Tot n-o zăreşte.

Oprind motorul, fără să oprească şi ştergătoarele de parbriz, Vess aşteaptă să-i apară paznicii. Dimineaţa târzie de martie este animată de ploaia ce cade pieziş şi de tot felul de obiecte pe care

le zgâlţâie vântul, dar nimic nu pare să se mişte după bunul lui plac. Paznicii lui Vess au fost învăţaţi să nu se repeadă tam-nesam la maşinile care se apropie şi chiar să nu se grăbească să atace intruşii care vin pe jos, ci mai bine să-i atragă într-o zonă de unde nu au scăpare. Aceşti paznici ştiu că furişatul este la fel de important ca şi furia dezlănţuită, că cele mai reuşite atacuri sunt precedate de-o linişte calculată, care este menită să adoarmă vigilenţa celui hăituit şi să-i inducă un sentiment de falsă încredere.

În cele din urmă, apare primul cap negru, alungit şi subţire, ca un glont, dar cu urechile ciulite; stă lipit de pământ la colţul casei. Câinele ezită să se arate mai mult; supraveghează de la distanţă priveliştea ca să se asigure că înţelege bine ce se întâmplă.

„Băiatule", îi şopteşte Vess.

La colţul cel mai apropiat al hambarului, între pilonii din lemn de cedru şi trunchiul unui arţar care încă n-a înfrunzit, apare un alt câine. Este aproape ca o umbră a umbrei în bătaia ploii.

Vess nu şi-ar fi observat santinelele dacă n-ar fi ştiut că există şi nu s-ar fi uitat special după ele. Autocontrolul câinilor este remarcabil şi constituie o dovadă a calităţilor lui de dresor. Mai sunt doi câini care trebuie că stau la pândă pe undeva, probabil prin spatele rulotei, ori se târăsc pe burtă prin tufişuri şi n-are cum să-i vadă. Toţi sunt dobermani, în plină putere, de cinci sau şase ani.

Vess nu le-a tăiat nici urechile, nici cozile, aşa cum se procedează de obicei cu dobermanii, pentru că are o anumită afinitate cu vânătorii din natură. Este în stare să perceapă lumea aşa cum crede că o percep şi animalele, împărtăşind aceeaşi natură primară a observaţiei, a nevoilor, a importanţei senzaţiilor frustre pe care o au şi acestea. Trăiesc oarecum în frăţie.

Câinele de la colţul casei se strecoară în câmp deschis şi cel de lângă hambar ţâşneşte din spatele arţarului cu crengi întunecate. Un al treilea doberman se ridică din spatele unui ciot masiv şi aproape pietrificat al unui cedru de mult dispărut, în jurul căruia a crescut ilicea, încurcată ca un mărăciniş.

Sunt obişnuiţi cu rulota. Deşi nu au privirea foarte ageră, probabil că văd destul de bine ca să-şi recunoască stăpânul prin par-

briz. Întrucât posedă un simţ al mirosului de douăzeci de ori mai puternic decât cel al omului, fără îndoială că pot detecta mireasma stăpânului cu toată ploaia şi cu toate că el se află în interiorul maşinii.

Totuşi, nu dau din coadă şi nici nu-şi manifestă bucuria în alt fel pentru că se află încă la datorie.

Cel de-al patrulea câine rămâne în ascunziş, iar ceilalţi trei se îndreaptă cu prudenţă spre Vess prin ploaie şi ceaţă. Ţin capetele ridicate, urechile ciulite şi îndreptate înainte.

Tăcerea lor disciplinată şi indiferenţa cu care înfruntă furtuna îi amintesc lui Vess de turma de elani pe care a văzut-o cu o noapte înainte în pădurea de sequoia, care scrutau împrejurimile cu o atenţie stranie. Marea diferenţă este că aceste făpturi, dacă se confruntă cu altcineva decât cu iubitul lor stăpân, n-ar reacţiona cu timiditatea elanilor, ci ar sfâşia numaidecât beregata nefericitului.

* * *

Deşi n-ar fi crezut că i se putea întâmpla aşa ceva, Chyna adormise, legănată de zumzăitul stins al cauciucurilor şi de mişcarea rulotei. A visat case stranii, în care geometria încăperilor se schimba în permanenţă, în chip bizar; între pereţii aceia locuia o făptură flămândă, neliniştită, care noaptea îi vorbea prin ventilatoare şi prin instalaţiile electrice, şoptindu-şi dorinţele şi nevoile.

Frânele o treziră. Imediat îşi dădu seama că rulota mai oprise o dată şi pe urmă pornise iarăşi numai cu câteva clipe înainte; în timpul primei opriri moţăise, deranjată oarecum din somnul ei, dar fără să se trezească de tot. Acum, deşi se aflau din nou la drum şi, fără îndoială, criminalul era încă la volan, Chyna înşfăcă revolverul în mână, se târî pe picioare şi se ridică rezemându-se cu spatele de perete, încordată şi nerăbdătoare.

După clătinarea rulotei şi după zgomotul pe care motorul îl scotea din rărunchi, îşi dădu seama că urcau un deal. Apoi, ajunseră în vârf şi începură să coboare. În curând se opriră iarăşi şi, în cele din urmă, motorul amuţi.

Se auzea doar ploaia.

Aşteptă să audă paşi.

Deşi ştia că e trează, i se părea că visează, că aşteaptă blocată în întuneric şi că susurul ploii e asemenea şoaptelor care-i veneau în vis prin pereţi.

* * *

Domnul Vess nu se grăbeşte să-şi pună impermeabilul şi să-şi strecoare revolverul Heckler & Koch P7 în buzunar. Scoate automatul Mossberg din lăcaşul lui aflat în chicinetă pentru situaţia în care femeia ar cerceta locul după plecarea lui. Stinge luminile. Când coboară din rulotă, fără să ţină seama de ploaia rece, cei trei câini vin spre el; pe urmă, apare şi cel de-al patrulea din spatele vehiculului. Toţi tremură de bucurie că li s-a întors stăpânul, dar se controlează pentru că nu doresc ca el să creadă că nu-şi iau munca în serios.

Chiar înainte de-a pleca în expediţie, domnul Vess îi pusese pe dobermani în poziţie de atac, spunându-le parola: *Nietzsche*. Vor rămâne programaţi să ucidă pe oricine care intră pe terenul lui până când le va da comanda: *Seuss*, apoi vor fi la fel de blânzi ca orice câine prost de companie — bineînţeles cu excepţia cazului în care cineva este atât de lipsit de înţelepciune, încât să le ameninţe stăpânul.

După ce îşi propteşte automatul de rulotă, Vess întinde mâinile spre câini. Aceştia se strâng în jurul lui, nerăbdători să-i adulmece degetele. Adulmecă, îi ling degetele, da, le-a fost atât de dor de el.

Stăpânul se aşează pe vine, ca să fie la înălţimea lor, şi acum bucuria pe care câinii o încearcă este de nedescris. Urechile li se mişcă nervos şi trupurile le palpită de bucurie; pufnesc pe nas, încet, cuprinşi de fericire, se reped cu toţii înspre el, geloşi, vor să fie atinşi, mângâiaţi, scărpinaţi.

Câinii stau într-o cuşcă mare, lipită de spatele hambarului, unde intră şi ies după bunul-plac. Pe timp friguros, cuşca este încălzită electric, ca să le asigure confortul şi sănătatea.

„Hai, salut, Muenster. Ce mai faci, măi, Liederkranz? Tilsiter, băiatule, arăţi ca ultimul nenorocit. Hei, Limburger, cine-i băiatul meu cel mai bun?“

Fiecare dintre ei, când îşi aude numele, încearcă o asemenea bucurie, încât s-ar tăvăli pe spate cu burta în sus şi ar da din labe prin aer până ar crăpa, dacă n-ar fi încă la datorie. Vess se distrează să privească lupta dintre dresaj şi natura pură, animală, o dulce agonie care-i face pe doi dintre câini să urineze de nervi.

În interiorul curţii, domnul Vess a instalat nişte distribuitoare comandate electric care, în absenţa lui, le măsoară porţiile de mâncare pentru fiecare zi. Sistemul este alimentat şi de-o baterie suplimentară, care poate continua hrănirea chiar dacă se întrerupe curentul electric pentru scurt timp. În cazul unei întreruperi mai lungi de curent, câinii pot ieşi la vânătoare pentru că pajiştile învecinate sunt pline cu şoareci de câmp, cu iepuri, cu veverițe, iar dobermanii sunt vânători fioroşi. Apa ajunge la cuşcă printr-o ţeavă, dar, dacă aceasta ar înceta să funcţioneze, câinii se pot duce la izvorul din apropierea casei.

Majoritatea expediţiilor domnului Vess durează trei zile, foarte rar cinci, şi se petrec la sfârşitul săptămânii, iar câinii sunt lăsaţi cu o provizie de hrană de zece zile, fără a mai pune la socoteală iepurii, şoarecii şi veverițele. Câinii constituie un sistem de securitate eficient şi sigur: nu se întâmplă niciodată un scurtcircuit, nu cade nici un detector, nu se corodează nici un contact magnetic şi nu dă nimeni nici o alarmă falsă.

Şi, în plus, cât de mult îl iubesc aceşti câini, cât de totală este dăruirea lor, aşa cum nici un circuit integrat, nici un fir, nici o cameră de luat vederi şi nici un senzor în infraroşu nu ar putea s-o facă. Adulmecă petele de sânge de pe pantalonii şi de pe jacheta de doc ale stăpânului, pufnind nerăbdători de data aceasta, pe urmă îşi vâră capetele pe sub impermeabilul descheiat, cu urechile date pe spate, detectând nu numai mirosul de sânge, ci şi miasma groazei pe care au încercat-o victimele acestuia când i-au căzut în mână; miasma durerii, a neputinţei, a contactului sexual pe care l-a avut cu numita Laura adastă încă în haine. Acest melanj de mirosuri înţepătoare îi excită pe câini, dar le şi sporeşte respectul

pentru Vess. Au fost dresaţi să ucidă nu numai pentru autoapărare şi hrană; li s-a indus un autocontrol tăios prin care au fost învăţaţi să ucidă pentru plăcerea sălbatică de a ucide, pentru a-şi distra stăpânul. Sunt perfect conştienţi că stăpânul este la fel de sălbatic ca şi ei, dar spre deosebire de ei, el n-a avut nevoie să fie dresat. Respectul cu care îl privesc pe Vess devine şi mai mare, şi câinii scheaună încetişor, palpită şi îşi îndreaptă ochii expresivi spre el, cu deosebită veneraţie.

Domnul Vess se ridică în picioare. Ia de jos automatul şi trânteşte uşa rulotei. Câinii ţâşnesc pe lângă el, împingându-se unul pe altul să fie cât mai aproape de stăpân şi trag o ocheadă rapidă prin atmosfera învăluită de ploaie, să vadă dacă se arată vreo ameninţare pentru acesta.

Încet, astfel ca femeia dinăuntru să nu poată auzi cuvântul, Vess dă comanda: *Seuss*. Câinii îngheaţă şi se uită spre el cu capetele încordate.

Seuss, répetă el.

Cei patru dobermani nu se mai află în poziţie de atac şi nu se mai reped automat să sfâşie în bucăţi pe oricine ar încălca proprietatea. Se scutură ca şi cum ar vrea să alunge starea de încordare, se învârtesc prin jur oarecum uimiţi, adulmecând iarba şi cauciucurile din faţă ale rulotei.

Sunt asemenea mafioţilor care, urmând ordinele, după ce au fost omorâţi, şi-au recăpătat o oarecare conştiinţă de sine (destul de dezumflată) ca să descopere că într-o altă viaţă trebuie să dea socoteală pentru faptele comise.

Dacă cineva ar îndrăzni să facă vreun rău stăpânului, bineînţeles că i-ar sări în apărare, indiferent dacă el ar avea sau nu timp să dea comanda: *Nietzsche*. Iar rezultatul n-ar fi tocmai plăcut.

În primul rând, sunt pregătiţi să se repeadă la gât. De aceea, muşcă faţa intrusului pentru a produce cea mai mare durere şi spaimă posibilă, se reped la nas, la ochi, la buze. După aceea, la piept şi apoi la burtă. Nu ucid rapid, ca să se îndepărteze imediat de victimă. Îşi mai fac de lucru puţin cu prada, după ce au trântit-o la pământ, până când nu mai există îndoială că şi-au făcut datoria.

Chiar o persoană înarmată nu i-ar putea pune la pământ pe toţi înainte ca măcar unul dintre ei să reuşească să-şi înfigă colţii în gâtul ei. Focul de armă nu-i împrăştie şi nici nu-i face măcar să clipească. Nimic nu-i sperie. Cel mai probabil este că ipoteticul om cu armă ar reuşi să secere doar doi dintre ei, timp în care ceilalţi doi l-ar împresura.

Hogeacu', spune domnul Vess.

Cu acest cuvânt, îi trimite spre cuşcă şi ei dispar ca unul, în pas vioi spre hambar. Totuşi, nu latră nici unul pentru că i-a dresat să acţioneze în linişte.

În mod obişnuit, le-ar da voie să stea cu el, să se bucure de compania lui, să-şi petreacă toată ziua în casă şi chiar să stea grămadă pe el, în timp ce doarme după-amiaza. În mod obişnuit, i-ar alinta şi i-ar lua în braţe pentru că sunt nişte câini atât de buni şi merită o răsplată.

Totuşi, femeia cu bluză vişinie îl împiedică pe domnul Vess să se poarte cu câinii aşa cum ar face-o de obicei. Dacă ei se află prin preajmă, ar inhiba-o, şi ea s-ar putea ascunde în interiorul rulotei, temându-se să iasă.

Trebuie să-i dea destulă libertate, încât s-o facă să acţioneze. Sau cel puţin trebuie să-i dea impresia libertăţii.

E curios să vadă ce va face femeia.

Cu siguranţă, are un scop, o motivaţie pentru faptele ciudate pe care le-a comis până acum. Toată lumea are un anumit scop în viaţă.

Scopul domnului Vess este să-şi satisfacă toate poftele pe măsură ce acestea apar, să plece în căutarea unor experienţe şi mai scandaloase, să se cufunde adânc într-o mare de senzaţii. Indiferent ce *crede* femeia despre scopul ei în viaţă, Vess ştie că, până la urmă, scopul ei adevărat va fi să-l slujească pe el. Ea nu este altceva decât un amestec biruitor de senzaţii unice şi vii, îmbrăcate în piele omenească, ambalate astfel numai pentru distracţia lui — ca un baton de ciocolată Hershey în hârtia lui maroniu-argintie sau ca un sandviş Slim Jim în învelitoarea lui de plastic.

Ultimul câine dispare în goană pe după hambar, către cuşcă.

Domnul Vess păşeşte prin iarba udă şi se îndreaptă spre casa veche. Urcă două trepte de piatră către verandă. Deşi cară în braţe

ditamai automatul, face efortul să pară nonşalant în cazul în care femeia a ieşit din dormitorul rulotei şi îl priveşte printr-o fereastră. Balansoarul a fost pus deoparte până când timpul se încălzeşte de-a binelea. Pe pardoseala udă a verandei, la capătul unei dâre argintii, câţiva melci primăvăratici încearcă aerul cu cornişele lor semitransparente, gelatinoase, trăgând după ei căsuţele spiralate în căutarea unor dorinţe stranii. Domnul Vess calcă cu grijă pe lângă ei. Într-unul dintre colţurile verandei atârnă un obiect artizanal prins de acoperişul din lemn. Este alcătuit din douăzeci şi opt de scoici albe, relativ mici; unele dintre ele sunt căptuşite cu un sidef trandafiriu, de-o frumuseţe aparte; cele mai multe sunt spiralate şi toate au un aer oarecum exotic.

Aranjamentul nu scoate un sunet plăcut în bătaia vântului pentru că majoritatea notelor pe care le atinge sunt monotone. Îşi salută stăpânul cu un clinchet scurt, atonal, iar acesta zâmbeşte pentru că piesa are... ei, bine, dacă nu o valoare sentimentală, cel puţin una nostalgică.

Această piesă minunată de artă populară a aparţinut cândva unei tinere femei, care a locuit într-o suburbie a oraşului Seattle, statul Washington. Avea treizeci şi doi de ani, era procuror şi avea destul succes în carieră ca să-şi permită propria ei casă într-o zonă elegantă. Pentru o persoană care trebuia să fie destul de dură, dată fiind profesia, această femeie avea un dormitor cam înzorzonat, care semăna cu cel al unei fetişcane. Un pat dublu cu o cuvertură roz, tivită cu danteluţe, cearşafuri imprimate cu trandafiri şi diverse volănaşe apretate; o colecţie impunătoare de ursuleţi, tablouri care înfăţişau conace englezeşti înconjurate de grădini luxuriante, de primule şi de vii; mai avea în dormitor câteva aranjamente artizanale din scoici.

În dormitorul acela, el făcuse fel de fel de lucruri teribile. Pe urmă o luase şi o urcase în rulotă, ducând-o spre locuri suficient de îndepărtate ca să-şi poată permite să-i facă şi alte lucruri chiar mai cumplite decât cele din dormitor. Ea întrebase *de ce* şi el îi răspunsese *pentru că aşa fac eu*. Cuvintele acestea conţineau tot adevărul şi toată raţiunea lui de-a fi.

Domnul Vess nu-şi poate aminti numele femeii, deşi îşi aminteşte cu afecţiune multe lucruri despre ea. Unele părţi ale trupului erau la fel de roz, de netede şi de minunate ca şi interioarele unora dintre scoicile care atârnă pe verandă. A păstrat o imagine deosebit de vie a mâinilor ei mici, la fel de subţiri şi delicate ca şi cele ale unui copil.

Fusese fascinat de mâinile ei. Vrăjit. Până atunci nu încercase o senzaţie atât de intensă de vulnerabilitate aşa cum a încercat-o când i-a luat mâinile mici, tremurătoare, dar puternice, în mâna lui. Oh, fusese ca un şcolar îndrăgostit, care se juca cu mâinile ei.

Când agăţase piesa artizanală pe verandă, ca o amintire de la procuroare, mai adăugase o piesă. Acum atârnă pe o bucată de material verde arătătorul ei subţire, redus la nişte oase, şi totuşi elegant; cele trei falange, de la vârf către baza degetului, se ating cu un clinchet de scoicile spiralate, de cele în formă de evantai şi de scoicile în formă de trompetă, care seamănă cu căsuţele răsucite ale melcilor.

Cling-cling. Cling-cling.

Descuie uşa de la intrare şi pătrunde în casă. Închide uşa după el, fără s-o încuie, lăsând accesul liber femeii din rulotă, în cazul în care aceasta vrea să intre.

Cine poate să ştie ce are ea de gând să facă. Deja a constatat că are un comportament pe cât de misterios, pe atât de uimitor.

Îl provoacă.

Vess se îndreaptă din camera întunecoasă spre scările înguste din stânga. Urcă treptele câte două deodată, ţinându-se de balustradă până la etaj. Un coridor scurt se deschide către două dormitoare şi o baie. Camera lui se află la stânga.

În propria lui cameră, Vess aruncă automatul pe pat şi se îndreaptă spre fereastra care dă spre Sud, acoperită cu o perdea albastră. N-are nevoie să tragă perdeaua ca să-şi supravegheze rulota de pe alee. Cele două bucăţi de material nu se îmbină perfect şi, când se uită cu un ochi prin deschizătură, are o imagine totală a vehiculului.

Dacă nu cumva s-a strecurat din rulotă imediat după el, ceea ce este destul de puţin probabil, femeia se află cu siguranţă înăuntru. Din cameră, Vess poate să vadă prin parbriz dintr-un anumit

unghi scaunul şoferului şi cel din dreapta, iar ea n-a avansat până acolo. Scoate pistolul din buzunar şi îl pune pe măsuţa de toaletă. Se scutură de impermeabil şi îl aruncă pe cuvertura de catifea care acoperă patul îngrijit.

Când se apropie din nou de fereastră, nu vede încă nici urmă de femeia misterioasă din rulotă.

Se grăbeşte să iasă pe hol şi să se ducă la baie. Faianţa albă, vopseaua albă, cada albă, chiuveta albă, toaleta albă, elemente metalice lustruite, butoane albe, ceramice — totul străluceşte. Nici o singură pată nu maculează oglinda.

Domnului Vess îi place ca baia să fie curată şi să strălucească. Într-o vreme aproape preistorică, a locuit cu bunica sa la Chicago. Femeia nu era în stare să păstreze baia destul de curată pentru standardele lui. În cele din urmă, exasperat, o omorâse pe putoarea bătrână. Avea unsprezece ani când a vârât cuţitul în ea.

Acum întinde mâna pe după perdeaua de la duş şi dă drumul la maximum robinetului de apă rece. De fapt, nu intenţionează să facă duş, aşa că n-are rost să prăpădească apa caldă.

Rapid, potriveşte duşul până ce apa cade în ploaie grea, aşa cum o doreşte el. Apa cade cu ură pe el, în cadă, şi umple baia de zgomot. Din experienţă, ştie că sunetul acesta se aude în toată casa; cu toată răpăiala ploii de pe acoperiş, zgomotul duşului este mai puternic decât acela din dormitorul lui Sarah Templeton şi poate fi auzit cu siguranţă la parter. Pe un raft, deasupra toaletei, se află un radio cu ceas. Îi dă drumul şi potriveşte volumul.

Radioul este fixat pe un post din Portland care transmite ştiri douăzeci şi patru de ore. De obicei, când îşi face toaleta, domnul Vess ascultă ştirile cu plăcere, nu pentru că ar manifesta vreun oarecare interes pentru ultimele evenimente politice sau culturale, ci pentru că în zilele noastre ştirile au ca subiect de cele mai multe ori răul pe care şi-l fac oamenii cu mâna lor, modul în care se schilodesc — prin războaie, terorism, violuri, atacuri armate, crime. Şi atunci când oamenii nu sunt destul de inventivi încât să-i ţină pe reporteri ocupaţi, intervine natura, care salvează lucrurile cu câte o furtună, un uragan, un cutremur mare sau vreo bacterie ucigaşă ce scapă necontrolată. Uneori, ascultând ştirile şi

lăsând ca acestea să trimită scântei peste amintirile atât de dragi legate de propriile lui explorări ucigaşe, Vess îşi dă seama că el însuşi este o forţă a naturii: un uragan, o furtună cu fulgere şi tunete, un asteroid care loveşte planeta, prăbuşindu-se apoi în eter, este esenţa ferocităţii umane distilate într-un singur trup. Puterea primară. Gândul acesta îi face plăcere.

Acum, ştirile nu se potrivesc cu situaţia. Cu o mişcare rapidă, caută până ce găseşte un post care transmite muzică. *Ia trenul cel mai bun*, cu Duke Ellington.

Perfect!

Sunetul orchestrei îi aduce în ochii minţii imaginea unui cristal care licăreşte tăios şi imaginea unor bule de aer luminoase ce se ridică într-un pahar de şampanie; îi mai aminteşte de mirosul de lămâie proaspăt tăiată. *Simte* notele muzicale în aer, unele licărind-izbucnind ca bulele din şampanie, altele ţopăind pe lângă el ca nişte mingiuţe de cauciuc, altele asemenea unor frunze purtate de vânt care se frâng, fragile, în aerul toamnei: este o muzică aproape *tactilă*, exuberantă, care te însufleţeşte.

Femeia va fi uşor legănată de suntetul muzicii; îi va fi greu să creadă, să fie convinsă că i se poate întâmpla ceva rău cu un asemenea fond sonor.

Perfect!

Se grăbeşte să se întoarcă în dormitor şi să se uite pe fereastră, deşi nu a lipsit mai mult de un minut.

Ploaia biciuieşte fereastra în şuvoaie. Jos, pe alee, rulota stă nemişcată ca şi înainte.

Cu siguranţă, femeia este încă înăuntru. Probabil că nu va da buzna din vehicul ca s-o ia la goană alandala; va ieşi atentă, ezitând, privind în stânga şi-n dreapta. Deşi a avut destul timp să iasă din rulotă cât a fost domnul Vess în baie, în mod sigur stă ghemuită pe undeva, cântăreşte situaţia, îşi calculează şansele. Din punctul acesta înalt, el supraveghează aproape toată zona din jurul rulotei, cu excepţia zonei îndepărtate din spate, iar femeia nu se zăreşte pe nicăieri.

„Sunt la ordinele dumneavoastră, Miss Desmond", spune el, făcând o aluzie la personajul interpretat de Gloria Swanson în

Sunset Boulevard[1]. Filmul acesta îl impresionase în mod special când îl văzuse prima dată la televizor. Avea treisprezece ani, la un an după ce-şi isprăvise pedeapsa pentru uciderea bunicii sale. Pe de-o parte, îşi dăduse seama că Norma Desmond trebuia să fie ticăloasa tragică, şi că scenariul şi regizorul *intenţionaseră* să-i ofere acest rol —, dar, pe de altă parte, o admirase, o *iubise*. Egoismul ei era emoţionant, modul în care se lăsa fascinată de propria-i persoană era eroic: cel mai autentic personaj pe care îl văzuse vreodată într-un film. Aşa erau toţi oamenii în realitate, sub masca lor de ipocrizie, dincolo de toate prostiile pe care le spuneau despre dragoste, compasiune, altruism; toţi semănau cu Norma Desmond, dar nu erau în stare să recunoască. Pe Norma o durea în cot de restul lumii şi îi modela pe toţi ceilalţi după dorinţele ei, chiar dacă nu mai era nici tânără, nici frumoasă, nici celebră; când n-a mai putut să-l ducă pe William Holden acolo unde a vrut ea, pur şi simplu, cu tupeu, a scos un pistol şi l-a împuşcat, un gest care tânărului Edgler i s-a părut atât de puternic, atât de plin de îndrăzneală, încât, de emoţie, n-a dormit toată noaptea. A stat treaz, întrebându-se cum ar fi să întâlnească o femeie superioară şi autentică precum Norma Desmond şi pe urmă s-o îngenuncheze, s-o ucidă, să-i fure toată puterea egoismului ei.

Poate că această femeie misterioasă seamănă puţin cu Norma Desmond. Cu siguranţă este îndrăzneaţă. El nu-şi poate imagina ce naiba are de gând să facă femeia, ce urmăreşte ea; când va înţelege motivul care a adus-o până aici, probabil că femeia nu va mai semăna deloc cu Norma Desmond. Dar cel puţin în momentul acesta ea este un punct nou şi interesant al experienţei lui.

Ploaia.

Vântul.

Rulota.

La radio s-a terminat *Ia trenul cel mai bun* şi a început *Colierul de perle*. Murmurând încetişor pe după perdelele albastre, domnul Vess spune: *La ordinele dumneavoastră.*

---

[1] Film realizat de Billy Wilder, în 1951, în care o fostă vedetă de cinema îşi asasinează iubitul, mult mai tânăr decât ea (n. tr.).

* * *

După ce criminalul coborâse din rulotă şi trântise uşa, Chyna a mai aşteptat puţin în dormitorul întunecat, legănată de cântecul monoton al ploii.

Îşi impusese să fie prudentă. Să asculte cu atenţie. Să aştepte. Să fie sigură. Absolut sigură.

Mai apoi însă a trebuit să recunoască că îi cedau nervii. Deşi hainele i se uscaseră aproape de tot în timpul călătoriei prin Humboldt County, încă îi era frig, iar sursa fiorilor ce o cuprinseseră era cu siguranţă îndoiala care o îngheţa până în măduva oaselor.

Mâncătorul de păianjeni plecase, şi Chynei i se păru preferabil să rămână în întuneric, în compania celor două cadavre, decât să iasă din rulotă, unde l-ar fi putut întâlni pe el. Ştia că ucigaşul urma să se întoarcă, că dormitorul nu era de fapt un loc sigur, dar, pentru o clipă, raţiunea îi fu înfrântă de intuiţie.

Când, în sfârşit, a reuşit să se smulgă din amorţeală, s-a mişcat cu o nepăsare nebună, ca şi cum orice moment de ezitare i-ar fi produs o amorţeală şi mai mare, pe care n-ar mai fi fost în stare s-o depăşească. Deschise brusc uşa dormitorului, mai-mai s-o smulgă din ţâţâni, se năpusti în hol cu revolverul îndreptat înainte, pentru că s-ar fi putut ca nenorocitul de criminal să nu fi coborât din rulotă, şi străbătu toată distanţa de la baie până în salonaş, unde se opri la câţiva paşi în spatele scaunului de la volan.

Singura sursă de lumină era o negură mohorâtă, care pătrundea prin luminatorul din holişor şi prin parbriz, dar, cu toate astea, reuşi să vadă că ucigaşul nu se afla în rulotă. Era singură. Afară, chiar în faţa rulotei, se vedeau o curte înmuiată de ploaie, câţiva copaci din care picurau stropi de apă şi o alee neîngrijită, ce ducea către un hambar ros de vreme. Chyna se apropie de una dintre ferestrele laterale, trase cu grijă de colţul perdelei slinoase şi văzu o casă din lemn la vreo cinci-şase sute de metri mai încolo. Casa părea marmorată de trecerea timpului şi de multele straturi de creozot cu care fusese acoperită, iar pereţii, pe care ploaia curgea în şuvoaie, sclipeau uşor ca pielea de şarpe.

Deşi nu avea nici o dovadă, Chyna presupuse că aceea trebuia să fie casa criminalului. El le spusese vânzătorilor de la staţia de benzină că, după expediţia de vânătoare, se va duce acasă, şi tot ceea ce le povestise păruse adevărat, mai ales tachinările despre tânăra Ariel.

Cu siguranţă, criminalul se afla în casă. Chyna mai făcu un pas înainte şi se aplecă peste scaunul de la volan să vadă dacă cheile erau în contact. Nu erau. Nu erau nici în torpedo. Se strecură pe scaunul din dreapta, simţindu-se teribil de expusă privirilor, deşi ploaia care spăla ferestrele aburea totul. Nu reuşi să găsească nimic în torpedo, în sertăraşul de pe portieră sau sub scaunul din faţă. Nimic din care să afle ceva despre numele proprietarului sau orice altceva despre el.

În curând, ucigaşul avea să se întoarcă. Dintr-o oarecare raţiune, bolnavă, firește, trecuse printr-o grămadă de situaţii neplăcute, îşi asumase destule riscuri să aducă până aici cadavrele, şi cu siguranţă nu avea să le lase prea mult timp în rulotă.

Ploaia care întuneca atmosfera o împiedica să vadă clar ce se întâmplă afară, dar îşi dădu seama că la parterul casei, perdelele erau trase pe partea dinspre ea. În consecinţă, criminalul n-avea cum să arunce o privire ca din întâmplare şi să o zărească atunci când cobora din rulotă. N-avea cum să vadă ferestrele de la etaj, dar probabil că şi acolo erau perdelele trase. Crăpă puţin uşa, şi vântul rece se împlântă în ea ca un cuţit. Coborî şi închise uşa cât mai încet.

Cerul era apăsător şi posomorât. În spatele casei se ridicau dealurile împădurite, rânduri-rânduri, şi apoi dispăreau în negura sidefie. Chyna simţi prezenţa munţilor care se înălţau ameninţător deasupra dealurilor prin ceaţă; în această zi de primăvară timpurie, mai mult ca sigur că vârfurile munţilor nu-şi lepădaseră capişoanele de zăpadă.

Se grăbi să ajungă la scările de piatră şi să urce pe verandă ca să scape de ploaia ce bătea atât de puternic, încât o udă aproape până la piele. Stătea rezemată cu spatele de peretele de piatră. Uşa de la intrare era străjuită de ferestre, iar primele două ferestre aveau draperiile trase.

Dinăuntru se auzea muzică.

Un swing.

Chyna privi fără țintă peste câmpuri, de-a lungul potecii care urca în vârful unui deal scund și de-acolo se pierdea în depărtare. Poate că peste deal se mai aflau alte case de unde ar fi putut cere ajutor.

Însă cine o ajutase pe ea vreodată în toți anii aceștia lungi.

Își aminti cele două scurte opriri ale rulotei care o treziseră din somn, când i se păru că trecuseră printr-o poartă. Oricum, chiar dacă drumul acesta era un drum privat, mai devreme sau mai târziu tot dădea într-o șosea circulată, și ea ar fi putut cere ajutor șoferilor care treceau sau celor care locuiau pe șoseaua respectivă. Vârful dealului se afla la vreo patru sute de metri față de casă. Ca să se strecoare până într-un loc sigur, avea de străbătut o distanță foarte mare prin câmp deschis. Dacă ucigașul o vedea, probabil că o secera înainte ca ea să apuce să se îndepărteze și, oricum, de unde putea să știe ea că aceasta era casa lui. Chiar dacă era cu adevărat casa lui, nu putea să fie sigură că acesta era locul în care o ținea pe Ariel. Dacă Chyna se întorcea cu poliția și Ariel nu se afla aici, atunci criminalul probabil că n-avea să le spună niciodată unde o găseau pe fată. Trebuia să se asigure că Ariel se afla în pivniță. Dar, dacă fata era într-adevăr aici, atunci, când Chyna urma să se întoarcă cu polițaii, criminalul se putea baricada în casă. Ar fi nevoie de-o echipă specială de intervenție ca să-l scoată afară. Înainte ca echipa să ajungă la el, putea s-o omoare pe Ariel și apoi să se sinucidă. De fapt, era aproape sigură cum se vor desfășura lucrurile în momentul în care apărea vreun polițist. În clipa aceea, el avea să-și dea seama că libertatea lua sfârșit, că jocurile se terminau, că îi pierea orice urmă de distracție și că ultima formă de distracție era o sărbătoare apocaliptică a nebuniei. Chyna nu suporta să o piardă pe Ariel, primejduită, atât de curând după ce-o pierduse pe Laura — după ce ratase încercarea de-a o salva pe Laura. Era de netolerat. Nu putea să dea greș cu ceilalți toată viața, așa cum făcuseră alții cu ea. Sensul acestei situații nu se găsea în cursurile și în manualele de psihologie, ci în sentimentul de grijă, în sacrificiu, în credință, în *acțiune*. Ea nu voia să-și asume aceste riscuri. Voia să trăiască —, dar nu pentru ea, ci pentru alții.

Cel puțin, acum avea un pistol.

Și beneficia de avantajul pe care ți-l oferă o acțiune întreprinsă prin surprindere. Mai devreme, la reședința Templeton, apoi în rulotă și pe urmă la stația de benzină avusese același ascendent al elementului-surpriză, dar nu avusese pistolul.

În curând își dădu seama că își oferea explicații ca să se lanseze în cea mai periculoasă acțiune, că-și cauta scuze să intre în casă. O, Doamne, să intre în casă, era un act total nebunesc, pe care ea se străduia din greu să-l facă rațional, să-l explice, pentru că luase deja hotărârea să se lanseze în această acțiune.

* * *

Femeia iese din rulotă; are asupra ei, în mâna dreaptă, un pistol. Seamănă cu un Chief's Special de calibru 38.

Este un tip de pistol pe care de obicei îl folosesc polițiștii. Însă femeia aceasta nu se mișcă asemenea unui polițist, nu mânuiește pistolul ca un polițist, deși se vede că e obișnuită cu armele. Nu, cu siguranță nu e un om al legii. E altceva. Ceva ciudat. Domnul Vess n-a fost niciodată atât de intrigat așa cum este de această domnișoară plină de vioiciune, de această aventurieră misterioasă. Femeia asta e cu adevărat strașnică.

În momentul în care aleargă de la rulotă spre casă, și-apoi dispare, Vess se mișcă de la fereastra care dă înspre Sud la cea care dă înspre Est. Și aceasta e acoperită cu o draperie albastră, pe care o trage la o parte.

Nici urmă de femeie. Așteaptă, ținându-și respirația, dar ea nu pare că vrea s-o ia pe potecă. După o jumătate de minut, Vess își dă seama că femeia nu intenționează să fugă. Dacă și-ar fi luat tălpășița, el s-ar fi simțit grozav de dezamăgit. Nu crede că femeia e lipsită de curaj. E îndrăzneață. Așa o vrea. Dacă ar fi fugit, ar fi trimis câinii după ea, nu ca s-o omoare, ci ca s-o rețină. Pe urmă, ar fi luat-o la întrebări după bunul lui plac.

Însă ea e aceea care vine după el. Din nu știu ce motiv inimaginabil, femeia îl va urmări prin casă. Cu revolverul.

Aşadar, va trebui să fie prudent. Însă, Doamne, ce bine se va distra! Iar pistolul ei face jocul şi mai intens.

Veranda de la intrare se află chiar sub geamul la care stă Vess, dar n-are cum să vadă ce se întâmplă acolo din cauza acoperişului. Femeia misterioasă e pe undeva, pe verandă. O *simte* în apropiere, poate chiar sub locul din care priveşte el.

Vess ia pistolul de pe măsuţa de toaletă şi păşeşte uşor pe covor înspre uşă. Iese în hol, se duce repede în capul scărilor, unde se opreşte. De-acolo vede doar platforma scării, nu şi salonul, însă ascultă cu atenţie. Dacă ea deschide uşa de la intrare, el îşi va da seama, pentru că una dintre balamale scoate un scrâşnet sec. Nu e un zgomot puternic, dar este diferit de celelalte. Şi pentru că el ascultă *numai* acel sunet de balama neunsă nici răpăitul ploii de pe acoperiş, nici cascada de apă de la duş şi nici melodia *Sentimentul* care se aude la radio nu pot estompa sunetul acesta până la dispariţie.

* * *

Era nebună. Dar trebuia s-o facă. Pentru Ariel. Pentru Laura. Dar şi pentru ea însăşi. Poate că mai ales pentru ea însăşi.

După toţi anii aceştia petrecuţi pe sub paturi, în dulapuri, în poduri umbrite — gata, s-a terminat cu ascunsul. După toţi anii aceştia în care s-a târât de colo-colo, cu nasul în jos ca să nu atragă atenţia asupra propriei ei persoane — deodată, a simţit chemarea irezistibilă: *să facă* ceva sau să explodeze. A trăit ca într-o celulă, chiar din ziua în care s-a născut, chiar şi după ce a părăsit-o pe mama ei într-o închisoare, de teamă, ruşine, dorinţe înăbuşite şi s-a obişnuit atât de tare cu viaţa ei limitată, încât nici n-a mai văzut barele cuştii. Acum, furia îndreptăţită după atâţia ani a eliberat-o şi a simţit un dor nebun de libertate.

Vântul muşcător se stârni brusc şi, sub acoperişul verandei, perdelele de ploaie căzură în rafale. Un aranjament de scoici scoase un clinchet, mai mult o succesiune plictisitoare de sunete monotone.

Chyna trecu uşor pe lângă fereastră, încercând să nu calce pe melcii de pe jos. La geamuri, draperiile continuau să rămână trase.

Uşa de la intrare era închisă, dar descuiată. O împinse încet. Una dintre balamale scârţâi.

Orchestra termină de cântat o improvizaţie şi, brusc, două voci se ridicară de undeva, din fundul casei. Chyna îngheţă în prag, dar apoi îşi dădu seama că asculta o reclamă. Muzica venise de la un aparat de radio. Era posibil ca ucigaşul să locuiască împreună cu altcineva, o persoană diferită de Ariel şi de procesiunile de victime şi cadavre pe care le aducea din excursii. Chyna nu putu să creadă că el avea familie, soţie şi copii, o trupă de dezaxaţi care-l aştepta acasă; se înregistraseră însă câteva cazuri de ucigaşi, sociopaţi, care lucrau împreună. De exemplu, cei doi bărbaţi care se dovediră a fi „strangulatorul de pe deal", din Los Angeles, cu câteva zeci de ani în urmă. Oricum, vocile de la radio nu reprezentau o ameninţare.

Intră în casă cu revolverul îndreptat înainte. După ea se strecură şi vântul care, cu un şuierat, scutură un abajur pus cam într-o parte, ameninţând să-i trădeze prezenţa; închise uşa.

Vocile de la radio coborau pe o scară ce se afla în stânga ei. Se uită cu un ochi la baza scării, pentru cazul în care avea să coboare şi altcineva în afara vocilor de la radio. Camera de la parter ţinea cât toată casa şi, deşi iluminată doar de lumina cenuşie care pătrundea prin ferestre, nu era ceea ce se aştepta Chyna să găsească. În cameră se aflau fotolii îmbrăcate în piele verde, o canapea tapiţată cu o stofă ecosez, sprijinită pe nişte picioare zdravene, rotunde, măsuţe rustice din lemn de stejar şi o bibliotecă ce conţinea aproximativ trei sute de volume. Pe vatra căminului larg sclipeau două suporturi metalice pentru lemne, iar pe consolă se afla un ceas vechi, străjuit de doi cerbi de bronz ridicaţi pe picioarele din spate. Decorul era masculin, ales cu grijă, dar neagresiv; nu se vedeau nici trofee vânătoreşti pe pereţi, capete de urşi sau de căprioară care să privească cu nişte ochi sticloşi, nici puşti pe panoplie. Era un decor intim şi confortabil. Acolo unde Chyna se aşteptase să găsească o dezordine atotstăpânitoare, ca o dovadă a

minții lui sărite de pe fix, Chyna descoperi ordine. În loc de mizerie, curățenie. Cu toată lumina slabă, reuși să-și dea seama că încăperea era bine măturată și scuturată de praf. În loc să poarte povara miasmelor morții, casa răspândea o aromă de lămâie, de la ceara de mobilă, combinată cu aroma de brad a unui deodorant pentru încăperi și cu mirosul plăcut de mangal din șemineu. Vocile de la radio, care ofereau servicii de asigurare și pe urmă făceau reclamă la gogoși, țopăiră vesele pe scări. Criminalul dăduse aparatul prea tare; Chynei i se păru că ceva nu e în regulă, ca și cum el ar fi încercat să mascheze alte sunete. Se mai auzea un sunet asemănător cu cel al ploii, și totuși diferit de acesta, pe care îl recunoscu după o clipă. Era un duș. De aceea dăduse aparatul de radio atât de tare. Asculta muzică în timp ce făcea duș. Avea noroc. Atât timp cât criminalul era la duș, putea s-o caute pe Ariel fără să riște nimic.

Traversă salonul repede, văzu o ușă pe jumătate deschisă, intră și descoperi bucătăria. Era îmbrăcată în faianță galbenă și avea dulăpioare din lemn de pin. Pe jos, un linoleum verde, cu galben și roșu. Totul bine frecat. Totul la locul lui. Chyna era udă leoarcă, și apa îi picura din păr și din pantaloni pe podeaua curată. Pe o latură a frigiderului văzu lipit un calendar cu pagina fixată la luna aprilie, cu o ilustrație colorată, care înfățișa doi pisoi — unul alb și unul negru —, amândoi cu ochi verzi, luminoși, care se iteau dintr-o grămadă de crini. Normalitatea casei o îngrozi: suprafețele sclipitoare, ordinea, accentele de intimitate, ideea că aici locuia o persoană care la lumina zilei putea să pară chiar obișnuită, în ciuda atrocităților pe care le comisese. Mai bine să nu se gândească.

Să se miște. Siguranța rezidă în mișcare.

Ieși pe ușa din spate. Văzu prin geam o verandă, o curte acoperită cu iarbă, doi copaci și un hambar.

Fără nici un fel de plan arhitectural, bucătăria dădea în sufragerie și acest spațiu ocupa probabil două treimi din suprafața casei. Masa de sufragerie era rotundă, făcută dintr-un lemn de pin închis la culoare, sprijinită pe un singur picior, solid, înfipt în mijlocul ei. Cele patru scaune zdravene aveau spătare și pernițe.

La etaj, muzica începu iarăşi, dar în bucătărie se auzea ceva mai slab decât în salon. Dacă ar fi fost o pasionată a muzicii de big band ar fi reuşit să recunoască melodia chiar de-aici. Zgomotul duşului se auzea mai bine în bucătărie decât în cameră, pentru că ţevile comunicau. Apa care era trasă prin ţevi până la etaj se năpustea cu putere, făcând un zgomot găunos şi năvalnic prin ţevile de cupru. Mai mult, ţeava nu era fixată în perete şi izolată, aşa cum ar fi trebuit, şi din loc în loc se lovea cu vibraţie de perete: un zgomot ca o bătaie rapidă în uşă *tatta-tatta-tatta-tatta-tatta*.

Dacă zgomotul acela se oprea brusc, Chyna avea să ştie că timpul în care se putea mişca în siguranţă prin casă era limitat. În liniştea care ar fi urmat, ea nu mai avea decât unul, maximum două minute la dispoziţie, atât timp cât criminalul se ştergea. Apoi, putea să apară de oriunde. Chyna se uită peste tot după un telefon, însă văzu doar o priză telefonică. Dacă ar fi existat un telefon, s-ar fi putut opri să sune la 911, presupunând că exista vreun serviciu de urgenţă în locul ăsta în... unde dracu' se aflau ei — pe coclaurile astea. Dacă ar fi ştiut că ajutoarele sunt pe drum, căutarea lui Ariel ar fi fost mai puţin enervantă. Undeva, în partea de nord a sufrageriei, se mai afla o uşă. Deşi criminalul era sus, la duş, ea răsuci uşor butonul uşii, apoi păşi cu prudenţă peste prag. Dincolo se afla un fel de spălătorie, combinată cu o debara. O maşină de spălat, un uscător electric, cutii şi sticle cu cele necesare pentru spălatul rufelor erau depozitate în ordine pe două rafturi, şi aerul mirosea a detergent şi a înălbitor. Zgomotul apei care urca pe ţeavă se auzea mai tare aici decât în bucătărie. În stânga, dincolo de maşina de spălat şi de uscător, se mai afla o uşă din lemn negeluit, vopsit într-o nuanţă de verde. O deschise şi văzu nişte scări care duceau într-o pivniţă întunecată; inima începu să-i bată mai tare.

„Ariel", spuse ea încetişor, dar nu primi nici un răspuns, pentru că vorbise foarte încet, mai mult ca pentru ea.

Jos nu se afla nici o fereastră. Nici măcar o fâşie de lumină cenuşie nu se strecura printre paletele ventilatoarelor sau printre crăpăturile înguste. Era întuneric beznă.

Însă, dacă nenorocitul o ținea pe fată acolo jos, atunci părea ciudat că nu pusese o încuietoare la ușa ce ducea spre pivniță. Ușa se deschidea printr-o simplă răsucire a butonului.

Fata captivă putea fi încuiată într-o cameră fără ferestre, jos, în pivniță, sau chiar încătușată. Poate că Ariel n-avea nici măcar cum să spere să ajungă la scări și la ușa de sus, chiar dacă ar fi lăsat-o zile întregi singură acasă, fapt care explica de ce criminalul era convins că n-avea nevoie de-o încuietoare suplimentară, chiar atunci când nu se afla acasă. Oricum, părea ciudat că nu se temea de vreun hoț care ar fi putut să se năpustească în casă, cât era el plecat, să coboare în pivniță și s-o descopere întâmplător pe prizonieră. Având în vedere vârsta înaintată a casei, structura ei rustică și faptul că nu se vedea nici un fel de alarmă prin zonă, Chyna se îndoi de existența vreunui sistem de securitate. Cu toate secretele pe care le deținea, criminalul ar cam fi trebuit să monteze o ușă de oțel la pivniță, dotată cu încuietori ca acelea de la bancă. Lipsa unui sistem de securitate putea însemna că Ariel nu se afla aici.

Chyna nu dori să ia în considerare această posibilitate. Trebuia s-o găsească pe Ariel. Strecurându-se după ușă, pipăi pe casa scării după un întrerupător și îl deschise cu o mișcare bruscă. Lumina se aprinse atât pe platforma de sus, cât și jos, în pivniță.

Treptele de ciment, cu o singură rampă, erau abrupte. Păreau mai noi decât restul casei și probabil fuseseră adăugate construcției de curând.

Repeziciunea cu care curgea apa prin țeava lăbărțată de cupru arăta că ucigașul mai avea treabă în baie, încercând să îndepărteze toate urmele crimelor pe care le comisese. *Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...*

Puțin mai tare decât înainte, dar încă în șoaptă, Chyna spuse: „Ariel." De dedesubt, din aerul nemișcat, nici o reacție.

Apoi mai tare: „Ariel."

Nimic.

Chyna nu dorea să coboare în hruba aceasta oarbă care n-avea altă ieșire cu excepția scărilor, chiar dacă ușa de sus era descuiată. Nu vedea însă nici o altă modalitate de-a evita coborârea, nici de-a afla dacă Ariel era sau nu aici.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

Totdeauna ajungea la asta, chiar şi în îndepărtata ei copilărie, chiar când crescuse şi se presupunea că totul trebuia să fie în ordine; chiar şi atunci se trezea în aceeaşi situaţie: singură, năucită de teamă, singură, coborând într-un loc strâmt, întunecat, fără ieşire, bazându-se doar pe o speranţă nebunească, cu toată lumea în jurul ei indiferentă, fără să aibă pe nimeni care să se întrebe unde s-ar fi putut duce sau căruia să-i pese de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Cu urechea ciulită la zgomotul apei şi al ţevii care vibra, zgomot uşor schimbat acum, Chyna cobora încet, treaptă cu treaptă, ţinându-se cu mâna stângă de balustrada de fier. În dreapta avea pistolul întins înainte; se încleştase atât de puternic, încât încheieturile o dureau.

„Chyna Shepherd, vie şi neatinsă", spuse ea cu voce plângătoare.

„Chyna Shepherd, vie şi neatinsă."

La jumătatea scărilor, aruncă o privire înapoi. Privi urmele ude pe care le-a lăsat, şi platforma i se păru la vreo patru sute de metri deasupra, la fel de îndepărtată ca şi vârful dealului de veranda din faţa casei.

Alis coborî în vizuina iepurelui, într-o lume nebună în care nu se dădeau petreceri.

* * *

În cadrul uşii deschise dintre bucătărie şi spălătorie, domnul Edgler Vess aude cum femeia misterioasă o strigă pe Ariel. Femeia se află doar la câteva zeci de centimetri de el, după colţ, după maşina de spălat, aşa că nu se poate înşela asupra numelui pe care îl aude.

Ariel.

Stupefiat, rămâne cu gura căscată, clipind din ochi, în spălătoria care miroase a detergent şi în zgomotul surd al ţevilor de cupru, iar vocea femeii îi răsună ca un ecou în minte.

N-are cum să ştie ceva despre Ariel.

Totuşi, femeia o strigă din nou, mai tare decât înainte.

Deodată, domnul Vess se simte teribil de violat, de oprimat, de supravegheat. Aruncă o privire înapoi, către fereastră, se uită prin bucătărie, aşteptând să descopere figurile triumfătoare ale unor străini care, cu un aer acuzator, l-ar ţintui cu privirea prin geam. Vede doar ploaia şi lumina adormită, cenuşie, dar sentimentul de panică nu dispare.

Distracţia s-a terminat. S-a isprăvit cu totul.

Misterul e prea adânc. Şi alarmant.

Este ca şi cum femeia n-ar fi venit la el din Honda aceea de pe şosea, ci ar fi venit păşind pragul invizibil dintre lumi, dintr-o lume îndepărtată, din care l-a urmărit tot timpul în secret. Mireasma prezenţei ei este în mod clar supranaturală, consistenţa nelumească, şi în clipa aceasta detergentul începe să miroasă ca tămâia, iar aerul dens se îngreţoşează de existenţa unor prezenţe nevăzute.

Temător, otrăvit de îndoială, neobişnuit cu nici una dintre aceste senzaţii, domnul Vess intră în spălătorie, cu pistolul ridicat. Ţine degetul pe trăgaci, fiind pe punctul de-a da drumul unui glonţ.

Uşa de la pivniţă e deschisă. Lumina de pe scară aprinsă.

Femeia nu se vede nicăieri.

Îşi retrage degetul de pe trăgaci.

Arareori, când are musafiri la masă sau o întâlnire de afaceri, lasă întotdeauna unul dintre câini în spălătorie. Câinele stă aici, moţăind. Dacă însă altcineva decât Vess ar intra în încăpere, câinele ar lătra şi ar mârâi, făcându-l pe nepoftit să dea înapoi.

Când stăpânul e plecat, dobermanii patrulează cu vigilenţă întreg teritoriul, şi nimeni nu poate spera să intre în casă, darămite în pivniţă.

Domnul Vess n-a pus niciodată o încuietoare la uşa dinspre pivniţă pentru că se gândeşte că aceasta s-ar putea bloca din greşeală şi l-ar putea închide acolo când nu e atent, când e lansat în jocurile sale. Cu o încuietoare cu cheie, bineînţeles că această catastrofă n-ar avea loc niciodată. Nici măcar el însuşi nu-şi poate imagina cum un astfel de mecanism se poate strica şi-l poate închide înăuntru. Oricum, e prea îngrijorat de perspectivă ca să-şi asume vreun risc.

De-a lungul timpului, văzuse cum lucra în lume simpla coincidenţă şi cum oamenii mureau din cauza ei. Într-o după-amiază târzie, pe la sfârşitul lui iunie, în vremé ce conducea pe autostrada 80 spre Reno, Nevada, domnul Vess fusese depăşit de-o blondă într-un Mustang decapotabil. Femeia era îmbrăcată cu pantaloni albi, scurţi, cu bluză albă şi părul ei lung flutura în vântul amurgului într-o pală stacojiu-aurie. Brusc, domnul Vess simţise cum o nevoie atotstăpânitoare de a zdrobi minunata figură a fetei îi umplea fiinţa şi accelerase cât putuse de mult ca să ţină pasul cu Mustangul, dar dorinţa i se prăbuşise în scurt timp în hău. Pe măsură ce autostrada urca înspre munţi, rulota începuse să piardă viteză şi Mustangul o luase înainte. Chiar dacă ar fi fost în stare să se apropie de femeia din maşină, erau prea multe alte vehicule pe şosea — prea mulţi martori — ca să încerce, de pildă, să împingă maşina afară de pe autostradă. Apoi, unul dintre cauciucurile Mustangului explodase. Pentru că mergea cu o viteză atât de mare, maşina se răsucise, şerpuise de pe o bandă pe alta, lăsând în urma ei un şuvoi de fum albăstrui, dar apoi femeia recăpătase controlul asupra maşinii şi o trase pe marginea drumului. Domnul Vess se oprise s-o ajute. Ea fusese recunoscătoare pentru ajutor, zâmbind cu un aer ruşinos; era o fată drăguţă, care purta la gât pe un lănţişor o cruce de aur masiv. Mai târziu, plânsese amarnic, se luptase atât de provocator, refuzând să-şi lase frumuseţea asediată, şi îşi întorsese faţa la vederea instrumentelor ascuţite cu care lucra domnul Vess — fusese doar o femeie tânără plină de viaţă, aflată pe o şosea spre Reno, până când coincidenţa i-o oferise lui.

Şi dacă un cauciuc poate exploda, de ce nu se poate bloca şi o încuietoare?

Coincidenţa a dat, coincidenţa a luat.

Domnul Vess trăieşte cu intensitate, dar şi cu precauţie. Acum, femeia aceasta care o strigă pe Ariel a pătruns în viaţa lui ca un cauciuc explodat şi, brusc, el nu-şi poate da seama dacă ea este darul ce i se oferă lui, sau dacă el însuşi va fi darul ce i se va oferi ei.

Amintindu-şi de revolverul femeii, şi dorind ca în momentul acesta câinii să-i fie aproape, Vess se strecoară uşor prin spălătorie către uşa de la pivniţă.

De jos, se aude vocea ei: „Chyna Shepherd, vie şi neatinsă."

Cuvintele sunt atât de stranii — înţelesul atât de misterios —, încât par o incantaţie încifrată şi nedesluşită.

Confirmându-i intuiţia, femeia repetă, ca şi cum ar cânta: „Chyna Shepherd, vie şi neatinsă." Deşi domnul Vess nu e superstiţios din fire, de data aceasta are o senzaţie acută de supranatural care depăşeşte toate experienţele de până acum. Simte furnicături prin cap, i se înfioară pielea şi mâna i se încleştează pe pistol.

După o clipă de ezitare, se apleacă şi se uită în jos, pe scări. Femeia mai are câţiva paşi până să ajungă la baza scărilor. Se ţine cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă ţine pistolul îndreptat înainte.

Nu e poliţistă.

E o amatoare.

Cu toate acestea, nu e mai puţin adevărat că ea ar putea fi cauciucul explodat al domnului Vess, şi de aceea e nervos, tresare, deşi, în acelaşi timp, îl roade curiozitatea, însă e pregătit să pună siguranţa personală înaintea curiozităţii.

Prin uşa deschisă, se lasă pe platforma superioară.

Femeia e aproape de el, însă nu-l aude, pentru că totul e din ciment şi nu scârţâie nimic. Domnul Vess îndreaptă pistolul spre spatele femeii. Primul glonţ o va face să se prăbuşească cu mâinile şi picioarele întinse, iar cel de-al doilea o va lua ca din zbor. Pe urmă, el are să dea fuga pe scări, trăgând a treia şi a patra oară, încercând să o nimerească în picioare. Apoi, va tăbărî pe ea, îi va fixa pistolul în ceafă şi pe urmă, pe urmă, pe urmă, când va avea controlul total asupra ei, va decide dacă femeia mai reprezintă o ameninţare sau nu, dacă poate să-şi asume riscul unui interogatoriu sau dacă ea e atât de periculoasă, încât singura soluţie va fi să-i mai înfigă nişte gloanţe în ţeastă.

Când femeia trece prin dreptul becului de la baza scărilor, domnul Vess aruncă o privire către revolver. Într-adevăr este un Smith & Wesson calibru 38 Chief's Special, aşa cum bănuise mai devreme, când îl zărise de la fereastra dormitorului, şi brusc, forma şi modelul armei îi fulgeră mintea.

Simte mirosul unui sandviş Slim Jim cu cârnăcior. Îşi aminteşte ochii aceia negri, lunecoşi, măriţi de groază, de surprindere, de disperare. În ultimele ore a văzut două asemenea arme. Prima aparţinea tânărului domn asiatic de la staţia de benzină, care a scos pistolul de sub tejghea ca să se apere, dar n-a avut ocazia să-l folosească.

Tipul acesta de pistol este destul de obişnuit, însă nu se găseşte chiar peste tot. Domnul Vess *ştie*, simte, aşa cum o vulpe simte mirosul iepurelui, că trebuie să fie aceeaşi armă.

Deşi asupra femeii din pivniţă mai plutesc încă mistere, deşi prezenţa ei nu este mai puţin uimitoare decât înainte, fiinţa acesteia n-are nimic supranatural. Cunoaşte numele lui Ariel, nu pentru că a supravegheat totul dintr-o lume îndepărtată, nu pentru că se află în slujba unor forţe superioare, ci pentru că s-a aflat cu siguranţă *acolo*, la staţia de benzină, în timp ce Vess trăncănea cu cei doi vânzători, pe care i-a omorât cu câteva clipe mai târziu. Unde s-ar fi putut ascunde, cum de n-a zărit-o de ce oare a simţit ea nevoia să-l urmărească şi de unde a căpătat curajul pentru o asemenea aventură nesăbuită — toate acestea nu pot fi înţelese doar prin simpla intenţie. Însă acum, va avea ocazia s-o ia la întrebări.

Lăsând pistolul în jos, domnul Vess se întoarce în spălătorie, ca nu cumva femeia să arunce vreo privire înapoi şi să-l zărească. Această teamă neobişnuită, senzaţia stranie de apăsare din partea unor forţe supranaturale se ridică brusc, ca o ceaţă, şi Vess e uimit de propria lui zvâcnire de slăbiciune. El, care nu-şi face iluzii asupra naturii adevărate a existenţei. El, care este atât de clarvăzător, el, care ştie să aprecieze primatul senzaţiei pure. Până şi el, omul cel mai raţional, începe să creadă în spiriduşi.

Aproape că izbucneşte în râs când se gândeşte la propria lui prostie şi brusc o izgoneşte din minte.

De-acum, femeia a ajuns la baza scărilor. O să-i dea voie să exploreze pivniţa. La urma urmei, indiferent de motivele bizare care au adus-o, pentru asta a venit, şi Vess e curios să afle cum reacţionează la lucrurile pe care le va descoperi acolo.

Se distrează iarăşi. Încă o dată începe jocul.

* * *

Chyna ajunse la baza scărilor. În dreapta se afla peretele exterior clădit din piatră şi mortar. N-avea unde s-o ia în direcţia aceea. La stânga, la vreo trei sute de metri de capătul pivniţei, se afla o încăpere care ţinea aproape cât toată casa de deasupra. Se deplasă de lângă scară înspre acest spaţiu nou. La unul dintre capete, se vedea un cuptor care mergea cu petrol şi un boiler electric. La celălalt capăt, erau fişete metalice înalte, cu spaţii de aerisire în uşi, o bancă şi o ladă de scule pe rotile.

Chiar în faţa ei, săpată într-un perete de ciment, o uşă ciudată o aştepta.

Clic, fâş...

Chyna se năpusti în dreapta şi fu pe punctul de a trage, când îşi dădu seama că sunetul venise de la cuptor. Lumina de veghe clipi, iar combustibilul începu să ardă.

Cu tot zgomotul cuptorului, reuşi să audă vibraţia ţevii de apă. *Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta.* Aici se auzea mai slab decât pe scări, dar, oricum, se auzea. Abia dacă mai distingea muzica din baia de la etaj, o melodie al cărei fir se rupea din când în când şi din care auzea doar frânturi de clarinet, tânguitor.

Evident că, pentru izolare fonică, uşa săpată în perete era capitonată ca o uşă de teatru, cu un vinilin maroniu, împărţit în pătrate egale, susţinute de opt holşuruburi, cu capete rotunde, acoperite de asemenea cu un vinilin asortat. Tocul uşii era şi el tapiţat cu acelaşi material.

Nici o încuietoare, nici măcar una simplă, nu o oprea să intre.

Sprijinindu-se cu mâna de vinilin, Chyna descoperi că tapiţeria era mai groasă decât părea. Cel puţin vreo cinci-şase centimetri de material izolant acopereau lemnul uşii. Înşfăcă clanţa lungă de oţel în formă de „U". Când trase, uşa acoperită cu vinilin scârţâi şi zgârie tapiseria de pe toc. Era concepută cum nu se poate mai potrivit. Când uşa se deschidea total, se auzea un zgomot slab, asemănător cu acela al unei cutii de alune sub vid deschisă brusc. Uşa era tapiţată şi pe dinăuntru. Grosimea mate-

rialului atingea vreo zece centimetri. În spatele acestui nou prag se întindea o încăpere de vreo optsprezece metri pătraţi, joasă, care semăna cu un lift, cu excepţia faptului că era tapiţată total, mai puţin duşumeaua. Aceasta din urmă era acoperită cu cauciuc, ca în bucătăriile restaurantelor, pentru a păstra confortul bucătarilor care lucrează în picioare ceasuri de-a rândul. În lumina chioară a becului de deasupra, văzu că materialul care căptuşea camera nu era vinilin, ci un bumbac cenuşiu destul de prost calitativ.

Ciudăţenia locului îi ascuţi teama şi totuşi, în acelaşi timp, fu convinsă că a înţeles perfect scopul vestibulului tapiţat, astfel încât stomacul i se strânse de greaţă. Chiar în partea cealaltă a uşii pe care o deschisese se mai afla o altă uşă. Şi aceasta capitonată. În sfârşit, iată că aici existau încuietori. Tapiţeria cenuşie se lăţea în jurul a doi cilindri din metal greu. N-avea cum să reuşească fără chei. Observă o mică tăblie tapiţată care acoperea uşa — la nivelul ochiului — şi care avea un buton. Semăna cu o vizetă de închisoare.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta.

Criminalul părea să facă un duş neobişnuit de lung. Pe de altă parte, Chyna n-a stat în casă mai mult de trei minute. Avea senzaţia că ar fi stat mai mult. Dacă el s-a spălat cu atenţie, poate că se afla abia la jumătatea duşului.

Tatta-tatta...

Ar fi preferat să ţină deschisă uşa exterioară în timp ce se strecura în vestibul şi dădea vizeta la o parte, dar distanţa dintre cele două uşi era prea mare. Fu nevoită să lase uşa exterioară să se trântească în urma ei.

În momentul în care uşa capitonată întâlni tocul cu o hârşâială de vinilin zgâriat, Chyna nu mai auzi vibraţia ţevii. Liniştea era atât de adâncă, încât propria ei respiraţie, precipitată, abia se auzea. Sub tapiţerie, pereţii erau cu siguranţă acoperiţi cu straturi de material antifonic.

Sau poate că ucigaşul oprise duşul chiar în clipa în care se închisese uşa, iar acum se ştergea cu prosopul. Sau îşi trăgea pe el un halat fără să se mai şteargă şi cobora scările.

Înspăimântată, cu respiraţia tăiată, deschise uşa din nou.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta, şi apoi se auzi şi apa care curgea cu viteză şi cu presiune mare. Respiră din rărunchi, uşurată.

Se afla încă în siguranţă.

E-n regulă, e bine, fii calmă, continuă să te mişti, află dacă fata e aici şi pe urmă fă ceea ce ai de făcut.

Cu părere de rău, Chyna închise uşa. Răpăitul ţevii nu se mai auzi.

Simţi că se sufocă. Poate că vestibulul era insuficient aerisit sau poate că proasta aerisire era dublată de efectul pe care-l dădea izolaţia fonică, şi ambele făceau atmosfera la fel de irespirabilă şi de grea ca fumul. Chyna deschise tăblia tapiţată de pe uşa interioară. Dincolo se vedea o lumină trandafirie. Vizeta era protejată cu un ecran de ochi ca să-l apere pe cel ce se uita din afară de-un eventual atac al celui dinăuntru. Chyna îşi lipi faţa de vizetă şi văzu o încăpere spaţioasă, aproape cât salonul dedesubtul căruia se afla. Anumite zone erau cufundate în umbră şi singura lumină venea de la trei lampadare cu abajur textil şi becuri trandafirii, fiecare de vreo 40 de waţi. Pe peretele din fund, se vedeau două draperii de brocart roşu cu auriu, agăţate de galerii metalice, ca şi cum acestea ar fi acoperit ferestrele. N-aveau cum să existe ferestre la subsol. Brocartul acela îmbrăca pur şi simplu pereţii ca să facă încăperea mai confortabilă. Pe peretele din stânga, pe care lumina abia-l atingea, se vedea o tapiserie ponosită: o scenă care înfăţişa femei în rochii lungi, purtând pe cap pălării cu boruri largi, călare — călăreau într-o parte, femeieşte —, într-un crâng cu iarbă şi flori.

Mobilierul mai număra un fotoliu masiv, decorat cu macrameuri, un pat dublu cu tăblie albă, pe care se afla pictată o scenă greu de descris în lumina trandafirie, biblioteci sculptate cu frunze de acantă, dulapuri cu uşi din şipci, o masă mică, două scaune stil directoire, tapiţate cu un material înflorat, şi un frigider. Mai era, de asemenea, un şifonier imens, întunecat, cu uşile decorate cu aplicaţii florale vechi, dar probabil nu autentice, un şifonier prăpădit, şi totuşi frumos. Un scaun de toaletă tapiţat se afla în faţa unei măsuţe de toaletă cu oglindă triplă, încadrată într-o ramă aurită. Într-un colţ îndepărtat se aflau o toaletă şi o chiuvetă. Cu

toată ciudățenia acestei camere subterane, care semăna cu o magazie pentru producția filmului *Arsenic și dantele vechi*, lucrul cel mai ciudat îl reprezenta colecția de păpuși care se afla înăuntru. Grăsanele Kewpie, bebelușii înveliți în foi de varză, Anna cea zdrențăroasă[1] și numeroase alte varietăți, și vechi și noi, unele înalte de aproape un metru, unele mai mici decât o cutie de lapte, erau îmbrăcate în scutece, în costume de schi, în complicate rochii de mireasă, în șpilhozene cu pătrățele, în costume de cowboy, în echipament de tenis, în pijamale, în fuste hawaiene din frunze și iarbă, în chimonouri, în costume de clovni, în salopete, în neglijeuri și în costume de marinar. Păpușile umpleau rafturile bibliotecii, se iteau pe după geamurile dulapurilor, stăteau cocoțate pe șifonier, pe frigider, în picioare sau jos, pe dușumea, pe lângă pereți. Altele erau îngrămădite una peste alta într-un colț și la piciorul patului, cu membrele îndoite în unghiuri ciudate, cu capetele țepene, ca și cum ar fi avut gâturile rupte, grămezi de cadavre înveșmântate șmecherește, care așteptau să fie transportate la crematoriu. Două-trei sute de fețișoare scânteiau în lumina blândă sau își arătau paloarea fantomatică în umbră, unele din porțelan nesmălțuit, altele din porțelan obișnuit, altele din cârpă, unele din lemn și altele din plastic. Ochii lor de sticlă, de metal, din nasturi, din cârpă sau pictați pe ceramică reflectau lumina, scânteiau veseli din locurile în care se aflau păpușile sau clipeau mocnit precum cărbunele în cazul celor pedepsite să stea în colțurile întunecoase. O clipă, Chyna fu aproape convinsă că păpușile vedeau, cu excepția câtorva, care păreau oarbe în baia de lumină trandafirie, și că în ochii lor scânteia înțelegerea. Deși nici una dintre păpuși nu se mișcă și nici măcar nu-și ridică ochii pierduți în zare, erau înconjurate de-o aură de viață. Dovedeau o putere ciudată, ca și cum criminalul ar fi fost un vrăjitor care fura sufletele celor pe care-i ucidea și le încarcera în aceste păpuși.

Pe urmă se auzi o mișcare ușoară prin cameră; din întuneric ieși o umbră care se dovedi a fi prizoniera și, când ea păși la lumină, păpușile își pierdură magia lor ciudată. Era cea mai fru-

[1] Păpuși care reprezintă personaje din folclorul american (n. red.).

moasă copilă pe care Chyna o văzuse vreodată. Era chiar mai frumoasă decât în fotografia polaroid, cu un păr drept, lucios, care în lumina stranie căpăta o nuanţă stranie, deşi în realitate era blond platinat. Delicată, subţire, graţioasă, fata avea o frumuseţe eterică, angelică, şi nu părea vie, ci o fantomă care aducea un mesaj despre mântuire, ieslea sfântă, speranţă şi o stea călăuzitoare.

Purta o pereche de pantofi din pânză neagră, şosete albe trei sferturi, o fustă albastră sau neagră şi o bluză albă cu mâneci scurte, brodată cu negru la guler şi pe clapa buzunarului; astfel înveşmântată, părea o elevă de la o şcoală parohială.

Fără îndoială, criminalul îi adusese fetei hainele acestea, şi Chyna înţelese numaidecât de ce individului îi plăcea s-o vadă înveşmântată astfel. Deşi avea şaisprezece ani, astfel îmbrăcată, părea mai tânără. Braţele subţiri, încheieturile şi mâinile delicate, uniforma modestă o făceau ca, în lumina rozalie, să pară o copiliţă de unsprezece ani, care merge ruşinoasă, naivă şi neştiutoare la confirmare.

Sociopaţii de felul lui Vess se simţeau atraşi de frumuseţe şi de inocenţă pentru că, în acelaşi timp, se simţeau obligaţi să le pângărească. Când inocenţa era îndepărtată, când frumuseţea era strivită, bestia diformă se putea simţi nesfârşit de superioară persoanei pe care o râvnise cu înfocare. După ce frumoşii şi inocenţii erau omorâţi şi lăsaţi să putrezească, lumea se apropia întrucâtva de peisajul interior al criminalului.

Fata se aşeză în fotoliu. Ţinea în mână o carte. O deschise şi dădu câteva pagini, părând că citeşte.

Deşi auzise vizeta lunecând, nu ridică privirea. Era sigură că musafirul nu putea fi altul decât mâncătorul de păianjeni.

Cuprinsă de-o emoţie care îi strânse inima şi o uimi cu intensitatea ei, Chyna rosti: „Ariel."

Numele căzu prin vizetă ca într-un vis, prăbuşindu-se fără ecou. Neîndoielnic, celula fetei fusese căptuşită cu numeroase straturi antifonice, poate mai multe decât cele din vestibul, şi toată atenţia pe care criminalul o acorda eventualelor ţipete ale fetei părea să sugereze că, din când în când, acesta invita musafiri. Poate la masă sau poate să privească împreună un meci de fotbal şi să bea

câte o bere. Faptul că îndrăznea să facă aşa ceva era doar un argument în plus pentru tupeul scandalos de care dădea dovadă.

Faptul că el ar fi putut avea prieteni o făcu pe Chyna să se înfioare. Ea nu se gândi la nişte prieteni demenţi, care ar fi îngroziţi s-o descopere pe fata din pivniţă şi să afle că gazda lor măcelărea familii întregi din simplă distracţie. În activitatea cotidiană, Vess trecea drept un individ uman. Ceilalţi râdeau de glumele pe care le făcea, îi cereau sfaturi, îi împărtăşeau bucuriile şi tristeţile lor. Poate că duminica se şi ducea la biserică. Oare sâmbăta seara se ducea şi la dans, alunecând uşor pe parchet cu o femeie zâmbitoare în braţe, ţinând ritmul muzicii pe care o auzeau toţi ceilalţi? Chyna ridică vocea: „Ariel." Fata nu-şi înălţă privirea. Spuse apoi mai tare, ţipând prin ecranul vizetei: „Ariel!" Pe fotoliu, cu genunchii strânşi, cu cartea în poală, aplecată asupra paginii, cu părul lung care-i acoperea aproape întreaga figură, Ariel şedea ca şi cum ar fi fost surdă — ori ca şi cum ar fi fost o fetiţă ascunsă într-un dulap, auzind muzica glasurilor bete şi drogate, auzind sunetele acestea până când o linişte adâncă se aşternea în jurul ei ca un culcuş şi o făcea de neatins.

Chyna îşi aduse aminte că, în copilărie, simplul fapt că se ascundea de mama ei şi de prietenii periculoşi ai acesteia nu-i oferise destulă siguranţă. Uneori, certurile sau petrecerile erau prea violente sau prea gălăgioase; haosul acela de zgomote, de râsete demente şi de înjurături o cuprindea ca un vârtej chiar în locul în care se ascunsese, şi spaima ei se răsucea nebuneşte, scăpată de sub control, până când aveai impresia că inima stătea să-i pocnească şi capul să-i explodeze. Pe urmă, se aventura în locuri primitoare din propria ei minte, pătrundea prin spatele dulapului vechi în ţinutul Narnia, despre care citise în minunatele cărţi ale domnului C. S. Lewis, sau pleca să viziteze Toad Hall ori pădurea sălbatică din *Vântul printre sălcii*, sau se aventura pe tărâmuri pe care ea însăşi le inventa.

Totdeauna fusese capabilă să revină din aceste refugii. Din când în când se gândea însă cât de minunat ar fi să rămână în locul acela îndepărtat, unde nici mama ei, nici cei de-o teapă cu ea n-aveau cum s-o găsească, indiferent cât de mult o căutau. În

împărăţiile acelea exotice erau adesea şi pericole, dar erau şi prieteni adevăraţi, de bună-credinţă, aşa cum nu putea să găsească în partea *aceasta* a dulapurilor de haine vrăjite.

Acum, uitându-se cu atenţie prin ecranul vizetei la fata de pe fotoliu, Chyna se convinse că Ariel căutase refugiu într-un astfel de loc îndepărtat şi că se detaşa de lumea aceasta nefericită sub orice formă. După un an petrecut în hruba îngrozitoare, obligată să suporte uneori graţiile dementului de la etaj, poate că fata rătăcise de mult pe cărările unei lumi interioare, de unde nu se mai putea întoarce cu uşurinţă — sau nu se mai putea întoarce vreodată.

Ariel îşi ridică privirea pierdută de pe carte şi continuă să se uite fără ţintă, fără să înregistreze prezenţa Chynei la vizetă şi, aparent, nici un alt obiect din cameră. Privea undeva într-o lume de două ori mai îndepărtată decât lumea noastră. Cu toată lumina trandafirie, Chyna observă că Ariel se uita în gol şi ochii ei păreau la fel de stranii ca şi cei ai păpuşilor care o înconjurau. Criminalul le spusese celor doi de la staţia de benzină că încă n-o atinsese pe Ariel „în felul acela" şi Chyna l-a crezut. Pentru că, o dată ce i-ar fi răpit inocenţa, ar fi simţit nevoia teribilă de a-i distruge şi frumuseţea; şi când toată treaba asta avea să fie terminată, el urma s-o ucidă. Simplul fapt că fata se afla în viaţă demonstra că era încă neatinsă.

Zi după zi, fata trăise într-o teroare istovitoare, aşteptând ca nemernicul să decidă dacă ea „s-a copt", aşteptând atacul lui brutal, respiraţia scârboasă, mâinile lui fierbinţi şi scormonitoare, greutatea aceea insuportabilă a trupului lui şi apoi toate umilinţele şi înjosirile posibile. Aici, în camera ei, nu avusese unde să se ascundă; nu existau acoperişuri, n-avea cum să fugă pe plajă, în pod, pe sub pat, sus, prin copacii din curte.

„Ariel!"

Refugiul pe care şi-l găsise s-ar putea afla în paginile cărţii pe care o ţinea în poală. Fata funcţiona ca o maşinărie în lumea aceasta, hrănindu-se, spălându-se, îmbrăcându-se —, dar de trăit, trăia într-o cu totul altă dimensiune.

O hulă de furie cuprinse ca un vârtej inima Chynei, care plutea pe marea tristeţii, şi, prin vizeta din uşa capitonată, ea spuse:

— Sunt aici, Ariel, sunt aici. Nu mai eşti singură.

Ariel nu-şi mută privirea pierdută din lumea viselor şi rămase nemişcată ca o păpuşă.

— Ariel, am să veghez asupra ta. Ai să fii în siguranţă.

Pe măsura ce fata umbla pe cărarea lungă şi întortocheată a acelui altundeva, cartea îi scăpă din mână. Alunecă pe marginea fotoliului şi lovi podeaua cu un zgomot sec; pereţii şi tavanul absorbiră sunetul, pe care-l transformară într-o singură şoaptă. Ariel nu-şi dădu seama că a scăpat cartea şi rămase în continuare nemişcată.

— Am să veghez asupra ta, repetă Chyna şi se miră oarecum de propriile ei cuvinte. Se temea mai mult pentru Ariel decât pentru ea însăşi şi inima îi bătea mai tare decât înainte. Am să te veghez.

Lacrimi fierbinţi îi înceţoşară privirea, lacrimi de neputinţă, pe care nu şi le putea permite dată fiind situaţia. Clipi furioasă, până când ochii i se uscară şi putu să vadă din nou bine. Se întoarse de la uşa interioară, care era încuiată, împingând-o nervoasă pe cea din exterior.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

În timp ce ieşea din vestibulul izolat fonic şi păşea în prima încăpere a pivniţei, i se păru că zgomotul ţevii e de fapt mai puternic decât şi-l amintea ea.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

Trecuse poate un minut de când dăduse la o parte tăblia tapiţată a vizetei. Nenorocitul şi dementul se mai afla încă la duş, gol şi lipsit de apărare. Acum, când Chyna ştia locul în care se găsea Ariel, n-avea de ce să-şi facă probleme că poliţiştii ar avea nevoie de el ca să-i conducă la fată. Se simţea bine cu pistolul în mână.

Se simţea chiar minunat.

Dacă ar fi putut-o elibera pe Ariel şi ar fi putut fugi de-acolo, n-ar fi optat pentru varianta violentă. Însă n-avea cheie, şi uşa interioară nu se lăsa spartă cu uşurinţă.

Tatta-tatta-tatta...

Îi rămânea o singură variantă. Se duse către scări.

Oţelul albastru lucea în mâna ei. Chiar dacă el îşi terminase dusul şi închidea apa înainte ca Chyna să ajungă sus, îl găsea

oricum ştergându-se, gol şi lipsit de apărare, şi urma să se năpustească în baie, să deschidă focul la nimereală, să-l pună la pământ, să-şi golească revolverul în el; prima dată avea să tragă în inimă, apoi îi mai înfigea un glonţ în faţă, ca să fie sigură că l-a terminat. Totul fără nici un risc. Avea să tragă toate gloanţele, să stoarcă trăgaciul până când urma să audă clicul care îi anunţa golirea butoiaşului. Era în stare s-o facă. Să-l omoare pe dementul ăla, să-l tot omoare, să-l omoare până când murea de-a binelea. Putea s-o facă, voia s-o facă.

Urcă scările urmărind paşii uzi pe care-i lăsase la coborâre: era Chyna Shepherd care nu se mai ascundea, care intra şi ieşea din hruba aceea neatinsă, vie, care ieşea din Narnia pentru totdeauna.

Tatta-tatta-tatta...

Gândindu-se în continuare la ceea ce urma, Chyna se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l împuşte prin perdeaua de la duş — dacă exista de fapt o perdea, şi nu o uşă de sticlă — pentru că, dacă nu-l împuşca prin perdea, atunci ar fi fost nevoită să ţină revolverul numai cu o mână, în timp ce cu cealaltă ar fi smucit perdeaua sau uşa. Acţiunea era riscantă, fiindcă prin degete şi prin încheieturi începea să i se strecoare o senzaţie ciudată şi îngrijorătoare. Braţele îi tremurau atât de rău, încât înhaţă arma strâns, cu ambele mâini, ca să n-o scape.

Inima-i bătea precum ţeava de cupru, înspăimântată de confruntarea care urma, chiar dacă nebunul era gol şi lipsit de apărare. Chyna ajunse pe platforma de sus şi intră în spălătorie.

Nu putea să-l împuşte prin perdeaua de la duş, deoarece n-avea cum să ştie dacă l-a nimerit sau nu. Ar fi tras orbeşte, fără să-i poată ţinti pieptul sau capul.

Trecu de uscătorul electric şi de maşina de spălat, străbătu toată încăperea care mirosea a detergent şi deschise uşa ce dădea în bucătărie. Păşind peste prag, observă cu întârziere un amănunt important pe care-l zărise şi pe platforma din capul scărilor de la pivniţă: urme de încălţăminte ude, mai mari decât propriile ei urme, plasate printre urmele ei sau suprapunându-se peste ele, în locurile pe unde criminalul trecuse de curând. Dădu buzna în bucă-

tărie, cu prea mult elan ca să se poată opri, şi văzu că din dreapta, pe după masă, venea criminalul. Era înalt, puternic, musculos; nu era nici gol, nici lipsit de apărare, iar treaba cu duşul fusese o păcăleală tot timpul. Se mişca repede, dar Chyna se mişca puţin mai repede ca el. Încercă s-o împingă înapoi şi s-o pocnească cu toată puterea de dulapuri, dar ea se feri într-o parte, ridicând revolverul şi ţinându-i ţeava la vreun metru de figură; puse mâna pe trăgaci şi cocoşul armei scoase un zgomot sec, frânt, care se auzi ca într-o cameră goală.

Chyna se dădu înapoi cu putere, se lipi de una dintre lateralele frigiderului, dezlipind calendarul cu pisoi şi crini, care se împrăştie pe podea, la picioarele ei. Apăsă pe trăgaci, şi revolverul scoase acelaşi zgomot sec, care n-avea nici o explicaţie — la dracu' —, pentru că vânzătorul de la staţia de benzină nici măcar n-avusese ocazia să tragă înainte de a muri. Nu trebuia să lipsească nici un glonţ.

Acum vedea pentru prima dată figura criminalului. Până acum îl văzuse pe furiş, de la spate sau din profil, dar de la o oarecare distanţă. N-arăta cum s-ar fi aşteptat ea, cu faţa rotundă, buze palide şi maxilare puternice. Era arătos, cu ochi albaştri, care contrastau plăcut cu părul negru — fără nimic dement în privirea aceea curată —, avea trăsături regulate, luminoase şi un zâmbet plăcut.

Continuă să se îndrepte spre ea, zâmbind în timp ce ea apăsa pe trăgaci a treia oară, şi tot a treia oară cocoşul armei pocni în gol. Tot zâmbind, îi smulse revolverul din mână cu atâta forţă, încât Chyna crezu că i-a rupt şi degetul, şi scânci de durere. Criminalul se dădu înapoi cu arma în mână, cu ochii scânteind de plăcere.

Ce tare ţi-am tras-o!

Chyna se ghemui lângă frigider, luând locul calendarului cu pisoi.

— Ştiam eu că-i acelaşi pistol, făcu el, dar ce se-ntâmpla dacă mă-nşelam? Acum aş fi avut o ditamai gaura în plină faţă, nu-i aşa, domnişoară?

Neputincioasă, ameţită de spaimă, Chyna se uita în jur cu disperare după ceva care putea fi folosit ca armă, dar nu se vedea nimic la îndemână.

— O ditamai gaura în plină faţă, repetă el şi găsi că perspectiva era amuzantă.

Într-unul dintre dulapuri se puteau afla cuţite, dar n-avea de unde să ştie în care să caute.

— Intensă senzaţie, spuse el, zâmbind către revolverul pe care-l ţinea în mână.

Lângă chiuvetă se afla un pistol pe o consolă, dar destul de departe. Chyna nu se dezmeticea. El venise până aici înarmat, dar pusese pistolul deoparte şi porniţe în căutarea ei cu mâinile goale.

— Eşti o femeie atrăgătoare.

Chyna îşi mută privirea de la pistol, sperând că el n-a observat mişcarea. Însă îşi făcea iluzii singură şi ştia asta pentru că el observa totul, vedea totul. Îndreptă revolverul spre ea.

— Azi-noapte ai fost pe la staţia de benzină, pe-acolo prin spate.

Chyna gâfâi, dar i se păru că nu mai are aer. Respira prea repede şi prea superficial, era în pericol de hiperventilaţie şi se simţea furioasă, furioasă pe propria ei făptură pentru că el era atât de calm.

— Ştiu că ai fost acolo, cumva, pe undeva, şi ştiu că ai găsit pistolul acesta după ce am plecat eu, dar mi-aş da şi viaţa să aflu ce căutai acolo, spuse Vess.

Poate că va fi în stare să înhaţe pistolul înainte ca el s-o poată opri. Şansa era de unu la un milion. Ba la două milioane, chiar trei. La dracu', Chyna, dă-ţi seama că e imposibil! De la vreo sută de metri, cu pistolul îndreptat spre nasul ei, criminalul bolborosi bine dispus:

— Cu toate că e obiectul asiaticului, m-am cam băgat în gura lupului. La faza asta am avut pur şi simplu noroc. Tu eşti norocoasă, o întrebă el?

Deşi şansa de-a pune mâna pe pistol era, practic, imposibilă, Chyna nu avea altă alternativă. N-avea nimic de pierdut. Pe un ton uşor nerăbdător, el spuse:

— Iubito, ascultă-mă, te rog, cu tine vorbesc. Simţi că în momentul ăsta eşti norocoasă? La fel de norocoasă precum am fost şi eu?

Încercând să nu se uite fix la pistol, fiindu-i silă să privească în ochii lui de-o normalitate insuportabilă, coborî privirea de la ţeava revolverului, uitându-se în jos fără ţintă, şi reuşi să articuleze:

— Nu.

Şi fu pe jumătate convinsă că acel cuvânt venea ca un ecou din fundul pământului.

— Ia să vedem dacă eşti norocoasă.

— Nu.

— Hai, iubito, dă dovadă de puţin simţ al aventurii! Ia să vedem noi dacă eşti norocoasă, spuse el şi apăsă pe trăgaci.

Deşi arma dăduse trei rateuri, ea se aştepta ca de data aceasta să-i explodeze în faţă, pentru că ăsta era norocul ei de obicei, şi tresări. *Clic!*

— Eşti, într-adevăr, norocoasă. Eşti chiar mai norocoasă decât mine.

Chyna nu înţelese la ce se referea. Nu se putea concentra decât la pistolul de lângă chiuvetă, această ultimă şansă miraculoasă.

— Când Fuji a îndreptat chestia asta spre mine, spuse criminalul, n-ai auzit ce i-am promis?

Toată discuţia şi comportamentul calm al nemerniculuí o enervau pe Chyna şi mai rău. Se aştepta ca el s-o împuşte, s-o taie, s-o bată, probabil s-o violeze, fie înainte, fie după, s-o tortureze ca s-o facă să vorbească, dar, pentru Dumnezeu, nu se aştepta să stea la palavre cu el ca şi cum ar fi fost amândoi într-o excursie, într-o vacanţă în care se întâmplaseră câteva lucruri interesante. Ţinând încă revolverul îndreptat spre ea, asasinul continuă:

— I-am zis lui Fuji aşa: „Să nu faci asta, că-ţi căptuşesc fundul cu gloanţe." Eu îmi ţin promisiunile întotdeauna. Tu nu?

În cele din urmă, flecăreala individului reuşi să-i atragă atenţia.

— Cu lumina aia chioară de-acolo şi cu tot sângele ăla împrăştiat peste tot, probabil că te-ai îngreţoşat şi n-ai vrut să te uiţi, şi de-aia n-ai observat că Fuji era cu pantalonii în vine.

Avea dreptate. După ce aruncase o ocheadă şi constatase că amândoi vânzătorii erau morţi, îşi întorsese privirea şi păşise pe lângă cele două cadavre.

— Am reuşit să-i vâr patru gloanţe în fund, dar nu prin împuşcare, îi spuse el.

Acum, Chyna închise ochii; îi deschise apoi brusc. Nu voia să-l vadă cum se înalţa ameninţător şi nobil în faţa ei, cu surâsul lui plăcut, cu petele de sânge uscat pe haine şi cu privirea aceea normală. Însă nu îndrăzni să se uite în altă parte.

Chyna Shepherd, vie şi neatinsă.

— I-am vârât patru gloanţe în fund, dar pe urmă au sărit toate afară. O mică eliberare de gaz post-mortem. A fost ridicol. A fost chiar caraghioasă faza, dar eram presat, după cum îţi poţi da seama, şi, la urma urmei, era prea multă osteneală ca să-i mai vâr şi al cincilea glonţ.

Poate că asta era soluţia cea mai bună. Poate că mai trăgea o partidă de ruletă rusească şi pe urmă aveau să încheie în sfârşit o pace pe termen lung, iar ea nu mai avea să încerce să înţeleagă de ce exista atâta cruzime pe lume când era mai uşor să fii bun.

— Ăsta-i un pistol cu cinci gloanţe, zise el.

Ţeava goală se holba orbeşte la ea, şi Chyna se întrebă dacă o să aibă ocazia să vadă izbucnirea focului, să audă detonaţia, sau dacă întunericul din pistol o să se transforme în întunericul ce avea să se aştearnă peste ea, fără să-şi dea seama de schimbare. Pe urmă, criminalul întoarse pistolul şi apăsă pe trăgaci. Bubuitura zgudui ferestrele şi glonţul intră prin uşa unui dulap, împrăştiind aşchii de pin şi făcând cioburi farfuriile dinăuntru. Bucăţele de lemn mai zburau încă prin bucătărie când Chyna înşfăcă un sertar şi-l smulse de la locul lui. Era atât de greu, încât aproape că-i dislocă mâna din umăr, dar disperarea o întărise brusc şi ea zvârli sertarul în capul criminalului, iar conţinutul căzu pe jos în timp ce cutia de lemn îi zbură spre tâmplă cu boltă. Linguri, furculiţe, cuţite pentru micul dejun se duelau în aer, aruncau sclipiri reci, fluorescente, şi cădeau cu un zdrăngănit pe el şi pe jos, făcându-l să sară înapoi înspre masă.

În momentul în care criminalul, luat prin surprindere, se împiedică, Chyna sări spre chiuvetă. În secunda ce urmă bubuitului

produs de sertarul care se zdrobea de ceva, ea înhăţă pistolul. Văzu un punct roşu pe marginea de oţel ce indica probabil că piedica era la locul ei, şi de data asta nu mai avea motiv să se îngrijoreze că arma era goală pentru că şi un glonţ să fi conţinut, acesta se afla la locul lui, *dă Doamne să fie la locul lui*, iar în confruntarea strânsă cu asasinul n-avea nevoie decât de-un singur glonţ.

Simţea însă că degetul de pe trăgaci îi înţepeneşte şi se umflă, şi când încercă să-l potrivească mai bine, durerea o săgetă. Se legănă, purtată de-un val negru de greaţă, se clătină, pipăind orbeşte trăgaciul cu degetul mijlociu. Patinând pe duşumeaua plină de tacâmuri, care scoteau un clinchet de gheaţă spartă, criminalul o ajunse înainte ca ea să poată ridica pistolul şi să se întoarcă. O pocni peste mână, lipindu-i-o de consolă.

Din reflex, degetul ei apăsă pe trăgaci. Glonţul se zdrobi de faianţă. Bucăţele galbene îi săriră în ochi şi, dacă nu i-ar fi închis la timp, acestea ar fi orbit-o.

Criminalul o pocni cu latul mâinii peste gât, trimiţând o ploaie de cioburi negre care-i acoperiră privirea, ca şi cum s-ar fi spart o sticlă neagră, şi pe urmă îi dădu un pumn în ceafă.

Fără să-şi aducă aminte când a căzut, Chyna zăcea pe podeaua bucătăriei. Din perspectiva unei gâze aşezate pe podea, aşa cum se simţea acum, imaginea era halucinantă: un holocaust de tacâmuri, lingurile erau mari cât lopeţile, furculiţele semănau cu nişte furci, iar cuţitele erau de-a dreptul cât lănciile.

Bocancii criminalului. Bocanci negri. Se mişcau pe lângă ea. O clipă, rămase confuză, crezând că se întorsese în casa Templetonilor din Napa Valley şi se ascundea în camera de oaspeţi. Dar pe sub patul acela nu se afla nimic şi, când se mai uită o dată la tacâmurile de oţel, mintea i se lumină.

— Acum, am să spăl toate astea, zise criminalul, şi pe urmă am să le pun la loc.

Se învârtea prin bucătărie, adunând tacâmurile de pe jos şi aşezându-le metodic: linguri la linguri şi cuţite la cuţite.

Chyna se miră că-şi mai putea mişca braţul, pe care-l simţea greu ca o ramură de copac, un copac pietrificat, ce fusese cândva

din lemn. Cu toate acestea, reuşi să ţintească spre criminal şi chiar să-şi îndoaie degetul de pe trăgaci, care-i zvâcnea, înghiţindu-şi repede durerea şi gustul amar ce o însoţeau. Pistolul nu luă foc.

Apăsă iarăşi pe trăgaci şi din nou nu se auzi nimic, apoi îşi dădu seama că avea mâna goală. Nu mai era nici un pistol.

Ciudat! Lângă ea se afla un cuţit. Era un cuţit de bucătărie cu lama uşor zimţată, folosit la întinsul untului pe pâine sau la tăiatul fripturii, sau la tăiatul păstăilor de fasole, dar nu era tocmai nimerit pentru a înjunghia pe cineva. Totuşi, un cuţit era un cuţit, bun şi el în lipsa altei arme, şi Chyna îl apucă pe tăcute.

Acum mai trebuia să găsească puterea de-a se ridica de pe duşumea. Curios, nu-şi putea ridica nici măcar capul. Niciodată până acum nu se simţise aşa obosită.

Primise o lovitură zdravănă în ceafă. Se întrebă dacă nu cumva i-a fost afectată coloana. Refuză să plângă. Avea cuţitul.

Criminalul se apropie de ea, se aplecă şi îi luă cuţitul din mână. Chyna se miră cât de uşor îi alunecase cuţitul, deşi îl strângea cu sălbăticie; parcă n-ar fi fost un cuţit, ci o bucată de gheaţă care se topea.

— Eşti o fată rea, spuse el, şi o ciocăni uşor cu lama peste cap.

Continua să facă curăţenie.

Încercând să nu se gândească la eventualele probleme ale coloanei, Chyna reuşi să înşface o furculiţă. Criminalul se întoarse şi îi luă şi furculiţa.

— Nu, spuse el, ca şi cum ar fi încercat să dreseze un căţeluş neascultător. Nu.

— Nenorocitule! făcu ea, îngrozită de propria-i voce.

— Să te ia dracu'!

— Te bag undeva!

— A, ce frumos! spuse el cu dispreţ.

— Idiotule!

— Ar trebui să-ţi spăl gura aia spurcată cu săpun.

— Cretinule!

— Cred că mama ta nu te-a învăţat să vorbeşti aşa.

— Habar n-ai tu cine-i mama, spuse ea cu năduf.

O lovi din nou, de data aceasta peste gât, cu duritate.

Pe urmă, Chyna zăcu în întuneric, ascultând îngrijorată râsetul mamei ei, care se auzea din depărtare, şi vocile stranii ale unor bărbaţi. Zgomot de sticlă spartă. Înjurături. Furtună şi vânt, palmieri ce se zbăteau încoace şi-ncolo noaptea, la Key West. Apoi, tonul râsetului se schimbă. Acum suna batjocoritor. Ceva se zdrobi, şi nu era sunetul ploii, apoi cărăbuşul palmetto, care umbla jucăuş pe picioarele ei goale şi pe spate. Alte timpuri. Alte locuri. Pe tărâmul viselor ce se iveau ca din ceaţă, pocni dur pumnul de fier al amintirii.

Puțin după ora nouă dimineața, după ce se ocupase de femeie și își spălase vasele, domnul Vess dădu drumul la câini. La ușa din față, la ușa din spate și în dormitor se află butoane care, apăsate, activează o sonerie din cușcă. Îndată ce dobermanii au fost trimiși la cușcă cu comanda *Hogeacu,* soneria este o altă comandă care-i recheamă în patrulare. Vess folosește butonul din bucătărie și apoi se duce la geam să se uite în curtea din spate.

Cerul continuă să fie acoperit și apăsător, norii învăluie munții Siskiyou, dar nu mai plouă. Din ramurile lăsate ale coniferelor, apa curge fără încetare. Coaja stejarilor e precum cărbunele. Ramurile — unele dintre ele înmugurite, altele încă golașe — sunt atât de negre, încât par pârjolite de foc.

Alți oameni ar crede că pot să stea liniștiți, acum că fulgerele și trăsnetele au încetat, dar domnul Vess știe că urmările unei furtuni sunt tot atât de puternice ca și dezlănțurirea în sine. Ființa lui trăiește în perfectă armonie cu acest nou tip de putere, cu puterea mută a fecundității cu care apa se dăruiește pământului.

Din spatele hambarului vin dobermanii. Merg unul îngă altul o bucată de drum, dar apoi se împrăștie și o ia fiecare în altă direcție.

De data aceasta nu sunt în poziție de atac. Vor culca la pământ orice intrus găsit, dar nu-l vor ucide. Ca să-i programeze pentru omor, domnul Vess trebuie să le dea comanda: *Nietzsche.*

Unul dintre câini, Liederkranz, vine până pe veranda din spate, de unde îşi priveşte plin de adoraţie stăpânul. Dă din coadă o dată şi încă o dată, dar e de serviciu şi această scurtă şi măsurată manifestare de afecţiune este tot ceea ce-şi poate îngădui.

Liederkranz se întoarce în curtea din spate. Stă nemişcat şi priveşte vigilent. Se uită întâi către miazăzi, apoi către apus, pe urmă către răsărit. Se apleacă, miroase iarba udă şi, în cele din urmă, se mişcă încoace şi-ncolo pe pajişte, adulmecând cu simţ de răspundere întreg teritoriul. Îşi lipeşte urechile de cap şi se concentrează asupra unui miros, crezând că a descoperit o posibilă ameninţare pentru stăpânul lui.

În câteva rânduri, ca răsplată pentru câini şi ca să le păstreze abilitatea, domnul Vess a dat drumul câte unei prizoniere şi i-a lăsat pe câini s-o vâneze, iar el a urmărit scena cu plăcere. E un spectacol încântător. Aflându-se în siguranţă, protejat de garda lui pretoriană pe patru picioare, domnul Vess urcă la baie şi potriveşte apa la duş până când e destul de fierbinte. Dă radioul mai încet, dar îl lasă pe acelaşi post care transmite muzică swing. În timp ce-şi trage cu un gest rapid hainele pătate, rămânând gol, nori de aburi se ridică deasupra perdelei de la duş. Umiditatea măreşte mireasma petelor întunecate de pe haine. Stă câteva minute cu faţa îngropată în jeanşi, în tricou, în jacheta de doc, respirând adânc la început, iar mai apoi adulmecând delicat, încercând să detecteze nuanţele mirosului, dorindu-şi să fi avut un simţ al mirosului de douăzeci de ori mai intens, precum cel al dobermanilor.

Oricum, aromele acestea îl transpun, în noaptea care tocmai a trecut. Aude încă o dată pocnetul delicat al amortizorului de la pistol, ţipetele înăbuşite şi rugăminţile scâncite de îndurare din noaptea liniştită petrecută la familia Templeton. Simte mirosul de liliac al cremei pe care a folosit-o doamna Templeton înainte de a merge la culcare. Simte mireasma săculeţului parfumat din sertarul cu lenjerie al Laurei. Din amintiri, mai gustă o dată păianjenul.

Plin de regrete, îşi pune hainele alături, să le spele, pentru că în seara care urmează va trebui să treacă drept un om obişnuit, aşa cum nu este, de fapt, şi această licantropie întoarsă cere timp pentru ca transformarea să fie convingătoare. Aşadar, în vreme ce

Benny Goodman cântă *Saltul de la ora unu*, domnul Vess sare şi el în apa fierbinte de te jupoaie, acordând o atenţie specială feţei, pe care o freacă zdravăn, dând din belşug cu săpun, ca să îndepărteze miresmele prea înţepătoare de sex şi moarte ce ar putea speria oiţele. Oiţele nu trebuie în nici un caz să suspecteze că păstorul are colţi şi coadă. Fără să se grăbească, îngânând cântec după cântec, îşi şamponează părul bogat de două ori şi pe urmă îşi dă cu balsam. Cu o periuţă mică, se curăţă sub unghii. E un bărbat perfect proporţionat, subţire, dar musculos. Ca totdeauna, îi face mare plăcere să se săpunească, se bucură să-şi simtă contururile statuare ale trupului care-i alunecă sub palme. Simte sunetele muzicii, simte că trupul lui se acordă cu mirosul săpunului şi are gust de frişcă proaspătă.

Viaţa *există*. Vess trăieşte.

* * *

Chyna ieşi din întunericul de la Key West şi pătrunse într-o scânteiere rece de lumină fluorescentă care-i înţepă ochii. La început, se înşelă şi crezu că senzaţia de spaimă, ce-i făcea inima să-i bată cu putere, era teama de Jim Woltz, prietenul mamei ei; crezu că se afla sub pat, în căsuţa de la malul mării, cu faţa lipită de duşumea. Dar apoi îşi aminti de criminal şi de fata captivă.

Era aşezată pe un scaun trântit lângă masa din bucătărie. Ţinea capul spre dreapta şi, printr-o fereastră, vedea veranda şi curtea din spate. Criminalul luase perna de pe un alt scaun şi i-o pusese sub cap, ca să nu stea cu faţa direct pe lemn. Grija lui îi dădu fiori.

Când încercă să-şi ridice capul, durerea i se înfipse în ceafă ca un glonţ şi îi trecu în obrazul drept, pulsând. Aproape că leşină şi se hotărî să nu se grăbească cu ridicatul în picioare.

Când se răsuci pe scaun, clinchetul lanţurilor îi arătă că ridicatul în picioare poate să nu fie o variantă fericită, nici măcar mai târziu. Ţinea mâinile în poală şi când încercă s-o ridice pe una, le ridică pe amândouă, pentru că avea cătuşe la încheieturi.

Încercă să desfacă picioarele şi descoperi că avea cătuşe şi la glezne. După zdrăngănitul pe care-l făceau cele mai mici mişcări, se convinse că mai existau şi alte tipuri de piedici.

Afară, ceva negru ca funinginea năvăli peste pajiște, urcă scările în galop și traversă veranda. Se apropie de fereastră, se ridică, puse labele pe pervaz și se chiorî înăuntru la ea. Era un doberman.

* * *

Ariel ține o carte deschisă rezemată de piept, ca pe un scut; stă cu mâinile încrucișate pe copertă. E așezată într-un fotoliu enorm, cu picioarele strânse sub ea, singura păpușă perfectă dintre cele care se află în încăpere.

Domnul Vess șade pe un scăunel la picioarele ei.

Când se spală, se spală zdravăn. Dușat, șamponat, ras, pieptănat, e un tip prezentabil, și orice mamă, văzându-l la braț cu fiica ei, s-ar gândi că e o partidă nemaipomenită. Poartă pantofi de pânză în picioarele goale, pantaloni bej de doc, la care are o curea din piele împletită, și o cămașă vernil.

În uniforma ei de școlăriță, și Ariel arată bine. Vess e încântat să vadă că fata s-a îngrijit în lipsa lui după cum a învățat-o. Nu-i este ușor să se spele numai cu buretele și să-și șamponeze minunatul păr în chiuvetă.

A construit camera aceasta pentru altele care au trecut pe aici înaintea ei, dintre care nici una n-a stat mai mult de două luni. Până când a cunoscut-o pe Ariel a lui și și-a dat seama de independența ei spirituală care l-a înrobit, nu și-a putut imagina că va insista ca vreo femeie să stea atât de mult. În consecință, prezența unui duș în pivniță i se păruse inutilă.

Prima dată, o văzuse pe fată într-o fotografie din ziar. Deși era doar în clasa a zecea, fusese oarecum o celebritate care adusese victoria pentru echipa liceului din Sacramento, la care învăța, într-o competiție de decatlon. Păruse atât de blândă. Când o văzuse, ziarul prinsese să-i tremure în mâini și își dăduse seama imediat că odată și-odată avea să facă o călătorie la Sacramento și s-o cunoască. Îl împușcase pe tatăl fetei. Mama moștenise o enormă colecție de păpuși și confecționa și ea altele, din pasiune. Vess o

bătuse până o lăsase moartă cu un clovn ventriloc, care avea capul cioplit în lemn de arţar şi era la fel de eficient ca o bâtă de baseball.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, îi spune el lui Ariel, şi vocea i se pierde în camera izolată fonic; parcă vorbeşte dintr-un sicriu, pareă a fost îngropat de viu.

Ea nu răspunde şi nici nu dă semne că îl observă. E în aceeaşi stare de tăcere neîntreruptă în care se află de mai mult de şase luni.

— Mi-a fost dor de tine.

De câtva timp, Ariel nu se mai uită deloc la el, ci priveşte fix un punct deasupra capului acestuia, apoi privirea îi cade într-o parte. Dacă s-ar ridica de pe scăunel şi s-ar aşeza cumva în raza privirii ei, aceasta tot l-ar privi pe deasupra, deşi Vess n-ar putea să-şi dea seama dacă evită să-l vadă sau nu.

— Ţi-am adus câte ceva să-ţi arăt.

Dintr-o cutie de pantofi care se află pe duşumea, lângă scăunel, Vess scoate două fotografii polaroid. Ea nu le va primi şi nici măcar nu-şi va întoarce privirea spre ele, dar Vess ştie că Ariel va examina aceste instantanee după plecarea lui.

Fata nu este atât de pierdută precum se preface. Şi el, şi ea joacă la mize mari, iar Ariel e o jucătoare bună.

— Prima poză înfăţişează o doamnă pe nume Sarah Templeton, aşa cum arăta înainte de-a o aranja eu. Avea vreo patruzeci de ani, dar era foarte atrăgătoare. O femeie încântătoare.

Fotoliul este atât de adânc, încât perna face o margine în partea lui Ariel, pe care Vess aşează fotografia.

— Încântătoare, repetă el.

Ariel nu clipeşte. E în stare să se uite fix, fără să clipească, un timp surprinzător de lung. Uneori, domnul Vess se îngrijorează că fata îşi va îmbolnăvi ochii de-un albastru orbitor; corneea trebuie umezită frecvent. Bineînţeles, dacă stă prea mult fără să clipească şi ochii se usucă prea tare, iritaţia produsă o va face să lăcrimeze involuntar.

— Aceasta este o a doua fotografie a lui Sarah, după ce am încheiat afacerile cu ea, spune domnul Vess şi aşează fotografia pe

fotoliu. După cum vezi, dacă ai chef să te uiţi, nu-i mai putem aplica termenul de *încântătoare*. Frumuseţea nu durează. Lucrurile se schimbă. Mai ia două fotografii din cutia de pantofi. Aici este fiica lui Sarah — Laura. Înainte. Şi după. Observi ce frumoasă a fost. Ca un fluturaş. Dar ştii tu că în fiecare fluturaş zace câte un vierme. Pune instantaneele pe scaun şi caută iar prin cutie. Acesta era tatăl lor. Aha, şi aici e fratele ei... şi soţia lui. Ăştia au fost întâmplători. În cele din urmă, scoate cele trei fotografii ale tânărului domn asiatic şi sandvişul din care lipseşte o bucăţică. Îl cheamă Fuji. Ca pe muntele din Japonia. Vess aşează două dintre cele trei fotografii pe scaun. Una o păstrez pentru mine, ca s-o mănânc. Pe urmă, eu am să fiu Fuji, am să am toată puterea Orientului şi toată puterea muntelui şi, când va veni timpul să mă ocup de tine, o să simţi şi băiatul acesta, şi muntele din mine, şi mulţi alţi oameni cu toată puterea lor. Va fi foarte excitant pentru tine, Ariel, atât de excitant încât, atunci când se va termina, nici n-o să-ţi mai pese că eşti moartă.

Cuvântarea aceasta e neobişnuit de lungă pentru domnul Vess. În general, nu prea trăncăneşte, dar frumuseţea fetei îl mişcă şi îl face să ţină cuvântări. Stă cu sandvişul în mână.

— Bucăţica lipsă a fost muşcată de Fuji chiar înainte de-a fi împuşcat. Saliva lui s-a uscat cu siguranţă pe carne. Aşa că poţi gusta puţin din puterea lui calmă, din fiinţa lui nepătrunsă. Aşează cârnăciorul învelit în celofan pe fotoliu. Mă-ntorc după miezul nopţii, promite domnul Vess. O să mergem afară, la rulotă, ca s-o vezi pe Laura, pe Laura cea adevărată, nu doar o fotografie. Am adus-o cu mine ca să vezi cum evoluează tot ceea ce este frumos. Mai am acolo şi un băiat, un autostopist pe care l-am cules de pe drum. I-am arătat o fotografie de-a ta şi pur şi simplu nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat la ea. N-a fost respectuos. A rânjit cu subînţeles. Nu mi-a plăcut ce a spus despre tine, aşa că i-am cusut gura şi i-am cusut şi ochii din cauza modului în care s-a uitat la fotografie. O să-ţi placă teribil când ai să vezi ce i-am făcut. Ai să-l poţi atinge... şi pe el, şi pe Laura.

Vess se uită la ea de-aproape, să vadă dacă vreun fior, vreun tic, vreo schimbare a privirii îi arată că îl aude. El *ştie* că fata

aude, dar e destul de şireată ca să-şi păstreze aerul acela sobru şi pretinsa stare cataleptică. Dacă ar putea s-o oblige să clipească măcar, atunci ar distruge-o complet, ar face-o să urle sălbatic, ca pe nebunii cei mai fioroşi de la Bedlam[1]. Prăbuşirea într-o nebunie demonstrativă este întotdeauna plăcută vederii şi îl fascinează.

„Dar fata asta e tare", îşi spune domnul Vess. „Are surprinzătoare resurse interioare. Bine." Provocarea îi dă fiori.

— De la rulotă, o să mergem pe pajişte, cu câinii, şi am să te las să te uiţi până ce îi îngrop pe Laura şi pe autostopist. Poate că până atunci se înseninează şi poate că se vor vedea luna şi stelele.

Ariel se ghemuieşte în fotoliu, cu cartea în braţe, privind în gol, cu buzele întredeschise; e o fetiţă grozav de liniştită.

— Hei, ştii, ţi-am mai adus o păpuşă. Am găsit-o într-un magazin mititel din Napa, o prăvălie care vinde obiecte artizanale din partea locului. E o păpuşă de cârpă, deşteaptă. O să-ţi placă. Ţi-o dau mai târziu.

Domnul Vess se ridică de pe scăunel şi aruncă o privire prin frigider şi prin dulapul care-i serveşte fetei de cămară. Are destule provizii, pentru trei zile, şi mâine el o va aproviziona din nou.

— Nu mănânci cât trebuie, o ceartă Vess. Eşti nerecunoscătoare. Ţi-am adus frigider, cuptor cu microunde, ai apă curentă, caldă şi rece. Ai tot ce-ţi trebuie ca să-ţi porţi de grijă. Trebuie să mănânci.

Fata e la fel de tăcută ca şi păpuşile.

— Ai slăbit câteva kilograme. Arăţi încă bine, dar nu trebuie să mai slăbeşti.

Fata priveşte fără ţintă, ca şi cum ar aştepta s-o apese cineva pe buton ca să-şi recite cuvintele înregistrate.

— Să nu-ţi închipui cumva că ai să te înfometezi până când ai să arăţi ca o paparudă. N-ai să-mi scapi în felul ăsta, Ariel. Am să te leg şi am să-ţi dau de mâncare cu sila, dacă e cazul. Am să te oblig să înghiţi un tub de cauciuc şi am să-ţi pompez mâncare pentru bebeluşi în stomac. La urma urmei, mi-ar face plăcere. Ce-ai vrea? Piure de mazăre? Morcovi? Piure de mere? Bănuiesc

[1] Ospiciu celebru în Anglia (n. tr.).

că nu contează, pentru că tot n-ai să simţi gustul — dacă nu cumva ai să le regurgitezi.

Priveşte fix părul mătăsos al fetei, care, prin filtrul de lumină, pare blond-roşcat. Imaginea aceasta colindă prin toate cele cinci simţuri ale lui Vess şi el se simte scăldat în splendoarea senzorială a părului ei, în toate sunetele, mirosurile şi senzaţiile tactile pe care privitul părului i le aduc. Un singur stimul dezvoltă atâtea asociaţii în mintea lui Vess, încât este în stare să contemple pierdut, ore în şir, un fir de păr sau o picătură de ploaie, pentru că fragmentul respectiv se transformă de fiecare dată într-un întreg univers de senzaţii.

Vess se mută înspre fotoliu şi se apleacă deasupra fetei.

Ariel nu observă prezenţa lui şi, deşi Vess se află în raza ei vizuală, fata îşi fereşte privirea într-o parte, fără ca el să-şi dea seama cum s-a petrecut lucrul acesta. Fata are o oarecare magie a eschivării.

— Poate că aş reuşi să scot un cuvinţel-două de la tine dacă ţi-aş da foc. Ce zici? Puţin gaz de brichetă pe părul tău auriu şi fâşş!

Ea nu clipeşte.

— Sau am să te dau la câini. Să vedem dacă o să-ţi dezlegi limba.

Nici o clipire, nici un fior, nici o mişcare. Ce fată!

Domnul Vess se apleacă până când se află nas în nas cu Ariel.

Acum se privesc ochi în ochi, şi totuşi ea nu se uită la el. Pare că se uită fix *prin* el, ca şi cum n-ar fi un om în carne şi oase, ci o fantomă care bântuie încoace şi-ncolo şi pe care n-o poate detecta prea bine. Gestul acesta nu este şmecheria ei veche cu uitatul într-o parte. Este o găselniţă mult mai inteligentă pe care el n-o poate înţelege câtuşi de puţin.

Nas în nas cu fata, Vess şopteşte:

— După miezul nopţii ne ducem pe pajişte. Am să-i îngrop pe Laura şi pe autostopist. Poate că am să te pun şi pe tine în groapă cu ei şi am să te acopăr cu pământ. Toţi trei într-un mormânt. Ei morţi şi tu vie. Atunci ai să vorbeşti, Ariel? Ai să spui „te rog"?

Nici un răspuns.

Aşteaptă.

Respirația fetei e ușoară și regulată. El se află atât de aproape de ea, încât simte pe buze respirația caldă, neostoită, promisiune a unor sărutări viitoare.

Cu siguranță, și ea îi simte respirația.

Poate că-i e teamă de el, poate că simte repulsie, dar, în același timp, îl găsește atrăgător. Nu se îndoiește câtuși de puțin de asta. Băieții răi fascinează pe toată lumea.

— Poate că o să vedem stelele, spune el.

E atâta albăstrime în ochii ei, atâtea adâncimi scânteietoare.

— Sau poate o să vedem chiar luna, șoptește Vess.

* * *

Cătușele de oțel de la gleznele Chynei erau prinse între ele cu un lanț. Un al doilea lanț, cu mult mai lung, legat de primul printr-o carabină, trecut pe după picioarele groase ale scaunului și în jurul barelor dintre picioarele scaunului, se întorcea între picioarele Chynei, ocolea apoi stâlpul unic care susținea masa rotundă și era legat înapoi de carabină. Lanțurile n-aveau destul joc ca să-i permită să stea în picioare. Chiar dacă ar fi putut să se ridice în picioare, ar fi trebuit să care scaunul în cârcă, iar forma acestuia și greutatea ar fi obligat-o să stea cocoșată, ca un pitic din basme și, o dată ridicată în picioare, n-avea cum să se miște de lângă masa de care era fixată. Avea mâinile prinse în cătușe în față. De cătușa dreaptă agăța un lanț. De-acolo, înconjura trupul fetei, se răsucea printre stinghiile spătarului și se prindea de cătușa de la mâna stângă. Lanțul acesta era destul de larg ca să-i permită să-și odihnească brațele pe masă dacă voia.

Stătea cu mâinile în poală, aplecată în față, privindu-și cercetătoare arătătorul roșu și umflat de la mâna dreaptă, și aștepta.

Degetul îi zvâcnea, o durea capul, dar durerea de la gât i se mai potolise. Știa că peste douăzeci și patru de ore durerea aceasta va reveni mai cruntă ca urmele unei bătăi cu biciul.

Sigur că, dacă peste douăzeci și patru de ore se mai afla în viață, durerea de la gât avea să fie cea mai mică problemă.

Câinele nu mai era la fereastră. Văzuse doi, care mergeau împreună pe pajişte, patrulând înainte şi-napoi, adulmecând iarba şi aerul, oprindu-se din când în când şi ciulindu-şi urechile, şi pe urmă patrulând iar.

Cu o noapte în urmă, Chyna se folosise de mânia dezlănţuită ca să-şi domine sentimentul de teroare ce o cuprinsese până când furia o zdrobise, însă acum descoperea că umilinţa era chiar mai eficientă pentru a ţine în frâu teama. Incapacitatea de a se proteja, dependenţa care o lega strâns de trecutul ei — nu aceasta constituia sursa umilinţei; eşecul promisiunii făcute către fata din pivniţă o mortifica.

Sunt paznicul tău. Ai să fii în siguranţă cu mine.

Îi revenea în minte vestibulul tapiţat şi vizeta către uşa interioară. Fata care domnea printre păpuşi nu dăduse nici un semn că ar fi auzit promisiunea. Dar, la gândul că-i dăduse fetei speranţe deşarte, Chyna încerca o senzaţie de greaţă, fiindcă ştia cu siguranţă că Ariel avea să se simtă trădată şi mai părăsită ca oricând, şi că urma să se retragă mai adânc în acel Altundeva numai al ei.

Sunt paznicul tău.

Privind în urmă, Chyna găsi că propria ei aroganţă nu era numai uimitoare, ci chiar perversă, înşelătoare. În douăzeci şi şase de ani de viaţă nu salvase pe nimeni în nici un fel. Nu era o eroină, nu era un personaj dintr-un roman de mistere, colorat cu puţină teamă şi cu o idee de bunătate sufletească, dar, pe de altă parte, în firea ei se combinau competenţa lui Sherlock Holmes şi cea a lui James Bond. Faptul că trăise, că era echilibrată mintal şi intactă afectiv constituise o luptă destul de acerbă pentru ea de-a lungul vieţii. Mai era încă ea însăşi, o fetiţă pierdută, care bâjbâia orbeşte prin timp pentru o rezolvare pe care probabil n-avea s-o găsească niciodată; şi totuşi, se aşezase în faţa vizetei şi promisese salvarea prizonierei.

Sunt paznicul tău.

Deschise palmele şi le aşeză pe masă, apoi le lăsă să lunece pe suprafaţa lemnului, ca şi cum ar fi netezit cutele unei feţe de masă; cum se mişca, lanţurile îi zornăiau.

La urma urmei, nu era o luptătoare şi nici cavalerul salvator al nimănui; în viaţa de toate zilele, lucra pe post de chelneriţă. Era bună în meseria ei, era bună de adunat bacşişuri, pentru că cei şaisprezece ani petrecuţi în lumea deformată a mamei ei o învăţaseră că unul dintre modurile prin care-ţi asiguri vieţuirea este să fii îndatoritor. Cu clienţii dovedea un farmec neobosit, era inepuizabil agreabilă şi totdeauna binevoitoare să mulţumească pe cineva. Relaţia dintre un client şi o chelneriţă constituia pentru modul de gândire al fetei relaţia *ideală*, pentru că era o relaţie scurtă, formală, dominată de obicei de un înalt grad de politeţe şi nu necesita vreo implicare afectivă.

Sunt paznicul tău.

Fiind obsedată de ideea de-a se proteja cu orice preţ, se purta prietenos cu celelalte chelneriţe, dar nu se împrietenea niciodată cu vreuna dintre ele. Prietenia implica ataşament, riscuri. Chyna învăţase să se apere de trădarea şi suferinţa care rezultă de obicei din ataşament.

De-a lungul anilor, avusese legături doar cu doi bărbaţi. Amândoi îi plăcuseră, pe cel de-al doilea îl iubise chiar, dar prima relaţie durase unsprezece luni, iar cea de-a doua, treisprezece. Iubiţii, dacă se dovedeau demni, cereau mai mult decât simplul ataşament; aveau nevoie să te deschizi în faţa lor, să-ţi împarţi viaţa cu ei, aveau nevoie de intimitate afectivă. Chynei i se păru dificil să facă anumite confesiuni despre copilărie sau despre mama ei, în parte pentru că slăbiciunea, neputinţa manifestată de-a lungul anilor o jenau. Mai precis, ajunsese să-şi dea seama de crudul adevăr, că mama sa n-o iubise niciodată cu adevărat, fiindcă, probabil, era incapabilă să iubească pe cineva. Şi cum se putea aştepta să fie adorată de vreun bărbat care afla că nici măcar propria ei mamă n-o iubise.

Era conştientă că această atitudine se dovedea iraţională, dar conştientizarea n-o elibera de gândul respectiv. Înţelegea că nu ea era răspunzătoare pentru ce-i făcuse mama ei, dar, indiferent de ceea ce susţineau sus şi tare psihanaliştii în cărţile lor sau în discuţiile de la radio, simpla înţelegere nu vindeca. Chiar după ce trecuseră zece ani de când scăpase de sub controlul mamei,

Chyna avea momente în care era convinsă că toate evenimentele întunecate din trecut puteau fi evitate dacă ea, Chyna, ar fi fost o fetiţă mai bună, mai merituoasă.

Sunt paznicul tău.

Împreună din nou mâinile pe masă. Se aplecă în faţă până ce atinse cu fruntea degetele mari şi închise ochii.

Singura prietenă apropiată pe care o avusese vreodată fusese Laura Templeton. Relaţia lor era ceva ce dorise Chyna cu disperare, dar pentru care nu făcuse nici un efort, iar mai apoi făcuse foarte puţin pentru a întreţine această relaţie; prietenia lor reprezenta pur şi simplu testamentul pe care vivacitatea, perseverenţa, puterea de dăruire ale Laurei îl lăsau pentru rezerva şi prudenţa Chynei, era rezultatul sufletului nobil al Laurei, al puterii ei unice de-a iubi. Iar acum Laura era moartă.

Sunt paznicul tău.

În camera Laurei, sub privirea atentă şi moartă a lui Freud, Chyna îngenunchease lângă pat şi îi şoptise prietenei care se afla în lanţuri: *Am să te scot de-aici.* Dumnezeule, cât era de dureros să se gândească la asta. *Am să te scot de-aici.* Stomacul i se făcu ghem, dezgustată de propria-i neputinţă. *Am să găsesc o armă*, promisese ea. Laura, generoasă până la capăt, o stârnise să fugă, să iasă de-acolo. *Să nu mori pentru mine*, spusese Laura. Însă Chyna răspunsese: *Am să mă întorc.*

Acum o cuprinse din nou o adâncă tristeţe, care se năpusti în inima ei, asemenea unei păsări de pradă întunecate, şi aproape că se lăsă învăluită în aripile acelea, dornică de mângâierea stranie pe care i-o aduceau cuiele tristeţii înfipte în suflet — până când înţelesese că se folosea de tristeţe ca să dea cu pietre în sentimentul de umilinţă ce i se cocoţase în suflet. Jelind, nu mai avea timp să se autodispreţuiască.

Sunt paznicul tău.

Deşi vânzătorul de la staţia de benzină nu trăsese nici un foc cu revolverul, ea ar fi trebuit să-l controleze. Ar fi trebuit să ştie. Cumva. Într-un fel oarecare. Deşi n-avea cum să ştie ce făcuse Vess cu gloanţele, ar fi trebuit să-şi dea seama. Întotdeauna, Laura îi spusese că e prea severă cu ea însăşi, că n-are cum să se

vindece dacă-şi tot scormoneşte rănile vechi, într-un neîntrerupt proces de autoflagelare.

Dar Laura era moartă.

Sunt paznicul tău.

Sentimentul de umilinţă se descompuse în ruşine. Şi, dacă umilinţa era o unealtă bună pentru a reprima teroarea, apoi ruşinea era una şi mai bună. Lăsându-se la vale pe panta abruptă a ruşinii, nu încercă nici un sentiment de frică, deşi se găsea în lanţuri în casa unui criminal sadic, şi nimeni nu-i purta de grijă pe lume. Faptul că ea se afla aici părea o ofrandă adusă justiţiei.

Pe urmă, auzi paşi apropiindu-se.

Îşi ridică fruntea şi deschise ochii.

Criminalul intra dinspre spălătorie, venind evident din pivniţă. Fără să-i adreseze vreun cuvânt Chynei, fără măcar să-i arunce vreo privire, ca şi cum ea n-ar fi existat, Vess se duse spre frigider, scoase un carton de ouă şi-l aşeză pe măsuţa de lângă chiuvetă. Cu îndemânare, sparse opt ouă într-un vas şi aruncă cojile în găleata de gunoi. Vârî vasul în frigider şi începu să cureţe şi să taie o ceapă.

Chyna nu mâncase de mai mult de douăsprezece ore. Totuşi, fu mirată să descopere că o încerca o senzaţie de foame nebunească. Ceapa împrăştia cel mai dulce miros pe care îl simţise vreodată; începu să-i lase gura apă. După atâta vărsare de sânge, după ce-şi pierduse singura prietenă adevărată, îi se părea o cruzime să i se facă foame atât de curând.

Criminalul puse ceapa tăiată într-un castron cu capac, îl închise şi îl plasă în frigider lângă vasul cu ouă. Pe urmă, rase o bucată de brânză Cedar într-un alt castron cu capac.

Se mişca iute şi eficient prin bucătărie şi părea că lucrul acesta îi făcea chiar plăcere. Îşi păstra locul de muncă curat. Apoi, îşi spălă mâinile cu atenţie şi le şterse cu un prosop special pentru mâini, agăţat lângă acela de vase. În cele din urmă, criminalul veni la masă. Se aşeză în faţa Chynei, relaxat, încrezător, cu un aer de licean.

Ruşinea care fusese pe punctul de-a o consuma pe Chyna, arsese singură. O combinaţie ciudată de mânie mocnită şi de cruntă disperare îi luaseră locul.

— Acum, spuse el, sunt sigur că ţi-e foame, şi imediat după ce stăm niţel de vorbă am să fac o omletă cu brânză şi pâine prăjită. Dar, ca să-ţi meriţi micul dejun, trebuie să-mi spui cine eşti, unde te-ai ascuns la staţia de benzină şi de ce te afli aici.

Ea îl privi alb.

— Să nu crezi că poţi să te ascunzi de mine! zise el, cu un zâmbet.

Ar prefera s-o ia naiba decât să-i spună lui ceva.

— Uite cum stau lucrurile, continuă el. Oricum am să te omor. Deocamdată nu ştiu cum. Probabil că în faţa lui Ariel. A mai văzut ea cadavre înainte, dar n-a participat la momentul respectiv. N-a auzit ţipătul acela final cufundat în umezeala bruscă ce învăluie totul.

Chyna încercă să-l privească, să nu-şi arate slăbiciunea.

— Orice aş vrea să-ţi fac, am să fac să-ţi fie mai rău dacă nu vorbeşti de bunăvoie, spuse el. Sunt câteva chestii care-mi plac şi pe care pot să le fac înainte sau după ce te omor. Colaborează cu mine şi am să le fac după ce te omor.

Chyna căută, fără succes, să întrezărească vreun semn de nebunie în ochii lui. Erau de-un albastru atât de vesel.

— Ei bine...

— Eşti un biet ticălos bolnav.

— Ultimul lucru la care m-aşteptam din partea ta era că mă vei plictisi, spuse el, zâmbind din nou.

— Ştiu de ce i-ai cusut ochii şi buzele, zise Chyna.

— Aha, l-ai descoperit în dulap!

— L-ai violat înainte de a-l omorî sau în timp ce îl omorai. I-ai cusut ochii pentru că te văzuse, i-ai cusut buzele pentru că-ţi era ruşine de ce-ai făcut, şi te-ai temut că şi mort ar putea să spună cuiva.

— De fapt, n-am făcut sex cu el, vorbi Vess, netulburat.

— Mincinosule!

— Dar, dacă aş fi făcut-o, nu m-aş fi simţit jenat. Crezi că sunt un tip atât de nesofisticat? Nu crezi că toţi suntem puţin bisexuali? Uneori, simt dorinţa pentru câte un bărbat, şi cu unii dintre ei m-am şi lăsat pradă dorinţei. Totul este senzaţie. Doar senzaţie.

— Vierme ce eşti!

— Ştiu ce încerci tu să faci acum, spuse el, împăciuitor, vădit amuzat de Chyna, dar pur şi simplu n-o să meargă. Speri ca vreuna dintre insulte să mă scoată din sărite, ca şi cum aş fi vreun hopa-mitică de psihopat care izbucneşte dacă-i zici pe nume, dacă apeşi pe butonul care trebuie, probabil dacă ai să spui ceva rău de mama mea sau vreo blasfemie. Atunci, speri că am să te ucid repede, într-un acces de furie, şi ai să scapi uşor.

Chyna înclină să-i dea dreptate, deşi ea însăşi nu-şi dăduse seama prea bine de propriile-i intenţii. Eşecul, ruşinea şi sentimentul de neputinţă care o încercau văzându-se în lanţuri o reduseseră la o disperare la care prefera să nu se gândească. Acum era mai îngreţoşată de ea însăşi decât de el, întrebându-se dacă nu cumva e o fiinţă slabă, o perdantă, ca şi mama ei.

— Dar eu nu sunt psihopat, spuse Vess.

— Atunci ce eşti?

— Păi... să zicem un aventurier omucid sau probabil singura persoană clarvăzătoare pe care ai întâlnit-o în viaţa ta.

— Vierme mi se pare mai potrivit.

El se aplecă în faţă.

— Uite ce e: ori îmi spui totul despre tine, tot ceea ce vreau eu să ştiu, ori îţi aranjez mutra cu un cuţit în timp ce stai aici la masă. Pentru fiecare întrebare la care refuzi să răspunzi, tai câte o bucăţică — lobul urechii, vârful năsucului tău frumuşel. Am să te fac ca pe o sculptură în fildeş.

Nu spusese asta ca să o ameninţe pur şi simplu, ci foarte realist, iar ea îşi dădu seama că e în stare s-o facă.

— O să lucrez toată ziua, zise el, şi ai să înnebuneşti cu mult înainte de-a muri.

— E-n regulă!

— E-n regulă ce — conversaţia sau sculptura în fildeş?

— Conversaţia.

— Eşti o fată bună.

Era pregătită să moară, dacă aşa trebuia să se întâmple, dar nu vedea de ce ar suferi fără rost.

— Cum te cheamă?

— Shepherd. Chyna Shepherd. C-h-y-n-a.

— Aha, deci până la urmă asta nu era o incantație criptică.

— Ce anume?

— E un nume ciudat.

— Păi, nu-i așa?

— Nu te ciorovăi cu mine, Chyna. Zi-i înainte.

— Bine. Dar mai întâi, poți să-mi dai să beau ceva? M-am deshidratat.

Se duse la chiuvetă și turnă un pahar de apă. Puse înăuntru trei cuburi de gheață, se îndreptă spre ea, apoi se opri și spuse:

— Pot să-ți adaug și-o bucățică de lămâie.

Ea știa că el nu glumește. O dată întors acasă de la vânătoare, încerca să reintre din rolul de urmăritor sălbatic în acela de funcționar, agent imobiliar, mecanic auto sau orice o fi fost atunci când trecea drept om normal. Unii sociopați puteau să arboreze o mască falsă, mult mai convingătoare decât cele mai bune prestații actoricești, și bărbatul acesta era probabil vreunul dintre ei, deși, după ce se cufunda în nebunia crimei, avea nevoie de-o perioadă de acomodare ca să-și reamintească bunele maniere ale societății civilizate.

— Nu, mulțumesc, spuse ea când i se oferi lămâie.

— Dar nu-i nici un deranj, o asigură Vess, grațios.

— Vreau doar apa.

Când puse paharul pe masă, strecură dedesubt un suport ceramic. Pe urmă, se așeză și el la masă tot în fața ei.

La gândul că urmează să bea dintr-un pahar pe care ucigașul l-a ținut în mână, Chyna avu o senzație de repulsie, însă se simțea cu adevărat deshidratată. Avea gura uscată și gâtul o durea puțin.

Din cauza cătușelor, apucă paharul cu ambele mâini.

Știa că el o urmărește ca să vadă vreo umbră de teamă în comportarea fetei. Apa nu dădu pe dinafară din pahar, iar marginea paharului nu se lovi cu zgomot de dinții ei.

Cu adevărat nu se mai temea de criminal, cel puțin pe moment, deși teama avea să-i revină probabil mai târziu. În mod sigur avea să-i revină mai târziu. Acum, lumea ei interioară se profila ca un deșert sub un cer mohorât. Dezolarea care o amorțea

era sfâşiată de câte un fulger de mânie ce se zărea într-un orizont îndepărtat.

Bău jumătate din apă şi aşeză paharul pe masă.

— Când am intrat în cameră adineauri, spuse criminalul, stăteai cu mâinile împreunate şi cu capul sprijinit pe mâini. Te rugai?

Chyna se gândi un moment.

— Nu.

— N-are nici un rost să minţi.

— Nu te mint. În momentul acela nu mă rugam.

— Dar în general te rogi?

— Uneori.

— Dumnezeu se teme de mine.

Ea aşteptă.

— *Dumnezeu se teme de mine*, spuse el. Acestea sunt cuvintele pe care le pot construi din literele numelui meu.

— Înţeleg.

— Sămânţă de dragon.

— Din literele numelui tău, zise Chyna.

— Da. Şi... mânie dezlănţuită.

— E un joc interesant.

— Numele sunt interesante. Al tău e pasiv. Ce nume de botez ai? Un toponim şi Shepherd[1] — e bucolic, fără îndoială creştin. Când mă gândesc la numele tău, văd un ţăran asiatic pe un deal, cu oile, sau un Crist cu ochi oblici, care face prozeliţi printre păgâni. Râse, amuzat de modul în care o lua peste picior pe fată. Dar cu siguranţă numele nu te defineşte deloc. Nu eşti o persoană pasivă.

— Am fost, spuse ea, cam toată viaţa.

— Zău? Ei bine, noaptea trecută n-ai fost pasivă.

— Noaptea trecută nu, dar până atunci da.

— Pe de altă parte, numele meu e un nume al puterii: Edgler Foreman Vess, spuse el, literă cu literă. Nu este Edgar. Edge-ler, ca şi cum ai spune „pe muche"[2] Şi Vess... dacă-l contragi, e ca un şuierat de şarpe.

---

[1] *Shepherd* (lb. engl.) – păstor (n. red.).

[2] În engleză: *on the edge* (n. tr.).

— Demon.

— Da, ai dreptate. Şi cuvântul acesta se află în numele meu.

— Mânie.

El părea încântat de dorinţa Chynei de-a duce jocul mai departe.

— Te pricepi. Mai ales dacă ne gândim că n-ai creion şi hârtie.

— Vas, spuse fata. Şi cuvântul acesta e în numele tău.

— E un cuvânt uşor, dar în numele meu se mai găseşte şi cuvântul spermă. Vas şi spermă, feminim şi masculin, vrei să croieşti o insultă din chestia asta, Chyna?

În loc să răspundă, ridică paharul şi bău jumătate din apa care rămăsese. Simţi răceala cuburilor de gheaţă care-i loviră dinţii.

— Acum, că ţi-ai umezit fluiericiul, vreau să ştiu totul despre tine. Adu-ţi aminte — sculptura în fildeş.

Chyna îi povesti totul începând cu momentul în care auzise un ţipăt în timp ce stătea la fereastră în casa familiei Templeton. Îşi depăna povestea monoton, nu dintr-un calcul anume, ci pentru că, brusc, constată că nu reuşea să vorbească altfel. Ar fi vrut să-şi mai schimbe inflexiunea vocii, să dea viaţă cuvintelor, însă nu reuşi. Sunetul propriei sale voci, care se târa bâzâind prin toate întâmplările din noaptea trecută, o înspăimântă, aşa cum nu reuşise Edgler Vess. Părea că povestea pe care o deapănă e spusă de altcineva, că ea ascultă o altă voce, cea a unei persoane învinse şi pierdute.

Îşi spuse că nu e înfrântă, că mai speră încă s-o scoată la capăt, într-un fel sau altul, cu criminalul ăsta ticălos. Vocea ei interioară era însă lipsită de cea mai mică urmă de convingere.

În ciuda modului neatrăgător în care Chyna îşi recita povestea, Vess se dovedi un ascultător avid. La început, stătea lungit în scaun, relaxat, dar când Chyna termină, el se afla sprijinit cu ambele coate pe masă, aplecat atent înspre ea.

A întrerupt-o de câteva ori pe parcursul relatării, să-i pună unele întrebări. La sfârşit, a rămas câteva clipe într-o tăcere contemplativă. Ea nu-i mai suportă privirea. Îşi împreună mâinile pe masă, închise ochii şi-şi rezemă fruntea în palme, în aceeaşi poziţie în care o găsise Vess când venise din spălătorie.

Nici de data aceasta nu se ruga. Îi lipsea speranța necesară rugăciunii.

După câteva clipe, auzi zgomotul scaunului pe care stătea Vess. El se ridică. Îl auzi cum se mișcă prin preajmă și sesiză sunetul familial de vase din bucătărie.

Simți aroma untului care se încălzea într-o tigaie, apoi pe cea a cepei rumenite.

În cele din urmă, Vess spuse:

— E ciudat că nu te-am mirosit imediat în casa Templetonilor.

— Poți să faci așa ceva? întrebă ea fără să-și ridice capul. Poți așa, să miroși oamenii pur și simplu, ca un nenorocit de câine?

— De obicei, da, spuse el, fără să se simtă ofensat și pe tonul cel mai serios. Și probabil că ai scos tu mai mult de-un sunet toată noaptea. N-aveai cum să fii atât de discretă. Ar fi trebuit să-ți aud și respirația.

Pe urmă se auzi zumzetul unui mixer care bătea ouăle cu putere în vas.

Chyna simți miros de pâine prăjită.

— Într-o casă liniștită, plină cu morți, orice mișcare a ta ar fi trebuit să producă curenți de aer, ca o respirație răcoroasă pe care aș fi simțit-o în ceafă și care mi-ar fi zburlit perișorul de pe mâini. *Fiecare* mișcare de-a ta ar fi trebuit să-mi ofere câte o imagine distinctă, de-o consistență specială. Și când am trecut prin locurile pe unde tocmai trecuseși tu, ar fi trebuit să sesizez aerul dislocat de tine.

Era nebun de legat. Era atât de atrăgător în cămașa lui de in, cu ochii albaștri, cu părul des, întunecat, pieptănat pe spate, cu alunița de pe obrazul stâng — un semn al cancerului dinăuntru.

— Vezi tu, simțurile mele sunt neobișnuit de ascuțite.

Dădu drumul apei în chiuvetă. Fără să privească, Chyna știu că el spală mixerul. N-avea cum să-l pună deoparte așa murdar.

— Simțurile mele sunt foarte ascuțite, continuă el, pentru că m-am lăsat în voia senzațiilor. S-ar putea spune că religia mea este senzația.

Se auzi un sfârâit ceva mai tare decât cel al cepei care se rumenea, și o nouă aromă invadă bucătăria.

— Însă tu ai fost invizibilă, spuse el. Ca un spirit. De ce eşti aşa deosebită?

Ea murmură cu nasul în jos, cuprinsă de amărăciune:

— Dacă eram specială, aş mai fi aici, în lanţuri?

Deşi Chyna vorbise mai mult pentru ea şi nu-şi imaginase că poate fi auzită peste zgomotele bucătăriei, Vess îi răspunse:

— Cred că ai dreptate.

Mai târziu, când el aşează farfuriile pe masă, fata ridică fruntea şi îşi mişcă mâinile.

— Decât să te las să mănânci cu mâinile, mai bine-ţi dau o furculiţă, spuse el, fiindcă presupun că îţi dai seama de inutilitatea gestului de a mi-o vârî în ochi.

Ea înclină din cap aprobator.

— Eşti o fată cumsecade.

Chyna văzu că pe farfuria ei se afla o omletă durdulie din patru ouă, din care curgeau râuşoare de brânză Cedar, ornată cu ceapă sote. Deasupra, se aflau trei felii de roşie şi ici-colo pătrunjel tăiat. Omleta era aşezată între parantezele a două felii de pâine prăjită cu unt, tăiate cu grijă pe diagonală. Vess îi umplu din nou paharul cu apă şi mai adăugă două cuburi de gheaţă. Deşi cu câteva clipe în urmă se simţise înfometată, acum Chyna abia suporta să se uite la mâncare. Îşi dădu seama că trebuie să mănânce, aşa că ciuguli din ouă şi muşcă din pâine ca un şoricel. Însă nu putea să termine tot ceea ce-i pusese el în farfurie.

Vess mânca cu plăcere, dar nu neglijent sau zgomotos. Se purta ireproşabil la masă şi folosi frecvent şervetelul de pânză să-şi tamponeze buzele.

Chyna era cufundată adânc în tristeţe, în tărâmul ei cenuşiu, şi, cu cât Vess părea că mănâncă mai cu plăcere, cu atât propria ei omletă începu să aibă gust de cenuşă.

— Ai fi chiar atrăgătoare dacă n-ai fi aşa mototolită şi transpirată, cu faţa murdară de noroi, cu părul încâlcit de ploaie. Cred că eşti foarte atrăgătoare. Sub stratul acesta de murdărie, cred că se ascunde o persoană care sucește minţile bărbaţilor. Poate că mai târziu am să-ţi fac baie.

Chyna Shepherd vie şi neatinsă.

În chip straniu, după o tăcere îndelungată, Edgler Vess spuse:

— Vie şi neatinsă.

Ea ştia că nu-şi spusese rugăciunea cu voce tare.

— Vie şi neatinsă, repetă el. Asta spuneai... mai devreme, pe scări, când ai coborât la Ariel?

Ea îl privi mută.

— Asta spuneai?

— Da, îi răspunse, în cele din urmă.

— M-am tot mirat. Îţi pronunţai numele şi pe urmă aceste trei cuvinte, deşi n-avea nici un sens, pentru că atunci nu-ţi ştiam numele. Nu ştiam că te cheamă Chyna Shepherd.

Îşi îndepărtă privirea şi se uită pe fereastră. Unul dintre dobermani bântuia prin curtea din spate.

— A fost o rugăciune? întrebă Vess.

Cuprinsă de dezolare, Chyna nu se gândise că el ar mai putea-o înspăimânta în vreun fel, dar se înşelase. Intuiţia lui era înspăimântătoare şi nu în totalitate explicabilă.

Îşi mută ochii de la câine şi întâlni privirea lui Vess. Preţ de-o clipă văzu în ochii lui câinele, îi văzu faţa cea întunecată şi nemiloasă.

— A fost o rugăciune? întrebă el din nou.

— Da.

— Chyna, tu crezi, acolo, adânc în sufletul tău, că Dumnezeu există cu adevărat? Hai, fii sinceră acum, nu numai cu mine, ci cu tine însăţi.

Cu puţin timp în urmă fusese aproape sigură că răspunsul la această întrebare este „da". Acum tăcu.

— Chiar dacă Dumnezeu există, spuse Vess, ştie el oare că *tu* exişti?

Ea mai luă o muşcătură din omletă. Acum părea mai unsuroasă decât înainte. Ouăle, untul, brânza, toate erau prea sătioase, i se lipeau de gură şi abia putea să înghită.

Lăsă jos furculiţa. Terminase. Nu mâncase mai mult de-o treime din ce avea în farfurie.

Vess îşi termină şi el omleta şi îşi încheie masa cu o cafea din care nu-i oferi şi ei — fără îndoială pentru că se gândea că va încerca să-i arunce lichidul fierbinte în ochi.

— Arăţi atât de abătută, spuse Vess.

Ea nu răspunse.

— Te simţi ratată, nu? Ai ratat-o pe biata Ariel, pe tine şi pe Dumnezeu, dacă El există.

— Ce vrei de la mine? întrebă Chyna. De fapt, vru să spună: „De ce mă faci să suport acest calvar, de ce nu mă omori şi nu termini cu mine?"

— Încă nu m-am gândit, răspunse Vess. Dar orice urmează să-ţi fac, să ştii că va fi ceva special. Simt că eşti o persoană aparte, indiferent de ceea ce crezi tu despre tine, şi indiferent ce vom face împreună, va fi ceva... intens.

Chyna închise ochii şi se întrebă dacă după toţi aceşti ani mai reuşeşte să găsească din nou Narnia.

— Nu pot să-ţi precizez ce vreau de la tine, dar n-am nici o îndoială asupra a ceea ce vreau de la Ariel. N-ai vrea să auzi ce intenţii am cu ea?

Cu siguranţă, Chyna era prea înaintată în vârstă să mai poată crede în ceva, chiar şi în şifonierul magic prin care păşea într-o lume minunată. Vocea lui Vess ieşi din lumea ei interioară, de cenuşă, ca şi cum acesta ar fi locuit acolo aşa cum locuia în lumea reală.

— Ţi-am pus o întrebare, Chyna. Îţi aminteşti de înţelegerea noastră? Ori răspunzi la ea, ori îţi decupez o bucăţică din faţă. N-ai vrea să auzi ce intenţii am cu Ariel?

— Sunt sigură că le cunosc.

— Da, pe unele dintre ele. Să fac sex, asta-i evident. Ariel e o bucăţică tare bună. Încă n-am atins-o, dar am s-o fac. Şi cred că e virgină. Cel puţin, pe vremea în care încă mai vorbea, aşa mi-a spus. Şi nu pare persoana care să mintă.

Sau acolo, dincolo de Râu, se aflau Pădurea Nebună, Şobolanul, Cârtiţa şi Domnul Bursuc, şi ramuri grele, verzi în lumina soarelui, şi zeul Pan cântând din nai la umbra răcoroasă de sub copaci.

— Şi vreau s-o aud ţipând pierdută şi plângând. Vreau să-i miros puritatea lacrimilor. Vreau să pipăi consistenţa minunată a ţipetelor ei, să învăţ mirosul lor curat, să aflu gustul terorii care

pune stăpânire pe ea. Întotdeauna se întâmplă aşa. Întotdeauna e aşa.

Nici Râul care şerpuia fără vlagă, nici Pădurea Nebună nu prinseseră viaţă, deşi Chyna se chinui să le vadă. Şobolanul, Cârtiţa, Domnul Bursuc şi Domnul Broscoi Râios erau duşi pe veci pe tărâmul îngrozitor al morţii, care ne cheamă pe toţi, şi, într-un fel, tristeţea aceasta era la fel de mare ca aceea pentru Laura şi ca aceea pe care avea s-o simtă în curând faţă de propria ei fiinţă.

— Din când în când, spuse Vess, o aduc pe câte una înapoi, în camera din pivniţă, şi totdeauna pentru acelaşi scop.

Chyna nu voia să audă lucrul acesta. Cătuşele o opreau să-şi ascundă urechile. Şi, dacă ar fi încercat, el i-ar fi prins mâinile de lanţurile care îi legau picioarele. Ar fi insistat ca ea să asculte.

— Cele mai intense experienţe din viaţa mea s-au petrecut în încăperea aceea, Chyna. Nu faptul că am făcut dragoste. Nu bătaia sau jocul cu cuţitul. Toată povestea asta vine mai târziu, ca un cadou pe care ţi-l oferă vânzătorul, după ce ţi-ai făcut cumpărăturile la el. Mai întâi, le distrug, şi acesta este momentul în care totul se intensifică.

Chynei i se strânse inima. Respira doar superficial.

— Primele două zile, continuă el, cu toatele cred că au să înnebunească de spaimă, dar se înşeală. Îţi trebuie mai mult de-o zi sau două ca să scoţi pe cineva din minţi, ca să-l faci un autentic şi irevocabil nebun. Ariel este cea de-a şasea captivă a mea, şi toate celelalte şi-au păstrat sănătatea mentală timp de câteva săptămâni. Una dintre ele a cedat în cea de-a optsprezecea zi, dar trei au rezistat două luni încheiate.

Chyna renunţă la imaginara Pădure Nebună şi ochii ei întâlniră privirea lui fixă, care se proiecta peste masă.

— Tortura psihologică este cu mult mai interesantă şi mai greu de suportat, decât nenumăratele torturi fizice, cu toate că şi acestea din urmă pot fi neîndoielnic emoţionante, spuse Vess. Mintea este mult mai rezistentă decât trupul şi de aceea constituie, de departe, o provocare mai mare. Şi, când se duce mintea, jur că pot să aud trupul care cedează. E un zgomot mai puternic decât acela de os frânt şi, ah, cât de tare răsună!

Ea încercă să vadă luminița aceea câinească din privirea lui, luminița pe care o sesizase fără să vrea înainte. De data aceasta, simțea nevoia s-o vadă.

— Când le cedează mintea, unele dintre ele se zvârcolesc pe podea, se răsucesc, își rup hainele. Își smulg părul, Chyna. Își înfig unghiile în față, iar unele își mușcă buzele până la sânge. Se mutilează singure în diverse feluri, pline de imaginație. Suspină iarăși și iarăși, nu le pot opri ore în șir, uneori zile, suspină întruna. Chyna, unele latră precum câinii și scurmă cu unghiile și își fălfâie brațele, ca și cum ar fi convinse că pot zbura. Au halucinații în care văd lucruri mai înspăimântătoare decât mine. Unele vorbesc limbi străine. Asta se numește *glossolalie*. Cunoști starea asta? E de-a dreptul fascinantă.

Discursul acesta e convingător asemenea unei limbi articulate, și totuși e lipsit de interes, ca o bolboroseală bombastică sau imploratoare. Altele își pierd controlul funcțiilor fiziologice și se tăvălesc prin propria lor murdărie. E stânjenitor, dar uimitor să privești așa ceva — să privești condiția primară a omului a cărei existență majoritatea o admitem doar sub stăpânirea nebuniei.

Oricât se străduí, Chyna nu reuși să zărească fiara în ochii lui; văzu doar albăstrimea lor calmă și pupila vigilentă, întunecată, astfel că nu mai avu siguranța că observase vreodată lucirea aceea animalică. Nu era jumătate om, jumătate lup, nu era o făptură care pe lună plină se transformă brusc și umblă pe patru labe. Mai rău decât atât, era doar un biet om — trăind la capătul cel mai îndepărtat al spectrului cruzimii omenești.

— Unele se refugiază în tăceri cataleptice, continuă Vess, așa cum a făcut și Ariel. Dar, întotdeauna, eu le distrug și le scot din starea lor. Ariel e de departe cea mai încăpățânată, iar asta nu face decât să o transforme într-o ființă interesantă. Am s-o distrug și pe ea, și când i se va auzi mintea pârâind, Chyna, totul va fi fără egal. Plin de glorie. Intens.

— Cea mai intensă experiență cu putință este să-ți dovedești mila față de ceilalți, spuse Chyna, fără să-și dea seama unde găsise aceste cuvinte.

Ceea ce spusese, suna ca o rugăminte de îndurare și nu dorea ca el să creadă că se roagă cu disperare s-o lase în viață. Nici în

ruptul capului nu ar fi acceptat să fie redusă la o stare de umilinţă dezgustătoare, nici măcar cuprinsă de disperare.

Vess zâmbi brusc, şi zâmbetul acesta îi dădu un aer de băieţandru, unul pus pe glume şi şotii, colecţionar de bilete de basseball, un băieţandru care umblă pe bicicletă, care construieşte aeromodele şi care, duminica, dă ajutor prin biserică. Chyna se gândi că el râde de vorbele ei, amuzat de naivitatea ei, dar lucrurile nu stăteau aşa, pentru că Vess se explică prin ceea ce spuse în continuare:

— Poate că... ce vreau de la tine, e să fii cu mine când am să-i dau lovitura finală lui Ariel. În loc să te omor pe tine în faţa ei, ca s-o scot din minţi astfel, am s-o scot din minţi altcumva. Iar tu poţi să asişti.

O, Doamne!

— La urma urmei, eşti studentă la psihologie, ai aproape titlul de doctor în psihologie. Am dreptate? Stai aici şi mă judeci cu atâta siguranţă, eşti atât de convinsă că am o minte „aberantă" şi că tu cunoşti cu precizie mecanismul gândirii mele. Ei, şi atunci ar fi teribil de interesant să vezi dacă vreuna dintre teoriile moderne despre funcţionarea minţii omeneşti este cumva contrazisă de acest mic experiment. Nu crezi? După ce am s-o distrug pe Ariel, ai putea să scrii o lucrare despre asta, Chyna, în exclusivitate pentru mine. Mi-ar plăcea să citesc observaţiile tale avizate.

O, Doamne!

Nu se va ajunge niciodată la asta. Nu va fi niciodată martoră la aşa ceva. Cu toate că e în lanţuri, o să găsească o modalitate să se sinucidă, ca să nu se lase târâtă în încăperea aceea, să asiste când fata:.. s-o vadă cum se topeşte. Chyna are să-şi taie venele cu dinţii, să-şi înghită limba, să se arunce pe scări şi să-şi rupă gâtul, are să facă ceva. Găseşte ea ceva.

Conştient că din starea de neagră disperare o aruncase cu smucituri într-o oroare desăvârşită, Vess zâmbi din nou şi pe urmă se uită spre farfuria din care mâncase ea.

— Mai mănânci şi restul?

— Nu.

— Atunci am să mănânc eu.

Cu o mişcare lină, împinse într-o parte farfuria lui goală şi o trase în faţă pe cea din care mâncase Chyna. Folosindu-se de furculiţa fetei, tăie o bucăţică din omleta rece, o vârî în gură şi gemu uşor, încântat. Calm, plin de senzualitate, Vess extrase furculiţa din gură, apăsându-şi buzele şi apoi atingându-le cu limba, ca să le lingă pentru ultima oară.

După ce a înghiţit bucăţica de omletă, spuse:

— Ţi-am simţit gustul pe furculiţă. Saliva ta are o aromă specială — numai că e uşor amară. Fără îndoială, gustul acesta nu este o calitate obişnuită şi e generat de durerea de stomac.

Chyna nu găsi nici o salvare închizând ochii, aşa că se uită la ucigaş cum devora resturile micului dejun.

Când termină, îl întrebă şi ea ceva:

— Azi-noapte, de ce-ai mâncat păianjenul?

— De ce nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

— E cel mai bun răspuns la această întrebare.

— Atunci, dă-mi unul şi mai bun.

— Crezi că a fost dezgustător?

— Sunt doar curioasă.

— Fără îndoială, consider că a mânca un păianjen, este o experienţă negativă.

— Fără îndoială.

— Chyna, dar nu există experienţe negative. Există doar senzaţii. Nu pot să ataşez nici o valoare senzaţiei pure.

— Ba poţi foarte bine.

— Dacă gândeşti aşa, atunci ţi-ai greşit secolul. Oricum, păianjenul are un gust interesant, şi acum înţeleg păianjenii mai bine pentru că trupul meu l-a absorbit pe unul dintre ei. Ştii cum învaţă viermii laţi?

— Viermii laţi?

— Trebuie să fi întâlnit chestia asta la vreun curs elementar de biologie, că doar ai studiat mult până să devii o femeie aşa instruită. Vezi, anumiţi viermi laţi pot învăţa treptat să se descurce printr-un labirint...

Ea îşi aminti şi-l întrerupse:

— Pe urmă, dacă-i mărunţeşti şi-i dai drept hrană unui alt grup de viermi, echipa numărul doi trece prin labirint din prima încercare.

— Bun, aşa e. Vess aprobă din cap, bucuros. Viermii absorb cunoştinţele cu trupul.

Chyna n-avea nevoie să se gândească prea mult ca să-şi formuleze următoarea întrebare, pentru că Vess nu putea fi nici insultat, nici flatat.

— Doamne Dumnezeule, doar nu crezi că acum ştii cum e să fii păianjen, că ai o perspectivă de păianjen, pentru că ai mâncat unul.

— Bineînţeles că nu, Chyna. Dacă imaginile din creierul meu ar fi atât de concrete, aş fi nebun, nu-i aşa? Aş fi pe undeva prin vreun ospiciu, stând de vorbă cu un grup de prieteni imaginari, dar, mulţumită simţurilor mele ascuţite, am absorbit cu adevărat de la păianjen inefabila calitate a spiritului de păianjen, pe care tu n-ai s-o poţi înţelege niciodată. Mi-am îmbunătăţit calitatea de păianjen, pentru că păianjenul este un mic vânător, construit inginereşte, minunat, este o făptură a puterii. Cuvântul „păianjen" este un cuvânt-putere, deşi nu poate fi format din literele numelui meu. Ezită, şovăi şi pe urmă continuă: Dar poate fi format din literele numelui tău.

Chyna nu se mai osteni să-i amintească preţiozitatea cu care mama ei îi scrisese numele. Doar cuvântul „păianjen" putea fi format din Chyna Shepherd[1].

— Şi mâncatul unui păianjen a fost, totuşi, o activitate riscantă, ceea ce mi-a sporit considerabil voinţa, continuă Vess. Dacă nu eşti entomolog, nu poţi să fii sigur dacă specia respectivă e otrăvitoare sau nu. Unii, ca de exemplu Văduva Neagră, sunt deosebit de periculoşi. O muşcătură la mână e o chestie... Dar a trebuit să fiu sigur că l-am strivit în cerul gurii destul de rapid, înainte de-a apuca el să mă muşte de limbă.

— Îţi place să rişti.

---

[1] *Spider* (lb. engl.) – păianjen; numele „Chyna Shepherd", caligrafiat cu *y* conţine cuvântul *spider* tot cu *y* (n. tr.).

Vess ridică din umeri.

— Aşa sunt eu.

— Trăieşti pe muche de cuţit.

— Sunt cuvinte care pot fi compuse din numele meu, recunoscu el.

— Şi dacă te-ar fi muşcat de limbă?

— Durerea e totuna cu plăcerea. Numai că se defineşte altfel. Învaţă să te bucuri de ea, şi te vei împăca cu viaţa.

— Chiar şi durerea e lipsită de valoare?

— Sigur că da. E pur şi simplu senzaţie. Ajută ca insula aceea numită suflet să se dezvolte — dacă cumva există suflet.

Chyna nu-şi dădea seama despre ce naiba tot vorbea Vess acolo — insula, sufletul — şi nici nu întrebă. Îi era lehamite de el. Îi era lehamite să se teamă de el. Îi era chiar lehamite să-l urască. Îi pusese întrebări străduindu-se să *înţeleagă*, aşa cum se străduise toată viaţa şi obosise de moarte în această permanentă căutare a sensului. N-avea să ştie niciodată de ce unii oameni săvârşeau nenumărate acte de cruzime, mai mici sau mai mari, şi lupta aceasta crâncenă pentru înţelegere nu făcuse altceva decât s-o extenueze, să-i lase sufletul pustiit, rece, cenuşiu.

Arătând spre indexul ei roşu şi umflat, Vess spuse:

— Trebuie să te doară degetul. Şi gâtul.

— Cea mai grea e durerea de cap. Şi nu seamănă a plăcere câtuşi de puţin.

— Ei bine, nu pot să-ţi arăt aşa cu una cu două calea către iluminare şi să-ţi dovedesc că te înşeli. Asta cere timp. Dar mai există o lecţie mai uşoară pe care o înveţi repede...

Se ridică de pe scaun şi se duse către un raft pe care se aflau mirodenii. Printre borcănaşe şi cutiuţe cu cimbru, cuişoare, mărar, nucşoară, boia de ardei iute, ghimbir, origan şi scorţişoară, se afla un tub de aspirine.

— Eu nu iau aşa ceva pentru dureri de cap, fiindcă îmi place să savurez durerea, dar ţin aspirina la îndemână pentru că, din când în când, mai mestec câte una, aşa, pentru gust.

— Sunt scârboase.

— Nu, sunt doar amare. Iar senzaţia de amar poate fi la fel de

plăcută ca şi aceea de dulce, când ajungi să înveţi că fiecare experienţă, fiecare senzaţie are calităţile ei.

Vess se întoarse la masă cu tubul de aspirine. Îl aşeză în faţa Chynei şi îi luă paharul de apă.

— Nu, mulţumesc.

— Gustul amar îşi are şi el locul lui.

Ea ignoră tubul cu medicamente.

— Serveşte-te, spuse Vess, strângând farfuriile de pe masă.

Deşi Chyna avea nevoie să-şi înlăture diversele dureri, refuză să se atingă de aspirină. Poate că, într-un fel iraţional —, dar nu mai puţin ferm —, simţi că, dacă mestecă nişte tablete din tub, chiar numai în scop medical, are să intre în straniile încăperi ale nebuniei lui Edgler Vess. Şi acesta era un prag pe care nu voia să-l treacă pentru nimic în lume, chiar dacă şi-ar fi păstrat un picior puternic ancorat în realitate.

El spălă farfuriile, castroanele, tigăile şi toate celelalte ustensile folosite la micul dejun. Era eficient şi darnic. Lucra cu apă fierbinte din belşug şi cu o grămadă de detergent pentru vase cu aromă de lămâie.

Chyna mai avea o întrebare pe care nu putea s-o evite şi, în cele din urmă, zise:

— De ce familia Templeton? De ce i-ai ales pe ei din toată lumea? N-ai făcut-o la întâmplare, aşa-i? N-a fost un loc în care pur şi simplu te-ai oprit în noapte.

— N-a fost chiar la întâmplare, admise el, curăţând tigaia de omletă cu un burete din plastic. Cu câteva săptămâni în urmă, Paul Templeton a venit pe-aici cu afaceri şi când...

— Îl cunoşteai?

— Nu tocmai. A venit în oraş cu afaceri, cum ţi-am spus, şi când a scos ceva din portvizit să-mi arate, a căzut un fel de plic mic din plastic, ştii, din acelea în care se ţin fotografiile, şi eu l-am ridicat de jos să i-l dau. Într-una dintre fotografii era soţia lui, în alta Laura... Era atât de proaspătă, de neprihănită... Am zis ceva de genul: „Ce fată drăguţă!" şi Paul a început să turuie ca un tată mândru ce se afla. Mi-a spus că în curând fata îşi va lua titlul de doctor în psihologie, că învaţă bine şi aşa mai departe. Mi-a spus

că îi e dor de ea când e plecată la facultate, chiar şi după şase ani, şi că de-abia aşteaptă sfârşitul lunii pentru că Laura urmează să vină acasă trei zile. Dar nu mi-a spus că vine şi cu o prietenă.

Un accident, fotografii care au căzut pe jos, un schimb de cuvinte întâmplător, poate chiar o conversaţie plicticoasă. Arbitrarul acestei întâmplări îţi tăia respiraţia şi era mai mult decât putea să suporte Chyna. Apoi, urmărindu-l pe Vess cum ştergea atent mesele, cum clătea tigaia şi freca chiuveta, Chyna începu să simtă că ceea ce i se întâmplase familiei Templeton era mai rău decât un simplu act arbitrar. Toată această moarte violentă păru deodată prescrisă de soartă, începu să semene cu o spirală inexorabilă care se desfăcea într-un întuneric necontenit, ca şi cum ei toţi se născuseră şi trăiseră numai pentru Edgler Vess. Ca şi cum şi ea se născuse şi luptase până în acest moment numai ca să ofere o clipă de satisfacţie bolnavă acestui vânător fără inimă. Cel mai mare act de oroare pe care-l putea produce nebunia lui nu-l constituiau nici durerea, nici spaima pe care o inocula victimelor, nici sângele, nici cadavrele mutilate. În comparaţie cu durerea obişnuită şi cu teama ce domina viaţa în general, durerea şi spaima produse de el dureau foarte puţin. Sângele şi cadavrele erau doar nişte neînsemnate consecinţe neplăcute. Cel mai cumplit act de oroare era acela că el fura sensul vieţilor neterminate ale celor pe care-i ucidea, că se afirma *el însuşi* ca scop fundamental al existenţei lor, că îi jefuia nu de timpul pe care-l mai aveau de trăit, ci de o viaţă împlinită.

Păcatele lui capitale erau invidia — era invidios pe frumuseţe, pe fericire — şi mândria, astfel că deforma întreaga lume după propria lui viziune asupra Creaţiei, şi acestea două constituiau cu adevărat cele mai mari păcate, pentru că erau mutaţiile prin care Diavolul însuşi, cândva înger de lumină, se împiedicase şi căzuse la vale, departe de Rai. Aşa cum ştergea farfuriile, tigăile şi desfunda chiuveta, cum aşeza fiecare obiect la locul lui pe raft sau în sertar, Edgler Vess arăta proaspăt şi rozaliu, ca un prunc abia îmbăiat, la fel de nevinovat ca un copil născut mort. Mirosea a săpun, a after shave de bună calitate şi a detergent de vase cu aromă de lămâie. Dar, în ciuda acestor aparenţe, Chyna aştepta, superstiţioasă, să simtă mirosul de pucioasă.

Fiecare viaţă ducea spre o serie de epifanii tăcute — sau cel puţin crea ocazii pentru epifanii —, şi un nou val de tristeţe sfâşietoare spălă sufletul Chynei atunci când se gândi la călătoriile întrerupte ale familiei Templeton, la actele de generozitate pe care ei le-ar mai fi putut face pentru ceilalţi, la dragostea pe care ar fi avut-o de oferit, la lucrurile pe care sufletele lor ar mai fi urmat să le înţeleagă.

Vess termină curăţenia şi se întoarse la masă.

— Mai am puţină treabă sus şi pe-afară, şi apoi trebuie să dorm vreo patru-cinci ore, dacă pot. Diseară mă duc la serviciu — trebuie să mă odihnesc.

Ea se întrebă ce-ar fi putut munci Vess, dar nu spuse nimic. Poate că vorbea într-adevăr despre o slujbă sau despre asaltul sălbatic asupra minţii lui Ariel. Dacă ăsta era sensul, Chyna nu voia să afle urmarea.

— Când te mişti pe scaun, s-o faci încet. Dacă nu eşti atentă, lanţurile o să zgârie lemnul.

— Mi-ar părea foarte rău să stric mobila, spuse ea.

El o privi îndelung, preţ de-o jumătate de minut, şi zise:

— Dacă eşti atât de proastă încât să crezi că te poţi elibera, voi auzi zornăitul lanţurilor, şi atunci voi fi nevoit să mă întorc şi să te liniştesc. Dacă va fi nevoie de aşa ceva, te asigur că n-o să-ţi placă ce-o să-ţi fac.

Chyna tăcu. N-avea nici o speranţă să scape din lanţurile în care se găsea priponită.

— Dacă totuşi scapi cumva, nu te poţi mişca destul de repede şi câinii dresaţi patrulează prin împrejurimi.

— I-am văzut, îl asigură Chyna.

— Chiar dacă n-ai fi în lanţuri, oricum te-ar târî şi te-ar omorî înainte să faci zece paşi de la uşă.

Îl credea, dar nu înţelegea de ce simţea el nevoia să pună punctul pe „i" atât de dur.

— Odată, i-am dat drumul unui tânăr prin curte, povesti Vess. A plecat în goană către cel mai apropiat copac, s-a urcat în el, scăpând doar c-o muşcătură zdravănă în pulpa dreaptă şi cu una mai uşoară în glezna stângă. S-a agăţat de crengi şi s-a gândit că

o vreme va fi în siguranţă, deşi câinii stăteau la poalele copacului şi îl priveau, dar eu am luat o puşcă, am ieşit pe veranda din spate şi de-acolo l-am împuşcat în picior. A căzut din copac şi apoi totul s-a sfârşit cam într-un minut.

Chyna nu comentă. Erau momente în care comunicarea cu acest gunoi uman părea la fel de posibilă ca discuţia pe care ai purta-o cu un rechin despre muzica lui Mozart. Trăia unul dintre aceste momente.

— Noaptea trecută nu te-am văzut. Ai fost invizibilă, spuse el.

Ea aştepta.

Privirea lui pierdută călători peste tot trupul ei, căutând parcă o legătură mai slabă a lanţurilor sau o cătuşă descuiată pe care eventual n-o observase până atunci.

— Ai fost ca un spirit.

Chyna nu-şi dădea seama dacă era cu adevărat posibil să priceapă ce gândea căzătura aceasta, dar deocamdată părea vădit stânjenit de faptul că trebuie s-o lase singură. În ruptul capului nu-şi putea imagina de ce.

— Stai aici cuminte? întrebă Vess.

Chyna aprobă din cap.

— Eşti o fată bună.

El se duse către uşa care dădea din bucătărie în salon.

Convinsă că mai aveau ceva de discutat, Chyna întrebă:

— Înainte să pleci... poţi să mă duci la baie?

Vess se întoarse s-o privească.

— E prea mare osteneala să desfac lanţurile chiar acum. Fă în pantaloni dacă eşti nevoită. Oricum am să te curăţ mai târziu şi pot să cumpăr şi perne noi pentru scaun.

Deschise uşa şi intră în salon.

Chyna era hotărâtă să nu îndure umilinţa de-a sta în propria ei murdărie. Simţi o vagă nevoie să facă pipi, dar nu era stresantă. Mai târziu avea să fie mai rău.

Ce ciudat! Se putea gândi încă să evite umilinţa şi se mai putea gândi încă la viitor.

* * *

Domnul Vess traversează jumătate din salon şi apoi se opreşte să asculte ce face femeia din bucătărie. Nu aude nici un zgomot de lanţuri. Aşteaptă. Iar nici un zgomot. Tăcerea îl încurcă.

Nu e sigur ce planuri are cu ea. Acum ştie atât de multe despre ea, şi totuşi femeia e un vas cu mistere. Înlănţuită, aflată total sub controlul lui, n-are cum să fie cauciucul explodat al domnului Vess. Femeia miroase a disperare şi înfrângere. În tonul învins al vocii acesteia, el vede cenuşa şi pipăie căptuşeala moale a sicriului. E ca şi moartă şi îşi acceptă condiţia cu resemnare. Totuşi... Din bucătărie se aude clinchetul lanţurilor. E un sunet potolit, determinat de schimbarea poziţiei — poate că-şi strânge coapsele pentru a-şi reprima nevoia de-a urina. Domnul Vess zâmbeşte.

Urcă scările către dormitor. De pe raftul de deasupra al dulapului fixat în perete, ia un telefon. Intră în dormitor, îl bagă în priză şi efectuează două convorbiri prin care anunţă că tocmai s-a întors din scurta vacanţă de trei zile şi că diseară va fi la datorie.

Deşi are încredere că în lipsa lui dobermanii nu vor permite nimănui să intre în casă, Vess posedă doar două aparate telefonice şi le ţine încuiate în dulapuri când e plecat. În eventualitatea, puţin probabilă, că un intrus ar reuşi să fugă printre câinii dezlănţuiţi şi ar pătrunde în casă viu, n-ar avea cum să dea nici un telefon după ajutor. Pericolul pe care-l reprezintă telefoanele celulare i-a tot muncit mintea în ultimele zile. E dificil să-ţi imaginezi un presupus hoţ care are asupra lui un telefon portabil, sau care îl foloseşte ca să sune la poliţie după ajutor, într-o casă în care a intrat fugărit de câinii de pază, dar, în ultimul timp, s-au tot întâmplat lucruri ciudate. Dacă Chyna Shepherd ar fi găsit un telefon celular în Honda pe care o folosise noaptea trecută, acum n-ar mai zăcea în lanţuri. Revoluţia tehnologică de la acest sfârşit de mileniu oferă numeroase avantaje şi ocazii, dar conţine, de asemenea, şi aspecte periculoase. Mulţumită experienţei pe care o are în domeniul computerelor, Vess a reuşit să-şi modifice amprentele

digitale cu şiretenie şi acum poate să lucreze fără mânuşi în diverse locuri, precum a făcut-o în casa Templeton, bucurându-se din plin, fără teamă, cu senzualitate, de experienţa trăită. Însă un telefon celular care ar cădea în mâna cui nu trebuie, într-un moment nepotrivit, i-ar putea aduce lui Vess cea mai intensă experienţă a vieţii sale, cea finală. Uneori, are nostalgii după epocile mai simple în care au trăit Jack Spintecătorul sau splendidul Ed Gein, sursa de inspiraţie pentru *Psycho*, sau Richard Speck. Adesea e nostalgic şi visează la lumea mai puţin complicată din trecut, la câmpurile de bătălii mai puţin călcate de indivizi asemenea lui.

Acordând o importanţă deosebită actelor criminale, făcând publicitate exagerată poveştilor sângeroase, transformând criminalii în celebrităţi şi gudurându-se apoi pe lângă ei, noile mijloace electronice de comunicare au inspirat de bunăvoie un asemenea tip uman criminal, care gândeşte totul la rece. Dar, în acelaşi timp, au alarmat şi oiţele. Prea multă lume face ochii mari şi aleargă să anunţe poliţia la primele semne de pericol.

Totuşi, el reuşeşte să se distreze.

După ce dă telefoane, domnul Vess iese în curte şi se îndreaptă spre rulotă. Numerele de înmatriculare, şuruburile şi toate celelalte se află într-un sertar în chicineta rulotei.

Prin diverse mijloace, de obicei cu două sau trei săptămâni înaintea unei expediţii, domnul Vess îşi selecţionează cu atenţie ţintele primare, cum ar fi, bunăoară, familia Templeton, şi, cu toate că uneori aduce câte un trofeu viu pe care-l depune în camera din pivniţă, cel mai adesea călătoreşte departe de graniţele statului Oregon, pentru a reduce cât mai mult cu putinţă şansele de întâlnire într-un moment neprielnic a celor două vieţi pe care le trăieşte — cea de bun cetăţean şi cea de aventurier omucid. Deşi n-a folosit această metodă ca să ajungă la Laura Templeton, a descoperit că frunzăritul la întâmplare, clandestin, prin documentele departamentului Circulaţie din statul învecinat, California, constituie o metodă excelentă pentru a localiza femei atrăgătoare. Fotografiile de pe permisele de conducere — numai portret — se află acum în documentele computerizate ale acestui

departament. Alături de fiecare fotografie se găsesc date privind vârsta femeii, înălțimea, greutatea — date ce îl ajută pe Vess să identifice candidatele care nu-i convin, astfel încât poate evita bunicuțe fotogenice și grăsane cu fețe prelungi. Deși majoritatea oferă ca adresă doar căsuța poștală, multe își dau adresa întreagă; de-aici încolo, domnul Vess mai are nevoie doar de niște hărți bune. Când se apropie de țintă, la cincizeci de mile de reședința victimei, scoate plăcuțele de înmatriculare ale rulotei. Mai târziu, pentru că ține neapărat să se îndepărteze de scena jocurilor sale, se poate ca cineva să-l urmărească, și văzând rulota, să țină minte numerele de înmatriculare — iarăși nenorocitul acela de cauciuc explodat! Așa că, până ajunge înapoi în Oregon, își lasă vehiculul fără plăcuțe de înmatriculare. Dacă l-ar opri vreun polițist pentru depășirea vitezei legale sau pentru vreo altă contravenție, s-ar arăta cât se poate de mirat când acesta l-ar întreba despre plăcuțele lipsă și ar spune că, Dumnezeu știe de ce, i le-a furat cineva. E un bun actor, știe să-și vândă iluziile. Dacă s-ar întâmpla să intre cu adevărat în încurcătură, atunci l-ar ucide pe polițist. Și dacă nu s-ar ivi nici o astfel de ocazie, ar găsi o rezolvare apelând la bunăvoința profesională.

Acum se lasă pe vine și montează plăcuța de înmatriculare din față în lăcașul metalic.

Unul dintre câini vine la el, adulmecându-i mâinile și hainele, dezamăgit să descopere doar miresmele de after shave și detergent pentru vase. Câinii tânjesc după atenția stăpânului, dar se află la datorie. Nici unul dintre ei nu zăbovește prea mult, fiecare se întoarce la locul lui, după ce a primit o scurtă mângâiere pe cap, după ce a fost scărpinat între urechi și i s-au adresat câteva vorbe duioase.

— Ești un cățel bun, spune domnul Vess. Ești un cățel bun.

Când termină de montat plăcuța, se ridică, se întinde și cască, în timp ce-și supraveghează cu un ochi vulturesc domeniul.

Oricum, la sol, vântul nu mai bate, aerul e nemișcat și umed. Miroase a iarbă udă, a pământ, a frunze moarte și a pădure de pini.

O dată cu încetarea ploii, ceața se ridică de pe dealuri și de pe coastele munților din spatele casei. Deocamdată, nu se văd vâr-

furile lanţului muntos dinspre apus şi nici haina de zăpadă care mai adastă încă prin văile înalte. Însă spre răsărit, chiar deasupra, acolo unde ceaţa nu şi-a vârât nasul, norii sunt mai mult cenuşii decât negri, au o culoare plăcută, şoricie, şi se mişcă rapid spre Sud-Est, mânaţi de vântul care suflă din înalturi. Pe la miezul nopţii, aşa cum i-a promis lui Ariel, o să apară stelele şi chiar luna, să lumineze iarba înaltă de pe pajişte şi să sclipească în ochii lăptoşi ai Laurei celei moarte.

Domnul Vess se duce în spatele rulotei ca să prindă şi cea de-a doua plăcuţă de înmatriculare şi descoperă urme ciudate pe alee. Cum stă în picioare şi se uită la ele, o cută de nemulţumire i se adânceşte pe faţă.

Aleea e pietruită, dar când plouă zdravăn, noroiul din curte năvăleşte peste piatră. Din loc în loc, acesta formează o membrană subţire deasupra pietrei — nu una apoasă, ci densă şi întunecată.

Pe această membrană de noroi sunt urme de copite, probabil copite de căprioară. O căprioară impunătoare. A traversat aleea de mai multe ori.

Descoperă locul în care animalul s-a oprit puţin şi a bătătorit pământul cu copitele.

Nici o urmă de cauciuc nu pângăreşte noroiul pentru că a fost ştearsă de ploaia care a tot căzut după venirea lui acasă. Evident, urmele căprioarei sunt posterioare furtunii.

Se lasă pe vine lângă urme şi pipăie noroiul rece. Simte duritatea şi delicateţea copitelor care s-au imprimat acolo.

Mai multe specii de căprioare trăiesc nestingherite prin munţii din împrejurimi. Foarte rar, se aventurează pe domeniul domnului Vess pentru că se tem de câini.

Acesta este cel mai ciudat lucru pe care-l observă la urmele de căprioară: printre ele, nu se văd urme de câini.

Dobermanii au fost antrenaţi să se concentreze asupra intruşilor din specia umană şi să ignore sălbăticiunile pe cât posibil. Altfel, atenţia le-ar putea fi distrasă într-un moment crucial pentru siguranţa stăpânului. Câinii nu atacă niciodată iepuri, veverițe sau oposumi şi nici căprioare, dacă nu-i împinge foamea. Nu se reped la animale, nici măcar în joacă.

Totuşi, câinii observă orice alt animal care le iese în cale şi se lasă în voia curiozităţii numai în limitele educaţiei pe care au primit-o.

Cu siguranţă, s-au apropiat de căprioara care a intrat în curte şi au încercuit-o, făcând-o să înţepenească de groază sau fugărind-o, şi, după ce a dispărut, cu siguranţă că ei au patrulat pe alee, mirosindu-i urmele.

Dar nu se vede nici o urmă de câine printre urmele căprioarei.

Frecându-şi degetele murdare de noroi, domnul Vess se ridică, se răsuceşte şi studiază terenul înconjurător. Spre Nord se află pajiştile, iar dincolo de ele îndepărtatele păduri de pini. Spre Est, drumul duce către un şleau golaş. Spre Sud, curtea se termină într-o pajişte, şi dincolo de ea se întind păduri. Curtea din spate se opreşte dincolo de hambar, la poalele dealului. Căprioara — dacă a existat vreo căprioară — a avut unde să dispară.

Domnul Vess stă în picioare nemişcat. Ascultă. Gândeşte. Respiră adânc, adulmecând mirosurile. Apoi inhalează aerul cu gura deschisă, ca să prindă pe limbă toate senzaţiile posibile. Simte aerul umed care i se lipeşte de faţă ca o piele cadaverică. Are toate simţurile deschise la maximum, frânte în mii de culori, şi lumea proaspăt spălată de ploaie îi curge ca o apă prin trup.

În cele din urmă, constată că nu-l pândeşte nici o ameninţare. În timp ce Vess montează plăcuţa de înmatriculare în spatele rulotei, Tilsiter vine spre el. Câinele amuşinează gâtul stăpânului.

Vess îi permite câinelui să stea alături. Când termină cu plăcuţa de înmatriculare, îi arată lui Tilsiter urma de căprioară.

Câinele pare că nu vede nici o urmă sau, dacă vede, nu-l interesează. Vess îl duce până în dreptul urmelor şi i le mai arată o dată. Pentru că Tilsiter pare încurcat, Vess îl apasă pe ceafă şi îl vâră cu nasul în una dintre urmele de copită.

Dobermanul prinde în sfârşit un miros, adulmecă plin de interes, scheaună de plăcere şi apoi decide că nu-i place ceea ce miroase. Se zvârcoleşte să scape de sub mâna stăpânului şi se trage înapoi, privind blând ca o oaie.

— Ce e? întreabă Vess.

Câinele își linge labele. Ocolește privirea lui Vess, cercetează cu ochii pajiștile, aleea, curtea, îi aruncă iar o ocheadă lui Vess și apoi se îndreaptă cu pași mici spre Sud, pornind în patrulare.

Apa mai picură încă din ramurile copacilor, ceața se ridică și norii aleargă spre Sud-Est goniți de vânt. Domnul Vess se hotărăște s-o ucidă pe Chyna Shepherd numaidecât. O va târî în curte, o va trânti cu fața în jos pe iarbă și îi va trage două gloanțe în ceafă. Diseară trebuie să se ducă la lucru și înainte de asta trebuie să doarmă puțin, astfel încât n-are vreme să se bucure de omor în tihnă.

Mai târziu, când are să se întoarcă acasă, are s-o îngroape pe pajiște, vegheat de cei patru câini, în zumzăitul insectelor din iarba măruntă, și are s-o oblige pe Ariel să sărute fiecare cadavru înainte de-a fi îngropat — toate astea la lumina lunii, dacă o să apară luna.

Acum, rapid, să termine cu ea și să se culce.

În timp ce se îndreaptă grăbit spre casă, își dă seama că ține în mână șurubelnița și că ar fi mai interesant să se folosească de ea decât de pistol, căci ar lucra la fel de iute. Urcă scările de la verandă, acolo unde degetul procuroarei din Seattle atârnă tăcut lângă aranjamentul de scoici, în aerul răcoros și nemișcat. Nu se deranjează să se șteargă pe picioare, ceea ce este o violare a autodisciplinei, pe care o comite rar. Când deschide ușa, scârțâitul balamalei este dublat de respirația lui precipitată. Când închide ușa, e surprins să-și audă bătăile inimii.

Nu se teme niciodată. Niciodată. Totuși, în fața femeii acesteia s-a simțit tulburat de câteva ori. Face câțiva pași prin cameră și se oprește să-și adune gândurile. Acum, că a intrat în casă, nu înțelege de ce uciderea ei i s-a părut o asemenea prioritate.

Intuiție.

Niciodată până acum intuiția nu i-a trimis cu atâta insistență un mesaj care să-l lase încurcat. Femeia aceasta e deosebită și Vess vrea cu disperare s-o folosească într-un fel deosebit. Dacă-i trage pur și simplu două gloanțe în ceafă sau vâră șurubelnița în ea de câteva ori, înseamnă să irosească potențialul ei nebănuit.

El nu se teme niciodată. Niciodată. Chiar şi atunci când se simte tulburat, aşa cum se simte acum, starea aceasta este o provocare pentru imaginea cea mai frumoasă pe care o are despre sine însuşi. Poeta Sylvia Plath, a cărei operă îi creează domnului Vess o stare nefirească de ambiguitate, a scris odată că lumea e dominată de panică, „panica aceea cu faţă de câine, de diavol, de vrăjitoare, cu chip de târfă, panica fără chip, dar scrisă cu litere mari, este acelaşi Johnny Panică treaz sau adormit". Dar nu Johnny Panică îi conduce viaţa domnului Vess şi nici n-are să i-o conducă vreodată, pentru că domnul Vess nu-şi face iluzii în legătură cu natura existenţei, n-are îndoieli cu privire la scopul vieţii lui şi nu i s-a întâmplat să treacă prin momente care au nevoie de reinterpretare atunci când stă şi cugetă în linişte.

Senzaţie.

Intensitate.

Dacă se teme, nu poate trăi cu intensitate pentru că domnul Johnny Panică inhibă spontaneitatea şi simţul experimentului. Aşadar, nu-i va îngădui acestei femei misterioase să-l bântuie. În timp ce respiraţia accelerată şi bătăile inimii i se potolesc, el răsuceşte mânerul şurubelniţei iarăşi şi iarăşi, privind în gol către vârful bont de la capătul barei subţiri de metal.

* * *

În momentul în care Vess intră în bucătărie, chiar înainte de-a articula vreun cuvânt, Chyna simţi că omul nu mai este cel pe care îl cunoscuse. Se afla pradă unei stări total diferite de cele care îl dominaseră până atunci, deşi diferenţa era atât de subtilă, încât ea n-o putea defini.

Se apropie de masă, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze, dar apoi se opri chiar lângă scaun. Încruntat şi tăcut, se uita fix la ea. În mâna dreaptă ţinea şurubelniţa. Învârtea fără încetare mânerul între degete, ca şi cum ar fi strâns un şurub imaginar.

În spatele lui, pe podea, rămăseseră bucăţi de noroi. Intrase în casă cu pantofii murdari. Chyna îşi dădu seama că nu trebuie să vorbească ea prima. Se aflau într-un punct straniu, în care cuvin-

tele puteau să-şi fi schimbat sensul, în care cea mai nevinovată afirmaţie putea fi o incitare la violenţă.

Cu puţin timp în urmă, Chyna aproape că preferase să fie omorâtă repede şi încercase chiar să declanşeze unul dintre impulsurile lui criminale. Se gândise, totodată, deşi era în lanţuri, la modurile în care s-ar fi putut sinucide. Acum îşi ţinea gura, ca nu cumva să-l înfurie din senin.

Evident, chiar cuprinsă de dezolare, continua să nutrească o slabă speranţă, camuflată de tristeţea ce pusese stăpânire pe ea. Un refuz stupid. O dorinţă patetică de-a i se mai oferi o şansă. Speranţa, care i se păruse ceva nobil totdeauna, îi părea acum aidoma lăcomiei, ce dezumanizează, îi părea la fel de mizerabilă precum pofta trupească, era o nevoie animalică de-a supravieţui cu orice preţ.

Se afla cufundată într-un loc adânc, întunecat.

În cele din urmă, Vess spuse:

— Noaptea trecută...

Ea aştepta.

— În pădurea de sequoia...

— Da, ce anume?

— Ai văzut ceva? întrebă Vess.

— Ce să văd?

— Ceva ciudat?

— Nu.

— Sigur ai văzut.

Chyna dădu din cap.

— Elanii, zise Vess.

— A, da, elanii.

— O turmă.

— Da.

— Nu ţi s-au părut stranii?

— Sunt elani dintre cei care trăiesc pe ţărm. Se simt la largul lor acolo.

— Aceştia păreau aproape dresaţi.

— Poate pentru că turiştii trec prin zonă tot timpul.

Răsucind încet, fără să se oprească, şurubelniţa, el se gândi la explicaţia fetei.

— Poate.

Chyna observă că avea degetele de la mâna dreaptă acoperite cu o peliculă de noroi slab.

— Acum pot să le simt mirosul de mosc, spuse Vess, simt consistenţa ochilor lor, aud verdeaţa ferigilor care se unduiesc pe lângă ei şi în sângele meu lunecă uleios ceva rece şi întunecat.

Un astfel de discurs nu cerea o replică şi ea nici nu încercă să dea vreuna.

Vess coborî privirea de pe figura Chynei pe mânerul şurubelniţei şi apoi spre propriii lui pantofi. Se uită înapoi peste umărul stâng şi văzu noroiul de pe jos.

— Aşa ceva nu se face, zise el.

Aşeză şurubelniţa pe o măsuţă, îşi scoase pantofii şi îi duse în spălătorie, ca să-i cureţe mai târziu. Se întoarse cu picioarele goale şi, cu ajutorul unor şerveţele de hârtie şi a detergentului de spălat geamuri, îndepărtă fiecare grăunte de noroi. În salon folosi aspiratorul.

Aceste activităţi domestice îi luară aproape cincisprezece minute şi, când termină, ieşi din starea care-l dominase la intrarea în bucătărie. Activităţile gospodăreşti îi scuturau totdeauna melancolia.

— Acum mă duc sus să mă culc, spuse Vess. Să fii cuminte şi să nu-ţi zdrăngăni lanţurile prea mult.

Ea tăcu.

— Să stai liniştită, că, dacă nu, cobor şi-ţi vâr un metru jumătate de lanţ în fund.

Cyna înclină din cap aprobator.

— Eşti o fată bună.

Vess ieşi din cameră. Diferenţa dintre purtarea lui obişnuită şi starea lui anterioară nu mai necesita nici o explicaţie din partea Chynei. Câteva minute, Vess îşi pierduse încrederea în sine. Acum şi-o recăpătase.

* * *

Domnul Vess doarme întotdeauna gol, ca să viseze mai uşor.

În lumea somnului, toţi cei pe care-i întâlneşte sunt goi, fie că

rămân în spatele lui, sfâşiaţi şi uzi, fie că fug în haită, alături de el, prin locuri întunecoase şi apoi păşesc în lumina lunii. În visele lui e o arşiţă atât de mare, încât hainele par inutile şi, mai mult, arşiţa aceasta pârjoleşte chiar conceptul de îmbrăcăminte, astfel încât i se pare mai natural să umble gol în lumea viselor decât în cea obişnuită.

Nu are niciodată coşmaruri. Asta pentru că în viaţa de zi cu zi se confruntă cu sursele care i-ar putea pricinui tensiuni interioare şi o scoate la capăt de fiecare dată. Nu se lasă purtat de vreun sentiment de vinovăţie, nu-i judecă pe ceilalţi şi nu-i pasă de ceea ce cred ei despre el. Ştie că, dacă simte că e bine ceea ce face, atunci e cu adevărat bine. Întotdeauna caută să fie numărul unu, pentru că o fiinţă omenească plină de succes trebuie să fie mulţumită de sine. În consecinţă, când se duce la culcare, are o minte clară şi o inimă uşoară. Acum, la câteva secunde după ce şi-a aşezat capul pe pernă, domnul Vess a adormit. Din când în când, dă din picioare pe sub pătură, ca şi cum ar alerga după cineva. Prin somn, spune o dată: „Tată", pe un ton aproape respectuos, şi cuvântul acesta pluteşte în aer ca o bulă — ceea ce e straniu, pentru că la vârsta de nouă ani, Edgler Vess şi-a ucis tatăl dându-i foc.

* * *

Cu lanţurile zornăind după ea, Chyna se apleacă şi ridică perna care căzuse pe jos. O aşează pe masă, se trânti înainte şi îşi puse capul pe pernă.

După cum arăta ceasul din bucătărie, era douăsprezece fără un sfert. Chyna nu dormise mai bine de douăzeci şi patru de ore, cu excepţia momentelor în care aţipise în rulotă şi a celor în care zăcuse inconştientă după ce o ciomăgise Vess. Deşi era epuizată şi aproape indiferentă de disperare, nu se aştepta să poată adormi. Spera însă că, ţinând ochii închişi şi lăsându-şi gândurile să călătorească în voie spre momente mai plăcute, putea să ignore nevoia de-a urina, ce devenea tot mai stringentă, şi durerea de la ceafă şi din degetul pe care-l ţinuse pe trăgaci.

S-a plimbat printr-un vârtej în care dansau boboci roşii de floare, smulşi de vânt, fără să se teamă de întuneric şi de fulgerul ce spinteca în răstimpuri noaptea. Se trezi brusc nu într-un zgomot de tunet, ci într-un sunet de foarfece care tăiau hârtie.

Ridică fruntea de pe pernă şi se îndreptă. Lumina fluorescentă îi înţepa ochii. Edgler Vess stătea în picioare, în faţa chiuvetei, şi tăia o pungă mare de cartofi prăjiţi.

— Ah, te-ai trezit, somnoroaso! spuse el.

Chyna se uită la ceas: era cinci fără douăzeci.

— Credeam că trebuie să te trezesc cu surle şi tobe.

Dormise aproape cinci ore. Parcă avea nisip în ochi. Gura îi era amară. Îşi simţea mirosul propriului trup şi avea senzaţia că e unsuroasă.

Nu făcuse pe ea în somn şi se simţi brusc însufleţită de triumful acela absurd, văzând că nu fusese redusă la un asemenea josnic nivel de umilinţă. Pe urmă, îşi dădu seama cât e de patetică mândrindu-se cu aşa ceva, şi cenuşiul din suflet i se mai închise cu o nuanţă-două.

Vess purta bocanci negri, pantaloni kaki, o centură neagră şi un tricou alb. Avea braţele musculoase, enorme. Ea nu s-ar putea lupta niciodată cu aceste braţe.

Acesta aduse o farfurie la masă. Îi făcuse un sandviş.

— Şuncă şi brânză, cu muştar, o anunţă el.

La marginile feliei de pâine se vedea o foaie de salată. Lângă sandviş aşezase două fire de mărar murat. Când Vess aşeză punga de cartofi prăjiţi pe masă, Chyna refuză:

— Nu vreau.

— Trebuie să mănânci.

Ea privi pe fereastră curtea întinsă, care se zărea în lumina târzie de după-amiază.

— Dacă nu mănânci, spuse el, până la urmă am să te hrănesc cu forţa. Luă de pe masă tubul de aspirină şi îl scutură ca să-i atragă atenţia. E gustoasă?

— N-am folosit nici una, zise Chyna.

— Aha, înseamnă că înveţi să-ţi savurezi durerea!

Oricum, tot el era învingătorul.

Luă tubul de aspirine şi se întoarse cu un pahar de apă.

— Trebuie să-ţi menţii rinichii în funcţiune, că altfel se atrofiază.

În timp ce Vess curăţa măsuţa pe care pregătise sandvişul, Chyna îl întrebă:

— Ai fost violat în copilărie?

Apoi, se dispreţui pentru că-i pusese o asemenea întrebare, pentru că încă mai încerca să-l înţeleagă.

Vess râse şi clătină din cap.

— Chyna, ăsta nu este un manual. Asta e viaţă adevărată.

— Ai fost violat?

— Nu. Tata era contabil la Chicago. Mama vindea articole de damă într-un magazin. Mă iubeau. Îmi cumpărau prea multe jucării, mai multe decât puteam folosi, mai ales de când preferam să mă joc cu... alte lucruri.

— Animale, spuse ea.

— Exact.

— Şi înainte de animale — insecte, sau făpturi foarte mici, ca de pildă peştişori aurii şi broaşte ţestoase.

— Scrie aşa ceva în manualele tale?

— Este primul şi cel mai grav semn. Torturarea animalelor.

Vess ridică din umeri.

— Era distractiv... Să vezi cum făptura aceea prostănacă se târăşte în carapace cuprinsă de flăcări. Zău, Chyna, trebuie să pătrunzi viaţa dincolo de aceste meschine judecăţi de valoare.

Ea închise ochii, sperând că Vess o să plece la lucru.

— Oricum, ai mei m-au iubit, s-au lăsat purtaţi de iluzia asta. La nouă ani am pus primul foc. Am turnat gaz de brichetă în patul lor când dormeau şi pe urmă am aruncat o ţigară.

— Doamne!

— Iar începi.

— De ce?

— De ce nu? răspunse el

— Isuse!

— Vrei şi un al doilea răspuns?

— Da, spuse ea.

— Atunci priveşte-mă când îţi vorbesc.

Chyna deschise ochii. Privirea lui fixă o sfâşie.

— Le-am dat foc pentru că am crezut că începuseră să se prindă.

— De ce?

— De faptul că sunt un tip deosebit.

— Te-au prins cu broasca ţestoasă, presupuse Chyna.

— Nu, cu pisoiul unui vecin. Locuiam într-un cartier frumos. Erau foarte multe animale de casă primprejur. Oricum, când m-au prins, a fost vorba de dus la doctor. Chiar la vârsta de nouă ani mi-am dat seama că nu puteam să permit aşa ceva. Doctorii puteau să mă prostească. Aşa că am făcut un foc mititel.

— Şi n-ai păţit nimic?

Termină de făcut curat şi se aşeză la masă.

— N-a bănuit nimeni. Tata a fumat în pat, au zis pompierii. Tot timpul se întâmplă lucruri din astea. A ars toată casa. Abia dacă am scăpat cu viaţă, şi mama ţipa şi eu n-am putut să ajung până la ea, n-am putut să ajung la mămica şi am fost atât de speriat. Îi făcu Chynei cu ochiul. După asta, am mers să locuiesc cu bunica. Era o babă fandosită şi plictisitoare, plină de reguli, regulamente, standarde, maniere şi tipuri de conduită pe care trebuia să le înveţi. Însă nu era în stare să-şi ţină casa curată. Avea o baie pur şi simplu dezgustătoare. Ea m-a împins cu bună-ştiinţă către cea de-a doua şi ultima greşeală. Am omorât-o în timp ce stătea în picioare în bucătărie, cum am stat şi eu adineauri, şi servea cina. A fost un gest impulsiv, i-am înfipt cuţitul de câte două ori în fiecare rinichi.

— Asta a fost la câţi ani?

Şiret, în joacă, o întrebă:

— Cine, bunica sau eu?

— Tu.

— Unsprezece. Eram prea mic să mi se deschidă proces. Prea mic, pentru ca cineva să poată crede cu adevărat că am fost conştient când am omorât-o.

— Totuşi, ceva a trebuit să ţi se facă.

— Am petrecut un an şi două luni într-un sanatoriu. Mi s-au aplicat o grămadă de tratamente, am primit o sumedenie de sfaturi, nenumărate dovezi de atenţie şi îmbrăţişări. Pentru că, înţelegi tu, cu siguranţă, am omorât-o pe biata bunică întrucât nu mi-am putut exprima durerea cauzată de moartea accidentală a părinţilor mei în acel incendiu îngrozitor. Într-una din zile, mi-am dat seama de sensul celor ce mi se spuneau şi, pur şi simplu, am cedat şi am plâns fără oprire. O, Chyna, cât am mai plâns atunci, cât am mai jelit, cuprins de remuşcare pentru biata bunica. Toţi doctorii şi educatorii au apreciat cum se cuvine jelania mea.

— Unde te-ai dus de la sanatoriu?

— Am fost adoptat.

Rămasă fără grai, îl fixă cu privirea.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el. Foarte puţini orfani de doisprezece ani sunt adoptaţi. Oamenii caută de obicei bebeluşi, ca să-i modeleze după imaginea lor. Dar am fost un băiat atât de frumos, Chyna, un băiat frumos, cu o înfăţişare angelică! Poţi să crezi?

— Da.

— Oamenii vor copii frumoşi. Copii frumoşi, care zâmbesc frumos. Eram cuminte şi drăgălaş. Şi, între timp, învăţasem cum să mă ascund printre voi, ipocriţii. Nu mă mai prindea pe mine nimeni, în veci, cu un nenorocit de pisoi sau cu vreo bunică moartă.

— Dar cine... cine ar mai fi vrut să te adopte după ceea ce făcuseşi?

— Ceea ce făcusem a fost radiat din dosarul meu, de bună seamă. La urma urmei, eram un băieţel. Chyna, doar nu te-ai fi aşteptat să-mi ruinez toată viaţa din cauza unei greşeli! Psihiatrii şi educatorii au fost lubrifiantul meu, şi toată viaţa le voi fi îndatorat pentru dorinţa lor sinceră, plăcută de-a avea încredere în oameni.

— Părinţii tăi adoptivi n-au ştiut?

— Au aflat că fusesem traumatizat de moartea părinţilor mei şi că din cauza acestei traume ajunsesem la sanatoriu, şi că trebuia să fiu supravegheat, pentru că aveam momente de depresie.

Şi ei doreau din tot sufletul să-mi ofere o viaţă mai bună, să mă păzească pentru totdeauna de depresii.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Am locuit doi ani la Chicago şi pe urmă ne-am mutat aici, în Oregon. I-am mai lăsat în viaţă un timp şi le-am permis să simuleze că mă iubesc. De ce nu? Se bucurau nespus de propriile lor iluzii, dar apoi, după ce-am absolvit colegiul, la douăzeci de ani, aveam nevoie de mai mulţi bani decât primeam, aşa că a trebuit să se întâmple un alt accident îngrozitor, un alt incendiu într-o noapte. Însă trecuseră unsprezece ani de la incendiul în care pieriseră părinţii mei naturali şi ne aflam la o distanţă de jumătate de continent. Nici un educator nu mă văzuse ani de-a rândul şi nu existau dosare care să ateste oribila greşeală pe care o comisesem cu bunica, aşa că nimeni n-a făcut vreo legătură cu toate astea.

Stăteau la masă în tăcere. După un moment, Vess îi împinse farfuria în faţă.

— Mănâncă! Mănâncă! o ademeni el, dulce. Eu am să mănânc în oraş. Îmi pare rău că nu pot să-ţi ţin companie.

— Te cred.

— Ce anume?

— Că n-ai fost niciodată violat.

— Deşi povestea asta contrazice tot ce-ai învăţat tu până acum. Eşti o fată bună, Chyna. Recunoşti adevărul atunci când îl auzi. Poate că pentru tine mai există vreo speranţă.

— În ceea ce te priveşte nu există înţelegere, spuse ea, mai mult ca pentru sine.

— Ba cred că da. Pur şi simplu menţin legătura cu natura mea reptiliană, Chyna. Natura aceasta sălăşluieşte în noi toţi. Cu toţii am evoluat din peştii aceia lunecoşi cu patru picioare, care s-au târât prima dată afară din apa oceanului. Conştiinţa reptiliană... mai e încă prezentă în toţi oamenii, dar voi, ceilalţi, vă luptaţi din răsputeri s-o ascundeţi, să vă convingeţi pe voi înşivă că sunteţi ceva mai curaţi şi mai buni decât în realitate. Ironia este că, dacă ajungi să-ţi dai seama o singură dată că ai această conştiinţă reptiliană, vei descoperi libertatea şi fericirea pe care le râvneşti cu atâta nesaţ şi nu le poţi dobândi. Lovi cu degetul în farfurie, rit-

mic, pe urmă în paharul de apă. Se ridică de la masă şi împinse scaunul corect dedesubt. Nu prea te-ai aşteptat la o astfel de discuţie, nu-i aşa, Chyna?

— Nu.

— Te-ai aşteptat să dau din colţ în colţ, să mă miorlăi că am fost o victimă, să mă dedau la nişte explicaţii foarte elaborate şi autoamăgitoare, să scot din mine o poveste despre vreun incest care mi-a distrus viaţa. Ai vrut să crezi că provocarea ta iscusită va putea revela vreun fanatism religios secret, îţi va putea dovedi că cine ştie ce voci divine îmi umblă prin cap. Nu te-ai aşteptat ca totul să fie atât de la obiect, atât de sincer. Se duse la uşa care despărţea bucătăria de salon, pe urmă se întoarse şi o privi. Nu sunt unicat, Chyna. Lumea e plină de indivizi ca mine, deşi majoritatea sunt mai puţin liberi. Ştii unde cred eu că se învârtesc foarte mulţi dintre cei asemenea mie?

Chyna se trezi întrebând:

— Unde?

— În politică. Imaginează-ţi că oamenii aceştia au puterea de a porni războaie. Cât de mulţumitor ar fi! Sigur că, în general, în viaţa publică trebuie să te stăpâneşti, să-ţi reprimi plăcerea de a-ţi vârî mâinile în sânge, de-a te murdări cu toate fluidele acelea minunate. Trebuie să te declari satisfăcut numai cu fiorul că ai trimis mii de oameni la moarte, că ai controlat de la distanţă distrugerea. Cred că eu m-aş putea adapta la aşa ceva. Şi, mai mult, există totdeauna imagini de pe câmpul de luptă, reportaje, diverse reprezentări grafice. *Şi niciodată pericolul spaimei.* Şi mai uimitor e faptul că îţi ridică şi statui. Poţi să bombardezi o ţărişoară neînsemnată, astfel încât să nu-i mai ştie nimeni nici măcar numele, căci în onoarea ta se organizează mese festive. Poţi să ucizi treizeci şi patru de copii care fac parte dintr-o comunitate religioasă, să-i striveşti cu tancurile, să-i arzi de vii, să pretinzi că sunt sectanţi periculoşi şi pe urmă să aştepţi aplauze. E atâta putere. Intensitate.

Se uită lung spre ceas. Era cinci şi cinci.

— Mă duc să mă îmbrac şi pe urmă plec, spuse el. Mă întorc cât de repede pot după miezul nopţii. Apoi, se uită la ea şi clătină

din cap brusc întristat. Vie şi neatinsă. Ce fel de existenţă e asta, Chyna? Lipsită de sens. Mai bine menţine legătura cu conştiinţa reptiliană. Îmbrăţişează întunericul şi frigul. *Aceasta este esenţa noastră.*

O lăsă acolo, în lanţuri. Lumina pălea şi întunericul îşi făcea intrarea în lume.

Domnul Vess iese pe verandă, încuie uşa din faţă şi apoi fluieră câinii. Pe măsură ce scade ziua, aerul se răceşte şi devine muşcător. Domnul Vess îşi încheie jacheta. Din diverse puncte cardinale, cei patru dobermani ţâşnesc prin lumina amurgului şi vin în goană către verandă. Se bulucesc spre Vess şi se împing unul în altul, ca să fie cât mai aproape de stăpân, dansând cu mişcări largi şi stângace. El îngenunchează între ei, arătându-le încă o dată că-i iubeşte. În mod ciudat, asemenea oamenilor, dobermanii nu par să detecteze lipsa de sinceritate a sentimentelor domnului Vess. Pentru el, aceştia sunt nişte simple unelte, nu nişte animale pe care le iubeşte, şi le acordă aceeaşi atenţie ca şi uleiului de motor, ferăstrăului sau maşinii de şlefuit. În filme, există totdeauna un câine care simte natura licantropică a omului, pe care-l întâmpină cu un mârâit, există întotdeauna un câine ce se teme de personajul care are într-însul un grăunte paranormal. Dar filmele sunt filme.

Fără îndoială, câinii aceştia îl înşeală, aşa cum îi înşeală şi el pe ei. Dragostea pe care i-o arată nu e altceva decât respect sau spaimă sublimată. Se ridică în picioare, şi câinii privesc în sus, aşteptând. Mai devreme, îi chemase din cuşcă cu soneria. Aşadar, acum se află în poziţie de aşteptare.

— *Nietzsche*, spune el.

Toţi ca unul, cei patru dobermani se încordează şi apoi încremenesc. Ciulesc urechile când aud comanda şi se lasă pe spate. Ochii lor negri scânteiază în lumina crepusculară.

Cu o mişcare bruscă, câinii se îndepărtează de verandă şi se împrăştie prin curte pentru că au fost programaţi pentru starea de atac.

Domnul Vess îşi pune pălăria şi se îndreaptă spre hambar, unde îşi ţine maşina. Lasă rulota parcată lângă casă. Mai târziu, ca să micşoreze distanţa pe care va trebui s-o străbată cu cele două cadavre, va trage rulota cu spatele, spre alee, mai aproape de pajiştea care adăposteşte atâtea morminte anonime. Domnul Vess merge şi respiră adânc, îşi limpezeşte mintea, pregătindu-se să reintre în lumea cotidiană.

Îi place gluma aceasta, viaţa lui secundară. Îi place să treacă drept unul dintre cei înşelaţi şi oprimaţi, care, în mii de ipostaze, conduc pământul, conduc lumea cu minciuni, care-şi petrec viaţa în înţelepciune, teamă, ipocrizie. Se simte ca o vulpe într-un coteţ cu pui handicapaţi mintal, nefiind în stare să distingă între vânător şi unul de-al lor, şi jocul acesta este extrem de plăcut pentru un vulpoi cu simţul umorului.

În fiecare zi, cât e ziua de lungă, Vess nu face altceva decât să-i cântărească pe ceilalţi din ochi, să-i testeze pe furiş, prietenește, să vadă cât sunt de tari, să le adulmece cărniţa ispititoare, să-i aleagă, aşa cum alegi carnea de pui preambalată la magazin. Foarte rar îi ucide pe cei cu care are relaţii oficiale — nu o face decât dacă este absolut sigur că poate să iasă basma curată şi dacă respectivul puişor promite să fie gustos.

Dacă Chyna Shepherd nu i-ar fi tulburat programul obişnuit, Vess ar fi petrecut mai mult timp ca să reintre în rolul de om obişnuit. Poate că şi-ar fi pus un joc TV, ar fi citit câteva capitole dintr-un roman uşor de Robert James Waller şi ar fi frunzărit un număr din *People* ca să-şi reamintească de lucrurile pe care gloata disperată le foloseşte ca anestezic împotriva iminenţei morţii şi a conştiinţei naturii animale a omului. Poate că ar fi petrecut câteva clipe în faţa oglinzii, exersându-şi zâmbetul, studiindu-şi ochii.

În orice caz, în momentul în care ajunge la hambarul de lemn, este convins că va luneca foarte uşor în viaţa lui secundară, fără să facă măcar o cută pe suprafaţa apei, şi că toţi cei care se vor privi în această apă vor încerca o stare de mulţumire, văzându-şi figurile reflectate. Majoritatea oamenilor au irosit atât efort şi timp încercând să nege natura sălbatică, vânătoarea omului, încât atunci când ea există în alţii, n-o mai pot recunoaşte cu uşurinţă. Deschide uşa hambarului înaltă cât un stat de om, se opreşte şi priveşte spre spatele casei. A lăsat-o pe femeie în întuneric, aşa că nu poate să-i distingă silueta prin fereastra îndepărtată. Amurgul sumbru, neluminat de soare, mai păstrează destulă strălucire, ca domnişoara Shepherd, eminent psiholog, să-l fi zărit pe el în timp ce se îndrepta spre hambar. Acum trebuie că stă la pândă.

Domnul Vess se întreabă ce gândeşte ea când îl vede deghizat aşa, în chip surprinzător. Cu siguranţă, a şocat-o. I-a mai spulberat câteva iluzii. Văzându-l cum se îndreaptă spre cea de-a doua lui viaţă, dându-şi seama că el trece cu adevărat drept un cetăţean de bună condiţie, domnişoara Shepherd e cuprinsă, de bună-seamă, de o disperare mai profundă ca oricând. Ah, cum mai joacă el femeile pe degete!

* * *

După ce Vess a stins lumina şi a ieşit din bucătărie, Chyna s-a rezemat de spătarul scaunului de lemn, cât mai departe de masă, pentru că mirosul sandvişului cu şuncă îi făcea greaţă. Nu era alterată şi mirosea aşa cum trebuie să miroasă şunca. Însă numai ideea de mâncare o făcea să verse.

Trecuseră aproape douăzeci şi una de ore de când luase o masă adevărată — cina de la familia Templeton. Cele câteva înghiţituri de omletă cu brânză mâncate în chip de mic dejun nu erau suficiente, mai ales dacă lua în considerare efortul fizic pe care-l depusese toată noaptea; ar fi trebuit să fie epuizată de foame.

Totuşi, dacă se hrănea, însemna să admită că mai există o speranţă, iar ea nu mai voia să spere. Îşi petrecuse toată viaţa sperând, fusese o proastă care se intoxicase singură cu speranţe

optimiste. Însă fiecare speranţă se dovedise la fel de efemeră ca un balon de săpun. Fiecare vis era doar o sticlă care aştepta să fie spartă.

Până noaptea trecută fusese convinsă că a reuşit să se ridice din nefericirea copilăriei, să se ridice greu, ca pe o scară dată cu unsoare, către înălţimile palpabile ale cunoaşterii, şi fusese, în adâncul sufletului, mândră de ea şi de ceea ce realizase. Acum, i se părea că de fapt nu urcase deloc, că ascensiunea aceasta fusese o iluzie şi că ani de-a rândul tălpile îi alunecaseră pe aceleaşi două trepte bine unse, aşa cum văzuse ea la un aparat pentru exerciţii fizice; făcuse asta cu un consum uriaş de energie, dar la capăt nu progresase nici măcar cu un centimetru. Anii dificili pe care-i petrecuse lucrând în restaurant, picioarele care o chinuiau, durerea continuă de la ceafă pe care o căpătase stând în picioare ore întregi, frecventarea celor mai grele cursuri de la universitate, la alegerea ei, studiul târziu în noapte, după ce se întorcea de la muncă, nenumăratele sacrificii, singurătatea, lupta îndârjită şi fără repaus — toate acestea o aduseseră aici, în locul acesta jalnic, în lanţuri, în acest amurg ce se adâncea din ce în ce mai mult.

Sperase ca într-o zi să o înţeleagă pe mama ei şi să găsească un motiv destul de convingător ca s-o poată ierta. Dumnezeu îi era martor că sperase în secret ca ele două să poată încheia un armistiţiu. Nu era cu putinţă să întreţină o relaţie normală mamă-fiică şi nu puteau fi niciodată prietene, dar, cel puţin, la un moment dat, păruse posibil ca ea şi Ann să ia prânzul cândva într-un bistrou cu vedere la mare, pe terasă, sub o umbrelă uriaşă; acolo, n-ar fi vorbit niciodată despre trecut, ci ar fi pălăvrăgit despre filme, despre vreme, despre felul în care pescăruşii navigau pe cerul albastru ca safirul; poate că n-ar fi fost afectuoase una faţă de cealaltă, dar nici nu s-ar mai fi urât. Acum ştia că, şi dacă, printr-un miracol, scăpa din această închisoare vie şi neatinsă, n-avea să mai ajungă niciodată la înţelegerea faţă de ceilalţi, pe care o visase ani de-a rândul. Apropierea dintre ea şi mamă era ceva de nerealizat.

Cruzimea omenească şi trădarea mergeau dincolo de orice înţelegere. Nu existau răspunsuri. Existau numai scuze. Chyna se

simţea pierdută. Se afla într-un loc mai ciudat decât bucătăria lui Edgler Vess, cufundată într-un întuneric şi mai paralizant. Niciodată până atunci nu se simţise cu adevărat pierdută. Înspăimântată, da. Uneori, confuză şi tristă. Întotdeauna însă, în mintea ei se desenase o hartă cu un drum precis, oricât de vag ar fi fost marcat, şi crezuse din răsputeri că în sufletul ei se află o busolă care nu dă greş niciodată. De multe ori, nu alesese bine locurile în care se afla, dar mereu fusese încredinţată că exista o cale de ieşire, aşa cum într-un joc de oglinzi există de fiecare dată o cărare reală printre infinitele imagini ale propriei fiinţe, printre reflectările acelea şi mai înspăimântătoare decât imaginile în sine, printre toate umbrele argintii, enigmatice.

De data aceasta, nu exista nici o hartă.

Nici o busolă.

Viaţa însăşi era ultimul joc de oglinzi, iar ea se simţea pierdută în cochilia aceea întortocheată, fără să aibă pe nimeni care s-o mângâie, fără să-i întindă nimeni o mână de ajutor.

În cele din urmă, admise că fusese de fapt orfană de mamă de la naştere şi că toată viaţa avea să rămână astfel; acum, când prietena ei cea mai bună zăcea moartă în rulota lui Edgler Vess, Chyna îşi dori să ştie numele tatălui ei, îşi dori să-l fi văzut măcar o dată. Numele de fată al mamei era Shepherd; nu fusese niciodată căsătorită. „Să fii fericită că eşti copil nelegitim, puiule, îi spusese Ann —, pentru că asta înseamnă că eşti *liberă*. Micuţii bastarzi n-au atâtea rude precum ceilalţi, care să se agaţe de ei ca nişte lipitori mentale şi să le sugă sufletele". Mai târziu, când Chyna o întrebase câte ceva despre tatăl ei, Ann îi spusese numai că acesta e mort şi reuşise să articuleze cuvintele respective fără să-i dea o lacrimă, c-o inimă uşoară. N-a vrut să-i spună cum arăta, ce meserie avea, unde locuia, sau să admită măcar că omul acela avusese un nume. „Când eram însărcinată cu tine — i-a zis Ann odată — deja nu mă mai vedeam cu el. Era de domeniul trecutului. Nu i-am pomenit niciodată de tine. N-a ştiut că are o fiică."

Uneori, Chynei îi făcea plăcere să viseze cu ochii deschişi şi să şi-l imagineze pe tatăl ei: îşi închipuia că mama o minţise ca

de obicei, şi că acesta trăia. Trebuia să semene cu Gregory Peck în filmul *Să ucizi o pasăre cântătoare*, să fie un bărbat voinic, cu privire blândă, cu voce caldă, generos, dotat cu umor cald şi cu un ascuţit simţ al dreptăţii, sigur pe el şi pe ceea ce credea. Trebuia să fie un bărbat admirat şi respectat de ceilalţi, dar care nu se considera cu nimic mai deosebit decât alţii. Cu siguranţă, ar fi iubit-o.

Dacă i-ar fi ştiut numele, indiferent dacă era numele de familie sau cel de botez, acum l-ar fi rostit cu voce tare. La auzul numelui tatălui ei, s-ar fi simţit alinată.

Plângea. De-a lungul numeroaselor ceasuri de când îi căzuse roabă lui Vess, simţise de mai multe ori că-i dau lacrimile, dar şi le înăbuşise. Acum nu mai putea zăgăzui şuvoiul fierbinte de lacrimi. Câteva clipe se dispreţui pentru că plângea. Lacrimile amare erau o binevenită recunoaştere a faptului că pentru ea nu exista nici o speranţă. Lacrimile acestea au spălat-o de speranţe, şi chiar asta a şi vrut, pentru că speranţa nu duce decât la dezamăgire şi durere. Pe tot parcursul vieţii ei chinuite, sau cel puţin de la cea de-a opta aniversare, refuzase să plângă, să dea drumul lacrimilor să curgă în voie. Dacă era dură şi nu-i dădea nici o lacrimă, putea să obţină respectul celorlalţi, putea să observe slăbiciunile lor, să le vadă luminiţa aceea care le băltea în ochi ca o apă stătută, putea să-i vadă cum se apropie ca şacalii de-o antilopă rănită. Însă acum, dacă se stăpânea şi nu plângea, n-avea cum să rănească şacalul care promisese să se întoarcă după miezul nopţii, şi lacrimile neplânse o viaţă întreagă izbucniră într-un hohot tânguitor şi dureros. Suspine adânci o scuturau pe Chyna atât de puternic, încât pieptul începu s-o doară mai rău decât ceafa sau degetul scrântit. În curând, simţi că o doare gâtul. Trupul i se îndoia sub greutatea lanţurilor zornăitoare pe scaunul acela care o ţinea prizonieră, maxilarele i se încleştau şi faţa îi ardea; un val de gheaţă îi cuprinse stomacul, care i se contractă brusc; simţi gustul sărat al lacrimilor pe limbă, se înecă, gemu de disperare, se înăbuşi când îşi dădu seama de singurătatea îngrozitoare în care se afla. Nu-şi putea stăpâni tremuratul; palmele i se închideau şi i se deschideau spasmodic, începu să bâjbâie prin

aer cu mâinile, ca şi cum teama ar fi fost o glugă pe care o putea da jos de pe cap şi aşeza alături. Cufundată adânc în singurătate, neiubită, pierdută, coborî în melcul jocului de oglinzi al propriei ei minţi, fără măcar să se aline cu numele tatălui.

După un timp, se auzi un huruit de motor. Auzi sunetul metalic al unui claxon, două semnale scurte şi pe urmă încă două.

Chyna ridică fruntea, privi prin fereastra cea mai apropiată şi zări farurile unei maşini care părăsea hambarul. Avea ochii înnegurați de lacrimi. N-avea cum să vadă maşina propriu-zisă când aceasta trecu în viteză pe lângă casă, în amurgul târziu, dar era convinsă că la volan se afla Vess. După aceea, maşina dispăru.

Sunetul ştrengar al claxonului îşi bătea joc de ea, dar această ironie nu era suficientă ca să-i stârnească din nou furia.

Privi pe fereastră îndelung la pâlpâirea slabă de lumină, fără să-i pese că acesta putea fi ultimul apus de soare pe care-l mai vedea. O îngrijora doar faptul că petrecuse prea mult din cei douăzeci şi şase de ani ai ei în singurătate, fără să aibă alături pe cineva cu care să împartă privelişte apusurilor de soare, cerul înstelat, tulburătoarea frumuseţe a norilor pe timp de furtună. Îşi dorea să fi fost mai comunicativă, în loc să se fi închis în ea, îşi dorea să nu-şi fi transformat inima într-o ascunzătoare. Acum, când nimic nu mai conta, când autoanaliza n-o mai ajuta nici cât o ceapă degerată, îşi dădu seama că, de fapt, existau mai puţine şanse de supravieţuire în singurătate, decât în compania celorlalţi. Avusese conştiinţa acută a faptului că teroarea, trădarea, cruzimea erau omeneşti, dar nu apreciase la fel de mult celelalte calităţi umane: curajul, bunătatea, iubirea. Speranţa nu era un fel de industrie manufacturieră, nici un produs pe care ea îl putea confecţiona, şi nici o substanţă pe care fiinţa sa putea s-o secrete în singurătatea ei stridentă, aşa cum arţarul produce esenţă de sirop. Speranţa era de găsit la ceilalţi, trebuia căutată asumându-ţi riscurile, deschizând fortăreaţa inimii. Această idee părea atât de evidentă. Era cea mai elementară dovadă de înţelepciune şi, totuşi, Chyna nu o descoperise decât *in extremis*.

Ocaziile trecuseră pe lângă ea de mult. Cu siguranţă, avea să moară aşa cum trăise — în singurătate. Dându-şi seama de asta,

ar fi trebuit să verse şuvoaie de lacrimi; dimpotrivă, se cufundă într-un tărâm şi mai mohorât, coborî într-o grădină interioară făcută din pietre şi cenuşă.

Pe urmă, cum se uita aşa, fără ţintă, pe geam, văzu o siluetă mişcându-se prin ultimele pâlpâituri de lumină ale amurgului. Deşi avea ochii înceţoşaţi de lacrimi, reuşi să vadă că silueta era prea mare ca să fie unul dintre câini.

Dar din moment ce Vess plecase, cum putea să fie o siluetă omenească?

Chyna îşi şterse ochii de mâneca bluzei şi clipi până ce silueta misterioasă se contură printre lacrimi şi umbrele înserării. Era un elan. O femelă, fără coarne.

Animalul traversă agale curtea din spate, dinspre dealurile împădurite, se îndreptă spre apus, oprindu-se de două ori să smulgă câte o gură din iarba grasă. Din experienţa ei de două luni la ferma din Mendocino County, Chyna ştia că animalele acestea erau extrem de sociabile şi umblau întotdeauna în turmă; cel de faţă părea însă singuratic.

Câinii ar fi trebuit să se ia după intrus, să latre, să mârâie, excitaţi de perspectiva sângelui. Fără îndoială, erau în stare să miroasă animalul chiar din cel mai îndepărtat colţ al curţii. Şi totuşi, nu se vedea nici un câine.

La rândul lui, elanul ar fi trebuit să simtă mirosul câinilor şi să plece în galop speriat, pufnind pe nări, cu o privire disperată. Natura făcuse ca specia aceasta să cadă pradă pumelor, lupilor şi haitelor de coioţi; întrucât constituiau o adevărată cină umblătoare pentru atâţia vânători sângeroşi, elanii erau totdeauna atenţi şi prudenţi.

Însă exemplarului acestuia părea să nu-i pese de câinii din apropiere. Cu excepţia celor două scurte pauze de păscut, se îndreptă fără şovăială către veranda din spate.

Deşi Chyna nu era expertă în zoologie, i se păru că elanul din curte face parte din specia pe care o întâlnise în pădurea de sequoia. Avea blana cafenie ca pământul şi aceleaşi pete albe şi negre pe trup şi pe cap.

Cu toate acestea, locul în care se afla animalul era prea departe de ocean ca să constituie un habitat potrivit pentru elanul de coastă sau să-i asigure hrana obişnuită. Când coborâse din rulotă avusese impresia că locul e înconjurat de munţi. Acum, ploaia se oprise şi se ridicase şi ceaţa. Spre asfinţit, pe unde se retrăgeau cu repeziciune ultimele urme ale zilei, siluetele întunecate ale vârfurilor înalte, golaşe, împungeau norii zdrenţuiţi şi cerul de-un purpuriu electric. Cu asemenea barieră de munţi între Oceanul Pacific şi locul acesta, elanii de coastă n-aveau cum să-şi găsească drumul, pentru că erau o specie obişnuită cu relieful jos, cu câmpii şi dealuri molcome. Trebuia să fie o altă specie de elan, deşi semăna izbitor cu cei pe care-i văzuse noaptea trecută.

Impunătoarea făptură stătea lângă balustrada de lemn a verandei, la vreo două sute cincizeci de metri de fereastra pe care o fixa insistent. Se uita la Chyna.

Fetei îi veni greu să creadă că elanul o vede. Cu lumina stinsă, bucătăria era mai întunecată decât amurgul în care se afla animalul. De-afară, interiorul casei părea cufundat într-o întunecime de nepătruns.

Totuşi, nu putu să nu recunoască faptul că ochii ei şi cei ai elanului se întâlniră. Ochi mari, întunecaţi, în care juca o luminiţă blândă.

Îşi aminti cum, de dimineaţă, Vess se întorsese brusc în bucătărie, cuprins de-o stânjeneală inexplicabilă, răsucind fără încetare în mână şurubelniţa, cu o luminiţă ciudată în ochi. Îi pusese o grămadă de întrebări despre elanii din pădurea de sequoia.

Chyna nu ştia de ce elanii aveau pentru Vess o importanţă atât de mare, de ce exemplarul acesta stătea acum la fereastră liniştit şi o studia cu atenţie, de ce câinii nu-l lătrau. Nu se mai chinui să dezlege misterul. Accepta orice, experimenta orice, recunoştea că nu totul se poate înţelege.

Pe măsură ce culoarea cerului se topi din purpuriu în indigo, trecând apoi într-un albastru de cerneală, ochii elanului se luminară tot mai mult. Nu erau roşii ca ochii altor animale mari, ci aurii.

Aburi palizi ieşeau ritmic din nările lui negre şi umede.

Fără să-şi dezlipească ochii de pe făptura de la fereastră, Chyna îşi strânse mâinile, apropiindu-le una de alta, atât cât îi permiteau cătuşele. Lanţurile de oţel zdrăngăniră. Cele care o legau de masă, de scaun, de trecutul ei.

Îşi aminti de legământul solemn pe care-l făcuse mai devreme, hotărând mai degrabă să se sinucidă decât să asiste la distrugerea mentală irevocabilă a fetei din pivniţă. Fusese convinsă că o să găsească curajul de a-şi muşca venele. Durerea avea să fie chinuitoare, dar relativ scurtă... şi pe urmă, fiinţa ei se topea somnoroasă din întunericul în care zăcea acum în altul, de data aceasta etern.

Nu mai plângea. Avea ochii uscaţi.

Inima îi bătea surprinzător de încet, ca într-un somn profund, indus de-un sedativ puternic.

Ridică mâinile până în dreptul feţei, îşi acoperi apoi faţa şi ţinu degetele desfăcute ca să mai poată vedea ochii elanului.

Îşi apropie gura de încheietura mâinii stângi, în locul în care ar trebui să-şi muşte venele. Simţi propria-i respiraţie caldă pe pielea rece.

Lumina se retrăsese cu totul. Munţii şi cerul erau totuna, călătorind pe marea nopţii ca o imensă cocoaşă de balenă, ameninţătoare. Faţa elanului, în formă de inimă, abia dacă se zărea prin întuneric. Doar ochii îi luceau.

Chyna îşi lipi buzele de încheietura mâinii stângi. Sărutul acesta o făcu să-şi simtă pulsul care păstra un ritm periculos.

Prin întunericul adânc, ea şi elanul-santinelă se urmăreau unul pe celălat şi nu-şi dădea seama dacă făptura aceea o vrăjise pe ea sau ea vrăjise animalul de la fereastră.

Apoi, îşi lipi buzele de încheietura mâinii drepte. Aceeaşi răceală a pielii, acelaşi puls accelerat.

Îşi dezlipi buzele şi apucă între dinţi o bucată zdravănă de piele. Părea destul ca muşcătura să-i producă o rană mortală. Cu siguranţă, rezultatul avea să fie cel scontat dacă muşca şi a doua oară, şi a treia oară.

Pregătindu-se să muşte încă o dată, înţelese că actul acesta nu necesita curaj, dimpotrivă. Renunţarea la un asemenea gest avea valoare.

Însă ei nu-i păsa de valoare, aşa cum nu dădea nici o ceapă degerată pe curaj. Sau pe orice altceva. Nu-i păsa decât să pună capăt singurătăţii, durerii, sentimentului sfâşietor, pustiitor de inutilitate.

Şi fata aceea, Ariel. Era acolo, jos, în întunericul îngrozitor. O clipă, se gândi dacă să mai comită sau nu gestul fatal.

Între bătăi măsurate, solemne, o apă adâncă, nemişcată îi umplea inima. Apoi, fără să-şi dea seama, Chyna îşi lipi buzele de încheietura pe care n-o muşcase. Simţi pulsul cald în acest sărut de început de viaţă.

Elanul dispăruse.

Dispăruse.

Chyna rămase surprinsă, văzând că în locul făpturii rămăsese doar întunericul. Ştia că nici nu închisese ochii şi nici nu clipise. Totuşi, trebuie că suferise un moment de orbire, deoarece silueta impunătoare a elanului se topise în noapte, la fel de misterios cum, pe scenă, asistentul magicianului se evaporă în spatele unei draperii iscusit aranjate.

Brusc, inima începu să-i bată cu putere.

„Nu", şopti ea în întuneric, şi cuvântul acesta era atât o promisiune, cât şi o rugăciune.

Simţi roata inimii mişcându-se — se răsucea, se învârtea cu putere, o scotea, în sfârşit, din mlaştina disperării, o aducea la lumină.

„Nu", de data aceasta vocea îi răsună sfidătoare şi renunţă la şoapte.

„Nu!"

Îşi scutură lanţurile ca un cal nărăvaş.

„Nu, nu, nu! La dracu', nu!" Protesta destul de tare, astfel că vocea i se lovi de uşa frigiderului, de geamul de la cuptor, de măsuţele de ceramică şi se întoarse înapoi în ecou.

Încercă să se smucească de la masă şi să se ridice în picioare. Însă lanţul făcea o buclă pe după scaun şi piciorul mesei, limitându-i mişcările.

Dacă şi-ar fi înfipt bine călcâiele în pardoseala acoperită cu linoleum, şi-ar fi încercat să se smucească înapoi, probabil că

şi-ar fi blocat orice mişcare. În cel mai bun caz, ar fi reuşit să târască după ea, pe o distanţă de câţiva centimetri, masa cea grea. Şi cu nici un preţ n-ar fi avut destulă putere încât să rupă lanţurile.

Totuşi, hotărârea de-a nu se lăsa învinsă era tăioasă ca un cristal. „Nu, la naiba; cu nici un chip, nu!" — cuvintele îi ieşeau înghesuite printre dinţii încleştaţi.

Se întinse înainte şi înşfăcă lanţul, care îi lega mâinile pe la spate. Acesta era trecut pe după spătarul cu zăbrele al scaunului, apoi, pe sub pernă. Trase cu putere, sperând să audă lemnul uscat crăpând, trase mai mult, mai adânc, şi o durere ascuţită îi ţesu o reţea fierbinte după ceafă; acum se simţi, urmarea bătăii, o simţi şi în obrazul drept, dar în ruptul capului nu voia să lase durerea s-o oprească. Trase mai puternic ca oricând, zgâriind mobila, şi apoi din nou — *hai, trage, trage!* —, ţinând scaunul apăsat cu trupul, în timp ce se împingea cu putere în spătar, până ce muşchii braţelor începură să-i tremure. *Hai, trage!* Gemu de efort şi disperare, şi durerea îi înfipse mii de ace în ceafă, în umeri şi în braţe. *Hai, trage!* Cu tot efortul de care era în stare, se încordă mai mult, îşi încleştă dinţii, încât simţi că maxilarele i se mişcă involuntar, apoi mai trase o dată, până când îşi simţi arterele pulsând în tâmplă şi în faţa ochilor i se ţostogoliră cerculeţe de lumină roşie şi argintie. Însă efortul acesta nu primi nici o răsplată. Scaunul era solid, lemnul zdravăn şi fiecare încheietură lustruită cu grijă.

Simţi că-i bubuie inima, atât din cauza efortului, dar şi mai mult pentru că se apropia de-o teribilă senzaţie de eliberare. Ceea ce era o nebunie, era o nebunie din partea ei, fiindcă se găsea încă în lanţuri, la fel de departe de putinţa de-a se elibera, cum fusese în tot timpul petrecut pe acest scaun. Totuşi, se simţea deja eliberată şi aştepta numai ca realitatea faptelor să ajungă din urmă libertatea pe care şi-o acordase prin propria ei voinţă.

Gâfâia gânditoare.

Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte.

Acum trebuia să uite scaunul. Ca să se elibereze de scaun, ar fi trebuit să reuşească să stea în picioare şi să se mişte. Nu putea să scape de scaun până când nu se elibera de masă.

N-avea cum să se aplece atât de mult, ca să deşurubeze carabina care lega lanţul mai scurt dintre glezne de lanţul mai lung ce înconjura scaunul şi masa. Astfel, şi-ar fi eliberat foarte uşor picioarele şi de scaun, şi de masă. Dacă ar putea întoarce masa cu picioarele în sus, lanţul care ocolea pe după unicul picior al mesei şi făcea legătura cu fiarele care-i legau picioarele ar fi alunecat pe podea. Nu-i aşa? Pe întuneric, nu putea să vadă cum stau lucrurile, dar se gândi că ideea cu întorsul mesei are să funcţioneze.

Din păcate, scaunul pe care stătuse Vess şi pe care el îl vârâse cu grijă sub masă constituia un obstacol, şi cu siguranţă avea să oprească masa să se răstoarne. Încercă să scape de el, să facă loc. Aşa cum se afla în lanţuri, şi din cauza piedestalului zdravăn al mesei, nu-şi putea întinde picioarele ca să răstoarne celălalt scaun. Bătută şi epuizată, nici n-avea puterea să se ridice în picioare, să se întindă peste masa rotundă şi, pur şi simplu, să împingă obstacolul la o parte.

În cele din urmă, încercă să se tragă pe spate cu scaunul, căutând să tragă şi masa după ea, s-o îndepărteze de scaunul lui Vess. Lanţul din jurul piedestalului se întinse. Continuând această manevră, cu picioarele înfipte în duşumea, simţi că masa e prea grea şi se întrebă dacă nu cumva piedestalul era umplut cu nisip, ca să împiedice dezechilibrarea mesei. Apoi însă lemnul scârţâi şi se deplasă câţiva centimetri pe linoleum, făcând ca paharul cu apă şi farfuria de pe masă să zdrăngăne.

Era o treabă mai grea decât îşi închipuise. Se simţi ca într-una dintre emisiunile acelea televizate despre cascadorii şi probe de rezistenţă stupide, se simţi ca un ins care trebuie să tragă un tramvai după el. Şi încă unul încărcat. Cu toate acestea, masa se mişca, icnind. În câteva minute, după ce se oprise de două ori să-şi tragă sufletul, puse capăt acestei acţiuni, gândindu-se, să nu rămână prinsă între masă şi peretele care despărţea bucătăria de spălătorie; trebuia să-şi lase ceva loc de manevră. Deşi era dificil să aprecieze distanţa pe întuneric, consideră că trăsese masa cam un metru, destul de mult ca să nu se mai împiedice de scaunul lui Vess.

Încercând să-şi protejeze degetul scrântit, îşi plasă mâinile încătuşate sub masă şi ridică. Masa era mai grea decât ea — o

placă de lemn groasă de vreo cinci centimetri, cu butoiaşul care ţinea loc de piedestal făcut din doage groase, înconjurate de cercuri zdravene de fier. Probabil că înăuntru conţinea un sac cu nisip, şi Chyna nu putea găsi un punct de sprijin potrivit atât timp cât era forţată să stea pe scaun. Fundul butoiaşului se mişcă vreo câţiva centimetri. Paharul cu apă se zgudui, se vărsă, se rostogoli pe masă şi se sparse pe podea. Zgomotul acesta părea o confirmare a reuşitei şi ea şuieră: „Da!" — pentru ca apoi să-şi dea seama că subestimase greutatea mesei şi efortul necesar; trebui să se oprească, şi butoiaşul se aşeză din nou cu zgomot pe duşumea.

Chyna făcu câteva mişcări de flexiune a muşchilor, respiră adânc şi îşi reluă imediat activitatea. De data aceasta, desfăcu picioarele atât cât îi permiteau lanţurile. Îşi sprijini palmele deschise pe partea interioară a mesei. Îşi încordă picioarele şi braţele în acelaşi timp şi, când împinse cu palmele în masă, se sprijini cu putere de podea, câştigând centimetru cu centimetru, încercând să ridice masa. Lanţurile erau destul de strânse şi nu-i permiteau să se ridice nici măcar pe jumătate în picioare, aşa că stătea cocoşată, înţepenită, apăsată de greutatea mesei. Îşi concentră tot efortul în genunchi şi în coapse, pufnind şi tremurând de încordare; persevera totuşi, pentru că fiecare centimetru preţios pe care-l câştiga îi croia drum către punctul de sprijin cu ajutorul căruia avea să ridice masa. Farfuria şi punga cu cartofi prăjiţi alunecară de pe masă. Chyna cedă şi cartofii prăjiţi se împrăştiară pe podea cu un sunet sâcâitor, ca un ronţăit de şoarece. Durerea din ceafă era insuportabilă şi i se părea că cineva îi răsuceşte un tirbuşon în clavicula dreaptă. Însă durerea n-o putea opri. Dimpotrivă, o motiva. Cu cât o durea mai tare, cu atât mai mult se simţea asemenea Laurei şi întregii familii Templeton, se simţea de acelaşi sânge cu tânărul care spânzura în dulapul din rulotă, cu vânzătorii de la staţia de benzină şi cu toţi cei care zăceau îngropaţi pe pajişte; prin urmare, dorea din ce în ce mai intens ca Edgler Vess să trăiască într-un univers de suferinţă. Se simţea mai aproape de spiritul Vechiului Testament. În momentul acesta nu şi-ar fi întors de bunăvoie şi obrazul celălalt. Îl voia pe Vess tras pe roată, voia să-l audă urlând, să vadă cum încheieturile i se desfac şi ten-

doanele îi plesnesc. Nu voia să-l vadă internat într-un spital pentru nebuni periculoşi, unde avea să fie psihanalizat, sfătuit, instruit, ca să-şi recapete încrederea în sine, tratat cu toată gama de medicamente antimaniacale, unde avea să beneficieze de o cameră cu televizor, să joace cărţi cu ceilalţi pacienţi şi să fie servit de Crăciun cu friptură de curcan. În loc să-l fi lăsat la mila psihiatrilor şi a asistenţilor sociali, Chyna voia să-l încredinţeze unui călău îndemânatic şi plin de imaginaţie şi *să vadă* atunci dacă nenorocitul şi nemernicul şi ticălosul îşi mai păstra filozofia despre experienţele cu valoare neutră, despre senzaţiile echivalente între ele. Această dorinţă arzătoare, distilată din durerea ei adâncă, nu era câtuşi de puţin nobilă în sine, dar era cel puţin pură, ca o benzină de 98, care ardea cu flacără puternică şi care îi ţinea motorul aprins.

În partea dinspre Chyna, butoiaşul se ridicase de la podea cu vreo şase centimetri — aşa credea fata —, aproape până la înălţimea la care îl adusese şi mai-nainte. Îşi îndoi trupul într-un „Z" ciudat, semănând cu un pitic blestemat, şi încercă să împingă masa prin încordarea muşchilor; genunchii o dureau, coapsele îi tremurau, fundul i se înfipse în scaun. Se încurajă, vorbind cu masa, ca şi cum aceasta ar fi auzit-o: „Hai, hai, hai, mişcă-te! Dracu' să te ia! Hai, mişcă-te! Mişcă-te, nenorocito! Hai, mai sus! Hai, lua-te-ar dracu', mişcă-te!" Se gândi cum trebuie să arate în această ipostază şi îi trecu brusc prin minte o imagine comică: probabil că semăna cu un personaj dintr-un western, în care cowboyul decepţionat se pune în slujba adevărului şi răstoarnă masa de pocher peste cartoforul vagabond şi necinstit, cu excepţia faptului că ea îşi juca rolul cu încetinitorul, ca într-un western subacvatic.

La început, scaunul rămase exact în locul în care fusese iniţial, dar, pe măsură ce fata ridică braţele şi se împinse înainte, scaunul se ridică din cauza lanţului ce făcea legătura între spătar şi cătuşele de la mâini. Acum, Chyna ridica masa cu palmele şi scaunul cu spinarea. Lemnul gros o lovea peste coapse, iar şipcile spătarului o apăsau dureros sub omoplaţi; scaunul începu să acţioneze ca un cric, împiedicând-o să ridice masa mai mult.

Totuşi, Chyna se lipi de masă, şi încercă să se separe de scaun, ca să câştige centimetru cu centimetru. Ajunse la limita puterii, a

răbdării, începând să geamă tare, sacadat: „Ah, ah!" O poleială fină de transpirație i se așternu pe față, o înțepă în ochi, dar pentru că în bucătărie era oricum întuneric, n-avea nici un motiv să-și folosească văzul ca să ducă la bun sfârșit ceea ce-și propusese. Ochii care o ardeau n-o deranjau, fiindcă era o durere trecătoare, însă simțea că e pe punctul de a-și sfâșia o arteră ca să scape de încordarea aceea.

Pentru prima dată după atâtea ore, o cuprinse iarăși frica, întrucât nu putea să nu se gândească la ce i-ar face Edgler Vess, dacă se întorcea acasă și o găsea pe jos, amețită și inconștientă în urma unei lovituri oarecare. Cu mintea încețoșată, n-avea cum să mai fie jucăria sofisticată de mai înainte. Avea să fie destul de docilă, ca să-i ofere lui toate senzațiile pe care și le dorea. Poate că Vess avea să revină la jocul crunt cu broaștele țestoase din copilărie. Poate că avea să o târască în curtea din spate și să-i dea foc pentru simpla plăcere de-a o vedea târându-se în cerc, cu mâinile și picioarele cuprinse de flăcări.

Masa alunecă într-o parte, cu destulă putere ca să zguduie vasele din dulapuri și să facă să zdrăngăne un geam. Deși urmărise chiar acest rezultat, Chyna nu se arătă surprinsă de succesul ei brusc și nici nu țipă de bucurie. Se rezemă de masa răsturnată și respiră adânc.

După vreo treizeci de secunde, când încercă să se smucească, descoperi că lanțul era încă strâns înfășurat în jurul piedestalului.

Încercă să-l desfacă. Nici un rezultat.

Lăsându-se pe palme și pe genunchi, cu scaunul în spinare, se așeză sub masa aplecată într-o parte, ca și cum ar fi fost la plajă și s-ar fi adăpostit sub o umbrelă uriașă. Pe întuneric, pipăi fundul butoiașului de jur-împrejur și descoperi că era neterminat.

Masa stătea într-o parte ca o ciupercă uriașă. Dată fiind poziția din care acționase, nu fusese în stare să dea masa peste cap, astfel încât fundul butoiașului, complet desfăcut, să vină deasupra; oricum, lanțul rămăsese prins în unghiul dintre latura butoiașului și dușumea.

Ridicând și scaunul o dată cu ea, Chyna se chinui să se scoale în picioare, dar reuși doar să stea cocoșată. Își trase mâinile în jos,

îşi încleştă degetele în jurul cercului de la bază, se opri să-şi tragă răsuflarea şi ridică.

Deşi căuta să-şi ferească degetul lovit, mâinile ude de transpiraţie îi alunecară pe cercul de metal vopsit. Degetele mâinii drepte loviră cu putere fundul dur al butoiului şi, prin arătătorul umflat, o străfulgeră o durere vie care o făcu să urle.

Câteva clipe stătu ghem, ţinându-şi degetul lovit la piept, aşteptând să i se potolească durerea care, în cele din urmă, cedă. După ce-şi şterse mâinile de pantaloni, îşi mai încleştă o dată degetele în jurul cercului metalic. Ezită, trase iar în jos, şi piedestalul se ridică cu câţiva centimetri. Împinse lanţul cu piciorul stâng până când crezu că l-a scos de sub butoi, după care lăsă piedestalul să cadă pe duşumea din nou.

Se dădu pe spate, în scaun, fără nici un impediment. Lanţul lung zdrăngănea pe duşumea, eliberând-o de masă. Scaunul se lovi cu o zvâcnitură de peretele ce separa bucătăria de spălătorie. Se înclină într-o parte, înspre dreptunghiul cenuşiu al ferestrei, care despărţea bucătăria întunecată de noaptea de-afară.

Deşi Chyna mai avea mult până să fie liberă, ba chiar mai mult, până să se afle în siguranţă, era bucuroasă pentru că cel puţin făcuse ceva. Durerea de cap îi lovea tâmplele ca un val continuu şi simţi în tâmpla dreaptă reflexul durerii sălbatice din ceafă. Arătătorul umflat era ca vai de mama lui. Deşi purta şosete groase, îşi simţea gleznele jupuite, iar la încheietura stângă avea o zgârietură de când încercase să scoată şipcile din spătarul scaunului. Încheieturile o dureau şi muşchii îi ardeau din cauza efortului, în partea stângă o ardea ceva ca un ac înroşit, şi totuşi zâmbi scurt, bucuroasă.

Când ajunse lângă fereastră, lăsă ca scaunul să atingă podeaua şi apoi se aşeză. Bătăile inimii începură să i se potolească şi Chyna se rezemă pe spate, de pernă, surprinsă de propriul ei râs. Un râs muzical, ştrengar, de fetiţă, un chicotit de încântare şi de descărcare nervoasă.

Îşi şterse transpiraţia care îi picura în ochi cu mânecile bluzei. Cu mâinile încătuşate, îşi dădu părul scurt pe spate, fiindcă îi căzuse pe frunte în şuviţe umede.

Râse din nou, ceva mai potolit, şi sesiză cu colţul ochiului drept o mişcare la fereastră. Se gândi bucuroasă — „Elanul!"

Unul dintre câini se uita fix la ea.

Printre norii zdrenţuiţi se zăreau foarte puţine stele şi luna încă nu răsărise; câinele părea negru ca păcura. Totuşi, se vedea foarte bine, căci capul lui ascuţit se afla doar la câţiva centimetri de ea, dincolo de fereastră. Ochii negri priveau răutăcioşi. Aveau încremenirea ochilor de rechin. Curios, câinele îşi lipi nasul umed de geam.

Scheună subţire: nu de teamă, nici pentru că voia să i se acorde atenţie, ci dând glas patimii ucigaşe care i se citea în ochi.

Chyna se opri din râs.

Câinele se lăsă jos de la fereastră şi dispăru. Îl auzi cum ţopăie pe verandă încoace şi-ncolo. Printre scheunături, mârâia ostil. Pe urmă, apăru iar la vedere, sprijinit cu labele din faţă pe pervazul ferestrei, ochi în ochi cu Chyna. Agitat, îşi dezveli dinţii ameninţător, dar nu lătră şi nici nu mârâi.

Probabil că zgomotul paharului de apă spart sau al farfuriei se auziseră până în curtea din spate, şi câinele acesta se afla destul de aproape ca să simtă. Probabil că stătuse câtva timp la fereastră, ascultând-o pe Chyna cum îşi înjura lanţurile şi se încuraja cu voce tare, când încercase să se elibereze de masă, şi, cu siguranţă, o auzise râzând. Câinii văd prost, în general, iar acesta nu era nici el în stare să vadă mai mult decât faţa fetei. În schimb, posedă un extraordinar simţ al mirosului şi probabil că fiara detectase mireasma bucuriei ei, cu toată bariera de sticlă, iar lucrul acesta îl alarmase. Fereastra cu două canaturi avea dimensiunile 1,20 cu 1,80. Evident, nu făcuse parte din arhitectura iniţială a clădirii, ci fusese instalată în urma unei renovări recente. Dacă ar fi existat mai multe ochiuri de geam, separate de cercevele de lemn gros, Chyna ar fi stat mai liniştită. Însă ambele canaturi ale ferestrei erau destul de mari şi câinele încăpea, dacă ar fi vrut să se repeadă la ea. Însă aşa ceva n-avea cum să se întâmple. Câinii fuseseră dresaţi să patruleze în jurul casei, şi nu să se năpustească înăuntru. Dinţii câinelui dezveliţi într-un zâmbet larg, dar acru, luceau sidefii, alb-argintii.

Evitând să facă vreo mişcare bruscă, Chyna aşteptă până când dobermanul dispăru de la fereastră. Ridică lanţul prea lung ca să nu se împiedice de el. Ascultând în continuare cu atenţie câinele care patrula încoace şi-ncolo pe verandă, începu să se deplaseze în pasul piticului, aşa cum îi îngăduia scaunul. Merse pe lângă perete, pe lângă dulapuri, pipăind locul cum putea mai bine, ţinând într-o mână lanţul prelung. Mergea cu picioarele foarte apropiate, sperând că poate să împingă cioburile paharului şi să nu calce pe ele.

Când ajunse la uşa care despărţea bucătăria de camera din faţă, descoperi întrerupătoarele, dar ezită să aprindă lumina. Aruncând o privire înapoi şi văzând câinele la fereastră, preferă să umble pe întuneric.

Totuşi, trebuia să găsească sertarele, aşa că aprinse lumina de sus. La fereastră, câinele se încordă, dădu urechile pe spate, le ciuli brusc, o căută cu privirea şi îşi fixă ochii asupra ei.

Fără să-l mai bage în seamă, Chyna se aplecă în faţă, atât cât îi permitea scaunul pe care-l căra în spate. Se căznea să ajungă la carabina care lega lanţul mai scurt ce unea cătuşele de la picioare cu lanţul mai lung care fusese petrecut pe după piedestalul mesei şi care se mai afla încă înfăşurat pe după şipcile spătarului. Dar, deşi scăpase de masă, era atât de bine împiedicată de celelalte legături, încât nu reuşi să atingă carabina.

O luă iar pe lângă dulapuri. Deschise sertarele unul după altul, studiindu-le conţinutul.

Când descoperi priza de telefon în perete, se opri să se uite la ea, nedumerită. Dacă Edgler Vess mai avea o viaţă diferită de aceea de „aventurier omucid", dacă avea o slujbă şi întreţinea o oarecare relaţie socială ca să-şi mascheze adevărata ocupaţie, atunci trebuia să posede un telefon. Priza aceasta nu era o priză scoasă din uz, rămasă de la foştii proprietari ai casei. Telefonul trebuia să fie ascuns pe undeva.

Pentru un ucigaş paranoic, care-şi ieşea din sărite, Vess era destul de grijuliu şi metodic când trebuia să-şi acopere spatele. El, agentul nenorocirii, care făcea praf şi pulbere vieţile celorlalţi, îşi ţinea propriile afaceri în ordine şi evita greşelile.

Chyna deschise câteva dintre uşile dulapului şi se uită cu atenţie pe rafturi, însă descoperi numai oale, tigăi, farfurii şi pahare. Curând, renunţă să caute telefonul, pentru că-şi dădu seama că Vess, dacă se străduise atât să-l scoată din priză şi să-l ascundă, precis îl ascunsese undeva în afara bucătăriei, într-un loc în care era puţin probabil să-l găsească, chiar după ore întregi de căutări.

Continuă să deschidă sertarele. În cel de-al patrulea, descoperi o tavă de plastic compartimentată, care conţinea o colecţie de ustensile de bucătărie de dimensiuni mici.

Îşi parcă scaunul lângă sertarul deschis şi se aşeză.

Afară, câinele gonea încoace şi-ncolo pe verandă, scheunând. Chyna nu putea să înţeleagă de ce animalul era totuşi atât de agitat, fiindcă ea nu mai spărgea farfurii şi nici nu mai răsturna mobilele. Se uita liniştită prin sertare, zăngănindu-şi lanţurile cât mai puţin, fără să facă nimic care să alarmeze câinele. Acesta părea să-şi fi dat seama că ea scăpa din prizonierat, dar aşa ceva era imposibil; un biet animal n-avea cum să înţeleagă complexitatea situaţiei ei. Totuşi, alerga îngrijorat pe verandă, sări iar la fereastră să se uite în bucătărie, o fixă cu ochii lui negri înspăimântători, părând să-i spună: „Pleacă de la sertar, nenorocito!"

Culese din sertar un tirbuşon cu mâner de lemn, studie spirala de metal şi apoi îl aruncă înăuntru. Un deschizător de sticle. Nu! Un cuţit pentru curăţat cartofi. O răzătoare pentru lămâie. Nu! Descoperi un cleşte lung de vreo douăzeci de centimetri, cu ajutorul căruia probabil că Vess scotea măslinele şi murăturile din borcane. Lamele cleştelui erau prea late ca să încapă în încuietorile strâmte ale cătuşelor, aşa că-l aruncă şi pe acesta.

Pe urmă, descoperi instrumentul ideal. O bară subţire de oţel lungă de vreo doisprezece centimetri, un fel de ţepuşă pentru rotisor. Vreo douăsprezece asemenea ţepuşe erau strânse cu un elastic de cauciuc, şi ea trase una din pachet. Ţepuşa era rigidă, de numai câţiva milimetri diametru, cu un capăt ascuţit şi cu celălalt terminat într-o buclă. Ţepuşele mai mici se foloseau la friptul puilor, însă aceasta, mai mare, servea pentru friptul curcanilor. Gândindu-se la carnea de curcan rumenită, Chyna simţi mirosul fripturii. Îi lăsă gura apă, stomacul îi ghiorţăi şi se gândi că ar fi

făcut bine dacă ar fi mâncat puţin din sandvişul cu şuncă şi brânză pe care i-l oferise Vess. Apucă ţepuşa între degetul mare şi mijlociul mâinii drepte, ferindu-şi arătătorul umflat, şi vârî vârful ascuţit în încuietoarea cătuşii de la mâna stângă. Tot încercând, produse tot felul de scârţâituri şi zgrepţănituri.

Îşi aminti de un film în care un ucigaş paranoic, care trecea drept geniul criminal al epocii sale, confecţionase o cheie pentru cătuşe dintr-o rezervă de pix metalică şi o bucăţică de hârtie. Deschisese o cătuşă şi apoi pe cealaltă în aproximativ cincisprezece secunde, poate chiar zece, după care se năpustise asupra paznicilor şi îi omorâse, apoi îi jupuise unuia dintre ei pielea de pe faţă ca să o poarte drept mască, deşi, pentru această operaţie chirurgicală folosise un stilou, şi nu cheia artizanală pentru cătuşe. De-a lungul timpului, vizionase multe alte filme în care prizonierii reuşeau să-şi deschidă cătuşele de la mâini şi de la picioare fără să fie mai avizaţi decât ea în această privinţă.

După zece minute, constatând că n-a fost în stare să deschidă cătuşa de la mâna stângă, Cyna îşi spuse: „Numai tâmpenii şi-n filmele astea!"

Se simţea atât de neputincioasă, încât mâna îi tremura, şi nu reuşi să păstreze controlul asupra ţepuşei care clănţănea fără rost în încuietoare.

Pe verandă, câinele nu se mai fâţâia atât de repede ca înainte, deşi era încă agitat. Râcâi de două ori cu ghearele la uşa din spate, o dată cu atâta insistenţă, de parcă ar fi vrut să-şi croiască drum prin lemnul gros.

Chyna mută ţepuşa în mâna stângă şi se ocupă de cătuşa dreaptă. Scârţâituri, clinc-clinc, zgârieturi. Se concentra atât de tare să nimerească încuietoarea minusculă, încât începu să transpire la fel de mult ca atunci când se luptase să răstoarne masa.

În cele din urmă, aruncă ţepuşa pe jos, şi aceasta sări cu zgomot metalic peste un ciob de farfurie, iar apoi peste unul de pahar.

Poate că ar fi reuşit să se elibereze cât ai zice peşte, dacă ea însăşi ar fi fost geniul criminal al epocii sale. Dar ea era o biată chelneriţă, studentă la psihologie. Deşi sănătatea mentală şi corectitudinea constituiau nişte inconveniente în situaţia dată, pro-

babil că ar fi reuşit să-şi smulgă cătuşele de la mâini şi de la picioare, dacă ar fi folosit un instrument mai potrivit, însă operaţia aceasta i-ar fi luat câteva ore bune. Nu putea să piardă câteva ore ca să se elibereze de cătuşe şi de scaun, pentru că, o dată scăpată din lanţuri, mai rămâneau atâtea de făcut până la întoarcerea lui Vess.

Trânti sertarul cu putere. Ţinând lanţul departe, ca să nu se împiedice, şi târând scaunul după ea, se ridică în picioare.

Acompaniată de zăngănitul înfiorător al lanţului, Chyna se duse spre uşa care despărţea bucătăria de salon.

În spatele ei, la fereastră, se auzi un zgrepţănit straniu. Se uită înapoi şi văzu că dobermanul, cuprins de frenezie, zgârie sticla cu amândouă labele din faţă. Ghearele lui scârţâiau pe sticlă la fel ca o unghie care zgârie tabla de scris din greşeală.

Intenţionase să se orienteze în salonul întunecat după dâra de lumină care pătrundea prin uşa deschisă a bucătăriei. Însă câinele o urmărea ca un spiriduş. Cât timp meşterise ea la cătuşe, animalul se potolise, dar acum era mai agitat ca oricând. Sperând să-l calmeze înainte ca acesta să se hotărască să năvălească prin fereastră, Chyna stinse lumina din bucătărie.

Scârţ, scârţ, scârţ.

Gheare, sticlă.

Scârţ, scârţ.

Trecu uşor peste prag, ieşind din bucătărie, şi închise uşa în urma ei ca să blocheze scârţâitul acela obsedant şi, totodată, pe blestematul de câine, în cazul în care s-ar fi dovedit destul de nebun, încât să dea buzna prin geamul bucătăriei. Pipăi peretele. Evident, singurele întrerupătoare se aflau în partea cealaltă a camerei, lângă uşa din faţă.

Salonul părea mai întunecat decât bucătăria. Vess trăsese draperiile la una dintre cele două ferestre largi, care dădeau spre veranda din faţa casei. Cealaltă fereastră se contura slab, ca un dreptunghi cenuşiu care nu lăsa să treacă mai multă lumină decât fereastra de la bucătărie. Chyna stătea nemişcată, orientându-se încet, fără grabă, încercând să-şi amintească aranjamentul mobilei. Se mai aflase în această încăpere numai o dată, cu câteva

timp în urmă, şi atunci locul părea cufundat în umbră. Când intrase de dimineaţă pe uşa din faţă, uşa de la bucătărie apăruse cumva în stânga, pe peretele din fund. Canapeaua îngrijită, cu picioare rotunde, acoperită de un pled cu desen scoţian, se afla în dreapta. Care vasăzică, acum trebuia să vină pe undeva prin stânga. Canapeaua era străjuită de un fel de noptiere rustice din lemn de stejar, pe fiecare aflându-se câte o veioză.

Încercând să păstreze în minte imaginea clară a camerei, bâjbâi cu grijă prin întuneric, de teamă să nu se împiedice de vreun scaun, de vreun scăunel mai scund sau de vreo etajeră. Înlănţuită cum era şi cocoşată de greutatea scaunului, n-avea cum să-şi controleze căderea, astfel încât şi-ar fi putut rupe vreun picior.

După care, Edgler Vess avea să vină acasă, uimit de dezordine şi dezamăgit de faptul că se rănise singură înainte ca el să fi avut ocazia să se joace puţin cu ea. Pe urmă, ori aveau să se joace de-a broasca ţestoasă, ori avea să facă ceva experienţe cu piciorul ei fracturat, ca s-o înveţe să-şi savureze plăcerea.

Se lovi prima dată de canapea, dar nu căzu. Pipăi de-a lungul spătarului tapiţat şi se deplasă spre stânga, până când ajunse la noptieră. Pipăi, găsi abajurul şi sub el descoperi scheletul metalic pe care stătea pânza.

Bâjbâi la baza lămpii. Când, în cele din urmă, degetele ei atinseră întrerupătorul, avu brusc convingerea că o mână puternică o să se întindă din întuneric şi o să-i acopere mâna, că Vess se strecurase pe furiş în casă şi că acum şedea pe canapea doar la câţiva centimetri de ea. I se păru că a zăbovit acolo şi a ascultat amuzat cum se chinuia Chyna să umble prin casă ca un păianjen gras, răbdător în pânza lui cu model scoţian, aşteptând clipa de plăcere, când avea să-i zdrobească speranţele după care bâjbâise atât. Lumina avea să se aprindă, iar Vess urma să-i zâmbească, să-i facă cu ochiul şi să-i spună: „Intens!"

Butonul întrerupătorului era ca o bucăţică de gheaţă. O înfioră până în măduva oaselor.

Inima îi bătea cu putere, sacadat, ca o pasăre care se zbate să scape din colivie, astfel încât nu mai putea să respire. Chyna îşi învinse starea de paralizie şi răsuci butonul. O lumină caldă îmbăie încăperea. Edgler Vess nu se afla pe canapea, nici pe fotoliu.

Nici altundeva în cameră. Chyna răsuflă lung, cuprinsă de-un tremur care făcu lanţurile să zdrăngăne, şi se rezemă de sofa; bătăile inimii se liniştea încet-încet. După orele acelea întunecate, de depresie adâncă, se simţi revigorată de această perspectivă a terorii. Dacă în viaţa ei avea să sufere vreun stop cardiac, numai să se fi gândit la Vess, şi ar fi revenit la viaţă fără ajutorul defibrilatorului. Teama îi dovedi că se întorsese la viaţă şi că redescoperise speranţa. Ajunse pe bâjbâite la şemineul cenuşiu din piatră de râu ce acoperea tot peretele nordic al încăperii. Vatra era închisă, fapt care îi uşura activitatea.

Se gândise să coboare în pivniţă, unde zărise mai devreme un banc de lucru, şi să studieze ferăstraiele aflate cu siguranţă în colecţia uneltelor de muncă a lui Vess. Însă renunţă tot aşa de rapid la această soluţie.

Coborâtul scărilor de la pivniţă cu scaunul în spate, înlănţuită cum era, ar fi constituit o cascadă echivalentă aproximativ cu saltul peste un râu, călare pe-o motocicletă. Avea o oarecare încredere că ar putea reuşi să ajungă în pivniţă fără să se rostogolească pe scări la vale şi să-şi crape capul de ciment, ori fără să-şi rupă vreun picior — însă încrederea aceasta nu era deplină. Nu se simţea sigură pe puterile ei pentru că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu mâncase mai nimic şi pentru că trecuse printr-un calvar care o epuizase. Mai mult, durerile care îi chinuiau trupul în diverse puncte o făceau să tremure. O expediţie în pivniţă părea de altminteri destul de simplă, însă în condiţiile date era similară cu gestul unui acrobat care se încumetă să meargă pe sârmă după ce a dat de duşcă patru pahare cu Martini.

În plus, chiar dacă ar fi reuşit să găsească vreun bomfaier destul de mic ca să poată fi mânuit, lanţurile nu i-ar fi permis să acţioneze dintr-un unghi din care putea să taie cu forţă. Ca să scoată lanţul prins în partea de jos a scaunului, trebuia să-i taie toate barele orizontale ce uneau cele patru picioare în jurul cărora era răsucit lanţul. Ca să realizeze lucrul acesta, ar fi trebuit să stea aşezată, să se aplece în faţă şi să taie în spatele scaunului. Chiar dacă lanţul din partea de sus era destul de slab ca să-i permită să se aplece suficient, fapt de care se îndoia, nu ar fi reuşit

decât să zgârie uşor lemnul. Cu puţin noroc, ar fi tăiat ultima bară orizontală cândva, pe la începutul verii. Apoi, trebuia să se ocupe de cele cinci stinghii verticale din lemn gros, care alcătuiau spătarul scaunului, ca să desfacă lanţul din partea de sus, dar nici măcar un contorsionist bine antrenat n-ar fi reuşit să ajungă la ele cu un ferăstrău, din poziţia în care se afla Chyna. Era imposibil să încerce să taie lanţurile. Totuşi, putea să acţioneze asupra lor dintr-o poziţie mai bună decât aceea pe care o avea pentru barele orizontale. Era însă puţin probabil că Vess poseda ferăstraie pentru metal şi, oricum, Chyna n-avea atâta putere.

Se resemnă, căutând o soluţie mai primitivă decât ferăstrăul, şi se simţi îngrijorată gândindu-se la rănile pe care le-ar putea suferi şi la cât de dureroasă ar putea deveni dobândirea libertăţii.

Pe consolă, cerbii de bronz stăteau încremeniţi în saltul lor etern, coarne în coarne, străjuind cadranul alb al ceasului.

Era ora şapte şi opt minute seara.

Mai avea aproape cinci ore până se întorcea Vess.

Sau poate că nu.

El spusese că se întoarce după miezul nopţii, cât de repede poate, însă Chyna n-avea nici un motiv să-l creadă. Putea să se întoarcă la zece sau la opt. Sau peste zece minute.

Îşi târşâi picioarele pe vatra de piatră care se afla la nivelul podelei, apoi se duse înspre dreapta, trecu pe lângă suportul de metal pentru lemne, ce depăşea consola. Tot peretele era făcut din piatră cenuşie de râu — o suprafaţă potrivită pentru scopul său. Se aşeză într-o parte, paralel cu peretele, îşi răsuci trupul înspre stânga la maximum, fără să-şi mişte picioarele, într-o poziţie de discobol, şi pe urmă se repezi cu putere înspre dreapta. Această manevră aruncă scaunul pe care îl purta în spinare în direcţia opusă şi îl făcu să se lovească cu putere de perete. Scaunul atinse piatra cu un bubuit, făcu lanţurile să zdrăngăne şi ricoşă în trupul ei cu destulă putere, lovind-o peste umăr, peste coaste şi peste şold.

Mai încercă o dată figura, cu mai multă însufleţire decât înainte, dar, după cea de-a doua operaţie, îşi dădu seama după zgomot că, cel mult, ar reuşi să zgârie lacul şi să ia nişte aşchii din lemnul gros. Câteva sute de asemenea lovituri prăpădite puteau dis-

truge scaunul cu timpul, transformându-l în aşchiuţe. Dar reculul fiecărei lovituri avea s-o transforme într-o masă de carne însângerată, cu toate oasele făcute aşchii, cu toate încheieturile împrăştiate ca mărgelele de pe o aţă ruptă.

Şi, răsucindu-se cu scaunul, ca un câine care dă din coadă, nu reuşea să-şi adune forţa necesară. Se temuse de lucrul acesta. Pe cât îşi putea da seama, mai exista o singură cale de abordare a problemei care putea să dea rezultate, dar aceasta nu-i plăcea.

Chyna se uită la ceasul de pe consolă. Trecuseră doar două minute de când îl privise ultima dată.

Două minute nu însemnau nimic, dacă avea timp până la miezul nopţii, dar constituiau o groaznică pierdere de timp, dacă în momentul acesta Vess se afla în drum spre casă. Poate că ticălosul mincinos cotea chiar în clipa aceasta pe aleea care ducea spre casă, după ce-o lăsase să înţeleagă că are să se întoarcă abia după miezul nopţii.

Mintea ei cocea în clipele prezente pâinea hrănitoare albă şi dospită a panicii şi, dacă-şi permitea să muşte o singură bucăţică din ea, apoi se năpustea cu totul. Nu-şi putea permite să-şi satisfacă pofta aceasta. Panica nu făcea altceva decât să irosească timp şi energie.

Trebuia să rămână calmă.

Ca să se elibereze de scaun, trebuia să-şi folosească cotul pe post de berbece pneumatic şi avea de îndurat destulă suferinţă. Şi aşa, trupul îi era cuprins de dureri atroce, însă ce avea să urmeze era mai rău — chiar devastator — şi o înspăimânta.

Cu siguranţă, mai exista o cale. Îşi ascultă bătăile inimii şi apoi ticăitul sec al ceasului de pe consolă.

Dacă mergea mai întâi la etaj, poate că reuşea să descopere un telefon şi să sune la poliţie. Poliţiştii ştiau cum s-o scoată la capăt cu dobermanii, aveau cu siguranţă chei ca să-i deschidă cătuşele şi aveau s-o elibereze şi pe Ariel. Această unică convorbire telefonică ar fi scăpat-o de toate grijile.

Însă inima îi spunea — iarăşi bătrâna ei prietenă, intuiţia — că n-avea cum să găsească nici un telefon la etaj. Edgler Vess lucra cu grijă, fără să dea greş. Funcţiona vreun telefon prin casă, dar

numai atât timp cât se găsea şi el aici, în nici un caz când era plecat. Probabil că decupla aparatul şi îl lua cu el de câte ori părăsea locuinţa.

Zdrobită cum era, dezechilibrată de greutatea scaunului şi, prin urmare, periculos de neîndemânatică, Chyna risca o căzătură care putea s-o lase invalidă, dacă încerca să urce scările. Şi-ar fi înfruntat un risc şi mai mare dacă, după ce ajungea sus şi constata că nu există nici un telefon, ar fi trebuit să coboare. Astfel, ar fi pierdut timp preţios. Întorcându-se cu spatele la peretele de piatră, se târî la vreun metru şi ceva de el, se opri, închise ochii şi îşi luă inima în dinţi. Era posibil ca una dintre stinghiile spătarului să se rupă şi să fie împinsă înainte. Capătul aşchiat putea să sfâşie perna şi, pe urmă, să se implânte adânc în ea, chiar în măruntaie.

Era însă mai posibil să sufere o leziune spinală. Dacă toată forţa impactului se dirija spre partea inferioară a scaunului, picioarele acestuia urmau să fie împinse în picioarele ei; partea de sus avea să se îndepărteze puţin de ea, apoi, datorită reculului, s-o pocnească cu putere peste umăr sau peste ceafă. Stinghiile verticale erau fixate în partea de sus cu o bucată de lemn tăiată în semicerc şi aceasta îi putea produce o lovitură, dacă o pocnea cu destulă putere peste vertebra cervicală. Avea să cadă pe podea, răsucită sub lanţuri şi sub greutatea scaunului, paralizată de la gât în jos.

Uneori, cumpănea prea mult asupra tuturor posibilităţilor şi îşi construia în minte scenarii iraţionale prin care îşi demonstra cum se poate înrăutăţi o situaţie sau o relaţie. Atitudinea aceasta se datora faptului că-şi petrecuse copilăria ascunsă pe sub paturile nepotrivite, aşteptând să înceteze cearta sau petrecerea.

Când avea şapte ani, Chyna şi mama ei locuiseră câtva timp cu un bărbat pe nume Zack şi cu o femeie pe care o chema Memphis, într-o fermă părăginită, în apropiere de New Orleans; într-o noapte, doi bărbaţi care aduceau un răcitor portabil veniseră în vizită, şi Memphis îi omorâse la mai puţin de cinci minute după sosire. Musafirii se aflau în bucătărie, aşezaţi la masă. Unul dintre ei tocmai discuta cu Chyna, iar celălalt deschidea o sticlă de bere, când Memphis scosese o puşcă din frigider şi îi împuşcase pe amândoi în cap unul după altul, atât de repede, încât cel de-al

doilea nici măcar nu avusese timp să se ferească înainte de-a fi primit un glonţ în faţă. Chyna se strecurase afară din bucătărie ca o şopârlă, convinsă că Memphis a înnebunit şi avea de gând să-i omoare pe toţi. S-a ascuns în fân, în hambar. Vreo oră, cât a durat până ce adulţii au găsit-o, a tot avut în faţa ochilor imaginea propriei sale figuri ce exploda la impactul cu glonţul, convinsă că fiecare fragment de imagine purtat în minte — chiar şi frânturi din Pădurea Nebună, în care pe moment nu se putea ascunde — era colorat în diverse nuanţe de roşu, roşu viu, sângeriu.

Însă în noaptea aceea supravieţuise. Şi supravieţuia de mult timp. De-o eternitate.

Şi cu orice preţ o să supravieţuiască şi de data aceasta, sau o să moară la datorie.

Fără să deschidă ochii, Chyna se repezi cu putere înapoi, atât cât îi permiteau picioarele prinse în fiare şi, în ciuda spaimei, îşi imagină ce comic trebuie să arate, pentru că era nevoită să se târşâie ca să capete viteză şi să se repeadă să-şi frângă coloana, cu paşi mici de bebeluş. După aceea însă se lovi cu putere de peretele de piatră şi nu i se mai păru nimic hazliu. Se aplecase să ridice picioarele scaunului şi să se asigure că acestea vor suporta şocul iniţial. Pentru că se lăsă cu toată greutatea pe spate, auzi un *poc*, care-i anunţa aşchii rupte, şi apoi, picioarele de lemn se loviră dureros de picioarele ei. Chyna se împiedică şi, precum se aştepta, spătarul scaunului o pocni peste ceafă, astfel că-şi pierdu echilibrul. Căzu în genunchi pe vatra de piatră şi se prăbuşi apoi la pământ cu scaunul în spate; nici nu mai putea ţine socoteala durerilor ce măcinau trupul.

Bâjbâind, nu reuşi să se ridice în picioare; îi trebuia un punct de sprijin. Se târî în patru labe până la cel mai apropiat fotoliu şi, ţinându-se de el, se smuci brusc, gemând de efort şi durere.

Nu-i *plăcea* durerea în felul în care pretindea Vess că o savurează, dar nici nu intenţiona să se văicărească. Cel puţin, mai putea să se târască şi să stea în picioare. Nu suferise nici o leziune spinală. Mai bine să simtă durerea, decât să nu simtă nimic. Picioarele scaunului şi barele orizontale care le uneau păreau intacte. Dar, judecând după zgomotul impactului, reuşise să le slăbească.

Aşezându-se mai departe de perete, Chyna se târî înapoi cât putu de repede, încercând să lovească picioarele scaunului de piatră, sub acelaşi unghi. Efortul îi fu răsplătit cu un sunet de lemn crăpat, deşi semăna mai degrabă cu sunetul de os frânt. Un val de durere îi inundă corpul. Curenţi reci o târau în adâncuri, însă rezistă cu încăpăţânarea disperată a unui înotător care luptă să nu se înece.

De data aceasta, nu mai căzuse. Se târî înainte. Fără să se oprească să-şi tragă sufletul, stătea cocoşată, ca să se asigure că picioarele scaunului vor prelua impactul; se repezi înapoi în peretele de piatră.

* * *

Când se trezi, Chyna constată că stă cu faţa în jos, pe duşumea, în faţa vetrei, şi îşi dădu seama că trebuie să fi zăcut inconştientă vreo două minute. Covorul era rece şi se ondula ca o apă. Ea luneca pa suprafaţa acestei ape şi tot trupul i se transformase în raze arămii de lumină reflectată.

Cel mai tare o durea ceafa. Cu siguranţă, se lovise de ceva.

Se simţi mai bine când încetă să se gândească la durere sau la celelalte probleme pe care le avea, când se resemnă să fie doar umbra unui nor călător pe oglinda apei, la fel de imaterială ca formele schimbătoare ale valurilor, alunecând lichidă şi răcoroasă departe, departe.

Ariel. În pivniţă. Vegheată de păpuşi.

Sunt paznicul surorii mele.

Sub pat, fără să ştie cum, se ridică în genunchi, sprijinindu-se în palme.

Auzi dupăitul sec al labelor pe veranda din faţă.

Când reuşi să se ridice în picioare, sprijinindu-se din nou de fotoliu, privi afară pe fereastra fără draperii. Doi dobermani stăteau cu labele din faţă sprijinite pe pervaz; o priveau fix şi ochii lor radiau o lumină aurie, care prindea reflexele luminii portocalii a veiozei.

Jos, lângă peretele de piatră, zăcea unul dintre picioarele din spate ale scaunului. Era numai aşchii în partea superioară, acolo unde fusese prins de scaun. Agăţată într-o parte, într-un unghi de nouăzeci de grade, se vedea una dintre barele orizontale care legase acest suport de celălalt picior din spate.

Lanţul din partea de jos se desfăcuse pe jumătate.

Pe verandă, unul dintre câini patrula. Celălalt continua s-o privească pe Chyna.

Se căzni să treacă lanţul de sus printre stinghiile spătarului, lucrând cu mâna dreaptă pe la spate, ca să-şi elibereze mâna stângă. Pe urmă, pipăi cu mâna în partea stângă, sub piciorul scaunului şi apoi sub braţul scaunului. Piciorul din spate, cel din partea stângă, se rupsese şi, evident, era cel care zăcea pe jos. De piciorul din partea stângă, din faţă, mai atârna un lanţ care alunecă pe podea.

Cât meşteri la lanţul din partea de sus, descoperi că şi celălalt picior din spate era destul de slăbit. Trase, împinse, răsuci, încercând să-l rupă. Însă n-avea un punct de sprijin potrivit, şi piciorul se mai ţinea destul de bine ca să cedeze sub eforturile ei. Între cele două picioare din faţă ale scaunului nu existase nici o bară orizontală. Acum, doar bara orizontală dintre cele două picioare de pe partea dreaptă mai împiedica lanţul să alunece cu totul pe podea.

Se mai repezi o dată cu putere înapoi în perete. Durerea îi explodă în tot corpul, o orbi şi se simţi zdrobită. Dar când piciorul drept din spate refuză să se rupă, ea îşi spuse: „La naiba, nu!" şi nu acceptă să se lase pradă durerii, epuizării, nu acceptă să se predea nicicum, bâjbâi înainte, după care se repezi cu putere în spate încă o dată. Lemnul se rupse cu un zgomot sec, aşchiile zgâriară piatra şi, cu un zdrăngănit vesel, lanţul căzu pe podea.

Se aplecă în faţă, ameţită; un vârtej de întuneric îi umplu fiinţa şi o făcu să tremure din tot trupul; se sprijini cu ambele mâini de spătarul fotoliului îmbrăcat în piele.

Avea o vagă senzaţie de greaţă din cauza durerii, dar şi pentru că se temea să nu-şi fi produs vreo leziune majoră, se temea de vreo vertebră fracturată sau de vreo hemoragie internă.

Scârț, scârț, scârț.

Unul dintre câini râcâia la fereastră.

Scârț, scârț.

Chyna nu se dezlegase în întregime. Partea de sus a scaunului se mai afla încă prinsă cu lanțuri de spatele ei.

Cele patru stinghii verticale care alcătuiau spătarul erau ceva mai subțiri decât barele orizontale ce legau picioarele scaunului, așa că trebuia să le rupă mai repede. Nu reușise să se ferească de loviturile nemiloase de ciocan ale picioarelor scaunului, care o pocniseră peste coapse și peste genunchi, dar, de data aceasta, pernița ce despărțea stinghiile spătarului de spinarea ei trebuia să-i asigure o oarecare protecție. Doi pilaștri de piatră înalți cât tot peretele, între care se sprijinea placa de arțar ce servea drept consolă, flancau căminul. Pilaștrii erau curbați și elementul acesta îi păru Chynei important, pentru că o ajuta să concentreze lovitura pe rând, rupând stinghiile două câte două, în loc să le rupă pe toate deodată.

Mută suportul greu de metal, împinse la o parte și celelalte instrumente care ajutau la făcutul focului, și toată această activitate o ameți, îi întoarse stomacul pe dos și o aruncă pradă unor dureri întețite.

Nu se mai gândea de mult la ceea ce făcea. Se mișca dincolo de plan, dincolo de orice calcul sau curaj, mânată de dorința oarbă, instinctivă de-a se elibera.

De data aceasta nu se mai aplecă; își încordă spatele cât putu și se repezi în pilastru.

Pernița îi asigură, într-adevăr, o ușoară, dar nu suficientă protecție. Suferise atâtea contuzii, atâtea întinderi musculare, avea atâtea oase zobite, încât hurducătura ar fi distrus-o chiar dacă ar fi avut o pernă de două ori mai groasă. Impactul semăna cu zdruncinătura constantă pe care o turbină dentară o produce atunci când lucrează la o opturație de canal pe un dinte cariat. În momentul acesta, fiecare părticică din corp era un dinte cariat. Nu se opri, pentru că se temea că, dacă toate durerile încep să pulseze concomitent, o să cadă frântă la pământ, o să se desfacă în bucăți și n-o să se mai ridice niciodată. Simți că puterea i se scurge din trup cu repeziciune și, cu privirea întunecată, constată că și

timpul se scurgea la fel de repede. Deznădăjduită, se repezi înapoi şi urlă când impactul îi zgudui vertebrele ca pe nişte zaruri. Agoniza. Însă imediat după aceea se năpusti iarăşi în pilastrul de piatră, zăngănind din lanţuri, şi apoi iarăşi şi iarăşi, în sunetul sec de lemn frânt, ţipă: *O, Doamne!* Nu reuşi să-şi înăbuşe ţipătul, se sperie de propria ei voce; la fereastră, câinii o supravegheau atent, îşi făceau datoria, şi ea se repezi încă o dată, ciocănind piatra dură cu propriul său trup.

Se trezi din nou cu faţa în jos, pe covor, fără a-şi aminti cum ajunsese acolo, zguduită de spasme puternice la stomac, pentru că stomacul îi era gol şi nu exista nimic care să poată fi azvârlit afară, sufocată de-un gust amar pe care îl simţea în fundul gurii; simplul gând al înfrângerii îi încleştă mâinile, făcând-o să se simtă mică, slabă, prăpădită, să tremure, să tremure.

Încet-încet se opri din tremurat, iar covorul începu să se unduiască; simţi răcoarea lui plăcută şi mângâietoare şi călători din nou, ca umbra unui nor, pe ape mişcătoare. Umbra tivită de soare şi apa nepătrunsă se mişcau în aceeaşi direcţie, mereu în aceeaşi direcţie, înainte şi la infinit, cu şăgălnicia mătăsii; călătoreau spre marginea lumii şi apoi urma liniştea, golul, un imens întuneric.

Cu gândul la câini, Chyna se trezi din visele ei roşii cu puşti răcorite la congelator şi capete care explodau, însă prin preajmă nu se afla nici un câine. Era singură în salon şi totul în jur părea liniştit. Dobermanii nu mai patrulau pe verandă şi, când în sfârşit reuşi să-şi ridice capul, nu-l mai văzu pe nici unul dintre ei la fereastră.

Câinii stăteau afară, ceva mai calmi acum, pentru că îşi dădeau seama că vor intra în acţiune mai târziu. Supravegheau uşa şi ferestrele, aşteptau să vadă figura fetei, pândeau să audă *clic-clac*-ul încuietorii sau sunetul vreunei balamale neunse.

Corpul o durea atât de tare, încât se miră că şi-a recăpătat cunoştinţa. O surprinse şi mai mult faptul că are mintea limpede.

Simţi o durere distinctă şi mai acută decât toate celelalte suferinţe. Spre deosebire de chinurile oaselor zdrobite, această presiune dureroasă putea fi înlăturată imediat, fără măcar să treacă prin calvarul de-a se ridica din locul în care zăcea.

„La naiba, nu!" bodogăni ea şi, cu mişcări încete, începu să se ridice.

Această operaţie deşteptă alte dureri adânci care dormiseră liniştite în trupul zobit, atât timp cât Chyna zăcuse întinsă pe podea: simţea că oasele îi sunt măcinate şi prin muşchi îi trec

săgeți fierbinți. La început, câteva dintre aceste dureri o înghețară și o făcură să respire adânc, însă imediat își dădu seama că nici una dintre ele nu este atât de puternică, încât s-o împiedice să se miște. Și, pe măsură ce povara chinurilor fizice avea să cedeze, putea să-și suporte durerea.

Nu mai era nevoită să care în spinare scaunul greu. Acesta zăcea pe podea făcut așchii și nici un lanț nu o mai lega de scaun.

Ceasul de pe consolă arăta opt și trei minute, fapt care o tulbură. Ultima dată când se uitase la ceas era șapte și zece. Nu știa cât timp i-a trebuit ca să se elibereze de scaun, însă credea că zăcuse fără cunoștință o jumătate de oră, poate chiar mai mult. Transpirația îi înghețase pe corp și își simțea părul umed la vârfuri, astfel încât, probabil că trecuse într-adevăr numai o jumătate de oră. Când își dădu seama de asta, se simți din nou nesigură și neputincioasă.

Dacă unul ca Vess putea fi demn de încredere, mai rămâneau încă patru ore până la întoarcerea lui. Însă avea foarte multe de făcut și era posibil ca patru ore să nu-i ajungă.

Chyna se așeză pe marginea canapelei. Eliberată de povara scaunului, putea cel puțin să ajungă la manșonul de oțel al carabinei, care lega lanțul mai lung, ce fusese trecut pe după scaun și piedestalul mesei, de cel mai scurt, printre cătușele de la glezne. După ce deșurubă manșonul metalic, așa încât portița carabinei rămase descoperită, reuși să se elibereze de lanțul mai lung.

Totuși, rămânea cu gleznele încătușate și trebuia să facă anevoie drumul până sus, la etaj. Aprinse lumina pe scară și se căzni să urce, punând mai întâi piciorul stâng și pe urmă cel drept. Din cauza lanțului care o împiedica, n-avea cum să urce treaptă după treaptă, astfel că înainta încet.

Se ținea cu ambele mâini de balustradă. Deși, fără scaun, nu se mai simțea dezechilibrată, păși cu grijă, ca să nu se împiedice în lanțuri. Străbătu jumătate din drumul până la etaj, se opri pe platformă și toate durerile din trup, sentimentul de prăbușire și presiunea fierbinte din vezică se combinară brusc, ca să-i dubleze suferința cu niște crampe crunte. Se sprijini de perete, cu mâinile încleștate pe balustradă, învăluită într-o transpirație acră, gemând

a deznădejde. Era sigură că are să leşine, să se rostogolească pe spate şi să-şi rupă gâtul.

Însă crampele trecură şi continuă să urce. În curând ajunse la etaj. Aprinse lumina pe hol şi descoperi trei uşi. Două dintre ele erau închise, însă cea din fundul holului, deschisă, lăsa să se vadă baia.

Ajunsă aici, deşi avea mâinile prinse în cătuşe şi tremura, reuşi să-şi desfacă cureaua, să-şi descheie jeanşii şi să şi-i lase în jos o dată cu chiloţii. Se aşeză şi se trezi lovită de alte valuri de crampe, mult mai serioase decât cele pe care le suportase pe scări. Refuzase să facă pe ea în timp ce se afla la masa din bucătărie, aşa cum dorise Vess, refuzase să se lase redusă la un asemenea hal de neputinţă. Acum nu putea să urineze, deşi dorea cu disperare lucrul acesta — *trebuia* s-o facă, pentru a-şi potoli crampele —, şi se întrebă dacă nu cumva faptul că se abţinuse atât de mult îi provocase un spasm al vezicii. Era posibil şi, dintr-o dată, crampele se înteţiră, confirmându-i parcă diagnosticul. Îşi simţi măruntaiele strânse ca în menghină — dar, apoi, crampele trecură şi uşurarea sosi.

O dată cu şuvoiul acela care izbucnise pe neaşteptate, se trezi surprinsă de propria ei voce care spunea: „Chyna Shepherd, vie şi neatinsă şi capabilă să urineze." Pe urmă, izbucni într-un râs amestecat cu plâns, nu de uşurare, ci cuprinsă de-o stranie senzaţie de triumf.

Faptul că se eliberase de la masă, că zdrobise scaunul şi că nu făcuse în pantaloni, echivala, prin curaj şi rezistenţă, cu primul pas pe lună, cu călătoria anevoioasă până la Pol a amiralului Peary sau cu agitaţia de pe plajele din Normandia împotriva puterii germane. Râse de propriile ei gânduri până când îi dădură lacrimile. Cu toate acestea, simţea încă triumful. Ştia cât de neînsemnat — chiar patetic — era triumful ei, însă pentru ea era foarte important.

„Să putrezeşti în fundul Iadului", se adresă ea lui Edgler Vess şi speră că odată va avea ocazia să-i arunce aceste cuvinte în faţă, înainte ca degetul ei să apese pe trăgaci şi să-i zboare creierii nenorociţi.

Spatele o durea atât de rău, mai ales în zona rinichilor, încât, când termină, cercetă în vasul toaletei, aşteptându-se să vadă sânge. Se simţi uşurată constatând că urina e limpede.

Rămase şocată, totuşi, când se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Părul tuns scurt îi atârna în laţe, năclăit de transpiraţie. Tot obrazul drept era purpuriu-vânăt ca şi cum cineva ar fi aruncat o sticlă de cerneală pe ea şi, atingând locul, descoperi că lovitura se întinde până jos, pe gât. În locurile în care nu era lovită sau murdară, avea pielea cenuşie şi iritată de parcă ar fi zăcut îndelung. Sclerotica ochiului drept nu se mai vedea. Se vedeau doar irisul întunecat şi pupila neagră, care pluteau într-o baie neclăită de sânge. Se privea în oglindă şi, văzându-se astfel, o biată fiinţă hăituită, cu un ochi însângerat şi unul zdravăn, întoarse capul înspăimântată şi confuză. Figura din oglindă era a unei femei care tocmai pierduse o bătălie. Nu semăna câtuşi de puţin a figură de învingător.

Chyna încercă să-şi alunge aceste gânduri negre din minte. Figura din oglindă aparţinea unei luptătoare — nu era a unei simple supravieţuitoare, ci a unei luptătoare. Şi toţi luptătorii sufereau diverse lovituri, fie ele fizice sau afective. Fără chinuri şi teamă, nu exista speranţa victoriei.

Se târî din baie până la uşa care se făcea în dreapta holului şi care dădea în dormitorul lui Vess. Mobilă simplă, numai strictul necesar. Patul strâns cu grijă, acoperit cu o cuvertură bej de catifea. Nici un tablou. Nici un bibelou sau alte accesorii decorative. Nu cărţi, nu reviste, nici un ziar împăturit la pagina cu cuvinte încrucişate. Încăperea aceasta servea exclusiv pentru dormit, nu era o cameră în care proprietarul ei îşi permitea să mai stea sau să locuiască cu adevărat.

El nu locuia decât în suferinţa celorlalţi, într-o furtună a morţii, în ochiul uraganului, unde totul era calm, deşi împrejur urla vântul.

Chyna căută prin sertarele noptierei, sperând să găsească o armă. În zadar. Nu găsi nici telefonul.

Debaraua largă era aproape la fel de mare ca şi dormitorul, şi probabil că la origine fusese o cameră obişnuită. La prima vedere,

constată că nimic din conținutul încăperii nu e de folos. Era sigură că avea să descopere ceva folositor, poate chiar o armă bine ascunsă. Însă nu găsi decât dulapuri construite în perete, pline de rafturi cu sertare, în care zăceau cutii peste cutii; i-ar fi trebuit ore întregi să scotocească peste tot. Alte probleme mai urgente îşi aşteptau rezolvarea.

Goli câteva sertare pe covor, dar nu găsi decât şosete, lenjerie de corp, bluze, cămăşi şi câteva centuri răsucite cu grijă. Nici urmă de armă. Vizavi de dormitor se afla un birou destul de spartan. Pereţii goi. Ferestrele fără perdele erau închise ermetic cu storuri. Pe două mese lungi stăteau două computere, fiecare dotat cu câte o imprimantă laser. Chyna reuşi să identifice câteva dintre piesele din încăpere, însă altora nu le cunoştea destinaţia. Între cele două mese se afla un scaun rotativ. Nu exista covor în încăpere, pentru ca Vess să se deplaseze mai uşor cu scaunul de la un computer la altul.

Încăperea aceasta monotonă, strict funcţională, o intrigă. Simţi că aici se afla ceva important. Timpul era preţios, însă merita să se oprească puţin şi să studieze locul.

Se aşeză pe scaun şi privi în jur, uimită. Ştia că lumea era conectată prin fire, că se comunica electronic, chiar în oraşele cele mai mici, însă i se părea ciudat să descopere tot acest echipament de ultimă oră într-o casă atât de izolată şi de rustică. Bănui că Vess se pregătea să intre pe INTERNET, însă prin preajmă nu văzu nici un telefon sau vreun modem. Ochi două prize telefonice neutilizate. Procedeele de securitate destul de meticuloase pe care le folosea îl serviseră destul de bine. Rămase blocată.

Ce Dumnezeu făcea el în încăperea aceasta? Pe una dintre mese văzu aranjate ordonat vreo şase sau opt agende cu coperte colorate şi o deschise pe prima. Carnetelul era împărţit în cinci secţiuni, fiecare conţinând numele câte unei agenţii federale. Pe primul loc se afla Serviciul de Securitate Socială. Vess umpluse paginile cu notiţe privitoare la metoda pe care o folosise ca să pătrundă în documentele serviciului respectiv şi la modul în care învăţase să manipuleze aceste documente. Cea de-a doua secţi-

une, intitulată Departamentul de Stat al SUA (Serviciul Pașapoarte), demonstra, după notițele lui Vess, că acesta se angajase să experimenteze dacă n-ar putea intra pe o cale ocolită în documentele computerizate ale Serviciului Pașapoarte fără să fie prins.

O parte a acestei activități constituia pregătirea pentru momentul în care se lansa în aventura omicidă și avea nevoie de identități noi. Cu toate acestea, Chyna nu credea că singurul scop al lui Vess era să șteargă orice urmă a activităților sale din documente sau să obțină cărți de identitate false. Avea senzația destul de confuză că încăperea aceasta conținea niște informații despre Vess care puteau fi de-o însemnătate vitală pentru supraviețuirea ei, dacă știa unde să le caute.

Puse agenda pe masă și se răsuci în scaun ca să se uite la cel de-al doilea computer. Sub masa pe care se afla acesta se găsea un dulap cu dosare. Deschise sertarul de sus și descoperi niște dosare din plastic cu niște semne. Pe fiecare semn era înscris numele câte unei persoane, începând cu numele de familie. În fiecare mapă găsi un dosar de două file cu date privitoare la diverși ofițeri și, după câteva minute de investigare, Chyna hotărî că respectivul lucra la poliția locală. Dosarele ofereau toate datele statistice cu privire la activitatea ofițerilor, plus informații despre familia lor sau viața lor personală. La fiecare dosar se mai afla atașată o copie xerox a fotografiei din cartea de identitate a fiecăruia.

Oare nebunia lui descoperise vreun avantaj în adunarea informațiilor despre toți polițiștii locali, sau considera că datele acestea au să-i folosească în ziua în care s-ar putea confrunta cu ei? Tot acest efort părea excesiv, chiar pentru unul așa meticulos ca Edgler Vess; pe de altă parte, excesul constituia filozofia lui de viață.

Sertarul de jos conținea dosare de carton de culoare cafenie, însemnate și ele cu bucățele de hârtie, pe care se aflau scrise doar numele de familie.

În primul dosar, intitulat ALMES, Chyna descoperi un permis de conducere copiat și mărit pe toată pagina. Permisul aparținea unei tinere blonde și atrăgătoare, care se numea MIA LORINDA

ALMES. Judecând după claritatea excepţională a documentului, acesta nu era o simplă copie xerox a permisului original, ci fusese transmis prin computer şi reprodus pe o imprimantă laser de foarte bună calitate.

În dosar se mai aflau şase fotografii polaroid care o înfăţişau pe Mia Lorinda Almes. Primele două fuseseră luate de la distanţă foarte mică, din unghiuri diferite. Se vedea că e frumoasă. Şi înspăimântată.

Dosarele acestea constituiau albumul cu tăieturi din ziare al lui Edgler Vess.

Văzu încă patru fotografii ale femeii.

Nu te uita!

Două dintre ele o înfăţişau pe de-a-ntregul. În ambele, tânăra era goală şi legată cu lanţuri. Chyna închise ochii, dar îi deschise imediat. Trebuia să se uite pentru că se hotărâse să nu se mai ascundă de nimic, niciodată. Fotografiile numărul cinci şi şase o înfăţişau pe tânără moartă; în ultima poză, frumuseţea îi pierise brusc, ca şi cum cineva i-ar fi suflat peste faţă sau i-ar fi tăinuit această calitate.

Chyna scăpă dosarul cu fotografii din mână. Acestea căzură pe duşumea şi se împrăştiară. Apoi nu se mai auzi nimic. Îşi acoperi faţa cu palmele.

Nu încerca să-şi şteargă din minte imaginile îngrozitoare din fotografii, ci se străduia din răsputeri să alunge o amintire care o bântuia de nouăsprezece ani, amintirea de la ferma de lângă New Orleans cu cei doi musafiri care veniseră cu un răcitor de plastic, imaginea armei scoase din frigider şi precizia de gheaţă cu care o femeie pe nume Memphis trăsese două focuri.

Oricum, amintirea îşi urmează calea ei, n-ai ce-i face!

Musafirii care, înainte de această întâmplare, făcuseră afaceri cu Zack şi Memphis, veniseră la fermă să ia nişte droguri. Răcitorul din plastic era plin cu pachete de-o sută de dolari. Poate că Zack n-a avut în momentul acela marfa pe care o promisese sau poate că el şi Memphis au avut nevoie pur şi simplu de toţi banii; oricare ar fi fost motivul, se hotărâseră brusc să-i termine pe cei doi.

După focurile de armă, Chyna se ascunsese în fân, sigură că Memphis intenţiona să-i omoare pe toţi. Când Ann şi Memphis au descoperit-o, s-a luptat cu ele amarnic să n-o ia de-acolo. Însă era doar un copil de şapte ani şi n-a avut şanse de reuşită. Stârnite de agitaţie, bufniţele au început să zboare disperate prin hambar şi cele două femei au târât-o pe Chyna afară din fânul infestat de şoareci şi au dus-o în casă. Până când au ajuns ele în casă, Zack dispăruse, ocupat să ascundă cadavrele undeva, şi mai apoi, Memphis a curăţat tot sângele din bucătărie, iar Ann a obligat-o pe Chyna să bea un gât de whisky. Chyna n-a vrut să bea şi a strâns buzele, însă Ann i-a spus: „Eşti o prăpădită! Pentru Dumnezeu, nu vezi că nu te poţi opri din smiorcăială? Şi doar o înghiţitură n-o să te omoare! Bea, puiule, ai încredere în mama. Băutura asta e tocmai ceea ce-ţi trebuie. Ştii că o înghiţitură de whisky bun alungă febra, şi tu ai acum un fel de febră. Hai, păsărică, doar nu e otravă! Doamne, Dumnezeule, ce rahat cu ochi păcătos poţi să fii uneori! Ori bei numaidecât, ori te înhaţ şi te strâng de nas, şi când deschizi gura ca să respiri, Memphis o să-ţi toarne whisky pe gât. Îţi convine?" Aşa că Chyna a băut whiskyul şi pe urmă a mai luat o înghiţitură combinată cu câteva degete de lapte, atunci când mama ei a hotărât că e necesar. Băutura a ameţit-o, i-a dat o stare ciudată, însă n-a calmat-o.

Amândurora li se păruse că fata s-a calmat, fiindcă ea era un mic pescar iscusit ce ştia să-şi prindă teama şi s-o vâre adânc înăuntru, acolo unde ceilalţi nu puteau să ajungă. Chiar atunci, la vârsta de şapte ani, începuse să înţeleagă cât era de periculos să-ţi arăţi frica, pentru că ceilalţi o luau drept slăbiciune, iar pe lumea aceasta nu era loc pentru cei slabi.

Mai târziu, venise şi Zack, duhnind a whisky. Era exuberant şi îşi exprima fericirea într-un discurs pompos şi gâjâit. S-a dus drept la Chyna şi a strâns-o în braţe, a sărutat-o pe obraz, a luat-o de mâini şi a încercat s-o facă să danseze cu el. „Nenorocitul ăla de Bobby, când a fost aici ultima dată, mi-am dat eu seama, după felul în care n-a putut să-şi dezlipească ochii de la Chyna, că e d'ăla de s-aprinde după fetişcane, un nebun sadea, şi în seara asta a venit iar, cu limba scoasă până la genunchi, când a văzut-o.

Memphis, cred că ai fi putut să tragi în el de şase ori până să-şi dea seama că l-ai omorât." Bobby fusese bărbatul care, aşezat la masa din bucătărie, discutase cu Chyna, fixând-o cu ochii lui frumoşi, cenuşii; vorbise deschis cu ea, într-un mod în care adulţii vorbesc arareori cu cei mici, întrebând-o dacă-i plac pisoii sau căţeluşii şi dacă atunci când o să fie mare vrea să se facă actriţă sau medic, sau asistentă, când, brusc, Memphis l-a împuşcat în cap. „Felul în care e îmbrăcată fetiţa noastră — s-a pornit Zack — l-a făcut pe Bobby să uite de tot că ne aflăm şi noi în preajmă". Noaptea aceea era fierbinte şi umedă. Înainte de sosirea musafirilor, Ann o obligase pe Chyna să-şi scoată pantalonii scurţi şi tricoul şi să se îmbrace cu un costum de baie galben, din două piese: „Dar pune-ţi numai slipul, puiule, fiindcă altfel ai să mori de cald." Cu toate că avea doar şapte ani, Chyna era destul de mare ca să se simtă jenată să umble cu bustul dezgolit, deşi nu-şi putuse explica această senzaţie. Umblase numai în slip când era mai mică, chiar cu o vară în urmă, când cu adevărat era o căldură înăbuşitoare, lipicioasă. În momentul în care Zack a spus că vestimentaţia ei avusese o oarecare legătură cu faptul că Bobby nu i-a mai băgat în seamă pe ceilalţi, Chyna n-a înţeles la ce s-a referit. Peste ani, când şi-a dat seama, i-a amintit scena mamei ei. Ann a râs şi i-a spus: „Hai, fetiţă, nu mai face pe niznaiul cu mine. Cu toţii folosim ceea ce avem, iar noi, fetele, avem spre folosinţă trupul. Ai fost distracţia perfectă atunci. Oricum, prostălăul ăla de Bobby nici nu te-a atins măcar, nu-i aşa? S-a zgâit nitel la tine, în timp ce Memphis s-a dus să ia puşca. Nu uita, iubito, pentru asta am fost făcute şi putem trăi foarte bine aşa." Chyna voise să-i spună atunci: *Dar voi m-aţi folosit, m-aţi aşezat acolo în faţa lui ca să văd cum îi zboară creierii, şi aveam doar şapte ani.*

Aici, în biroul lui Vess, peste ani, auzi împuşcătura şi văzu cum faţa lui Bobby explodează. Amintirea era mai vie ca oricând. Nu ştia cu ce armă trăsese Memphis, dar probabil că muniţia fusese una serioasă, pentru că glonţul făcuse prăpăd în jur.

Chyna se uită la dulapul care conţinea dosare. Vess folosise dosare de trei dimensiuni, etichetate, astfel încât se puteau citi uşor toate numele, dacă aruncai o privire de-a lungul sertarului. În spatele dosarului ALMES observă unul etichetat TEMPLETON.

Închise sertarul cu piciorul.

Descoperise prea multe în biroul acesta — şi totuşi nimic care să-i fie de folos.

Înainte de-a părăsi etajul, stinse toate luminile. Dacă Vess venea acasă mai devreme, şi Chyna nu apuca s-o şteargă cu Ariel, luminile aprinse însemnau un fel de avertizare. Întunericul îi adormea orice temere, şi ea ar mai fi putut avea o ultimă şansă să-l omoare când Vess păşea peste prag.

Speră să nu fie cazul. În ciuda scenelor pe care şi le imaginase, cum o să-l împuşte ea pe Vess, Chyna nu voia să se confrunte cu el, chiar dacă descoperea o armă pe care o încărca singură şi pe care o încerca înainte de sosirea lui. Ea era o supraviețuitoare, o luptătoare, dar Vess era mai mult de-atât: era intangibil ca stelele, era un ceva anume care cobora dintr-un întuneric înalt. Nu se putea pune cu el şi nici nu mai voia să încerce.

Păşind încet, sprijinită de balustradă, Chyna coborî în salon. La fereastră nu se vedea nici un câine. Ceasul de pe consolă arăta opt şi douăzeci şi două şi, deodată, noaptea începu să lunece din ce în ce mai repede, ca o sanie pe gheaţă. Stinse veioza şi îşi târşâi picioarele pe întuneric până la bucătărie. Aici aprinse lămpile fluorescente, ca să nu se împiedice şi să nu cadă pe cioburile împrăştiate pe jos. Nici pe veranda din spate nu se vedea nici un câine. Dincolo de fereastră aştepta doar noaptea.

Intrând în spălătorie, stinse luminile de la bucătărie şi trase uşa după ea.

Aşadar, cu toată forţa, jos, în pivniţă, către bancul de lucru şi dulapurile pe care la văzuse mai devreme! În fişetele înalte de metal descoperi cutii de vopsea şi de lac, pensule şi cârpe împăturite cu grijă, ca nişte cearşafuri. Unul dintre fişete era plin cu perniţe groase, de care atârnau fâşii de piele neagră, cu catarame de aramă; nu-şi dăduse seama la ce folosesc, aşa că nu se atinse de ele. În ultimul fişet, Vess înghesuise câteva scule, printre care şi un burghiu electric. Într-unul dintre sertarele bancului de lucru, descoperi o colecţie numeroasă de burghie, rânduite în trei cutii de plastic transparente. Mai zări o pereche de ochelari de protecţie din plexiglas. În spatele bancului de lucru, fixate pe perete, se

aflau opt prize conectate la aceeaşi sursă de curent electric; mai jos, chiar lângă ea, văzu un ştecher dublu. Această a doua sursă de energie era necesară, pentru că îi permitea să stea jos pe podea. Deşi burghiele erau aşezate după mărime, Chyna îşi imagină că se foloseau pentru lemn şi că n-ar fi pătruns cu uşurinţă prin metal. Oricum, nu voia să străpungă metalul. Voia să meşterească puţin încuietorile cătuşelor de la picioare, doar atât cât să le deschidă.

Alese un cap metalic, cam de mărimea încuietorii de la cătuşe, îl potrivi în burghiu şi-l strânse. Când apucă burghiul cu amândouă mâinile şi apăsă pe buton, acesta scoase un sunet ascuţit. Capătul spiralat se învârtea atât de repede, încât la un moment dat păru neted.

Chyna opri butonul, aşeză burghiul lângă ea şi îşi puse ochelarii de protecţie. Era dezamăgită la gândul că Vess purtase şi el aceşti ochelari. În chip ciudat, se aşteptă să vadă prin ei o lume deformată, ca şi cum moleculele care alcătuiau lentilele de plexiglas s-ar fi transformat sub acţiunea puterii magice cu care Vess aduna imagini în priviri.

Însă văzu la fel ca şi înainte cu ochelarii, deşi constată că i s-a micşorat unghiul vizual din cauza ramelor.

Luă iar burghiul şi-i vârî capătul în încuietoarea cătuşei de la glezna stângă. Când apăsă pe buton, metalul burghiului scârţâi diabolic pe oţelul cătuşei. Capul burghiului se zgudui violent, sări din încuietoare şi alunecă pe banda de metal, scoţând scântei. Dacă n-ar fi avut reflexe destul de bune, capătul metalic i-ar fi străpuns piciorul, însă ea opri chiar la timp, pentru a evita dezastrul.

Poate că încuietoarea se slăbise. N-avea cum să-şi dea seama. Însă avea picioarele tot legate, iar cătuşa părea destul de solidă.

Vârî din nou capătul metalic în încuietoare. Înşfăcă aparatul cu mai multă putere decât înainte şi apăsă mai bine, ca să evite vreun accident. Oţelul scârţâia, scârţâia, şi un fum albăstrui rău-mirositor se ridică în scurt timp; cătuşa care vibra o apăsa dureros pe gleznă, în ciuda şosetei groase cu care era încălţată. Burghiul prinse să-i tremure în mâini, care-i transpiraseră imediat de la

efort. Din încuietoarea cătuşei sări o ploaie de aşchii metalice foarte fine, care o lovi peste faţă. Capul metalic al burghiului pocni şi îi trecu cu un zăngănit pe lângă urechi, se lovi de peretele de ciment, din care smulse o bucăţică, şi ricoşă apoi pe podea.

Simţi o înţepătură în obrazul stâng şi descoperi o aşchie de oţel înfiptă în piele. N-avea nici un centimetru lungime şi semăna cu un ciob de sticlă. Reuşi s-o apuce cu unghiile şi s-o smulgă. Locul înţepăturii sângera; Chyna văzu că are sânge pe degete şi simţi un pârâiaş cald care îşi croia drum la vale, spre colţul gurii.

Scoase capătul metalic din burghiu şi îl aruncă deoparte. Alese unul puţin mai gros şi îl montă în locul celuilalt. Acţionă din nou asupra încuietorii. Cătuşa care-i înconjura glezna stângă se deschise cu un pocnet. Peste nici un minut, cedă şi cea de la glezna dreaptă. Chyna aşeză burghiul jos şi se ridică nesigură în picioare; tremura din toţi muşchii. Tremura nu din cauza multiplelor dureri, nici din cauza foamei şi a epuizării, ci tremura pentru că reuşise să se elibereze din cătuşe, după ce numai cu câteva ore în urmă se lăsase cuprinsă de-o disperare adâncă. Se eliberase *singură*.

Oricum, mai rămăseseră cătuşele de la mâini, şi n-avea cum să ţină burghiul cu o mână ca să-şi scoată cătuşa de la cealaltă. Însă îi încolţise în minte o idee şi se gândi că s-ar putea să meargă.

Deşi, pe lângă cătuşele de la mâini, mai avea de trecut prin multe alte încercări, deşi nu era sigură că o să scape, Chyna urcă scările de la pivniţă, umflându-se în pene de bucurie. Păşea liberă, ţopăia pe scări, cu toată epuizarea, cu tot tremurul mâinii, fără să se ţină măcar de balustradă; ajunse pe platformă, apoi intră în spălătorie, trecu de maşina de spălat şi de uscătorul de rufe. Cu mâinile încleştate pe clanţa de la bucătărie, se opri brusc, amintindu-şi cum dăduse fuga acolo de dimineaţă, încredinţată de semnalul benefic al ţevii de la duş, ca să-l întâlnească pe Vess, care avea s-o pocnească.

Rămase în prag, până când îşi recăpătă respiraţia; nu putea însă să-şi potolească bătăile inimii, care bubuia de efort, dar şi de teamă că l-ar putea întâlni pe Edgler Vess. Ascultă puţin la uşă, însă nu auzi altceva decât bătăile propriei sale inimi, şi apăsă pe

clanță cât putu de discret. Balamalele se desfăcură ușor, fără zgomot, ușa se deschise înspre bucătăria pe care o descoperi la fel de întunecată cum o lăsase. Găsi întrerupătorul, ezită un moment, apoi apăsă și... Vess n-o aștepta.

Oare va mai fi în stare cât va trăi să deschidă o ușă fără să tresară?

Chyna văzuse mai devreme un set de cuțite într-un sertar. Extrase de-acolo un cuțit mare de măcelărie cu mâner din lemn lustruit. Îl așeză pe măsuța de lângă chiuvetă.

Dintr-un alt dulap scoase un pahar. Îl umplu cu apă rece de la robinet, pe care o bău cu înghițituri mari. În viața ei nu mai băuse ceva mai gustos ca acest pahar cu apă. În frigider, descoperi un pachet în care se afla o prăjitură cu alune și glazură albă cu scorțișoară. Sfâșie pachetul și înșfăcă o bucățică de prăjitură, pe care o devoră apoi deasupra chiuvetei, îndopându-se cu bucăți mari, până când obrajii i se umflară; adună lacomă toate firimiturile și toate bucățelele de alune ce căzuseră în chiuvetă. Cât mâncă, se lăsă pradă unei stări ciudate: aci mormăia de plăcere, aci chicotea, apoi dădea să plângă, pe urmă să râdă din nou. Se lăsă prinsă într-un uragan de emoții. Însă totul era în regulă. Mai devreme sau mai târziu, uraganele treceau și cerul se înseninа.

O scosese la capăt până aici. Totuși, mai avea încă pe-atât. Cam așa stăteau lucrurile. Luă tubul cu aspirină din dulapul cu mirodenii. Scoase două tablete, însă nu le mestecă. Își mai puse un pahar cu apă și înghiți pastilele, apoi mai înghiți două.

Începu să cânte *Am făcut-o-n felul meu*, cântecul lui Sinatra, și pe urmă adăugă: „Am înghițit nenorocita de aspirină în felul meu." Izbucni în râs, mai mâncă din prăjitură și, pentru o clipă, se simți nebună de fericire.

Acolo, afară, așteaptă câinii, își reaminti ea. *Dobermanii stau pe întuneric. Nenorociții și naziștii ăia de câini cu dinți mari și ochi de rechin!*

Într-un rastel pentru chei, lângă dulapul cu mirodenii, atârnau cheile de la rulotă. Cu siguranță, Vess dovedea mare grijă cu cheile de la închisoarea lui subterană și nu le-ar fi lăsat în ruptul capului pe undeva.

Luă cuțitul de măcelărie și jumătatea de prăjitură rămasă și coborî în pivniță, stingând luminile din bucătărie în urma ei.

***

Osie și balama.

Chyna cunoștea aceste două cuvinte exotice, după cum știa și multe altele, pentru că în copilărie le întâlnise în cărțile scrise de C. S. Lewis, Madeleine, L'Engle și Robert Louis Stevenson și Kenneth Grahame. De fiecare dată când dădea peste un cuvânt necunoscut, se uita într-un dicționar jerpelit, pe care-l căra după ea ca pe o comoară peste tot pe unde bântuia cu mama ei, până când bietul dicționar, lipit de atâtea ori, abia dacă se mai deschidea, iar unele definiții deveniseră cu timpul aproape inaccesibile.

Osia era partea fixă care pivota de câte ori ușa se deschidea sau se închidea. Balamaua. Aceasta era cămașa sau butoiașul în care se mișca osia.

Ușa interioară de la vestibulul izolat fonic era echipată cu trei balamale. Osiile posedau un cap ușor alungit, care depășea marginile cămășii metalice cu câțiva centimetri. Chyna alese un ciocan și o șurubelniță din colecția de unelte.

Cu ajutorul unui scăunel și al unei bucăți de lemn, propti ușa exterioară, ca să stea deschisă. Apoi, așeză cuțitul mare pe pardoseala acoperită cu cauciuc, ca să-l aibă la îndemână. Dădu la o parte ușița vizetei și văzu armata de păpuși cufundată într-o lumină trandafirie. Unele aveau ochi sticloși, ca șopârlele, altele aveau ochi întunecați, ca dobermanii. Ariel stătea cu picioarele strânse sub ea, în fotoliul enorm; ținea capul aplecat și fața îi era ascunsă în dosul unei șuvițe de păr. Poate că adormise, numai că ținea mâinile adunate în poală. Dacă deschidea ochii, ai fi zis că-și studiază mâinile.

— Eu sunt, spuse Chyna.

Fata nu reacționă.

— Să nu-ți fie frică!

Ariel stătea atât de nemișcată, încât nici șuvița de păr nu i se clinti.

— Eu sunt.

De data aceasta, profund umilită, Chyna nu mai pretinse că este îngerul păzitor sau salvatorul nimănui. Începu cu balamaua de jos. Lanțul care unea cătușele de la mâini era destul de lung ca să-i permită să folosească unealta. Apucă șurubelnița cu mâna stângă și-i așeză vârful sub capul osiei. Pentru că n-avea cum să se miște mai mult, înșfăcă ciocanul de cap și lovi cu coada lui în mânerul șurubelniței, cu toată puterea, având în vedere spațiul extrem de limitat de mișcare. Din fericire, balamaua era bine unsă și fiecare lovitură ridica osia tot mai mult. După cinci minute, terminase cu toate cele trei balamale.

Balamaua propriu-zisă, cămașa metalică, era formată din două părți, sprijinite pe tocul ușii și pe ușă. Aceste părți componente se desprinseră ușor una de alta, pentru că nu mai existau osii care să le țină.

Acum, doar încuietorile din partea dreaptă mai țineau ușa să nu cadă; însă acestea n-aveau cum să se rotească, precum balamalele. Chyna trase de ușa capitonată. La început, se desprinse foarte greu, numai în stânga. Își încleștă degetele de marginea ușii, trase cu putere și văzu roșu înaintea ochilor pentru că se lovise la degetul scrântit. Efortul ei fu însă curând răsplătit de scârțâitul metalic al încuietorii, urmat rapid de un zgomot slab de lemn crăpat. Intețindu-și eforturile, trase în continuare de ușă, deschizând-o centimetru cu centimetru, până când începu să gâfâie, astfel că nici nu mai găsi forța necesară să înjure.

Greutatea ușii și poziția celor două încuietori țineau cu ea. Încuietorile se aflau plasate una peste alta, nu distanțate ca balamalele. Pentru că cele două încuietori erau plasate ceva mai jos de jumătatea ușii, partea de sus începu să se lase sub efectul gravitației. Chyna profită de această acțiune a forțelor, smuci mai tare și gemu satisfăcută atunci când auzi sunetul de lemn crăpat. Lemnul gros, capitonat, sări din cadrul lui în partea în care fusese prins în balamale. Fără nici un obstacol în cale, trase ușa spre stânga, și în partea dreaptă încuietorile se desfăcură singure. Deodată, ușa nesusținută în nici un punct, veni cu putere spre ea. Chyna se trase înapoi rapid, lăsând lemnul greu să cadă cu un

bufnet surd pe podeaua vestibulului. Chyna aştepta. Asculta vreun sunet care i-ar fi putut indica reîntoarcerea lui Vess. În cele din urmă, intră din nou în vestibul. Trecu peste uşa căzută ca peste un pod şi pătrunse în celulă. Păpuşile vegheau nemişcate şi şirete.

Ariel stătea în fotoliu, exact în aceeaşi poziţie în care o lăsase. Dacă auzise ciocăniturile şi zgomotele ulterioare, cu siguranţă acestea n-o deranjaseră.

— Ariel, făcu Chyna.

Fata nu răspunse şi nici nu înălţă capul.

Chyna se aşeză pe scăunelul din faţa fotoliului.

— Iubito, e timpul să mergem.

Pentru că nici de data aceasta nu văzu vreo reacţie, Chyna se aplecă şi se uită cu atenţie la figura fetei. Ariel ţinea ochii deschişi şi privea fix către mâinile adunate în poală. Fără să scoată un sunet, mişca din buze ca şi cum ar fi vrut să-şi arate încrederea.

Cu mâinile încătuşate, aşezate sub bărbia fetei, Chyna încercă să-i ridice capul. Fata nu protestă, nu clipi şi figura i se zări când şuviţa de păr îi alunecă de pe faţă. Deşi se priveau ochi în ochi, Ariel se uita undeva dincolo de Chyna, de parcă toată lumea aceasta era transparentă; privirea i se înnegură, privind parcă într-o altă lume un peisaj mort, înspăimântător.

— Trebuie să plecăm. Înainte de venirea lui.

Păpuşile cu ochi vioi păreau să asculte atente. Ariel nu dădea nici un semn că ar fi auzit-o.

Chyna apucă o mână de-a fetei cu ambele ei mâini încătuşate. Simţi oasele prin pielea fină şi rece, îi simţi pumnul strâns, de parcă Ariel s-ar fi agăţat cu disperare de-o stâncă să nu cadă în prăpastie.

Chyna încercă să-i descleştеze degetele şi se gândi că nişte degete de statuie ar fi opus mai puţină rezistenţă.

În cele din urmă, Chyna ridică mâna fetei şi o sărută, cu toată tandreţea de care era în stare, cu mai multă tandreţe decât fusese ea însăşi sărutată, şi spuse cu blândeţe:

— Vreau să te ajut. Am nevoie să fac asta. Dacă nu plec de-aici cu tine, n-are rost să mai plec.

Ariel nu reacţionă.

— Te rog, lasă-mă să te ajut. Şi apoi, cu mai multă blândeţe: *Te rog.*

Chyna mai sărută o dată mâna fetei şi, în sfârşit, degetele se mişcară. Ariel le desfăcu puţin, ţepene şi îngheţate, fără să le întindă total; erau degetele unui schelet care a încremenit cu mâinile încleştate.

Dorinţa fetei de a primi ajutor, potolită de frica aceea paralizantă de a se lega de cineva, era o senzaţie dureros de familiară pentru Chyna. O lovi brusc, simţi o milă profundă pentru fata aceasta, pentru toate fetele pierdute, şi i se puse un nod în gât care îi tăie respiraţia. Pe urmă, o apucă de mână pe Ariel, se ridică de pe scăunel şi zise:

— Hai, fetiţo, hai cu mine. Hai să ieşim de-aici.

Deşi figura lui Ariel era impenetrabilă ca un zid, deşi continua să privească prin Chyna, cu o detaşare nelumească, cu aerul unui novice vizitat de-o vedenie sfântă, deşi prin mintea fetei roiau fel de fel de imagini, se sculă din fotoliu. Totuşi, după ce făcu doi paşi către uşă, se opri şi refuză să meargă mai departe, în ciuda tuturor rugăminţilor Chynei. Probabil că fata putea să-şi imagineze o lume a ei în care găsea o oarecare pace, o Pădure Nebună care-i aparţinea numai ei, dar probabil că nu mai putea să meargă cu imaginaţia şi mai departe, nu putea să creadă că această lume se întindea dincolo de zidurile celulei; pentru că nu vedea, nu putea să păşească peste prag.

Chyna o lăsă pe fată în pace. Alese o păpuşă, una de porţelan alb, cu bucle aurii şi ochii verzi pictaţi, care purta un şorţuleţ alb peste o rochiţă albastră. Puse păpuşa în braţele lui Ariel şi o încurajă să o îmbrăţişeze. Nu ştia sigur ce caută păpuşile în pivniţă, dar probabil că lui Ariel îi plăceau, caz în care putea s-o atragă mai uşor.

La început, Ariel nu reacţionă. Ţinea o mână strânsă pumn pe lângă ea şi cealaltă pe jumătate deschisă, ca un cleşte de rac. Apoi, fără să clipească, apucă păpuşa cu ambele mâini, ţinând-o strâns de picioare. O umbră trecu în zbor peste ea ca o pasăre, şi câteva clipe căpătă o expresie cruntă. Se întoarse, răsuci păpuşa, o prinse ca pe un ciocan şi-i pocni capul de masă, până ce acesta

se făcu cioburi.

— Nu, iubito! spuse Chyna, surprinsă, şi o apucă strâns pe după umeri.

Ariel se smuci şi lovi păpuşa de masă cu mai multă putere, iar Chyna făcu un pas înapoi, nu de spaimă, ci pentru că respecta furia fetei. Pentru că aceasta era o mânie dezlănţuită, nu un spasm autist, deşi figura lui Ariel nu căpătase nici cea mai mică expresie.

Lovi în continuare păpuşa de masă, până când o făcu praf, până când cioburile umplură camera. Pe urmă o aruncă şi începu să tremure. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Privea pierdută înspre acel Altundeva, departe de Chyna.

De pe rafturi, din dulapuri, din colţurile umbrite ale camerei, păpuşile se uitau fix, înfiorate de izbucnirea lui Ariel; în chip ciudat, ele păreau să se hrănească din această răbufnire a fetei, aşa cum ar fi făcut-o Vess dacă ar fi fost prezent.

Chyna voia s-o îmbrăţişeze pe fată, dar nu putea din cauza cătuşelor. Se mulţumi s-o mângâie pe obraz şi s-o sărute pe frunte.

— Ariel, vie şi neatinsă.

Ţeapănă, tremurând, Ariel nici nu se smuci, dar nici nu se aplecă înspre Chyna. Încet-încet, tremurul i se potoli.

— Am nevoie de ajutorul tău, se rugă Chyna. Am nevoie de tine.

De data aceasta, ca în somn, Ariel se lăsă scoasă din celulă.

Traversară peste uşa căzută şi pătrunseră în vestibul. Ajunsă în pivniţă, Chyna luă burghiul de pe jos, îl puse în priză şi-l aşeză pe bancul de lucru.

Nu avea ceas, însă era sigură că se făcuse deja nouă sau poate chiar mai mult. Afară, în noapte, aşteptau câinii, iar Edgler Vess era pe undeva pe la serviciu şi visa cu ochii deschişi la cele două prizoniere care îl aşteptau acasă.

Încercând fără succes să o facă pe Ariel să se uite la ea, Chyna îi explică ce avea de făcut. Trebuia să conducă rulota şi, cu mâinile încătuşate, n-avea cum să răsucească volanul. De asemenea, îi venea greu să scape de câini cu mâinile prinse în cătuşe. Dacă nu cumva i-ar fi fost imposibil. Dacă urmau să evadeze amândouă, până la întoarcerea lui Vess, atunci Ariel trebuia să-i

deschidă cătuşele cu ajutorul burghiului. Fata nu dădea semne că ar fi auzit vreun cuvânt din ceea ce-i spunea Chyna. De fapt, înainte ca aceasta să-şi termine discursul, Ariel mişcă din buze iarăşi, de parcă vorbea cu o fantomă; nu „vorbea" fără încetare, ci se oprea din când în când să primească vreun mesaj de la un prieten imaginar.

Cu toate acestea, Chyna îi arătă cum să ţină burghiul, cum să apese pe buton. Fata nici nu clipi când auzi sunetul ascuţit al burghiului.

— Acum, ţine-l tu, zise Chyna.

Căzută în uitare, Ariel stătea nemişcată, cu braţele pe lângă corp, cu degetele încovoiate, aşa cum rămăseseră când aruncase păpuşa.

— Iubito, n-avem prea mult timp.

Pe acel tărâm de Altundeva, suspendat, timpul nu avea nici o semnificaţie pentru Ariel. Chyna puse burghiul pe bancul de lucru. O trase pe fată în faţa lui şi-i aşeză mâinile pe el.

Ariel nu-şi retrase mâinile, dar nici nu ridică obiectul.

Chyna *ştia* că Ariel a auzit-o, că a înţeles situaţia şi că într-un oarecare fel voia din tot sufletul s-o ajute.

— Speranţa e în mâinile noastre, draga mea. Ştiu că poţi s-o faci.

Trase scăunelul cu care sprijinise uşa şi se aşeză pe el. Îşi puse mâinile pe bancul de lucru, cu palmele în sus, astfel ca mica închizătoare să fie la vedere. Cu ochii lipiţi de peretele de ciment, privind prin perete, conversând fără voce cu un prieten imaginar, pe care-l auzea prin toate zidurile, Ariel nu părea să bage de seamă burghiul. Sau poate că, pentru ea, acesta nu era un burghiu, ci un obiect pur şi simplu, care umplea de speranţă sau de teamă, un obiect despre care vorbea cu prietenul ei imaginar. Chiar dacă fata punea mâna pe burghiu şi îşi concentra privirea asupra cătuşelor, erau puţine şanse de-a reuşi să-şi ducă la bun sfârşit sarcina. Era mai probabil să-i găurească Chynei palma sau încheietura.

Pe de altă parte, deşi posibilitatea de a scăpa de încurcături sau de duşmani era, în general, mică în lume, Chyna supravieţuise nenumăratelor nopţi de furie sângeroasă şi de orgie dezlănţuită.

Sigur că supraviețuirea era altceva decât salvarea, dar, oricum, constituia o condiție necesară.

Și acum era pregătită să facă ceea ce nu fusese în stare niciodată, nici chiar cu Laura Templeton: *să aibă încredere*. Să aibă încredere până la capăt. Iar dacă fata încerca și dădea greș, dacă o rănea, Chyna nu intenționa s-o învinuiască pentru eșecul ei. Uneori, și simpla încercare era o victorie. Iar ea știa că Ariel voia să încerce.

Știa.

Timp de un minut sau mai mult, Chyna a încurajat-o pe fată să pună mâna pe burghiu. Când a constatat că n-are succes, a încercat să aștepte în tăcere. Însă tăcerea o făcea să se gândească la cei doi șerpi de bronz de la ceasul de pe consolă și, în mintea ei, cadranul ceasului luă chipul tânărului care era spânzurat în dulapul din rulotă, cu pleoapele și buzele cusute strâns, într-o liniște mai adâncă decât aceea din pivniță.

Fără să se gândească prea mult, surprinsă ea însăși, dar bazându-se exclusiv pe instinct, Chyna începu să-i povestească lui Ariel ce i se întâmplase demult, într-o noapte în care împlinise opt ani: îi vorbi despre cabana de la Key West, despre furtună, despre Jim Woltz și cărăbușul care era zăpăcit pe sub patul de fier.

Amețit de Dos Equis și cu capsa pusă de la pilulele pe care le înghițise o dată cu prima sticlă de bere, Woltz o necăjise pe Chyna pentru că nu reușise să stingă de prima dată cele opt lumânări de pe tort — una rămăsese aprinsă. „Ăsta-i ghinion, puiule. Ah, asta o să ne aducă o grămadă de nenorociri pe cap! Dacă nu stingi toate lumânările dintr-o suflare, o să se ia după tine fel de fel de spiriduși și de drăcușori, tot felul de urâțenii." Imediat după aceea, cerul se zguduise, invadat de-o lumină albă, și umbrele palmierilor făcuseră un salt uriaș peste ferestrele bucătăriei. Cabana s-a zguduit ca la bombardament și, în scurt timp, a izbucnit furtuna. „Vezi?", a zis Woltz. „Dacă nu punem lucrurile la punct imediat, atunci câțiva dintre tipii ăștia răi o să ne înhațe, o să ne facă ciopârțele și o să ne pună la saramură, și noaptea o să iasă la pescuit și o să ne dea ca momeală pentru rechini. Vrei să fii momeală pentru rechini, puișor?" Discursul acesta a înspăimântat-o

pe Chyna, însă mama ei l-a considerat amuzant. Ann băuse întreaga după-amiază, fără oprire, votcă cu suc de lămâie.

Woltz a aprins lumânările din nou şi a insistat ca Chyna să mai încerce o dată. Pentru că nici a doua oară n-a reuşit să stingă mai mult decât şapte, Woltz a înşfăcat-o de mână, i-a lins degetul arătător şi degetul mare într-un fel care a dezgustat-o, şi pe urmă a obligat-o să stingă lumânarea rămasă cu mâna, simţind o mică arsură pe piele, fără să se fi ars; îi rămăseseră urme negre de funingine pe degete şi, văzându-le, se înspăimântase.

Când Chyna începuse să plângă, Woltz a înşfăcat-o de-un braţ, a forţat-o să stea pe scaun, în timp ce Ann a mai aprins o dată lumânările, obligând-o să sufle. A treia oară, Chyna a reuşit să stingă doar şase lumânări dintr-o răsuflare. Atunci când Woltz a încercat să-i ia mâna şi s-o facă să le stingă cu degetul pe cele două rămase, ea s-a smucit şi a fugit din bucătărie, intenţionând să se ducă pe plajă; dar fulgerul se spărsese în mii de oglinzi în jurul cabanei, noaptea scânteia în lame argintii şi tunetul bubuia dinspre Golful Mexic, aşa că se strecurase în camera mică în care dormea, se târâse sub patul dărăpănat, în umbrele secrete, unde aştepta gândacul.

— Nenorocitul şi împuţitul ăla de Woltz m-a fugărit prin toată casa, îi povesti Chyna lui Ariel, a strigat după mine, a izbit cu pumnii în mobilă, a trântit uşile, a zis că are să mă facă ciopârţele şi să mă arunce la peşti. Pe urmă, mi-am dat seama că juca teatru. Încercase să mă sperie de moarte. Totdeauna i-a plăcut să mă sperie, să mă facă să plâng, fiindcă n-am plâns cu una cu două... N-am plâns din nimic...

Chyna se opri, incapabilă să continue povestea.

Ariel nu se mai uita fix spre perete, ca înainte, ci privea burghiul. Dacă-l vedea sau nu, asta era cu totul altceva; părea că are încă privirea dusă departe.

Poate că fata nu asculta, dar Chyna se simţea obligată să-i spună şi restul poveştii.

Era prima dată când istorisea altcuiva decât Laurei întâmplări din copilărie. Ruşinea o amuţise întotdeauna, fapt destul de inexplicabil, pentru că nici una dintre umilinţele pe care le suportase

nu se întâmplaseră din vina ei. Fusese o mică victimă lipsită de apărare. Totuşi, se pleca sub povara grea a ruşinii de a fi constatat că toţi cei care au chinuit-o, inclusiv mama ei, n-au avut sentimente.

Nu mărturisise detaliile cele mai neplăcute din copilărie nici măcar Laurei Templeton, singura ei prietenă bună. Adesea, când se pregătea să se confeseze Laurei, se închidea în ea şi nu mai povestea întâmplările prin care trecuse, nu mai povestea nici despre cei care o chinuiseră, ci despre locurile pe unde trecuse — Key West, Mendocino County, New Orleans, San Francisco, Wyoming. Când venea vorba de munţi, câmpii, golfuri sau valuri luminate de lună, cădea într-o pasă lirică, însă simţea cum mânia îi încremenea trăsăturile şi cum ruşinea îi împurpura obrajii atunci când povestea adevărurile ceva mai dure despre prietenii lui Ann, care îi populaseră copilăria. Acum, îşi simţea inima grea ca un pietroi, împovărată de trecut.

Bolnavă de ruşine şi furie, avu totuşi senzaţia că trebuie să-i povestească lui Ariel până la capăt ce se petrecuse în noaptea aceea cu stinsul lumânărilor. Dezvăluirea secretelor poate fi o cale de scăpare.

— O, Doamne, cât îl uram pe ticălosul ăla slinos, care puţea a bere şi a transpiraţie, care zdrobea totul prin cameră urlând, care voia să mă facă bucăţele şi să mă pună la saramură. Şi Ann, care râdea dincolo, în sufragerie, a venit pe urmă şi ea în uşă, i-am auzit râsul de beţivă, gâlgâitor şi ascuţit — credea că totul e atât de amuzant. O, Doamne, şi de fapt era aniversarea mea, era o zi pentru mine, *era ziua mea.*

Poate că dacă n-ar fi învăţat o viaţă întreagă să-şi înăbuşe plânsul, acum lacrimile ar fi năpădit-o.

— Şi gândacul ăla care mergea pe mine, zăpăcit, încoace şi încolo, pe spinare, prin păr...

În căldura aceea lipicioasă, sufocantă, tunetul bubuise în ferestre, iar arcurile patului îi răspunseseră cu un zdrăngănit; reflexele albăstrui ale fulgerului linseseră duşumeaua ca nişte limbi de foc fantomatice. Chyna fusese gata să ţipe când gândacul mare, tropical, aproape cât palma ei, i s-a încurcat în părul lung, însă

teama de Woltz a făcut-o să tacă. A suportat ca gândacul să-i umble pe umăr, de-a lungul braţului; insecta a coborât apoi pe duşumea, şi ea a sperat că o să se ducă în altă cameră; n-a îndrăznit să-l îndepărteze cu palma, deoarece, cu tot tunetul de-afară, cu toate înjurăturile şi ameninţările, cu toate hohotele de râs ale mamei ei, Woltz ar fi putut să audă orice mişcare. Gândacul însă a luat-o la goană pe unul dintre picioarele ei goale, pe care a început să-l exploreze: talpa, glezna, pulpa şi apoi coapsa. Apoi, s-a vârât în pantalonii ei scurţi, a început să-i umble pe fund, mişcând din antene. Înţepenise de spaimă, nu voia decât ca tot chinul acesta să fi luat sfârşit, s-o lovească trăsnetul, s-o ia Dumnezeu la el şi s-o ducă într-o altă lume mai bună.

Râzând, Ann intrase în cameră. „Jimmy, tâmpitule, Chyna nu e aici. E pe undeva pe-afară, pe plajă, ca de obicei." Şi Woltz a spus: „Ei, lasă, că dacă vine înapoi, am s-o dau ca momeală pentru peşti. Să mor eu dacă nu fac aşa!" Pe urmă a râs şi a zis: „Mamăăă, i-ai văzut *ochii*? Dumnezeule! A făcut pe ea de frică." „Ihi!", a exclamat Ann. „E o prăpădită mică. O să stea ascunsă acolo pe plajă, ore întregi. Nu ştiu când dracu o să se maturizeze." Woltz a continuat: „Sigur nu seamănă cu mama ei. Tu te-ai născut deja mare, nu-i aşa, iubito?" „Ia ascultă aicea, dobitocule", a zis Ann. „Lasă tâmpeniile astea cu mine, că eu n-am de gând să fug ca asta mică. Eu am să-ţi trag una zdravănă undeva, încât ai să-ţi schimbi numele în Nancy." Woltz a izbucnit în hohote de râs şi, de sub pat, Chyna a văzut cum picioarele goale ale mamei ei ~~s-au apropiat de picioarele~~ lui Vess şi pe urmă mama ei a început să chicotească.

Gras, obscen şi agitat, gândacul se târâse afară din pantaloni şi mergea din nou pe spinarea fetei, iar ea simţise că nu putea să-l mai suporte dacă mai avea de gând să-i umble prin păr. Fără să ia aminte la consecinţe, întinse mâna în spate şi înşfăcă gândacul. Insecta se răsuci, se mişcă în mâna ei, dar ea strânse şi mai mult pumnul.

Cu capul întors într-o parte, uitându-se cu atenţie de sub pat, Chyna privise îndelung la tălpile goale ale mamei. Când fulgerul lovi cămăruţa, o piesă de îmbrăcăminte zburase pe duşumea, şi o

bucată de material galben înconjurase gleznele subțiri ale lui Ann. Bluza ei. Ann a chicotit ameţită de băutură în clipa în care chiloţii i-au alunecat în jos, pe picioarele bronzate, şi când, apoi, a ieşit din ei. În pumnul strâns al fetiţei, gândacul furios tot dăduse din picioare. Antenele îi tremurau, căutând neostenit înainte. Woltz şi-a scos sandalele din picioare, le-a tras un şut, şi una dintre ele s-a lovit de marginea patului, chiar în faţa fetei; Chyna a auzit un fermoar. Chitinos, rece şi unsuros, capul mic al gândacului s-a răsucit prins între două degete ale Chynei. Jeanşii jerpeliţi ai lui Woltz au căzut morman şi catarama de la curea a scos un clinchet uşor.

El şi Ann se azvârliseră apoi pe patul îngust, şi arcurile trosniseră. Sub greutatea celor două trupuri, patul dărăpănat se lăsase şi mai mult pe umerii Chynei, ţintuind-o la podea. Murmure, oftaturi, încurajări precipitate, gemete, respiraţii întretăiate şi mugete animalice — Chyna le mai auzise şi în alte nopţi de când stăteau la Key West, le mai auzise şi prin alte părţi pe unde locuiseră, dar totdeauna pereţii o despărţiseră de sunetele acestea. Nu ştia prea bine ce semnificaţie au asemenea zgomote şi nici nu voia să ştie pentru că a simţit atunci că n-aveau să-i aducă decât nenorociri, cu care nu era pregătită să lupte. Indiferent ce făceau mama ei şi Woltz în patul de deasupra, treaba aceasta era înspăimântătoare, căpăta un sens îngrozitor, o umplea de-o tristeţe profundă, era la fel de ciudată şi de puternică, precum tunetul care sfâşia cerul deasupra golfului şi fulgerul pe care cerurile îl aruncau pe pământ.

Chyna închisese ochii să nu mai vadă fulgerul şi hainele împrăştiate pe jos. S-a străduit să ignore mirosul de praf, de mucegai, de bere şi de transpiraţie, s-a străduit să facă abstracţie de mireasma săpunului de baie pe care-l folosea mama ei; şi-a închipuit că are urechile pline de ceară şi că astfel nu mai aude tunetul şi ploaia ce bătea darabana pe acoperiş, şi nici sunetele pe care le scoteau Ann şi Woltz. Cum stătea acolo, încordată, s-ar fi cuvenit să-şi poată strecura trupul strivit de pat într-o altă stare, de răbdare, un pic nebunească, sau chiar să fi păşit printr-un portal vrăjit în Pădurea Nebună.

În realitate, nu avusese succes nici pe jumătate, pentru că Woltz zguduise cumplit patul, şi Chyna de-abia reuşea să respire în ritmul pe care-l impusese el. Când arcurile s-au lăsat sub greutatea lui Woltz, au strivit-o atât de tare, încât a simţit că o doare pieptul şi că nu mai poate să respire. Putea să inspire numai când Woltz se ridica, iar când acesta se lăsa cu toată greutatea pe pat, o forţa să expire. Totul a durat destul de mult şi, când s-a isprăvit, Chyna a rămas acolo pe podea, transpirată leoarcă, tremurând, mută de spaimă, dornică să uite cât mai repede ceea ce auzise, mirată că Woltz nu i-a strivit plămânii şi că inima încă nu i-a explodat. Ţinea în mână resturile gândacului mare, pe care fără să-şi dea seama îl strivise; printre degete i se scurgea un lichid vâscos ce fusese probabil călduţ la început, dar acum se răcise şi, simţind consistenţa neobişnuită a acestuia, stomacul i s-a contractat de greaţă.

La câtva timp, după un val de murmure şi râsete, Ann se ridicase din pat, îşi înşfăcase hainele şi se dusese la baie.

După ce auzise uşa de la baie închizându-se, Woltz a aprins o veioză mică şi s-a aşezat cu capul la marginea patului. S-a uitat la Chyna, i-a zâmbit şi i-a spus: „Ce face sărbătorita noastră?" Chyna n-a reuşit nici să se mişte, nici să articuleze vreun cuvânt şi aproape a crezut că ceea ce ţinea în mână era o bucăţică însângerată de momeală pentru rechini. A fost convinsă că Woltz are s-o facă ciopârţele, pentru că-l auzise, că are s-o pună la saramură şi s-o arunce apoi la rechini. Însă el se ridicase din pat (pentru fetiţa de sub pat, Woltz nu era decât o pereche de picioare în plus), îşi trăsese pantalonii, se încălţase şi ieşise din cameră.

La mii de kilometri depărtare de Key West, în pivniţa lui Edgler Vess, Chyna a văzut deodată că Ariel se uita în sfârşit la burghiu, şi nu prin el.

— Habar n-am cât am stat acolo sub pat, continuă ea. Câţeva minute sau poate chiar o oră. Pe urmă, l-am auzit. Era cu mama în bucătărie, a mai desfăcut o sticlă de bere pentru el, i-a mai pregătit ei o altă votcă cu lămâie, au râs, au vorbit. Ceva în râsul ei — o notă oarecum obscenă... nu ştiu, ceva m-a făcut să cred că ştiuse tot timpul că m-am ascuns sub pat, ştiuse, dar şi-a văzut de treabă înainte, cu Woltz, când el i-a descheiat bluza.

Se uita prelung la mâinile încătuşate pe care le întinsese pe bancul de lucru.

Simţea şi acum, viu, lichidul vâscos care i se scursese printre degete atunci când strivise gândacul; în clipa aceea, o dată cu insecta, strivise şi rămăşiţele inocenţei ei fragile. Strivise toată speranţa de-a mai avea o relaţie bună cu mama ei, deşi, apoi, îi trebuiseră mulţi ani să înţeleagă lucrul acesta.

— Nu-mi mai amintesc deloc cum am ieşit din cabană, poate pe uşa din faţă, poate pe fereastră, nu-mi mai aduc aminte decât că m-am trezit pe plajă, în furtună.

M-am dus la mal şi m-am spălat pe mâini. Valurile nu erau mari. Era doar o furtună tropicală; vântul bătea foarte slab, doar ploaia cădea în perdele groase. Totuşi, apa era mai agitată decât de obicei şi m-am gândit să mă apuc să înot până găsesc un curent de adâncime care să mă ducă mai departe. Am încercat să mă conving că totul o să fie în ordine, că n-aveam decât să mă afund în apa întunecată şi să înot până obosesc, mi-am spus că în felul acesta o să ajung la Dumnezeu.

Ariel strânse în mâini burghiul.

— Însă, pentru prima dată în viaţă, mi-a fost frică de ocean — mi-a fost frică de valurile ce se spărgeau şi băteau ca o inimă uriaşă, de luciul întunecat al apei, care semăna cu o insectă chitinoasă şi care se ridica până la cerul negru, fără urmă de lumină. Nemărginirea întunericului m-a înspăimântat — întunericul acela perfect, fără cusur —, *continuitatea lui*, deşi pe vremea aceea nu cunoşteam acest cuvânt. Aşa că m-am întins pe spate, pe nisip; ploaia lovea cu atâta putere, încât n-am putut să ţin ochii deschişi. Chiar şi aşa, am văzut în spatele pleoapelor închise fulgerul, o umbră luminoasă a fulgerului, şi, pentru că mă simţeam prea speriată ca să călătoresc pe apă până la Dumnezeu, am aşteptat să vină Dumnezeu la mine, să vină cu un fulger orbitor. Însă el n-a venit şi, până la urmă, am adormit. Când m-am trezit, la scurt timp după răsărit, furtuna se potolise. La răsărit, cerul era roşu, la apus, albastru ca safirul, iar oceanul se întindea negru-verzui. Am intrat în casă, unde Ann şi Woltz mai dormeau. Pe masa din bucătărie se afla încă tortul rămas din seara trecută. Glazura albă cu

roz se înmuiase şi era brobonată cu perle de grăsime din cauza căldurii, iar cele opt lumânări se îndoiseră. Nimeni nu tăiase nici o bucăţică de tort şi nici eu nu m-am atins de el... Peste două zile, mama a strâns bagajele şi ne-am luat tălpăşiţa spre Tupelo, Mississippi, Santa Fe sau poate Boston. Nu-mi amintesc cu precizie încotro ne-am dus, dar am simţit o teribilă uşurare când am plecat, şi am început să mă tem de cei cu care aveam să ne mutăm. Eram fericită numai în timpul călătoriei pentru că scăpasem de un loc şi nu ajunsesem încă la următorul; şoselele întinse sau calea ferată îmi dădeau o pace adâncă. Aş fi putut călători toată viaţa fără o ţintă precisă.

Deasupra lor, casa lui Edgler Vess stătea cufundată în tăcere. O umbră lunguiaţă se mişcă pe pardoseala pivniţei.

Privind în sus, Chyna văzu un păianjen grăbit care-şi ţesea pânza de la tavan până la podea.

Poate că va fi obligată să scape de câini. Aşa, cu mâinile încătuşate. Timpul trecea.

Ariel ridică burghiul.

Chyna deschise gura, vrând să-i adreseze câteva vorbe de încurajare, dar apoi se temu să nu spună ce nu trebuie şi fata să se cufunde mai mult în transa ei. Se apropie pe muteşte de ochelarii de protecţie, pe care-i puse fetei. Ariel s-a supus fără nici o obiecţie. Chyna se întoarse pe scăunel şi aşteptă. Faţa lui Ariel era uşor încruntată. Apăsă pe butonul burghiului, ca să-l încerce. Motorul scârţâi metalic şi capătul începu să se răsucească. Opri butonul şi privi capătul metalic până ce acesta încetă să se mai rotească. Chyna îşi dădu seama că-şi ţine respiraţia. Inhala adânc, şi aerul din încăpere i se păru mai proaspăt decât înainte. Îşi potrivi mâinile ca să-i arate lui Ariel de unde să înceapă.

În spatele ochelarilor de protecţie, privirea lui Ariel se mută de pe vârful burghiului către încuietoarea cătuşei. Era cert că acum se uita cu atenţie la lucrurile din jurul ei, deşi mai păstra un aer absent.

Să aibă încredere.

Chyna închise ochii.

În aşteptare, liniştea se adânci atât de mult, încât ea începu să

audă zgomote imaginare, asemănătoare cu fragmentele luminoase, fantomatice, pe care le vezi cu ochii închişi: auzi ticăitul solemn al ceasului de pe consolă şi agitaţia neobosită a dobermanilor în curte.

Simţi o apăsare pe cătuşa stângă.

Deschise ochii.

Capul metalic era potrivit în închizătoare.

Nu se uita la Ariel, ci închise ochii din nou, de data aceasta foarte strâns, ca să se apere de pilitura de metal. Întoarse capul.

Ariel înfipse mai bine capătul metalic al maşinăriei în încuietoare, aşa încât acesta să nu scape, după cum o învăţase Chyna. Cătuşa de oţel apăsă cu putere încheietura Chynei.

Tăcere. Calm. Să aibă curaj.

Deodată, motorul începu să se rotească. Metal pe metal, se auzi un chelălăit sinistru, urmat de un miros sălciu, de metal fierbinte. Vibraţiile de la încheietură treziră toate durerile Chynei. O mică zguduitură, un pocnet, şi cătuşa stângă se deschise şi căzu.

S-ar fi putut descurca foarte bine, dacă ar fi păstrat cătuşa la mâna dreaptă. Poate că n-avea nici un rost să rişte să se rănească pentru neînsemnatul avantaj de-a scăpa de ambele cătuşe. Însă ceea ce se întâmpla, n-avea nimic de-a face cu logica. Nu avea legătură cu gestul profund raţional de a cumpăni riscurile şi avantajele. Nu era vorba decât de încredere.

Capătul metalic pătrunse în încuietoarea cătuşei drepte cu un declic. Motorul porni, şi iarăşi se auzi zgomotul metalului pe metal. Pilitura de fier fiind pulverizată, o lovi pe Chyna peste obraz, iar încuietoarea cedă.

Ariel opri butonul şi ridică burghiul.

Cu un hohot de râs, Chyna îşi scutură cătuşele şi ridică mâinile, privindu-le cu mirare. În unele locuri, metalul pătrunsese adânc în carne şi o rănise. Însă durerea aceasta era mult mai mică decât celelalte şi, oricum, nici o durere nu-i putea umbri bucuria de-a fi în sfârşit, liberă.

Neştiind ce să mai facă în continuare, Ariel ţinea burghiul cu ambele mâini.

Chyna i-l luă şi îl puse alături, pe bancul de lucru.

— Mulţumesc, draga mea! A fost nemaipomenit. Ai fost la înălţime. Perfectă.

Fata stătea cu braţele atârnate pe lângă corp şi mâinile sale delicate păreau, de data aceasta, relaxate, ca şi cum ar fi dormit.

Chyna îi luă ochelarii de protecţie şi se priviră ochi în ochi. Văzu că Ariel e vie, o văzu pe Ariel cea adevărată, care venea din spatele fortăreţei pe care Vess o putea cuceri (dacă asta se întâmpla vreodată) doar cu mare efort.

Pe urmă, într-o clipită, privirea lui Ariel se mută iarăşi în sanctuarul acelui Altundeva, numai al ei.

— Nu! spuse Chyna, nu voia s-o piardă pe fata pe care abia o câştigase. O îmbrăţişă strâns şi zise: Vino înapoi, iubito. Totul e în regulă. Vino înapoi. Vorbeşte cu mine.

Însă Ariel nu se întorcea. După ce atâta vreme se străduise să intre în lumea lui Edgler Vess, ca să fie în stare să deschidă cătuşele, îşi epuizase orice urmă de curaj.

— Bine, nu-i nimic. Încă n-am ieşit de-aici, spuse Chyna. Dar acum trebuie să terminăm cu câinii.

Deşi locuia într-un tărâm îndepărtat, Ariel o lăsă pe Chyna s-o ia de mână, s-o ducă spre scări.

— Ne descurcăm noi, chiar de-ar exista o haită de câini. Fii convinsă de asta, spuse Chyna, deşi ea însăşi nu era prea convinsă.

Scăpată de cătuşe şi de scaunul pe care-l cărase în spate, cu stomacul plin şi vezica golită în chip glorios, singura preocupare pe care o mai avea erau câinii. La jumătatea drumului înspre spălătorie, îşi aminti că văzuse în pivniţă ceva care mai devreme nu avusese nici o semnificaţie, dar acum era de-o importanţă vitală.

— Stai aici. Aşteaptă-mă! îi zise lui Ariel, apoi îi luă mâna moale şi i-o lipi de balustradă.

Dădu buzna în jos pe scări, se duse glonţ la fişetele de metal, şi-l deschise pe cel în care văzuse pernele ciudate cu curele de piele şi catarame. Le scoase din dulap cu o smucitură şi le împrăştie pe podea.

Nu erau perne. Erau haine bine căptuşite. Găsi o jachetă cu o căptuşeală groasă, dintr-un material mai dur decât pielea. Căptuşeala era mai groasă în jurul braţelor. Mai găsi o pereche de

pantaloni, burduhănoşi, care, sub căptuşeală, aveau un strat de plastic, ca o armură. În dreptul genunchilor, plasticul se îndoia, ca să îngăduie mişcarea. Mai găsi un alt obiect pentru protejarea pulpelor şi a şezutului şi o centură cu cataramă. Descoperi nişte mânuşi şi un fel de coif ciudat, căptuşit şi el cu o vizetă din plexiglas. Alături, se afla o vestă identică cu cele antiglonţ, pe care le poartă echipele de intervenţie ale poliţiei. Pe alocuri, hainele erau sfâşiate şi cusute cu aţă groasă, pescărească. Recunoscu împunsăturile ordonate pe care le văzuse pe buzele şi pe pleoapele autostopistului. Din loc în loc se vedeau urme de dinţi.

Acesta era echipamentul de protecţie pe care Vess îl purta când antrena câinii.

Echipamentul părea destul de solid, bun să înfrunţi cu el o haită de lei înfometaţi. Pentru un tip căruia îi plăcea să rişte, care credea în viaţa trăită pe muche de cuţit, Vess părea excesiv de precaut la şedinţele de antrenament cu dobermanii, dar acest lucru îi oferi Chynei toate informaţiile necesare despre sălbăticia câinilor.

Trecuseră mai puţin de douăzeci şi două de ore de când se auzise primul ţipăt în casa familiei Templeton, din Napa Valley. O viaţă de om. Iar acum, Chyna călătorea spre alt miez de noapte şi spre ceea ce o aştepta dincolo, pe tărâmul întunericului.

În salon, pâlpâiau slab două veioze. Chynei nu-i mai păsa dacă lumina se vede de-afară. Din moment ce voia să se confrunte cu câinii, nu mai avea nici un sens să-i adoarmă vigilenţa lui Vess, dacă se întâmpla să vină acasă mai devreme.

Ceasul de pe consolă arăta zece şi jumătate.

Ariel şedea pe unul dintre fotolii. Cu braţele strânse în jurul corpului, se legăna încet, înainte şi-napoi, ca şi cum ar fi durut-o stomacul, deşi nu zicea nimic şi figura ei rămânea în continuare impenetrabilă.

Echipamentul de protecţie, proiectat pentru Vess, era uriaş pentru Chyna, şi aceasta ezită între ridicol şi grija ca nu cumva să se împiedice în el. Îşi ridicase pantalonii şi îi prinsese sus, cu nişte ace mari de siguranţă, pe care le găsise într-o trusă de cusut din spălătorie. Centura era destul de flexibilă, încât reuşi s-o strângă bine, în jurul mijlocului. Ridică şi manşetele jachetei de protecţie şi le prinse cu ace de siguranţă, iar vesta pe care o îmbrăcă pe deasupra susţinea puţin jacheta, astfel încât nu mai avu senzaţia

că înoată în haine. Îşi mai puse un guler-armură din plastic care o apăra de eventualele atacuri ale câinilor. Costumul acesta stânjenitor semăna cu un echipament de intervenţie în cazul unui accident nuclear.

Cu toate acestea, mai rămâneau câteva locuri descoperite, cu precădere gleznele şi labele picioarelor. Costumul de antrenament al lui Vess conţinea şi o pereche de ghete din piele, protejate cu metal la călcâi, care erau însă prea mari pentru ea. Pantofii săi de pânză o protejau tot atât cât nişte papuci de baie. Ca să poată ajunge până la rulotă, fără să fie muşcată zdravăn, trebuia să se mişte repede şi să atace.

Se gândise să ia vreo bâtă de pe undeva. Dar, împiedicată de echipamentul greoi, n-avea cum să rănească nici unul dintre câini şi nici să le împiedice atacul.

Aşadar, se dotă cu două sprayuri pe care le descoperise într-un dulap în spălătorie. Unul conţinea o substanţă pentru curăţat geamuri şi celălalt era un spray de scos petele de pe covoare şi tapiţerie. Golise conţinutul ambelor sticle de plastic în chiuveta de la bucătărie, le clătise şi se gândise apoi să le umple cu înălbitor de rufe, dar, în cele din urmă, alesese nişte amoniac pur, din care Vess, maniac al curăţeniei, poseda cantităţi impresionante. Acum, sticlele de plastic cu pulverizator aşteptau lângă uşa din faţă.

Pe fotoliu, Ariel continua să se legene în tăcere, cu ochii aţintiţi la covor.

Deşi era puţin probabil ca fata să facă vreo mişcare şi să plece undeva de capul ei, Chyna îi spuse:

— Acum, tu să stai aici, unde te afli, da? Nu te mişti de-aici! Mă întorc imediat să te iau.

Ariel nu răspunse.

— Să nu te mişti de-aici!

Echipamentul de protecţie începu să apese dureros trupul zobit al Chynei. Cu fiecare clipă care trecea, senzaţia de disconfort îi încetinea reacţiile. Trebuia să acţioneze atât timp cât mai avea reacţii rapide.

Îşi puse coiful pe cap. Căptuşise interiorul cu un prosop de bucătărie, ca să-l ajusteze pe măsura ei. Placa curbată de plexi-

glas îi venea sub bărbie, însă avea destul loc să respire. Se duse pe rând la cele două ferestre şi cercetă veranda luminată de veiozele din casă. Nu se vedea nici un câine. În curte era întuneric şi pajiştea care se întindea în depărtare semăna cu faţa întunecată a lunii. Câinii puteau fi pe pajişte — poate că o urmăreau prin ferestrele luminate.

Sau poate că o aşteptau pur şi simplu ghemuiţi lângă balustrada verandei, gata să atace.

Aruncă o privire către ceas: zece treizeci şi opt.

„O, Doamne, nu vreau să fac asta!" murmură ea.

Ciudat, îşi aminti deodată de un cocon pe care-l descoperise când locuise cu mama ei undeva prin Pensylvanya, cu paisprezece-cincisprezece ani în urmă. Văzuse atunci crisalida agăţată de-o ramură de mesteacăn, semitransparentă, luminată de o rază de soare; reuşise să zărească insecta dinăuntru. Era un fluture care crescuse până în stadiul de pupă, un fluture pe deplin dezvoltat; procesul de metamorfoză se afla pe sfârşite şi fluturele mişca fără încetare din picioruşele lui subţiri ca aţa. Era nerăbdător să-şi ia zborul, dar se temea de lumea obscură care-l aştepta afară. Acum, înveşmântată în armura grea, Chyna tremura exact ca fluturele acela, deşi ea una nu murea de nerăbdare să se lanseze în noapte, ci, mai degrabă, voia să se retragă şi mai mult în crisalidă.

Se îndreptă spre uşa din faţă.

Îşi puse mânuşile de piele pătate, greoaie, dar surprinzător de flexibile. Erau prea mari pentru ea, însă le fixă cu banda adezivă de la încheietură. Pe mânuşa dreaptă cususe cheia de la rulotă. O plasase în dreptul degetului mare, ca să nu fie nevoită să bâjbâie prin buzunare cu toţi câinii aceia care s-ar fi năpustit asupra ei şi, cu atât mai puţin, nu voia să scape cheia pe jos.

Bineînţeles că s-ar fi putut ca uşa să nu fie încuiată. Dar nu dorea să-şi asume nici un fel de risc.

Luă cele două tuburi de spray de jos. Câte unul în fiecare mână. Le mai verifică o dată.

Descuie uşa din faţă, ascultă zdupăitul labelor pe verandă şi, în sfârşit, crăpă uşa. Veranda părea goală:

Chyna păşi peste prag şi, cu o mişcare nesigură, împiedicată de sticlele de plastic pe care le ţinea în mâini, închise uşa după ea. Îşi încleştă degetele pe butoanele sticlelor. Eficienţa acestor arme depindea de repeziciunea cu care câinii se năpusteau asupra ei şi de iuţeala cu care îi putea ochi.

Noaptea era calmă, nemişcată şi aranjamentul din scoici se mişcă fără cel mai mic zgomot. Nu se clintea nici o frunză.

Noaptea părea mută. Oricum, protejată de coiful căptuşit, n-avea cum să audă toate zgomotele.

Avu senzaţia ciudată că lumea întreagă nu e decât un diapozitiv ciudat prins în ramă.

Pentru că nu adia nici o pală de vânt, câinii nu-i simţiseră probabil mirosul şi nu-şi dăduseră seama că a ieşit din casă.

Da, da, când o zbura porcu'!

Ei, da' poate că porcii zboară, dar nu vor să ştim noi.

Rulota stătea pe alee, parcată la aproape doi metri de scările de la verandă, în partea de sus.

Cu spatele lipit de peretele casei, merse într-o parte, speriată. Arunca din când în când o ocheadă în stânga şi în partea de nord, apoi în curtea din faţă. Nici urmă de câini.

Răcoarea nopţii muşca adânc, astfel încât aburul respiraţiei îi înceţoşă vizeta. În ciuda spaţiului de ventilaţie pe care-l avea, se îngrijoră ca nu cumva respiraţia fierbinte să-i închidă unghiul vizual. Respira adânc şi repede, fără să se poată controla. Dacă reuşea să-şi trimită suflul direct prin capătul deschis al coifului, atunci rezolva problema.

Doi paşi mici, trei, patru, trecu pe lângă fereastra de la salon. Îşi dădu seama că lumina din spate o dezavantajează.

Ar fi trebuit să stingă toate luminile, însă n-a vrut s-o lase pe Ariel singură pe întuneric. În situaţia în care se afla, poate că fata nu ar fi sesizat acest lucru, însă nu i se păru corect s-o lase pe întuneric.

După ce străbătu, fără peripeţii, jumătate din distanţa de la uşă până la capătul de sus al verandei, Chyna căpătă curaj. În loc să se mai târască pe lângă perete, se întoarse spre scări şi merse drept înainte, târşâindu-şi picioarele din pricina costumului greoi. Negru

ca noaptea din care ieşise, tăcut precum norii peticiţi ce călătoreau peste câmpurile de stele, primul doberman se năpusti spre ea, din faţa rulotei. Nu lătră şi nici nu mârâi. Chyna abia dacă avu timp să-l zărească; pentru că uitase să expire controlat, un val de abur i-a obturat vizorul. Câinele se afla deja lângă ea; venea în salturi spre scări, cu urechile date pe spate, dezvelindu-şi dinţii.

Apăsă butonul sprayului pe care-l ţinea în mâna dreaptă. Amoniacul se răspândi la o distanţă de vreo doi metri în aer.

Câinele nu era destul de aproape, dar se apropia.

Se simţi ridicolă, ca un copil care are un pistol cu apă. N-avea cum să reuşească. Dar, nu! O, Doamne, trebuia să reuşească, pentru că altfel ajungea mâncare pentru câini.

Apăsă sprayul din nou; de data aceasta, câinele se afla pe scări, iar ea îşi dori să fi avut un spray cu presiune mai mare care să oprească fiara înainte de-a se apropia prea mult. Mai apăsă o dată şi, acum, nimeri câinele, care urcase pe verandă. Ţintise ochii, însă amoniacul îl nimeri pe bot, împrăştiindu-se pe nas şi pe dinţii dezveliţi. Efectul a fost imediat. Dobermanul şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit chelălăind spre Chyna. Probabil că ar fi trântit-o la pământ, dacă ea n-ar fi sărit într-o parte. Primind din plin amoniacul pe limbă, incapabil să respire, câinele s-a rostogolit pe spate, frecându-şi botul cu labele. A strănutat şi a chelălăit de durere. Chyna mergea mai departe. Cu surprindere, îşi dădu seama că vorbeşte singură: „Ei, la dracu'! La dracu'!"

Aşadar, înainte, spre scară; ajunsă acolo, privi îngrijorată înapoi şi văzu cum câinele uriaş se ridicase şi se învârtea nesigur, scuturând din cap. Strănuta amarnic şi chelălăia de durere.

Cel de-al doilea câine sări pe ea din întuneric când cobora scările. Cu colţul ochiului, văzu ceva mişcându-se în stânga; îşi întoarse capul şi văzu câinele care zbura prin aer cum ai arunca o lopată cu mortar. Deşi ridică mâna stângă şi încercă să se apropie de câine, nu reacţionă destul de rapid, astfel că, înainte să poată da drumul valului de amoniac, primi o lovitură atât de puternică, încât o făcu aproape să cadă pe spate. Se împiedică, dar reuşi să-şi menţină echilibrul.

Dinţii câinelui se înfipseseră adânc în mâneca groasă a jachetei. Nu stătea agăţat de ea ca s-o reţină, cum fac câinii poliţişti, ci

rodea căptuşeala, voia s-o sfâşie; din fericire, dinţii nu pătrunseseră până la piele.

După ce se apropiase de ea în tăcere, câinele stătea liniştit, şi acum, de undeva, din gâtlej, i se ridică un sunet, ceva între urlet şi scâncet de foame, un ţipăt dornic de sânge, pe care Chyna îl auzi distinct, cu tot coiful de pe cap. Trecu mâna dreaptă peste piept şi pulverizâ un jet de amoniac în ochii fioroşi ai câinelui.

Acesta deschise maxilarele şi se rostogoli într-o parte; o salivă argintie i se prelinse din buzele negre şi începu să urle adânc, de durere.

Chyna îşi aminti cuvintele pe care le citise pe sticla de amoniac: „Produce leziuni oculare serioase, dar trecătoare."

Scâncind ca un copil, câinele se tăvălea prin iarbă, îşi freca ochii cu labele, aşa cum celălalt se frecase la bot, însă acesta părea ceva mai grăbit.

Producătorul amoniacului recomanda ca, în cazul unui eventual contact cu ochii, aceştia să fie spălaţi timp de cincisprezece minute cu apă.

Câinele n-avea apă la îndemână, decât dacă se îndrepta din instinct către vreo baltă sau vreun pârâu, aşa că, timp de cel puţin un sfert de oră, fiara nu mai constituia un pericol.

Dobermanul sări în picioare, îşi muşcă coada, se împiedică, iarăşi căzu, se ridică cu picioarele depărtate şi se năpusti în noapte, paralizat de durere, orb pentru câtva timp.

De necrezut, dar când auzi schelălăitul de durere, în timp ce se îndrepta spre rulotă, Chyna clipi din ochi, cuprinsă de remuşcare. Dacă fiara ar fi ajuns-o, ar fi făcut-o bucăţi, fără să clipească, însă bietul animal era un ucigaş fără minte, antrenat pentru asta. Într-un fel, câinii erau şi ei victimele lui Edgler Vess, trăiau numai ca să-l slujească. Chyna nu le-ar fi făcut nici un rău dacă s-ar fi putut baza exclusiv pe costumul de protecţie.

Câţi câini mai erau?

Vess sugerase că avea o haită. Nu spusese el patru? Bineînţeles că putea să şi mintă, cum foarte bine puteau să mai fie doar doi.

Hai, mişcă, mişcă!

Încercă mânerul de la uşa rulotei. Era încuiată.

Fără câini, vă rog frumos, măcar cinci secunde!

Puse jos sprayul din mâna dreaptă ca să poată apuca între degetul mare şi arătător cheia, pe care abia o simţea din cauza mânuşii groase.

Îi tremura mâna. Nu reuşi să vâre cheia în broască, ci aceasta se lovi de suprafaţa cromată. Cu siguranţă, dacă nu şi-ar fi cusut-o de mânuşă, ar fi scăpat-o.

Chiar când se pregătea să vâre a doua oară cheia în uşă, de undeva, de dincolo de timp, un doberman îi sări în spate şi o muşcă de ceafă.

Dinţii câinelui s-au înfipt adânc în gulerul gros al jachetei şi, fără îndoială, au ajuns până la căptuşeala din plastic pe care o purta pe sub guler. Se ţinea de ea cu dinţii şi o zgâria cu ghearele, ca un iubit strigoi care-ţi apare într-un coşmar.

Deşi câinele o lipise pur şi simplu cu putere de rulotă, acum, greutatea lui şi labele care râcâiau furioase o făceau să se lase pe spate. Era gata să cadă, dar îşi dădea seama că avantajul ar fi de partea câinelui, dacă ar reuşi s-o pună la pământ.

Stai dreaptă! Stai în picioare!

Se răsuci la o sută optzeci de grade şi văzu că primul câine nu se mai afla pe verandă. Cu siguranţă, creatura oribilă care stătea atârnată de gâtul ei era cel pe care-l stropise peste nas. Acum, putea din nou să respire şi se întorsese la datorie neînfricoşat de arsenalul ei chimic, cu toate eforturile în slujba lui Edgler Vess.

Probabil că, în afară de acesta, mai erau doar doi câini.

Mai avea sticla din mâna stângă. Apăsă pe buton, împroşcând câteva jeturi peste umăr. Însă căptuşeala jachetei nu-i permitea să-şi îndoaie braţul destul de mult, astfel încât nu reuşi să-i nimerească ochii.

Se repezi cu spatele înspre rulotă, aşa cum făcuse mai devreme cu scaunul pe care-l purtase în spinare, în faţa şemineului. Câinele primi şocul din plin.

Se desprinse de ea, căzu, schelălăi, şi vocea lui o umplu de milă, îi făcu rău, dar, în acelaşi timp, schelălăitul acesta — *o, da* — o legăna ca o muzică!

Zdrăngănind din catarame, Chyna se îndepărtă încercând să iasă din raza animalului, îngrijorată să n-o atace la gleznele descoperite. Însă brusc câinele păru să abandoneze poziţia de luptă. Se târî mai încolo cu coada între picioare, tremură şi tuşi, ca şi cum ar fi avut ceva la plămâni; încerca să-şi protejeze laba dreaptă din spate.

Chyna apăsă încă o dată sprayul. Făptura se îndepărtase şi jetul de amoniac se împrăştia în iarbă.

Isprăvise cu doi dintre câini.

Mişcă, mişcă!

Chyna se întoarse din nou la rulotă şi ţipă când se trezi cu cel de-al treilea câine în spate, care încerca s-o muşte prin gulerul jachetei.

Simţi că se prăbuşeşte la pământ. La naiba! Pă măsură ce ea aluneca, fiara se năpustea asupra ei, molfăind cu încântare gulerul jachetei. Când Chyna lovi pământul, i se tăie respiraţia, iar sprayul îi sări din mâna stângă şi se rostogoli în aer. Întinse mâna după el, dar nu reuşi să-l ajungă.

Câinele rupsese o fâşie de căptuşeală din gulerul jachetei şi scutură din cap, împroşcându-i vizeta cu saliva lui spumoasă. Se năpusti din nou la ea, îşi înfipse dinţii fioros, în acelaşi loc, mai adânc; căuta carnea, sângele, victoria. Îl pocni în cap cu ambii pumni, încercând să-i nimerească urechile, sperând că acestea sunt mai sensibile. „Dă-te jos, nenorocitule! Dă-te jos!"

Dobermanul se repezi la mâna ei dreaptă, clănţăni în gol, se repezi iarăşi şi, de data aceasta, reuşi s-o apuce. Nu înfipse dinţii în mânuşa groasă de piele de la început; o scutura amarnic de mână, cum scuturi un şobolan ca să-i frângi spinarea. Deşi nu-i sfâşiase pielea, presiunea exercitată asupra mâinii era dureroasă şi Chyna ţipă.

Într-o clipă, câinele renunţă la mână şi se năpusti la gât. Trecând prin jacheta sfâşiată, dinţii i se opriră în jacheta antiglonţ.

Urlând de durere, Chyna întinse mâna dreaptă, care-i zvâcnea, după sticla de plastic ce zăcea în iarbă. Dar aceasta era la distanţă de vreo treizeci de centimetri.

Când întorsese capul să se uite după sticlă, îşi ridicase din greşeală coiful, lăsându-i câinelui accesul deschis către gât, şi acesta

vârâse botul sub ecranul curbat de plexiglas, deasupra vestei antiglonţ, şi muşca din gulerul de plastic dur, care constituia ultima ei apărătoare. Pornit să sfâşie această ultimă armură, câinele trase cu dinţii atât de tare, încât capul Chynei se ridică de la pământ şi durerea din ceafă o săgetă din nou.

Încercă să-l dea la o parte. Era greu şi se încăpăţâna să se sprijine cu labele de ea. Cât a tras dulăul de gulerul protector, Chyna i-a simţit respiraţia fierbinte sub bărbie. Dacă dobermanul putea să-şi vâre botul sub coif ceva mai bine, poate că reuşea s-o muşte de bărbie şi poate că avea să-şi dea singur seama de asta, în scurt timp. Împinse câinele cu toată puterea, însă acesta se agăţă de ea; Chyna reuşi să se apropie de sticla cu amoniac. Împinse mai tare şi, de data aceasta, doar câţiva centimetri o mai despărţeau de sticlă.

Văzu celălalt câine care venea spre ea şchiopătând, gata să se alăture tovarăşului său. Constată că nu-l lovise la plămâni când îl pocnise de rulotă.

Doi câini. Nu putea s-o scoată la capăt cu doi deodată, şi amândoi deasupra ei. Împinse, încercă să se târască pe spate, cu câine cu tot.

Limba lui fierbinte o lingea sub bărbie, o lingea, o gusta. Acesta era sunetul oribil pe care-l auzise mai devreme.

Ridică-te!

Zărindu-i punctul cel mai vulnerabil, câinele care şchiopăta se îndreptă spre piciorul ei drept. Chyna îl lovi cu piciorul şi câinele se dădu înapoi, dar pe urmă ţâşni din nou. Iar îi dădu un picior şi câinele muşcă din călcâiul pantofului de pânză.

Ecranul de plexiglas se aburise. Atât din cauza respiraţiei ei precipitate, cât şi din cauza câinelui care-şi vârâse botul sub coif. Pur şi simplu nu mai vedea nimic.

Lovi cu ambele picioare ca să ţină departe câinele care şchiopăta. În acelaşi timp, se mişcă într-o parte. Limba fierbinte a celuilalt câine i se lipi de bărbie. Îi simţi respiraţia acră şi dinţii clănţănind la doi centimetri de piele. Pe urmă, simţi iar limba.

Chyna atinse sticla cu amoniac. Îşi încleştă degetele bine în jurul ei.

Deşi dinţii câinelui nu pătrunseseră prin mânuşă, mâna îi mai zvâcnea încă de durere şi se temea că nu va fi în stare să ţină sticla sau s-o apuce cum trebuie, că nu va reuşi să apese pe buton; pe urmă, trimise un jet de amoniac orbeşte. Fără să-şi dea seama, apăsase cu degetul scrântit, şi durerea vie o înnebuni. Apăsă apoi cu degetul mijlociu pe buton.

Deşi îl lovise cu piciorul, câinele şchiop o muşcă prin pantof. Dinţii îi sfâşiară piciorul drept.

Chyna ţinti un alt jet de amoniac către picioare, apoi altul, şi câinele îi dădu drumul brusc. Şi ea, şi câinele urlau orbiţi, tremurând; suferinţa îi unea.

Auzi dinţi clănţănind. Mai era un câine. Simţi că o apasă sub bărbie, pe sub coif. *Clanţ, clanţ, clanţ!* Şi apoi scheunatul acela înfometat.

Vârî sticla în faţa câinelui, apăsă pe buton, şi acesta se târî într-o parte urlând.

Câteva picături de amoniac pătrunseseră prin orificiile de aerisire ale coifului. Nu vedea nimic prin ecranul de plastic aburit şi de-abia respira din cauza vaporilor înţepători.

Gâfâind, cu ochii în lacrimi, aruncă sticla într-o parte şi se târî în patru labe până la locul în care-şi imagina că se află rulota. Bufni în caroserie şi se ridică în picioare. Piciorul muşcat o ardea, probabil pentru că era năclăit de sânge, dar putea să se sprijine pe el.

Dovedise trei câini.

Dacă într-adevăr eliminase trei, atunci mai rămânea cel de-al patrulea.

Care urma să vină.

Pe măsură ce amoniacul se evapora de pe ecranul protector, cantitatea vaporilor scădea, însă nu suficient de repede. De-abia aştepta să-şi scoată coiful şi să tragă aer în piept. Nu îndrăznea să facă gestul acesta, cel puţin până nu intra în rulotă.

Tuşind din cauza vaporilor, încercând să reînveţe să respire pe sub ecranul de plexiglas, pe jumătate oarbă, pentru că ochii îi lăcrimau continuu, Chyna pipăi rulota până când ajunse din nou la uşă. Cu surprindere constată că, în mers, piciorul muşcat n-o durea atât de tare.

Mai avea cheia cusută de mânuşă. O apucă între degetul mare şi arătător. Departe, se auzi un câine urlând, probabil câinele pe care îl lovise în ochi. Mai aproape, altul scâncea jalnic şi urla. Cel de-al treilea scheuna, strănuta, tuşea din cauza vaporilor.

Dar unde era cel de-al patrulea câine?

Bâjbâind pe lângă încuietoare, descoperi în sfârşit gaura cheii, după câteva încercări. Deschise uşa şi se azvârli pe scaunul din dreapta.

În timp ce închidea uşa, simţi ceva lovindu-se cu putere de ea. Cel de-al patrulea câine.

Îşi scoase coiful şi mânuşile. Ieşi din jacheta căptuşită.

Cu dinţii dezveliţi, cel de-al patrulea câine sări la fereastră. Râcâi scurt şi pe urmă se lăsă înapoi în iarbă, privind-o fix şi fioros.

* * *

Luminat de becul slab din hol, trupul Laurei Templeton zăcea pe pat, înlănţuit, învelit cu un cearşaf.

Chyna simţi că inima i se frânge de emoţie; în gât i se ridică un nod care îi tăie respiraţia. A încercat să-şi spună că trupul acela din pat nu este cu adevărat Laura. Esenţa Laurei se dusese, se evaporase, şi ceea ce rămăsese era o simplă cochilie, doar carne şi oase în lungul lor drum către ţărână. Sufletul Laurei călătorise în noapte spre o casă primitoare, mai luminoasă, mai caldă, şi pentru că ea deja trecuse în cealaltă lume, n-avea nici un rost să o jelească.

Uşa de la dulap era închisă. Chyna ştia sigur că tânărul mort se mai afla încă acolo.

În cele paisprezece ore; sau poate chiar mai mult, care trecuseră de când Chyna ieşise din dormitorul rulotei, aerul închis căpătase o miasmă slabă, greţoasă, de cadavru în descompunere. Se aşteptase să fie mai rău. Oricum, respira pe gură, încercând să evite contactul direct cu mirosul.

Aprinse veioza mică şi deschise sertarul de sus al noptierei. Constată că toate obiectele pe care le descoperise noaptea trecută

se aflau la locul lor şi se loveau unele de altele cu un zdrăngănit uşor din cauza motorului. Era destul de îngrijorată când lăsase motorul mergând, pentru că zgomotul lui putea să acopere motorul unei alte maşini ce se apropia, dacă Vess venea cumva mai devreme. Însă avea nevoie de faruri şi nu risca să consume bateria.

Scoase din sertar un pachet de pansament, o rolă de leucoplast şi un foarfece.

Se aşeză într-unul dintre fotoliile din salonaşul rulotei. Mai devreme îşi scosese echipamentul de protecţie, iar acum se descălţă de pantoful drept. Şoseta era plină de sânge şi, cu o mişcare bruscă, o trase. Sângele şiroia dens şi întunecat din două locuri. Totuşi, nu ţâşnea puternic, aşa că n-avea să moară de pe urma acestei răni. Puse două feşe groase peste locurile care sângerau şi le fixă cu leucoplast. Strânse bine, sperând că va opri hemoragia sau cel puţin o va încetini. Ar fi preferat să-şi pună puţin dezinfectant pe răni, însă n-a găsit aşa ceva. Oricum, dacă intervenea vreo infecţie, n-avea să se declanşeze decât peste câteva ore şi până atunci ajungea într-un loc unde primea ajutor medical sau pur şi simplu ar fi murit din alte motive.

Nu exista nici posibilitatea de-a fi luat rabie. Cu siguranţă, Edgler Vess se îngrijea de câinii lui şi îi vaccina la timp.

Şoseta năclăită de sânge era rece şi umedă, astfel că renunţă la ea, vârî piciorul bandajat direct în pantofi şi strânse şiretul mai puţin decât de obicei.

Găsi o scară pliantă, metalică, depozitată în spaţiul îngust dintre dulapul de bucătărie şi frigider. O cără până în spatele rulotei şi, ajunsă în dreptul luminatorului (o placă din plastic armat), desfăcu scara. Urcă pe scară să examineze geamul de plastic, sperând ca acesta să se deschidă sau cel puţin să fie prins de acoperiş prin interior. Din păcate, plasticul era bine fixat — nu se mişcă, ba mai rău, era prins pe dinafară, astfel încât dinăuntru nu putea să demonteze nici un şurub.

Pe sub costumul de protecţie se încinsese mai devreme cu o centură pe care se găseau prinse fel de fel de scule — centură găsită într-unul dintre sertarele bancului de lucru. O lăsase pe măsuţa din bucătăria rulotei.

Pentru că nu-şi dădea seama ce scule i-ar fi necesare, luă un cleşte obişnuit, un patent mai subţire şi diverse şurubelniţe. Mai luă şi un ciocan, singurul, de altfel, care-i putea fi de folos. Când a urcat pe prima treaptă a scăriţei, aproape că a dat cu capul de tavan. Ferindu-şi faţa, a repezit cu putere ciocanul pe care-l ţinea în mâna stângă în suprafaţa de plastic, nereuşind să producă altceva decât un zdrăngănit înfiorător. Fiecare lovitură făcea trapa din plastic să vibreze, dar zguduia în aceeaşi măsură muşchii obosiţi şi oasele zdrobite ale fetei. Rulota avea cel puţin cincisprezece ani vechime şi luminatorul părea a fi cel original. Nu era din plexiglas, ci dintr-un material mai puţin rezistent; expus de atâţia ani la soare şi la vreme rea, plasticul se subţiase. În cele din urmă, crăpă la una dintre margini. Chyna continuă să ciocănească, încercând să desprindă plasticul de jur-împrejur.

A fost nevoită să se oprească de câteva ori, să-şi tragă sufletul, şi să schimbe ciocanul dintr-o mână în cealaltă. În sfârşit, dreptunghiul de plastic a început să se mişte în cadrul lui; se ţinea numai în aşchiile care zburaseră din zonele fisurate şi în cea de-a patra latură, pe care n-o desprinsese.

Chyna aruncă ciocanul, îndoi mâinile de câteva ori, pentru că îi amorţiseră, şi apoi se sprijini cu palmele pe dreptunghiul de plastic. Mai urcă o treaptă şi, gemând de efort, împinse. Plasticul crăpă, placa se ridică cu câţiva centimetri şi marginea scârţâi. Apoi, cea de-a patra latură se îndoi, rezistă... rezistă până când, cu un urlet neputincios, adunându-şi puterile, Chyna împinse mai tare. Plasticul crăpă cu un *bang* de glonţ rătăcit. Împinse placa de plastic în sus, aceasta zdrăngăni puţin pe acoperişul rulotei şi căzu pe alee. Prin spaţiul deschis de deasupra, Chyna văzu cum norii lunecau repede prin faţa ei. Lumina rece îi scălda faţa şi pe cerul nemărginit ardea focul alb al stelelor.

* * *

Chyna a tras maşina cu spatele, paralel cu veranda, cât mai aproape de casă. A lăsat vehiculul mare să se rostogolească încet,

evitând să rupă iarba, pentru că sub iarbă putea să fie noroi şi nu voia să rişte să se împotmolească.

Când a ajuns, a parcat vehiculul şi a tras frâna de mână. A lăsat motorul să meargă.

În holişorul din spatele rulotei, scăriţa metalică se răsturnase. O ridică, urcă cele două trepte şi scoase capul prin luminatorul deschis, inspirând aerul nopţii.

Era bine ca scăriţa să mai fi avut o treaptă. Aşa, trebuia să se ajute de forţa muşchilor ca să se ridice şi, din păcate, se găsea într-o poziţie destul de incomodă. Se propti cu palmele pe tavanul rulotei şi încercă să se ridice. Era atât de încordată, încât simţea că îi pocnesc tendoanele, inima îi bătea de parcă ar fi fost tobele Judecăţii de Apoi, iar muşchii îi tremurau de efort.

O clipă a fost convinsă că durerea şi epuizarea o vor pune la pământ. Dar apoi s-a gândit la Ariel, care stătea pe fotoliul din salon; a văzut-o legănându-se înainte şi-napoi, cu privirea pierdută, cu buzele deschise uşor, într-un ţipăt mut. Imaginea fetei i-a dat putere. Braţele i s-au întărit şi a reuşit să se smulgă din rulotă, centimetru cu centimetru, până când a ajuns pe acoperiş.

Cât se căznise să iasă, i se agăţaseră de bluză bucăţele de plastic. Câteva dintre ele au trecut prin material şi au înţepat-o în stomac, dar le-a dat la o parte. S-a târât înainte pe burtă, s-a rostogolit pe spate şi apoi şi-a ridicat bluza, ca să vadă cât de rău s-a tăiat. Sângera în câteva locuri, dar nu era nimic grav.

Departe, în noapte, doi dintre câinii răniţi urlau. Strigătele acelea patetice dovedeau atâta spaimă, atâta vulnerabilitate, suferinţă şi singurătate, încât Chyna abia suportă să le audă. Se aplecă peste maşină şi se uită în curte. Cel de-al patrulea câine, teafăr, patrula prin faţa rulotei şi a văzut-o imediat. A venit rapid până în dreptul ei, şi-a aţintit privirea în sus, apoi şi-a dezvelit dinţii. Părea netulburat de suferinţa celorlalţi trei.

Chyna se retrase şi se ridică în picioare. Suprafaţa metalică udă de rouă aluneca, şi Chyna fu recunoscătoare tălpilor de cauciuc ale pantofilor.

Dacă-şi pierdea echilibrul şi cădea în curte, fără echipament de protecţie, fără arme, câinele avea să se năpustească asupra ei şi să-i sfâşie beregata în câteva secunde.

De la rulotă până la acoperişul verandei mai erau doar câţiva centimetri. Trăsese vehiculul foarte aproape de casă. Păşi şi puse piciorul pe acoperişul înclinat al verandei. Plăcile de ciment, acoperite cu un strat abraziv, nu alunecau atât de tare ca acoperişul vehiculului.

Nici înclinaţia nu era prea mare, aşa că urcă uşor înspre peretele din faţă al casei. Spălat de ploaie, peretele de lemn emana un miros greu de păcură, care venea de la numeroasele straturi de creozot cu care buştenii fuseseră trataţi de-a lungul anilor.

Fereastra dublă, batantă, de la dormitorul lui Vess era întredeschisă, aşa cum o lăsase Chyna când ieşise din casă; băgă mâna prin deschizătură şi, gemând de durere, împinse partea de jos a ferestrei. Din cauza ploii, lemnul se umflase, dar, după câteva încercări, reuşi s-o deschidă. Intră pe fereastră în dormitorul lui Vess, unde lăsase o veioză aprinsă.

Ieşi în hol şi aruncă o privire către uşa de la birou, deschisă şi ea. Mai avea încă senzaţia că biroul acela întunecat poate ascunde cea mai importantă informaţie despre Vess.

Dar n-avea timp de investigaţii. Coborî scările în goană.

În salon, Ariel stătea ghemuită în fotoliu, aşa cum o lăsase. Se legăna în continuare, pierdută.

Ceasul arăta unsprezece şi patru minute.

— Să nu te mişti de-aici! o dăscăli Chyna. Mai stai încă un minut.

Trecu în goană prin bucătărie şi se opri în spălătorie să caute o mătură. Găsi şi mătură, şi un pământuf de spălat pe jos. Pământuful avea coada mai lungă decât mătura, aşa că l-a preferat pe acesta.

Când intră în salon, auzi un sunet familiar şi înspăimântător: *Scârţ, scârţ, scârţ, scârţ!*

Aruncă o privire grăbită la fereastră şi văzu cum câinele zgârie geamul. Urechile ciulite i se lăsară pe spate imediat ce dădu cu ochii de Chyna. Atitudinea câinelui dovedea dorinţa lui arzătoare de a ucide, cu care Chyna se obişnuise şi care o făcu să se înfioare.

Scârţ, scârţ, scârţ!

Întoarse spatele câinelui şi se îndreptă spre Ariel, apoi se uită la cealaltă fereastră. Şi acolo se afla un doberman sprijinit cu labele de geam.

Cu siguranţă, era primul căruia îi dăduse cu amoniac în ochi. Îşi revenise rapid. El fusese cel care o muşcase de picior cât timp cel de-a treilea o ţintuise la pământ.

Era sigură că pe cel de-al doilea îl orbise. La fel şi pe cel de-al treilea. Până în momentul acesta crezuse că, din a doua încercare, l-a rănit şi pe cel care stătea acum la geam. Se înşelase.

Mai devreme, ea însăşi orbită şi disperată, pentru că cel de-al treilea câine o ţintuia la pământ şi îi sfâşia gulerul protector, nu-şi dăduse seama de mare lucru. Auzise doar că animalul chelălăise când ea apăsase butonul sprayului şi imediat încetase s-o mai muşte de picior.

Jetul de amoniac îl nimerise în bot, ca şi prima dată. „Scârbă norocoasă!" şopti ea. Dobermanul pe care îl rănise de două ori nu zgâria fereastra. Stătea şi se uita fix la ea. Cu urechile ciulite. Nu-i scăpa nimic.

Sau poate că nu era acelaşi câine. Poate că erau cinci în total. Sau şase.

De la cealaltă fereastră se auzi: *Scârţ, scârţ, scârţ, scârţ!* Chyna se lăsă în vine în faţa lui Ariel şi-i spuse:

— Suntem gata, mergem!

Fata se legăna.

Chyna o luă pe Ariel de mână. De data aceasta n-a mai fost nevoită să-i descleştеze degetele şi, la îndemnul ei, fata se ridică de pe scaun.

Cu pământul într-o mână, conducând-o pe fată cu cealaltă, Chyna traversă salonul, trecând prin dreptul celor două ferestre.

Se mişcă încet, fără să se uite la câini, căci se temea că orice mişcare bruscă şi orice confruntare a privirilor i-ar putea determina să se repeadă în casă prin geam.

În urma lor, unul dintre câini începu să latre.

Chynei nu i-a plăcut ce-a auzit. Nu i-a plăcut deloc. Nici unul dintre câini nu lătrase până atunci. Atacurile lor disciplinate fuseseră înspăimântătoare, dar acum lătratul prevestea ceva mai rău decât tăcerea.

Chyna urca scările, trăgând-o pe Ariel de mână, şi se simţea bătrână şi vlăguită. Voia să se aşeze, să-şi tragă răsuflarea şi să-şi odihnească picioarele. Însă Ariel trebuia ţinută de mână ca să se deplaseze. Altfel, se oprea şi îşi mişca buzele într-un murmur mut. Chyna avu impresia că treptele sunt din ce în ce mai înalte şi se simţi ca Alis, care urca în urma Iepurelui Alb pe scara vrăjită către o întunecată Ţară a Minunilor.

Pe urmă, după ce trecură de platformă şi începură să urce din nou, în salon se auzi un zgomot de sticlă spartă. Sunetul acesta o trezi pe Chyna într-o clipă şi o făcu să urce scările sprintenă ca o căprioară.

— Repede! o îndemnă pe Ariel, trăgând-o după ea.

Fata iuţi pasul, însă păru totuşi că se mişcă prea încet.

Chyna urca în salturi treptele, spunându-i feţei:

— Hai, repede!

Lătratul răutăcios se auzea de la baza scărilor.

Chyna ajunse în holul de sus, ţinând-o strâns de mână pe fată.

Galopul câinilor care urcau scara era mai puternic decât bătăile propriei sale inimi.

La uşa din stânga! Să intre în dormitor. O târî pe Ariel după ea, o trecu peste prag şi trânti uşa. Nu exista încuietoare, ci doar o închizătoare rotundă cu buton.

Pentru Dumnezeu, sunt doar nişte câini. Sunt răi ca dracu', dar nu ştiu să răsucească un buton.

Unul dintre câini se repezi în uşă, pe care o zgudui din ţâţâni.

Chyna o duse pe Ariel în dreptul ferestrei deschise; rezemă pământuful de perete.

Lătrând continuu, câinii zgâriau la uşă.

Cu ambele mâini, Chyna o apucă pe Ariel de obraz, se apropie de ea şi se uită încrezătoare în ochii ei albaştri, frumoşi, dar pierduţi.

— Draga mea, te rog, mai am nevoie de tine încă o dată. Aşa cum am avut nevoie de tine cu burghiul şi cu cătuşele. De data asta e mai serios, pentru că n-avem prea mult timp, n-avem timp chiar deloc şi ne-a mai rămas atât de puţin până să scăpăm de-aici. E adevărat ce-ţi spun: ne-a mai rămas foarte puţin.

Deşi se aflau aproape una de alta, Ariel părea că n-o vede pe Chyna.

— Ascultă-mă, te rog! Oriunde te-ai afla, oriunde te-ai ascunde acolo, în Pădurea Nebună, sau departe, în Narnia — pe-acolo te-ascunzi, puiule? — sau poate eşti în Oz, dar, oriunde te-ai afla, te rog frumos, ascultă-mă şi fă ce-ţi spun eu. Trebuie să ajungem afară, pe acoperişul verandei. Nu e foarte înclinat, ai să reuşeşti, dar trebuie să fii atentă. Vreau să ieşi pe fereastră şi pe urmă să faci câţiva paşi spre stânga, nu spre dreapta, pentru că acolo acoperişul e mai scurt şi ai să cazi. Faci câţiva paşi spre stânga, te opreşti şi mă aştepţi acolo. Eu vin imediat după tine. Tu stai şi mă aştepţi, şi eu vin să te iau.

Îşi luă mâinile de pe faţa fetei şi o îmbrăţişă strâns, cu dragoste, aşa cum şi-ar fi îmbrăţişat sora (dacă ar fi avut o soră), aşa cum ar fi vrut să-şi fi putut iubi mama; o iubea pe Ariel pentru calvarul prin care trecuse, pentru suferinţa pe care o îndurase, pentru că supravieţuise.

— Eu sunt paznicul tău, draga mea. Sunt *paznicul tău!* Vess n-o să te mai atingă niciodată. Nenorocitul, nemernicul ăla prăpădit! În viaţa lui n-o să pună mâna pe tine. Am să te scot din locul ăsta puturos, n-ai să-l mai vezi niciodată, însă trebuie să cooperezi cu mine, trebuie să mă ajuţi, să asculţi ce-ţi spun, să ai grijă, mai ales să ai grijă.

Îi dădu drumul fetei şi o privi iarăşi în ochi.

Ariel se afla încă pe tărâmul ei îndepărtat. În ochi nu i se vedea nici o luminiţă, aşa cum se întâmplase mai devreme în pivniţă, după ce folosise burghiul.

Lătrăturile încetaseră.

Dinspre uşă venea un zgomot nou şi îngrijorător. Nu era zguduitul acela de uşă care se clatină din ţâţâni, ci un zgomot mai puternic, metalic. Butonul se mişca încoace şi-ncolo. Probabil că unul dintre câini îl lovea, harnic, cu labele.

Uşa nu era prea sigură. Chyna zări un spaţiu mic, cam de un centimetru, între marginea uşii şi toc. Închizătoarea simplă nu intra prea adânc în lăcaşul din toc şi, probabil, cu toată bâjbâiala, câinele reuşea s-o deschidă.

— Stai aşa! îi spuse ea lui Ariel.

Se duse înspre uşă şi încercă s-o blocheze cu măsuţa de toaletă. Câinii începură să latre din nou, simţind-o poate prin preajmă. Butonul vechi, de fier, zdrăngăni mai tare decât înainte. Măsuţa de toaletă era grea, dar în cameră nu exista nici un scaun cu spătar pe care să-l fi putut propti sub închizătoarea uşii, iar noptiera nu părea destul de solidă ca să împiedice atacul câinelui.

Cu toată greutatea mobilei, reuşi să târască măsuţa de toaletă, astfel ca aceasta să acopere jumătate din suprafaţa uşii. Mulţumitor.

Câinii parcă turbaseră; lătrau mai fioros ca oricând, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ea încearcă să le bareze drumul.

Când Chyna se întoarse spre Ariel, constată că fata dispăruse.

— Nu!

Cuprinsă de panică, alergă la fereastră şi se uită afară.

Argintată de lumina lunii, Ariel aştepta pe acoperişul verandei în stânga ferestrei, aşa cum i se spusese. Stătea cu spatele lipit de peretele de lemn şi se uita fix către cer, deşi poate că avea încă privirea aţintită undeva departe, dincolo de stele.

Chyna împinse întâi pământuful pe fereastră, apoi ieşi şi ea, iar câinii se năpustiră în cameră.

Afară, câinii pe care-i orbise nu mai urlau de durere.

Chyna întinse mâna şi constată că mâna fetei nu mai e ţeapănă şi încleştată ca înainte.

— A fost bine, draga mea. A fost foarte bine. Ai făcut exact ce ţi-am spus. Dar de-acum înainte să mă aştepţi, ai înţeles? Să stai lângă mine.

Ridică pământuful şi o conduse pe Ariel până la marginea acoperişului. Distanţa dintre marginea acoperişului şi rulotă era numai de vreo douăzeci de centimetri, dar constituia un posibil pericol pentru cineva în starea lui Ariel.

— Hai să păşim împreună, da?

Ariel privea fix spre cer şi lumina lunii îi făcea ochii lăptoşi ca ai unui cadavru. Străbătută de-un fior, ca şi cum privirea aceea moartă ar fi fost un semn de rău-augur, Chyna aplecă încet capul fetei, ca s-o facă să se uite la şănţuleţul dintre acoperişul verandei şi rulotă.

— Amândouă. Uite, dă-mi mâna! Fii atentă cum pui piciorul. Nu e mult, nici măcar nu trebuie să sari. Dacă pui piciorul în gol însă, ai să cazi şi te vor înhăţa câinii. Oricum, chiar dacă nu cazi pe verandă, ai să te răneşti.

Chyna păşi prima; Ariel nu o urmă.

Se întoarse spre fată şi, ţinându-i încă mâna moale în mâna ei, Chyna o trase uşor.

— Hai, vino, draga mea. Hai să mergem. Hai să plecăm de-aici. O să-l denunţăm la poliţie şi n-o să mai fie în stare să mai facă rău nimănui, nici ţie, nici mie, nici altcuiva.

După un moment de ezitare, Ariel păşi pe acoperişul rulotei şi alunecă pe suprafaţa metalică udă. Chyna aruncă pământuful şi o înşfăcă pe fată, ca să nu cadă.

— Aproape c-am ajuns.

Ridică pământuful din nou şi o conduse pe Ariel către luminatorul deschis, încurajând-o să se aşeze în genunchi.

— E bine. Acum stăi aşa. Suntem aproape gata.

Chyna se întinse pe burtă, se aplecă înăuntru prin luminator şi, cu ajutorul pământufului, împinse scăriţa metalică din drum. Dacă ar fi călcat pe scăriţă, şi-ar fi putut rupe picioarele.

Mai aveau atât de puţin până să scape. Nu-şi puteau permite să rişte. Chyna se ridică în picioare şi aruncă pământuful în curte.

Se lăsă în jos, puse o mână pe umărul lui Ariel şi spuse:

— Aşa, acum dă-ţi drumul la vale şi lasă-ţi picioarele în jos, prin luminator. Hai, aşează-te pe margine, fii atentă la bucăţelele ascuţite de plastic. Aaaşa, asta e! Lasă-ţi picioarele să atârne. E bine! Acum dă-ţi drumul înăuntru şi pe urmă du-te mai încolo. Înţelegi? Mergi înainte, înspre cabina şoferului, ca să nu cad peste tine, când am să sar şi eu.

Chyna o împinse uşurel pe fată, şi impulsul acesta i-a fost suficient. Ariel sări în rulotă, ateriză în picioare, se împiedică de ciocanul pe care Chyna îl aruncase mai devreme pe jos şi se sprijini de perete, ca să-şi recapete echilibrul.

— Mergi înainte, o îndemnă Chyna.

În spatele ei auzi cum o fereastră de la etaj se spărgea.

Una dintre ferestrele biroului. Uşa de la biroul lui Vess rămăsese deschisă şi câinii, nereuşind să pătrundă în dormitor, intra-

seră în birou. Se întoarse şi văzu că unul dintre dobermani face un salt peste acoperiş direct înspre ea; totul se produse cu o asemenea repeziciune, încât Chyna avu impresia că acel câine urma s-o ia cu el şi s-o arunce peste acoperişul rulotei, în curte.

Se trase într-o parte, însă câinele era mult mai rapid decât ea şi îşi corectă traiectoria din zbor. Totuşi, când ateriză, alunecă pe suprafaţa udă, derapă, scârţâi cu ghearele pe metal şi, spre surprinderea ei, zbură peste rulotă, lăsând-o nevătămată.

Urlând, câinele căzu în curte, atinse pământul cu un schelălăit şi încercă să se ridice în picioare. Avea ceva la labele din spate. Probabil îşi fracturase bazinul. Chinuit de dureri şi fiind încă furios, îşi concentră toată atenţia asupra Chynei. Lătra la ea, cu labele din spate răsucite într-o poziţie nefirească.

Fără să latre, atent, îngrijorat, celălalt doberman ieşise şi el pe acoperiş. Era cel pe care-l împroşcase de două ori cu amoniac, nimerindu-i botul de fiecare dată; şi acum mai scutura din cap şi strănuta din când în când din cauza vaporilor toxici. Învăţase s-o respecte pe Chyna şi nu intenţiona să se năpustească nebuneşte spre ea, cum făcuse celălalt.

Oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi dea seama că ea nu mai ţine sticla de plastic în mână şi nici altceva care să-i folosească drept armă. Atunci, urma să-şi recapete curajul. Ce era de făcut?

Îi părea rău că aruncase pământuful în curte. Putea să dea cu mânerul de lemn în câine când o ataca. Putea chiar să-l rănească, dacă dădea cu destulă putere, însă pământuful era departe. Trebuia să se gândească!

În loc să se apropie de ea, peste acoperiş, dobermanul se strecură pe lângă perete, îndepărtându-se, dar aruncând câte o privire înapoi. Ajunse în dreptul ferestrei de sticlă de la dormitor, pe urmă se întoarse cu paşi rari, uitându-se alternativ la dalele pe care călca şi, pe sub sprâncene, la Chyna.

Ea încercă să se gândească la vreun obiect anume din rulotă, pe care-l putea folosi în chip de armă. Ariel putea s-o ajute.

Strigă la ea încet:

— Ariel!

Auzindu-i vocea, câinele se opri din patrulat.

— Ariel!

Însă fata nu răspunse.

În zadar. Ariel nu putea fi impulsionată să se apuce de-o treabă în timpul necesar.

Când, în sfârşit, dobermanul s-ar hotărî să atace, Chyna n-ar mai fi atât de norocoasă. Câinele acesta nu o să alunece peste rulotă fără s-o atingă. Când ar face saltul spre ea, l-ar întâmpina cu mâinile goale.

Câinele stătea în loc. A ridicat capul şi a privit-o fix, cu urechile ciulite, gâfâind.

Chyna începu să-şi scormonească mintea cu o repeziciune uimitoare. Niciodată nu-i fusese atât de ageră şi de clară.

Deşi nu-i convenea ideea de-a slăbi câinele din ochi, aruncă o privire prin luminator în rulotă.

Ariel nu se vedea în micul hol de dedesubt. Se dusese înainte, înspre cabina şoferului, aşa cum i se spusese. Era o fată bună.

Câinele nu mai gâfâia. Stătea ţeapăn, cu toate simţurile la pândă. Când Chyna se uită spre el, ciuli urechile şi pe urmă le lipi de cap.

— Hai, sictir! spuse Chyna şi sări prin luminator în rulotă, simţind că piciorul muşcat îi pocneşte de durere.

Scărița pe care o împinsese cu pământuful era rezemată de uşa închisă de la dormitor. O înhăţă şi o târî înainte, scoţând-o din zona luminatorului. Pe acoperişul metalic se auzi un zdupăit de labe.

Chyna înhăţă ciocanul pe care-l aruncase pe jos şi îl vârî cu coada în betelia jeanşilor. Cu toată bluza de bumbac, simţi răceala metalului pe piele.

Câinele îşi făcu apariţia în dreptul luminatorului. Era o umbră ucigaşă prin lumina lunii.

Chyna ridică de jos scărița care avea un mâner de metal tubular, ce se putea transforma în rezemătoare atunci când scărița era folosită ca scaun.

Îşi făcu loc înapoi, către uşa de la dormitor, dându-şi brusc seama cât de îngust era holul. Nici n-avea loc să învârtă scărița ca

s-o folosească în chip de bâtă, însă tot îi era utilă la ceva. Se apăra cu ea, aşa cum îmblânzitorul de lei ţine în faţă un scaun.

— Hai, vino încoa', nenorocitule! se adresă ea siluetei ameninţătoare, dezamăgită de propria ei voce care-i tremura. Vino încoace!

La marginea luminatorului, animalul ezita.

Chyna nu îndrăznea să se întoarcă. În momentul în care făcea o cât de mişcă mişcare, câinele se năpustea înăuntru.

Ridică tonul, ţipând mânioasă la doberman, încercând să-l întărâte:

— Vino încoace, ce-aştepţi? De ce mama dracului ţi-e aşa de frică, dobitocule?

Câinele mârâia ameninţător.

— Vino încoace, vino încoace, fir-ai al dracului! Vino încoace să ţi-o trag! *Vino încoace, să ţi-o trag!*

Mârâind, dobermanul sări. În clipa în care ateriză în holişor, păru că ricoşează şi se îndreaptă către Chyna fără ezitare.

Ea nu se afla într-o poziţie propriu-zis defensivă, iar asta însemna moartea. Avea o singură şansă, foarte slabă. Ofensiva. Trebuia să încerce. Se năpusti imediat spre câine, folosind picioarele scăriţei ca pe nişte săbii.

Impactul cu animalul o dezechilibră, o trânti aproape la pământ, însă pe urmă câinele sări înapoi, schelălăind de durere; probabil că unul dintre picioarele scăriţei îl lovise în ochi sau în nas. Se rostogoli înspre fundul holului.

Când se ridică în picioare, era puţin nesigur.

Chyna conducea meciul şi-l împingea nemiloasă cu picioarele de metal ale scăriţei, ca animalul să nu se repeadă la ea, să n-o muşte de glezne sau să nu sară peste scăriţă, s-o apuce de faţă. Cu toate loviturile primite, câinele se mişca repede, era puternic; o, Doamne, cât de puternic era şi ager ca o pisică. Muşchii braţelor o dureau de atâta încordare. Şi inima îi bătea cu atâta putere, încât privirea i se înceţoşa din când în când, însă nu-şi îngăduia nici o clipă de pauză. Când scăriţa se strânse puţin, prinzându-i două degete, o deschise cu o mişcare bruscă, împunse iar câinele, îl împunse până îl lipi de uşa dormitorului, prinzându-l ca într-o cuşcă între picioarele scăriţei şi placajul subţire.

Dobermanul râcâi podeaua, mârâi, încercând să muşte scăriţa, apoi începu să dea din picioare, nerăbdător să scape din capcană. Chyna simţi că puterile aveau să-i slăbească în curând. Se lăsă cu toată greutatea pe scăriţa metalică, înfigând-o adânc în trupul câinelui, pe urmă slăbi strânsoarea, ca să-şi poată scoate ciocanul de la brâu. Nu putea controla scăriţa la fel de bine cu o singură mână, şi câinele sări sprinten pe uşa dormitorului peste capcană, cu gâtul întins înainte, clănţănind din dinţi turbat, cu ochii negri, sângeroşi, dilataţi de furie. Ţinând încă scăriţa cu o mână, Chyna agită în aer ciocanul. Auzi un *poc* de os frânt şi câinele începu să urle. Chyna agită ciocanul din nou, pocnindu-l pentru a doua oară în cap, şi câinele tăcu şi se prăbuşi la pământ. Chyna făcu un pas înapoi. Scăriţa căzu cu zgomot pe podea.

Câinele mai respira încă şi ţi se rupea sufletul să-l auzi. Pe urmă, încercă să se ridice în picioare.

Ridică ciocanul a treia oară. Lovitura finală.

Respirând precipitat, cuprinsă de-o transpiraţie rece, Chyna aruncă ciocanul şi se năpusti în baie, împiedicându-se.

Vomită în vasul de la toaletă, curăţându-se de prăjitura lui Vess.

Nu se simţea deloc victorioasă.

În viaţa ei nu omorâse o altă făptură decât gândacul acela tropical — asta până acum. Autoapărarea justifica omorul, dar nu-i uşura situaţia.

Deşi îşi dădea seama că mai au foarte puţin timp, se opri totuşi la chiuvetă, se spălă pe faţă cu apă rece şi-şi clăti gura.

S-a înspăimântat când şi-a văzut propria-i imagine în oglindă. Era toată julită şi însângerată, cu ochii înfundaţi în orbite, înconjuraţi de cearcăne negre, adânci, cu părul murdar şi încâlcit. Avea o figură de nebună.

Într-un fel, chiar era nebună. Era nebună după libertate, era însetată să capete libertatea. Iată că se întâmplase. Se elibera de Vess şi de mama ei. Se elibera de trecut, de nevoia presantă de-a înţelege, spera nebuneşte să o poată salva pe Ariel şi, în sfârşit, să facă şi altceva în viaţă decât să supravieţuiască pur şi simplu. Fata stătea pe o canapea în salonaşul rulotei, cu braţele încrucişate,

legănându-se înainte şi-napoi. Gemea chinuit, sacadat, şi era prima dată când Chyna o auzea scoţând vreun sunet de când o cunoscuse.

— E în regulă, iubito. Hai, linişteşte-te acum. Totul va fi bine, ai să vezi.

Fata continuă să geamă şi nu se lăsă alinată.

Chyna o conduse înainte, o aşeză în faţă, pe scaunul din dreapta, şi îi puse centura de siguranţă.

— Acum plecăm de-aici, puiule. S-a terminat.

Se trânti pe scaunul de la volan. Motorul mergea şi nici nu se încălzise prea tare. Indicatorul arăta că aveau plinul făcut. Nivelul uleiului era în regulă. Pe bord se afla şi un ceas. Poate că nu mergea bine, căci rulota era destul de veche. Era douăsprezece fără zece minute.

Chyna aprinse farurile, trase frâna şi vru să întoarcă rulota.

Şi-a amintit că nu trebuia să riste să împotmolească vehiculul pe undeva, astfel că, în loc să accelereze, a lăsat rulota s-o ia singură la vale şi, după ce a trecut de iarbă, a luat-o la stânga, pe alee, îndreptându-se spre Est.

Nu era obişnuită să conducă maşini mari, însă se descurcă destul de bine. După toate peripeţiile prin care trecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore, putea să facă orice. Ar fi fost în stare să conducă şi un tanc, dacă acesta ar fi constituit singura posibilitate de a scăpa.

A aruncat o privire în oglinda laterală şi a văzut cum în spatele lor cabana de lemn se micşora în lumina lunii. Locul era bine luminat şi părea la fel de primitor ca oricare altă casă locuită.

Ariel se cufundase în tăcere. Prinsă în centura de siguranţă, se aplecase mult înainte, cu palmele îngropate în păr, ca şi cum ar fi durut-o capul îngrozitor.

— Suntem pe drumul bun, a încredinţat-o Chyna. Nu mai e mult.

Aerul acela indiferent pe care Chyna îl observase pe figura fetei, când o zărise prima dată în camera cu păpuşi, dispăruse acum, deşi Ariel nu-şi recăpătase seninătatea. Trăsăturile fetei erau schimonosite de teamă şi părea că suspină uşor, deşi nu scotea nici un sunet, nici măcar nu plângea.

Era cu neputinţă ca cineva să-şi dea seama de chinurile prin care trecea fata. Poate că se temea că aveau să-l întâlnească pe Edgler Vess, care urma să le întoarcă din drum. Sau poate că acum, în locul acesta, nu reacţiona la stimulii exteriori, ci rămânea pierdută într-un moment îngrozitor din trecut ori reacţiona la întâmplările imaginare din acel Atlundeva fantastic în care o trimisese Vess.

Au urcat o culme golaşă şi pe urmă au început să coboare o pantă lină, mărginită de arbori. Chyna era sigură că Vess se oprise în dreptul unei porţi, cu o dimineaţă înainte, şi se gândi că poarta trebuia să fie pe undeva pe-aproape.

De dimineaţă, Vess nu coborâse din maşină ca să deschidă poarta. Probabil că era acţionată electric.

Strângând volanul cu o mână, Chyna începu să bâjbâie în spaţiul dintre cele două scaune din faţă; descoperi o telecomandă chiar în clipa în care poarta se contură înaintea lor în lumina farurilor.

Poarta constituia o barieră impresionantă. Stâlpi de oţel, bare verticale de oţel, peste ele bare orizontale. Sârmă ghimpată. Se ruga la Dumnezeu să nu fie nevoită să iasă cu maşina prin poartă, căci până şi rulota solidă s-ar fi putut împotmoli.

Îndreptă telecomanda spre parbriz, apăsă pe buton şi spuse triumfătoare: „Da!“ când poarta începu să se mişte înspre ea.

Ridică piciorul de pe accelerator şi apăsă frâna, ca bariera grea să aibă timp să se deschidă până la capăt şi să poată ieşi. Poarta se mişcă greoi.

Brusc, aripa neagră a spaimei îi bătu în inimă şi, o clipă, a fost încredinţată că la capătul aleii avea să-l întâlnească pe Vess, care-i bloca drumul, după ce reuşeau să treacă de poartă.

Ieşi însă printre stâlpii porţii în drumul naţional. Nu se vedea nici o maşină — nici din stânga, nici din dreapta.

La stânga, spre Nord, şoseaua urca în pădurea ce se pierdea în noapte, urca spre stele, spre norii zdrenţuiţi, încremeniţi în lumina lunii; semăna cu o rampă de pe care rulota avea să se lanseze şi să pătrundă adânc în spaţiul cosmic.

Spre Sud, şoseaua unduia printre câmpuri şi păduri. În depărtare, la vreo zece kilometri, o lumină aurie se desfăcea ca un

evantai japonez pe catifeaua neagră a nopţii, ca şi cum acolo, departe, le aştepta un orăşel.

Chyna o luă spre Sud, lăsând poarta lui Edgler Vess larg deschisă. Acceleră. Treizeci şi cinci la oră. Cincizeci. Menţinu viteza la optzeci; descoperi însă cât e de uşor să-şi închipuie că merge mai repede decât un avion. Că zboară, liberă în sfârşit.

Deşi trupul o durea din toate încheieturile şi se simţea istovită, aşa cum nu mai fusese niciodată, inima îi tresălta de bucurie.

„Chyna Shepherd, vie şi neatinsă", îi raportă ea lui Dumnezeu.

Treceau printr-o zonă neconstruită; singurele lumini ce se vedeau erau cele din depărtare, însă Chyna avea senzaţia că e scăldată în lumină.

Ariel continua să-şi ţină capul strâns în mâini, şi faţa ei frumoasă rămase în continuare schimonosită.

— Ariel, vie şi neatinsă, îi spuse Chyna. Vie şi neatinsă. Eşti vie. Totul e în regulă, draga mea. Totul o să fie bine. Se uită la contorul de parcurs. Am făcut deja cinci kilometri şi cu fiecare clipă ne îndepărtăm mai mult.

Rulota tăie un deal molcom şi Chyna îşi strânse ochii, surprinsă de lumina puternică a farurilor unei maşini care venea din faţă.

Se încordă, căci putea să fie Vess. Ceasul arăta douăsprezece fără trei minute.

Chiar dacă la volanul celeilalte maşini se afla Vess, deşi, cu siguranţă, el avea să-şi recunoască rulota, Chyna se simţea la adăpost. Rulota era cu mult mai mare decât maşina lui, aşa că n-avea cum s-o răstoarne de pe şosea. De fapt, ea putea să-l zdrobească până-l lua dracu', dacă situaţia devenea de-o asemenea manieră, şi, în ruptul capului, n-ar fi ezitat să folosească rulota pe post de berbece, dacă nu-l putea depăşi. Dar nu era Vess. Pe măsură ce maşina se apropia, văzu ceva pe capotă şi, în scurt timp, constată că maşina era dotată cu girofar şi sirenă. Noaptea trecută, cât timp îl urmărise pe Vess pe autostrada 101, prin pădurea de sequoia, sperase zadarnic să întâlnească vreo maşină a poliţiei. Iată că acum o găsise.

Claxonă, făcu semn cu farurile, şi frână.

— Poliţişti! îi spuse lui Ariel. Vezi, draga mea, totul va fi în regulă. Ne-am făcut rost şi de poliţişti.

Fata, ghemuită, se aplecă mai mult în față.

Ca să le arate că le-a înțeles semnalele, ofițerul de poliție dădu drumul la girofar, fără să folosească sirena. Chyna trase rulota pe marginea drumului și se opri. „O să-l prindă pe Vess înainte ca el să descopere evadarea noastră și să încerce să fugă."

Mașina le depășise deja; în trecere, zărise cuvintele „Departamentul Șerifului" scrise pe portieră și i se părură cele mai importante cuvinte din limba engleză.

Privi în oglinda laterală și văzu că mașina întoarse în drum, trecu pe lângă ea pe partea cealaltă și se opri la vreun metru în față.

Ușurată, fericită, Chyna deschise ușa și sări jos din rulotă. Se îndreptă apoi spre mașina polițistului.

În mașină nu era decât un singur ofițer, care purta o pălărie cu boruri largi. Nu părea că se grăbește să coboare.

Girofarul trimitea raze roșietice în asfalt și izbucni albăstrui, ca într-un vis straniu; copacii înalți de pe marginea drumului păreau că se apropie în salturi, că se retrag apoi, iar se apropiau și se îndepărtau. Pe urmă, vântul s-a stârnit din senin și a luat în vârtej nori de praf și frunze moarte, ca și cum lumina pulsatilă a girofarului ar fi deranjat liniștea nopții.

La jumătatea drumului către mașina poliției, Chyna și-a amintit brusc de dosarele din biroul lui Vess, și acestea au căpătat dintr-o dată o semnificație cu totul diferită decât cea inițială, la fel ca și cătușele.

S-a oprit.

„O, Doamne!"

Simțise ea că era ceva la mijloc.

Chyna a făcut stânga-împrejur și a luat-o la goană spre rulotă. Din cauza luminii pulsatile a girofarului, sub apăsarea lunii lăbărțate, i s-a părut că aleargă ca în vis, fără să se poată mișca din loc, printr-un aer lipicios și gros ca o cremă de zahăr ars.

Când a ajuns la ușa pe care o lăsase deschisă, a aruncat o privire înapoi, către mașina poliției. Ofițerul cobora. Gâfâind, Chyna s-a urcat la volan și a închis ușa. Ofițerul coborâse din mașină. Era Edgler Vess.

Chyna a tras frâna. Vess a deschis focul.

Şeriful Edgler Foreman Vess, cel mai tânăr din câţi a avut regiunea, priveşte prin oglinda laterală cum Chyna Shepherd se năpusteşte spre maşina lui şi se întreabă dacă nu cumva, la urma urmei, femeia aceasta e ghinionul lui, cauciucul lui explodat, dacă nu cumva ea are să-i distrugă viitorul luminos. Când femeia se opreşte brusc, face stânga-împrejur şi goneşte spre rulotă, neliniştea domnului Vess sporeşte.

În acelaşi timp, îşi dă seama că e nebun după ea şi nu-i pare rău deloc că a cunoscut-o. Spune cu voce tare: „Ce putoare deşteaptă eşti tu!"

Coborând din maşină, domnul Vess pune mâna pe pistol, intenţionând să o împuşte în picior. Mai are o oarecare speranţă să salveze situaţia. Dacă reuşeşte s-o rănească şi s-o ducă în rulotă, înainte ca altă maşină să treacă, totul va fi perfect. Cum o să se distreze când o s-o pună în lanţuri din nou!

Ariel n-o să ridice un deget s-o ajute pe femeia aceasta şi, dacă încearcă, o s-o pocnească cu pistolul pe căţeaua aia mică de n-o să mai sufle; faptul acesta va schimba total planurile pe care le avea cu Ariel, dar, de un an de zile, se tot uită la figura frumoasă a lui Ariel şi vrea s-o distrugă, iar distrugerea are să fie deosebit de satisfăcătoare, chiar şi în aceste condiţii.

Deşi Vess se mişcă repede, Chyna e mai rapidă. Până ridică el revolverul, ea e deja la volan şi închide uşa.

Acum nu poate să-şi asume nici un risc, nu-şi permite s-o rănească şi să se distreze mai târziu cu ea. Trebuie s-o nimicească. Trage şase gloanţe prin parbriz.

* * *

Când Chyna a văzut pistolul ridicat, a strigat: „Jos!" A apăsat-o pe Ariel pe cap şi s-a aruncat peste ea, în spaţiul dintre scaune. A acoperit trupul fetei cum a putut mai bine, a strâns din ochi şi a ţipat şi la Ariel să facă la fel.

Cele şase gloanţe au intrat unul după altul prin parbriz, şi o ploaie de sticlă securizată a căzut peste scaunele din faţă, peste Chyna şi peste Ariel; alte bucăţele de sticlă şi-au continuat drumul până când au întâlnit vreun obstacol prin rulotă.

A încercat să numere împuşcăturile. I s-a părut că aude şase. Poate numai cinci. Nu era sigură. La naiba! Pe urmă şi-a dat seama că nu avea importanţă câte împuşcături auzise pentru că ea, oricum, nu-i văzuse bine arma. Nu ştia dacă văzuse un revolver. Un altfel de pistol nu conţinea numai şase gloanţe; putea să conţină zece sau chiar mai multe gloanţe, chiar mult mai multe.

Riscând să primească un glonţ în faţă, Chyna s-a ridicat, s-a scuturat de bucăţelele de sticlă ascuţite şi s-a uitat prin cadrul fostului parbriz. L-a văzut pe Edgler Vess lângă maşină. Curăţa pistolul de cartuşele utilizate, astfel că Chyna a înţeles că e vorba de un revolver.

Mai devreme trăsese frână. Acum, a pus maşina în mişcare.

Stând drept, în aparenţă calm şi netulburat, dar cu oarecare stângăcie, Vess scoase dintr-un buzunar al centurii un încărcător automat.

Mulţumită criminalilor cu care umblase mama ei, Chyna ştia ce înseamnă încărcătorul automat. Înainte ca Vess să-şi termine de încărcat arma, ea luă piciorul de pe frână şi apăsă cu putere acceleratorul.

Hai, mişcă, mişcă!

Vess vârî încărcătorul în pistol, îl răsuci şi ridică privirea, ca din întâmplare, când auzi uruitul motorului rulotei.

Chyna a pornit-o înainte pe şosea, părând că vrea să treacă în viteză pe lângă maşina poliţiei, dar, de fapt, voia să dea peste nenorocit şi să-l facă zob.

Vess şi-a terminat treaba cu încărcătorul şi a închis butoiaşul armei cu un pocnet.

De teamă că Ariel putea să ridice capul, Chyna a urlat:

— Stai acolo! Stai jos!

Ea însăşi s-a lăsat în jos, chiar în clipa în care un glonţ a lovit rama fostului parbriz şi a ricoşat undeva, prin rulotă.

Imediat a ridicat capul, pentru că rulota mergea şi trebuia să vadă ce face. A smucit de volan spre dreapta, îndreptându-se către Vess, care se afla lângă uşa deschisă a maşinii.

El a tras din nou, iar Chyna a privit chiar spre ţeavă, când flacăra glonţului a izbucnit. A auzit un bâzâit-sâsâit, un bubuit ciudat, ca de bondar, şi a simţit un miros vag de păr pârlit.

Vess s-a aruncat în maşină, ca rulota să nu dea peste el. Rulota s-a repezit în uşa deschisă, a smuls-o cu totul, luând poate cu ea unul sau chiar ambele picioare ale nemernicului.

* * *

Aroma de praf de puşcă îi evocă totdeauna şerifului Vess mirosul stătut de sex, poate pentru că mirosul acesta e înţepător, sau poate pentru că există o vagă miasmă de amoniac în praful de puşcă (miasmă mai puternică în cazul spermei); indiferent de motiv, împuşcăturile îl excită şi îi provoacă o erecţie instantanee, astfel că atunci când se azvârle în maşină, slobozeşte un urlet de bucurie.

Uruitul motorului îl învăluie, se năpusteşte asupra lui, farurile îl lovesc, iar Vess simte că participă la o întâlnire de gradul trei. În timp ce se aruncă în maşină ca să se pună la adăpost, îşi trage repede şi picioarele după el, ştiind clar că toată situaţia e pe muche de cuţit, ştiind că moartea e atât de aproape, şi asta îl dis-

trează grozav. Simte că ceva îl plesneşte serios peste piciorul drept, vântul şuieră pe lângă el, iar portiera zboară pe şosea în momentul în care rulota trece cu un scârţâit sinistru pe lângă maşina lui. Şeriful simte că piciorul drept i-a amorţit şi, cu toate că nu-l doare, e convins că are piciorul zdrobit sau sfâşiat. Când se aşează pe scaunul de la volan, îşi pune pistolul în toc şi, pipăind cu o mână, se aşteaptă ca în loc de pistol să descopere cioturi şi un val de sânge. Constată că piciorul e intact. În viteză, rulota nu i-a luat decât călcâiul cizmei. Atâta tot.

Nu-şi simte piciorul, pulpa îl furnică până la genunchi, dar şeriful râde. „Ai să-mi plăteşti cizmarul, putoare!"

Rulota a luat un avans de şase sute de metri şi se îndreaptă spre Sud.

Pentru că n-a oprit motorul maşinii, trebuie doar să tragă frâna şi să întoarcă. Cauciucurile ridică o ploaie de criblură, care se loveşte cu zgomot de caroserie. Maşina porneşte şi se lansează înainte. Cauciucurile scâncesc ca nişte bebeluşi bolnavi, muşcă din asfalt şi Vess se năpusteşte ca fulgerul după rulotă.

E prea târziu: neatent din cauza piciorului amorţit şi a dorinţei nestăpânite de a pune mâna pe femeie, îşi dă seama abia acum că rulota nu se mai îndreaptă spre Sud. Întoarce şi se năpusteşte spre el, cu şaizeci la oră, poate chiar mai mult.

Vess calcă frâna cu putere, dar, înainte să poată răsuci volanul spre stânga, rulota se repede în el, cu un zgomot înfiorător; simte că se izbeşte de-un perete de stâncă. Şocul îi aruncă brusc capul pe spate, pe urmă se loveşte de volan atât de rău, încât i se taie respiraţia şi vede negru în faţa ochilor.

Capota se deschide brusc, astfel încât nu mai poate vedea nimic prin parbriz. Dar aude cauciucurile propriei sale maşini cum se învârtesc şi simte miros de cauciuc ars. Maşina poliţiei e împinsă înapoi şi, cu toate că lovitura a încetinit motorul o clipă, vehiculul prinde iar viteză. Încearcă să întoarcă maşina, crezând că se poate îndepărta cu spatele de rulotă, chiar dacă aceasta îl împinge, însă maşina nu-i mai răspunde la comenzi.

Mai rău: bănuieşte că maşina lui, zdrobită, s-a agăţat cu bara din faţă de rulotă.

Femeia intenționează să-l răstoarne de pe șosea. În anumite zone, șoseaua face câte o curbă și se deschide într-o vale abruptă, astfel încât e sigur că mașina poliției se va rostogoli ca un ibric răsturnat. Mai rău, dacă cele două mașini sunt cu adevărat agățate una de alta și dacă femeia nu păstrează controlul perfect asupra rulotei, o să se rostogolească și ea deasupra lui, și o să-l zdrobească.

La naiba, poate că asta și încearcă să facă!

Femeia asta e unică în felul ei, e al naibii de unică și seamănă oarecum cu el. O admiră.

Simte miros de benzină. Situația nu e deloc roz.

În dreapta, în spațiul dintre cele două scaune și stația radio (pe care a decuplat-o când a zărit rulota și și-a dat seama că e chiar a lui), e fixat un automat cu cinci gloanțe.

Înșfacă automatul, îl apucă cu amândouă mâinile și se lasă înspre stânga. Șeriful se aruncă prin cadrul ușii lipsă.

Cele două mașini se deplasează cam cu cincizeci la oră și prind viteză repede, pentru că mașina poliției nu mai opune nici un fel de rezistență goanei nebunești. Se lovește de asfalt ca un parașutist, căruia tocmai i s-a rupt parașuta. Se rostogolește, strânge bine automatul în brațe, ține mâinile pe lângă corp, sperând să nu-și frângă vreun os, și se rostogolește în diagonală pe șosea, către curbă. Încearcă să țină capul ridicat, însă primește o lovitură zdravănă și apoi alta. Vess întâmpină durerea cu ospitalitate, urlând de plăcere, delectându-se din plin cu incredibila *intensitate* a acestei aventuri.

* * *

Atunci când Vess a sărit din mașină, s-a lovit de asfalt și s-a rostogolit pe șosea, Chyna se uita în oglinda laterală.

„La dracu'!"

Când Chyna a apăsat cu putere pe frână ca să oprească, țipând de durere din cauza piciorului mușcat, a constatat că Vess zăcea întins pe asfalt, cu fața în jos, aproape de curbă, la vreo sută de

metri spre Sud. Zăcea nemişcat. Deşi n-a crezut că impactul îl omorâse, a fost convinsă că măcar era leşinat sau ameţit.

Chyna nu voia să se repeadă la el cât zăcea acolo, fără simţire. Dar nici nu-i convenea să aştepte şi să-i mai acorde o şansă, ca între sportivi.

Îşi înnodă centura de siguranţă de cureaua de la pantaloni. S-a gândit că era un gest necesar. Când a pornit rulota, a simţit brusc o înţepătură în cap, în partea stângă, şi când s-a pipăit, a constatat că sângera. Glonţul care trecuse ca un bondar pe lângă ea îi pârlise părul şi o zgâriase puţin. Dacă ar fi trecut mai aproape, i-ar fi zburat creierii. Acum, îşi explica mirosul de ars pe care-l simţise mai devreme: miros de metal încins, de păr pârlit.

Ariel se ridicase, înveşmântată într-o pelerină de sticlă securizată. Privea fără ţintă înainte, către Vess, dar era pierdută în lumea ei.

Ambele mâini ale fetei sângerau. Chyna a tresărit când a zărit sângele, dar apoi şi-a dat seama că nu erau decât mici tăieturi. Sticla securizată nu provoca tăieturi mortale, dar cioburile erau destul de ascuţite ca să zgârie pielea.

Când Chyna s-a uitat către Vess din nou, l-a văzut în patru labe; se apropiase la vreo şaizeci de metri. Lângă el se afla un automat.

A apăsat pe accelerator şi s-a auzit un *clanc* în spatele rulotei. Vehiculul s-a zguduit. Iarăşi un *clanc*! Pe urmă, un hârşâit, un zăngănit îngrozitor, şi au prins viteză.

Privind în oglinda laterală, a văzut cum o ploaie de scântei înţepa şoseaua.

Maşina poliţiei se afla în urma ei, uruind încet. O târa cu rulota.

* * *

Şeriful Vess are urechea dreaptă sfâşiată şi îşi simte mirosul propriului sânge ca pe un vânt de iarnă care suflă cu putere prin văi acoperite de zăpadă. Aude cu ambele urechi un zdrăngănit metalic, care-i aminteşte de gustul metalic amărui al păianjenului pe care l-a mâncat în casa Templeton, şi savurează senzaţia.

Când se ridică în picioare, intact, reprimându-şi senzaţia de vomă, interesantă şi ea, culege de jos şi automatul. Constată fericit că acesta e în bună stare de funcţionare.

Rulota se îndreaptă spre el, e la vreo treizeci de metri şi vine cu o forţă implacabilă.

În loc să dea buzna în pădure, să se ascundă de vehiculul care se apropie, şeriful se avântă spre rulotă cu un salt precis. Şchioapătă — nu pentru că s-a lovit la picior, ci pur şi simplu pentru că are gheata ruptă.

Chiar şi cu o bucată de gheată lipsă, Vess se deplasează mai repede decât vehiculul mare, care nu se mişcă tocmai drept, astfel încât femeia îşi dă seama că nu va reuşi să dea cu maşina peste el. Fără îndoială, vede şi automatul, şi trage de volan spre dreapta, vrând mai degrabă să se îndepărteze de el decât să se răzbune.

Şeriful nu intenţionează să-i zboare creierii femeii prin parbrizul spart sau prin geamul lateral, şi aceasta pentru că începe să se lase vrăjit de vigoarea ei şi nu e convins că va fi în stare s-o rănească atât de rău în momentul în care va trece pe lângă el ca o nălucă. Totodată, e mult mai uşor să se oprească şi să tragă de la nivelul şoldului decât să ridice arma şi să ţintească; dacă trage de la nivelul şoldului, înseamnă că trage jos.

Reculul primelor trei împuşcături slobozite cu o repeziciune uimitoare îl trânteşte aproape la pământ pe şerif, însă reuşeşte să nimerească în cauciucul din stânga faţă al rulotei.

La mai puţin de două sute de metri distanţă, rulota începe să derapeze. Bucăţi de cauciuc se răsucesc prin aer şi, când urgia pe roţi trece pe lângă el, cu ultimele două gloanţe, Vess trage în cauciucul din stânga spate.

Acum, domnişoara Chyna Shepherd, vie şi neatinsă, a încurcat-o de tot.

* * *

Volanul s-a răsucit încoace şi-ncolo în mâinile Chynei şi i-a fript palmele când a încercat să-l menţină sub control.

A apăsat pe frână, fapt care s-a dovedit absolut eronat, pentru că vehiculul a ţâşnit periculos spre stânga; când a luat piciorul de pe frână, a procedat la fel de greşit, pentru că rulota s-a năpustit mai nebuneşte la dreapta. Maşina poliţiei, aflată la remorcă, s-a împiedicat în bara de direcţie din spate şi rulota a tresărit brusc, legănându-se cu mai multă violenţă; Chyna şi-a dat seama că, în curând, aveau să se răstoarne.

* * *

Îmbătat aproape de mireasma savantă, delicioasă, a propriului sânge combinată cu mirosul distinct de sex emanat de împuşcătură, şeriful Vess azvârle automatul într-o parte, după ce s-a golit de gloanţe. Cu ochii sclipind de bucurie, se uită cum bătrâna rulotă rămâne fără cauciucuri şi se târâie pe jantă. Cauciucul umple şoseaua, pe ambele benzi. Marginile metalice muşcă adânc din asfalt, cu un scrâşnet care îi aminteşte de foşnetul unei crinoline apretate cu sânge uscat, ceea ce îl trimite mai departe cu mintea la gustul buzelor unei anumite domnişoare, în clipa morţii acesteia.

Pe urmă, rulota se răstoarnă într-o rână, cu destulă putere, şi Vess simte că asfaltul îi vibrează sub picioare. Zguduitura seacă îşi trimite ecoul printre copaci, de parcă Diavolul însuşi a tras cu pistolul.

Agăţată în spatele rulotei, maşina poliţiei e târâtă şi ea în cădere. Apoi, în sfârşit, se desprinde de rulotă, se răsuceşte la trei sute şaizeci de grade, după ce se întoarce cu burta în sus, şi îşi găseşte liniştea pe banda care urcă spre Nord.

Rulota a depăşit maşina poliţiei, e la vreo nouăzeci de metri distanţă de şerif, mai alunecă încă, dar se va opri curând.

Pe şosea, e o harababură de zile mari: bucăţi de cauciuc înşirate peste tot, maşina poliţiei răsturnată, şi va trebui să dea seamă de toate acestea; i s-a dus de râpă şi planul de-a se ocupa de Ariel în maniera metodică care îi aţâţase dorinţele în ultimul an; pe deasupra, cadavrele din dormitorul rulotei sale, o să-l dea de gol.

Totuşi, şeriful Vess pluteşte de fericire, ca niciodată. Se simte atât de *viu*, şi ferocitatea acestui moment îi stârneşte toate simţurile. Are chef să se prostească, să facă ghiduşii. Îi vine să se dea tumba sub lumina lunii, să se răsucească, să dea din mâini, să se învârtească, aşa cum fac copiii când văd stelele rotitoare.

Însă mai are de rezolvat situaţia celor doi morţi, mai are de desfigurat o tânără încântătoare, iar asta constituie o distracţie destul de interesantă.

Se pipăie la brâu, căutând revolverul. Fără îndoială, acesta a căzut când Vess s-a rostogolit din maşină pe şosea. Se uită în jur, după armă.

* * *

Când, în sfârşit, rulota s-a oprit, Chyna n-a mai stat să se mire că a scăpat cu viaţă. Într-o clipă şi-a scos centura de siguranţă şi apoi a scos-o şi pe cea a fetei.

Pentru că rulota se răsturnase pe-o parte, portiera din dreapta devenise acum tavan. Ariel se ţinea strâns de mânerul uşii, ca să nu cadă peste Chyna. Portiera din stânga se transformase în pardoseala pe care zăcea acum Chyna; fereastra laterală îi oferea o privelişte mărită a asfaltului şoselei.

Chyna s-a căznit să iasă din scaun, s-a întors, s-a aplecat peste bord, stând cu spatele spre parbriz şi cu picioarele în spaţiul dintre cele două scaune. S-a lăsat în dreapta, sprijinindu-se de volan. Aerul era greu respirabil din cauza vaporilor de benzină.

A întins mâna spre Ariel.

— Hai, vino încoace, puiule, să ieşim prin parbriz, hai repede! i-a spus.

Pentru că fata nu se uita la ea, ci se ţinea strâns de uşă, cu ochii aţintiţi spre cer, Chyna a apucat-o de mână şi a tras-o.

— Hai, vino, draga mea, vino, vino! a îndemnat-o ea. E o mare tâmpenie să murim acum, după ce am ajuns aici. Dacă mori acum, n-o să râdă toate păpuşile de tine? Crezi că o să se mai poată opri din râs?

* * *

Iată că vine şi şeriful Edgler Vess, prăpădit şi însângerat, dar sprinten; trece pe lângă acoperişul rulotei, transformat în portiera stângă, aşa cum zace vehiculul răsturnat pe asfalt într-o mare de benzină. Se uită contrariat la luminatorul spart, şi se îndreaptă fără şovăială către cabină, unde le descoperă pe Chyna şi pe Ariel, fetele rele, care tocmai au ieşit prin parbriz.

Amândouă sunt cu spatele spre el şi se îndreaptă spre apus, unde, nu departe de şosea, se vede un pâlc de pini; cu siguranţă, speră să se ascundă acolo, înainte ca Vess să le descopere. Femeia şchioapătă şi o împinge pe fată de ceafă.

Deşi şeriful n-a reuşit să-şi găsească revolverul, mai are automatul, pe care l-a apucat de încărcător. Cu pas sprinten, le ajunge din urmă. Femeia aude lipăitul straniu al ghetei rupte pe asfaltul ud, dar n-are timp să se întoarcă şi să-l înfrunte. Vess roteşte automatul prin aer ca pe o bâtă şi, cu toată puterea, o pocneşte cu patul armei între omoplaţi.

Femeia cade cu răsuflarea secerată de lovitură.

Se întinde cu faţa în jos pe asfalt, dacă nu leşinată, atunci cu siguranţă imobilizată.

Ariel merge cu paşi mici înainte, în direcţia care i s-a indicat, ca şi cum nu-şi dă seama. Poate că doreşte cu disperare libertatea, dar mai degrabă are să se împiedice şi are să cadă, ca o păpuşă metalică.

Femeia se întoarce cu faţa în sus şi se uită la el, ca turbată.

— Dumnezeu se teme de mine, spune Vess, întrucât cuvintele acestea pot fi alcătuite din literele care îmi compun numele.

Femeia nu pare însă impresionată. Respiră greu din cauza loviturii ori din cauza vaporilor de benzină şi-i aruncă:

— Te bag în mă-ta!

Când o va omorî, va trebui neapărat să mănânce o bucăţică din ea, aşa cum a mâncat şi păianjenul, pentru că, în zilele grele care vor urma, ar putea avea nevoie de puterea ei neobişnuită.

Ariel se află la vreo două sute de metri mai încolo, şi şeriful se gândeşte să se ia după ea.

Se hotărăşte să termine mai întâi cu femeia, pentru că fata, în starea în care se află, n-are cum să ajungă prea departe.

Când Vess se uită iarăşi în jos, constată că femeia scoate un obiect mic dintr-un buzunar al pantalonilor.

* * *

Chyna a înşfăcat bricheta pe care o purta cu ea de la staţia de benzină, unde Vess îi omorâse pe cei doi. A pus degetul mare pe rotiţă. Îi era groază s-o aprindă. Ea însăşi zăcea într-o baltă de benzină. Abia dacă putea să-şi tragă sufletul din cauza vaporilor care o sufocau. Mâna tremurătoare în care ţinea bricheta era şi ea umedă de benzină şi îşi dădu seama că flacăra are să-i cuprindă imediat degetul mare, apoi palma, braţul şi, doar în câteva secunde, întreg corpul.

Trebuia însă să aibă încredere că pe pământ există dreptate, că negura aceea din pădurea de sequoia avea un anumit sens; fără încredere n-ar fi mai bună decât Edgler Vess, n-ar fi mai brează decât un gândac tropical fără minte, care umblă pe sub paturi.

Zăcea la picioarele lui Vess. Chiar punând răul înainte, şeriful avea să moară o dată cu ea.

„Pentru totdeauna", spuse Chyna, pentru că aceste cuvinte puteau fi şi ele formate din literele numelui lui; declanşă bricheta.

Flacăra nu i-a cuprins imediat degetul, astfel că a aruncat bricheta înspre gheata lui Vess; bricheta a căzut şi flacăra s-a stins, dar nu înainte de-a fi aprins gheata înmuiată în benzină.

În clipa în care a aprins bricheta, Chyna s-a rostogolit cu braţele strânse la piept, s-a răsucit în loc pe şosea, înspăimântată de viteza cu care focul a izbucnit în spatele ei cu un foşnet brusc şi un val la fel de brusc de căldură.

S-a gândit că flăcările albăstrui, eterice, urmează să se năpustească după ea şi s-a îmbărbătat, gândindu-se la o astfel de moarte; pe urmă, în rostogolire, a depăşit zona de benzină şi a ajuns pe şoseaua uscată.

Gâfâind, s-a ridicat cu greu în picioare şi a început să meargă cu spatele, vrând să se îndepărteze cât mai mult de asfaltul care ardea şi de bestia cuprinsă de flăcări.

Edgler Vess purta ghete de foc, urla şi bătea din picioare, în timp ce limbile de foc se ridicau din asfalt şi îl înconjurau.

Chyna a văzut că părul îi ia foc şi a întors capul în altă parte.

Ariel se îndepărtase binişor de zona cu benzină, era în afara pericolului, dar nu părea să bage de seamă focul. Se oprise cu spatele la foc şi se uita pierdută înspre stele.

Chyna a alergat la ea, a împins-o mai încolo şi a condus-o încă vreo şase metri, ca să fie mai sigură.

Ţipătul lui Vess era acum ascuţit, înfiorător, se auzea din ce în ce mai tare, pentru că, după cum a constatat Chyna, când s-a întors să se uite înapoi, smintitul venea după ele; era o coloană de foc. Totuşi, reuşea să se ţină pe picioare şi înainta cu greu prin smoala care fierbea cu bolboci în asfaltul înmuiat. Braţele lui luminoase s-au întins înainte şi limbi de foc albăstrui i-au ţâşnit din degete. Un val de foc sângeriu i-a ieşit ca un vârtej din gura deschisă, a început să scuipe flăcări pe nas, ca dragonii, figura i s-a topit într-o mască portocalie, şi totuşi venea urlând, implacabil, ca un apus de soare.

Chyna a tras-o pe Ariel în spatele ei, însă Vess a virat brusc pe lângă ele şi ea şi-a dat seama că nu le văzuse. Era orb de-acum, n-o mai urmărea pe ea, nici pe Ariel, ci alerga după o îndurare nemeritată.

În mijlocul şoselei, a căzut şi a rămas acolo, răsucindu-se, smucindu-se încoace şi-ncolo, dând din picioare, întorcându-se pe-o parte, cu genunchii strânşi la piept, cu mâinile înnegrite aduse sub bărbie. Şi-a lăsat capul în jos, în mâini, ca şi cum gâtul ar fi început să i se topească. În curând, a început să ardă în linişte.

* * *

La un anume nivel al conştiinţei, Vess şi-a dat seama că ţipătul stins era propriul lui ţipăt, însă suferinţa era atât de intensă, încât prin mintea aprinsă i-au trecut gânduri bizare, ca un incendiu al delirului. Pe de altă parte, era convins că ţipătul straniu nu-i aparţinea; la urma urmei, ţipătul acesta aparţinea geamănului

nenăscut al vânzătorului de la benzinărie, cel care-şi lăsase imaginea trandafirie imprimată pe fruntea fratelui său. Mai apoi, Vess s-a înspăimântat de ciudăţenia focului mistuitor şi, deodată, n-a mai fost un om, ci s-a transformat într-un întuneric fără sfârşit.

* * *

Trăgând-o pe Ariel după ea, Chyna s-a îndepărtat de foc, însă; în cele din urmă, n-a mai reuşit să se ţină pe picioare. S-a aşezat pe şosea, fără să-şi poată stăpâni tremurul, cu trupul măcinat de dureri, ameţită de succes. A început să plângă şi să suspine ca un copil, ca o fetiţă de opt ani; a scăpat de toate lacrimile adunate pe sub paturi, prin hambaruri puturoase sau pe plajele pârjolite de fulgere.

După un timp, în depărtare s-au zărit nişte faruri. Chyna le-a urmărit până când s-au apropiat; lângă ea, fata studia în tăcere luna.

Aflată la spital, Chyna a dat declarații amănunțite poliției, însă a refuzat să discute cu reporterii care ardeau de nerăbdare s-o abordeze. La rândul lor, polițiștii au învățat-o foarte multe lucruri despre Edgler Vess și despre amploarea crimelor sale, deși ea n-a reușit să-l înțeleagă pe deplin.

Din tot ce auzise, două lucruri au interesat-o în mod deosebit: mai întâi, i s-a spus că Paul Templeton, tatăl Laurei, aflat în statul Oregon într-o călătorie de afaceri (cu câteva săptămâni înainte ca Vess să-i atace familia), fusese oprit de poliție pentru exces de viteză. Ofițerul care i-a încheiat procesul-verbal era chiar tânărul șerif. Cu siguranță, când Paul umblase în portvizit să scoată permisul de conducere, fotografiile Laurei căzuseră de-acolo din greșeală și, astfel, Vess constatase frumusețea tulburătoare a fetei.

Doi: numele complet al lui Ariel era Ariel Beth Delane. Până anul trecut, locuise cu părinții și cu fratele ei în vârstă de nouă ani într-o suburbie liniștită a orașului Sacramento, din California. Părinții fuseseră împușcați în somn. Fratele fetei fusese ucis în chinuri groaznice, cu ustensilele pe care doamna Delane le avea într-o trusă pentru confecționatul păpușilor, căci acesta era hobbyul ei. Cu siguranță, Vess o obligase pe Ariel să asiste la această scenă, înainte de-a fi răpit-o.

În afară de polițiști, pe Chyna au mai vizitat-o numeroși medici. Pe lângă tratamentul care i-a fost administrat pentru loviturile suferite, a fost îndemnată de câteva ori să stea de vorbă cu un psihiatru. Medicul cel mai insistent în această privință s-a dovedit doctorul Kevin Lofglun, un bărbat de cincizeci de ani, cu aer de băiețandru; medicul avea un râs sonor și ticul de a se trage de urechea dreaptă până când și-o înroșea.

„N-am nevoie de psihoterapie", i-a spus ea. „Viața însăși este o formă de terapie." Doctorul n-a înțeles prea bine cele afirmate de Chyna și a vrut ca fata să-i povestească despre relația de dependență față de mama ei, deși relația nu mai funcționa de cel puțin zece ani, de când o părăsise. Doctorul a vrut să o ajute să se obișnuiască cu tristețea ei adâncă, însă Chyna i-a mărturisit: „Nu vreau să fac față tristeții acesteia, doctore. Vreau s-o *simt*." Când el i-a vorbit despre sindromul de stres post-traumatic, ea i-a spus ceva despre speranță; când el i-a vorbit despre împlinire, Chyna i-a vorbit de responsabilitate; când el i-a explicat mecanismele prin care ajungi să te autoapreciezi, ea i-a explicat cum e cu încrederea în ceilalți și cu credința; după câtva timp, doctorul a decis că n-are nimic de făcut pentru cineva care vorbea altă limbă.

Doctorii și asistentele au fost îngrijorați că Chyna nu o să mai reușească să doarmă, însă ea dormea zdravăn. Au fost siguri că o să aibă coșmaruri, însă ea visa numai păduri mărețe, ca niște catedrale, în care nu era niciodată singură și se simțea tot timpul protejată.

Pe 1'1 aprilie, după douăsprezece zile de când fusese internată în spital, medicii i-au dat drumul și, când a ieșit pe ușă, s-a trezit așteptată de vreo sută de reporteri de la Radio, Televiziune, de la diverse publicații, inclusiv de cei care făceau emisiuni de senzație de doi bani, veniți să-i ofere diverse contracte, cu sume importante, ca să-și depene povestea. Chyna și-a croit drum printre ei, fără să le răspundă la întrebări, dar politicoasă. Când a ajuns la taxiul care o aștepta, unul dintre reporteri i-a vârât microfonul în față și a întrebat-o prostește: „Domnișoară Shepherd, cum e să fii erou?" Ea s-a oprit, s-a întors către el și i-a răspuns: „Nu sunt deloc erou.

Sunt doar un om care trece prin viaţă ca toţi ceilalţi, care se întreabă de ce a trebuit să fie atât de greu, care speră să nu mai fie nevoit niciodată să facă rău cuiva." Cei care au fost destul de aproape au auzit răspunsul, însă ceilalţi au ţipat mai departe, continuând să-i pună întrebări. S-a urcat în taxi şi a plecat.

* * *

Familia Delane fusese vârâtă până peste cap în ipoteci înainte ca Vess să fi eliberat-o de orice datorie pământească, aşa că Ariel n-a moştenit nimic de pe urma părinţilor ei. Bunicii din partea tatălui trăiau, dar erau bolnavi şi dispuneau de resurse financiare limitate.

Chiar dacă bunicii ar fi avut destui bani, oricum n-ar fi fost nimerit ca aceştia să se ocupe de educaţia unei adolescente cu probleme speciale, aşa cum era Ariel. Prin decizia tribunalului, fata a rămas în îngrijirea unui spital de psihiatrie din statul California.

Nici un membru al familiei nu s-a opus.

Toată vara şi apoi toamna, Chyna s-a dus săptămânal la Sacramento, cerând tribunalului s-o admită ca tutore legal al lui Ariel Beth Delane, vizitând-o pe fată şi luptându-se răbdătoare — sau cu încăpăţânare, cum spuneau unii — prin hăţişurile birocraţiei. Altfel, fata ar fi fost condamnată să-şi petreacă viaţa în aşa-zisele Instituţii de Asistenţă Socială.

Deşi Chyna nu s-a considerat niciodată o eroină, mulţi alţii aşa au considerat-o. Admiraţia cu care au privit-o anumite persoane influente, a înmuiat, în sfârşit, inima birocraţilor şi a primit custodia permanentă a lui Ariel.

Într-o dimineaţă, pe la finele lui ianuarie, la zece luni după ce o eliberase pe fată din pivniţa cu păpuşi, mergea în maşină de la Sacramento la San Francisco, având-o în dreapta pe Ariel.

Se duceau acasă.

* * *

Chyna nu şi-a luat niciodată masteratul în psihologie. Şi-a continuat studiile la University of California, din San Francisco, dar şi-a schimbat specializarea, trecând la literatură. Îi plăcuse întotdeauna să citească şi, cu toate că nu era convinsă că are talent de scriitor, s-a gândit că ar putea lucra cândva ca editor, că ar putea lucra cu scriitorii. Exista mai mult adevăr în ficţiune, decât în ştiinţă. Considera că ar putea deveni profesoară, dar n-o deranja să-şi petreacă restul vieţii muncind la restaurant, pentru că reuşea să găsească demnitatea şi importanţa fiecărei activităţi.

În vara următoare, când Chyna a lucrat în schimbul de după-amiază, ea şi Ariel au început să se ducă dimineaţa şi mai spre prânz la plajă. Fetei îi plăcea să privească golful, cu ochii aţintiţi în zare, în spatele ochelarilor de soare închişi şi, din când în când, Chyna reuşea s-o ducă până la marginea apei, ca valurile mici să i se spargă în jurul gleznelor.

Într-o zi, prin iunie, pe negândite, Chyna a scris cu degetul pe nisip un cuvânt: PACE. S-a uitat prelung la el şi, surprinsă ea însăşi, i-a spus lui Ariel: „Acesta e un cuvânt pe care îl poţi alcătui din literele numelui meu."

Pe 1 iulie, în timp ce Ariel stătea pe pătură, uitându-se la apa pe care scânteiau puzderie de raze de soare, Chyna încercă să citească un ziar, însă ştirile i-au dat o stare neplăcută. Războaie, violuri, crime, jafuri, politicieni care se urau unii pe alţii. A citit o cronică de film foarte tranşantă prin răutatea ei, care-i trăgea la răspundere pe regizori şi pe scenarişti, îi întreba dacă au dreptul să creeze. Pe urmă, a trecut la un articol otrăvitor de critică literară, în care cronicarul, o femeie, ataca violent un romancier; nu exista nimic critic în acest articol, numai venin, şi Chyna a aruncat ziarul la gunoi. Încă o dată, a avut impresia că aceste mici răutăţi sunt atacuri indirecte, că ele constituie reflexe foarte clare ale impulsurilor omicide care otrăvesc spiritul uman; răul din sufletele celor care-l practicau era acelaşi cu cel din sufletele criminalilor adevăraţi.

Nu există explicații pentru răutatea umană. Numai scuze.

Tot pe la începutul lunii iulie a observat că, de vreo săptămână, venea dimineața la plajă un bărbat de treizeci de ani; bărbatul era însoțit de fiul lui de opt ani și de un computer portabil, la care lucra, adăpostit sub o umbrelă. Au schimbat câteva cuvinte, în cele din urmă. Tatăl se numea Ned Barnes, iar băiatul Jamie. Ned era văduv și, mai presus de orice, scriitor amator, cu câteva romane la activ, care fuseseră primite destul de bine. Jamie s-a îndrăgostit brusc de Ariel și a început să-i aducă diverse daruri, mai speciale — un buchet de flori de câmp, o scoică interesantă, poza unui cățel caraghios ruptă din vreo revistă. Așeza darurile lângă ea, pe pătură, fără să întrebe dacă fata e conștientă de ele.

Pe 12 august, Chyna i-a invitat pe cei doi la masă, la spaghetti cu carne. Mai târziu, Ned și Jamie împreună cu ea au jucat GO FISH și alte jocuri, în timp ce Ariel stătea indiferentă și își privea mâinile. Din noaptea petrecută în rulotă, figura fetei nu mai fusese traversată de strigătul acela mut și de schimonoseala înspăimântată. Renunțase și la legănatul înainte și-napoi, și la obiceiul de-a sta cu brațele strânse la piept.

Mai spre sfârșitul lui august s-au dus cu toții la un film și au continuat să se întâlnească apoi pe plajă; aveau o relație foarte calmă; fără tensiuni, fără să aștepte nimic unul de la celălalt. Nici unul dintre ei nu voia altceva decât mai puțină singurătate.

La începutul lunii septembrie, când se aflau într-o zi pe plajă, Ned a ridicat ochii din calculator și a zis:

— Chyna.

Ea citea un roman și i-a răspuns doar: „Hmm", fără să-și ridice ochii din carte.

El a insistat:

— Ia uită-te puțin. Uită-te la Ariel.

Fata purta niște jeanși tăiați și o bluză cu mânecă lungă, pentru că vremea se răcorise și nu mai era de plajă. Stătea desculță în apă, la mal; valurile mici i se spărgeau la picioare, însă nu mai avea aerul acela extraterestru, ca de obicei. Își ridicase mâinile deasupra capului și le scutura în aer, țopăind încetișor pe loc.

— Îi place golful atât de mult, a spus Ned.

Chyna n-a reuşit să articuleze vreun cuvânt.

— Îi place viaţa atât de mult, a adăugat el.

Chyna a simţit că se înăbuşă de emoţie şi s-a rugat în gând ca spusele lui Ned să se adeverească.

Ariel s-a oprit din dansul ei şi când, mai târziu, s-a întors pe pătură, avea aceeaşi privire pierdută în depărtare.

În luna decembrie a acelui an, după mai mult de douăzeci de luni de când evadase din casa lui Edgler Vess, Ariel a împlinit optsprezece ani; nu mai era o fetiţă, ci o tânără de-a dreptul încântătoare. Totuşi, destul de des i se întâmpla să-şi strige părinţii şi fratele în vis, iar vocea ei (pe care numai în vis i-o puteai auzi) părea copilăroasă, fragilă, pierdută.

Apoi, în dimineaţa de Crăciun, printre darurile pentru Ariel şi Jamie, pe care le înghesuise sub bradul din sufragerie, Chyna a descoperit cu mirare un pachetel destinat ei. Fusese ambalat cu grijă, deşi părea făcut de un copil care are mai mult entuziasm decât pricepere. Numele Chynei fusese scris cu litere mari, inegale, pe o felicitare care înfăţişa un om de zăpadă. Când a deschis cutia, a găsit înăuntru o fâşie de hârtie albastră. Pe hârtie fuseseră scrise trei cuvinte, cu mare efort, cu ezitare, cu multe întreruperi şi erori: *Vreau să trăiesc.*

Cu inima tresăltând de emoţie, fără să poată articula un cuvânt, Chyna a luat-o pe Ariel de amândouă mâinile. Câteva clipe n-a ştiut ce să spună şi, chiar dacă ar fi ştiut, n-ar fi reuşit să grăiască.

În cele din urmă, a reuşit să spună poticnit:

— Acesta e... acesta e cel mai... cel mai frumos cadou pe care l-am primit, draga mea. Este cel mai frumos cadou de pe lume. Este exact ceea ce vreau... Vreau să încerci.

Printre lacrimi, a citit din nou cele trei cuvinte.

Vreau să trăiesc.

Chyna a întrebat-o:

— Dar nu ştii cum să te întorci, nu-i aşa?

Fata stătea foarte liniştită. Pe urmă a încuviinţat din ochi. A strâns-o pe Chyna de mână cu ambele mâini.

— Există o cale, a încredinţat-o Chyna.

Mâinile fetei au strâns-o şi mai tare.

— Există speranţa, iubito. Există întotdeauna speranţa. Există o cale, dar nimeni n-o poate găsi de unul singur. Numai împreună o putem descoperi. Trebuie doar să ai încredere.

Fata nu se putea uita în ochii Chynei, dar mâinile ei continuau s-o strângă.

— Vreau să-ţi spun o poveste despre pădurea de sequoia şi despre ce am văzut eu acolo, într-o noapte. Am văzut acelaşi lucru, mai târziu, când a trebuit să-l văd. Poate că pentru tine povestea n-o să aibă acelaşi sens, poate că pentru alţii n-o să aibă nici un sens, însă pentru mine e foarte importantă, chiar dacă nici eu n-o înţeleg pe deplin.

Vreau să trăiesc.

În următorii ani, Ariel n-a reuşit să regăsească cu uşurinţă drumul înapoi din Pădurea Nebună către frumuseţile şi minunile acestei lumi. Au trecut prin perioade de deznădejde, când Ariel părea să nu mai facă nici un progres. Ba chiar părea să recadă în starea ei de dinainte.

Până la urmă, a venit ziua în care s-au dus, însoţite de Ned şi Jamie, în pădurea de sequoia.

S-au plimbat printre ferigi şi rododendroni, sub umbra gravă a copacilor masivi, şi Ariel a spus:

— Arată-mi locul.

Chyna a dus-o de mână chiar în locul acela şi i-a arătat:

— Aici e.

Cât de înspăimântată fusese Chyna în noaptea aceea, cât de mult riscase pentru o fată pe care n-o văzuse niciodată. Fusese înspăimântată nu atât de Vess, cât de lucrul acela cu totul nou pe care-l descoperise în propria ei fiinţă: grija nebună pentru ceilalţi. Acum ştie că n-a avut nici un motiv să-i fie frică. Acesta este chiar scopul vieţii noastre. Grija aproape nesăbuită faţă de ceilalţi.